

PHỞ NGÃ TƯ TỒN

Sao trên trời
rất xa
Sao của anh
thật gần

Tiểu thuyết
Hà Giang dịch

Mục lục

Chương 1+1: Cuộc Đời Mới

Chương 1+2

Chương 1+3

Chương 1+4

Chương 1+5

Chương 1+6

Chương 1+7

Chương 1+8

Chương 1+9

Chương 2: Chớm Nở

Chương 2+2

Chương 2+3

Chương 3: Sóng Lớn

Chương 3+2

Chương 3+3

Chương 3+4

Chương 4: Ý Trời Đã Định

Chương 4+2

Chương 4+3

Chương 4+4

Chương 5: Ánh Sáng Nhỏ Bé

Chương 5+2: Ánh Sáng Nhỏ Bé 2

Chương 5+3: Ánh Sáng Nhỏ Bé 3

Chương 5+4: Ánh Sáng Nhỏ Bé 4

Chương 6+1: Ngoại Truyện: Duyên Phận Kỳ Diệu

Chương 6+2: Ngoại Truyện: Duyên Phận Kỳ Diệu 2

Chương 7: Lời Cuốn Sách

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Cuộc Đời Mới

Làm việc năm năm, đây là lần đầu tiên Phồn Tinh xin nghỉ phép, cũng chẳng còn cách nào khác, vì Chí Viễn đã đưa ra tối hậu thư cho cô.

Hai người chuẩn bị kết hôn rồi mà gia đình hai bên vẫn chưa gặp mặt.

Cong việc của Chúc Phồn Tinh rất bận rộn, tết năm ngoái cô hứa với Chí Viễn sẽ cùng nhau về quê cô để bố mẹ hai bên gặp mặt. Bố mẹ của Chí Viễn cũng thúc giục chuyện kết hôn của anh từ lâu, họ đều là những người truyền thống, muốn đến nhà gái gặp mặt thông gia tương lai trước, sau đó mới bàn chuyện hôn sự.

Không ngờ việc lên sàn chứng khoán ở Mỹ của công ty lại thành công, CEO cần phải đến Nasdaq(*) rung chuông(**), riêng chuyện này khiến công ty bận rộn gấp mấy lần cả năm cộng lại. Toàn bộ lãnh đạo chủ chốt trong công ty đều phải bỏ ngày Tết về đoàn tụ với gia đình, chia thành nhiều nhóm lần lượt bay đi Mỹ. Phồn Tinh là thư ký hành chính đặc lực nhất của CEO, bận rộn tối mắt tối mũi, sắp xếp lịch trình phù hợp, đúng đêm Ba mươi Tết cùng CEO bay đến New York.

(*) Là một sàn giao dịch chứng khoán của Mỹ.

(*) Rung chuông: Vì công ty tiến đến thị trường của Mỹ nên CEO phải lên sàn Nasdaq rung chuông để đánh dấu khoảnh khắc công ty chính thức giao dịch trên sàn.

Chuyện về quê ăn Tết tất nhiên phải hủy, và Chí Viễn rất giận về điều này.

Chúc Phồn Tinh phải làm tăng ca mấy ngày liền, mệt đến nỗi thở không ra hơi, trên chuyến bay đến New York mới được ngủ gà ngủ gật vài tiếng. Từ trước đến nay, CEO luôn rất hào phóng với cấp dưới, mặc dù với chức vụ của cô vẫn chưa đủ tiêu chuẩn để ngồi khoang hạng nhất, nhưng lần nào đi công tác, CEO cũng tự động rút vé của mình mua cho cô một vé, Cổ Hân Nhiên rất ngưỡng mộ việc này, nhưng Chúc Phồn Tinh không cho là như vậy, đặc biệt là các chuyến bay ra nước ngoài, vừa xuống sân bay, họ đã phải mở cuộc họp bất kể chênh lệch giờ giấc, nếu không được ngủ một giấc thì lấy đâu ra tinh thần và sức lực để làm việc.

Trước khi rung chuông, CEO cũng khá căng thẳng, nhưng cả thế giới chỉ có một mình Phồn Tinh biết điều này. Vì trước khi rung chuông, giống như bao lần khai mạc hội nghị, CEO thường tiện tay đưa điện thoại cho cô cầm, lúc nhận điện thoại cô có cảm giác tay sếp hơi lạnh. Cô bất giác ngẩng đầu lên, phát hiện trong ánh mắt của sếp có một chút căng thẳng, lo lắng khó mà phát hiện được. Cô vô thức cong khóe miệng, trong nụ cười chứa đựng sự cổ vũ, khích lệ, như ánh mắt của cô giáo mầm non dỗ dành, cưng nựng trẻ nhỏ. Sếp cô có vẻ hơi kinh ngạc, nhưng chỉ nửa giây sau, anh đã lại điềm tĩnh, tự tin như cũ, khiến cô không khỏi nghi ngờ mình đã nhìn lầm.

Trong mắt người ngoài, CEO gần như là một vị thần, năm hai mươi hai tuổi tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, năm hai mươi ba tuổi thành lập công ty nhưng phá sản, năm hai mươi sáu tuổi lại một lần nữa xây dựng sự nghiệp, đến năm ba mươi tuổi, công ty đã chiếm lĩnh sáu mươi lăm phần trăm thị phần toàn cầu. Nhân viên trong công ty từ trên xuống dưới đều kính trọng anh, mặc dù công ty làm về mảng kỹ thuật không tránh khỏi mâu thuẫn, tranh chấp, trong cuộc họp có khi cãi nhau tối tăm mặt mũi,

nhưng chỉ cần anh xuất hiện, nhân viên dù cố chấp thế nào cũng bị khuất phục.

Ở công ty, bốn chữ "Thư tổng đã nói" cực kỳ có ma lực, không phải bởi vì anh là người sáng lập công ty, cũng không phải anh là người trả lương cho nhân viên, mà đơn giản là vì anh có thực lực. Đám kỹ sư nam mảng kỹ thuật chẳng quan tâm tới chuyện gì khác ngoài kỹ thuật, thế nên thứ duy nhất bọn họ kính phục là thực lực.

Thư Dập ba mươi hai tuổi, tài hoa xuất chúng, vẻ ngoài tuấn tú, tính cách chững chạc, khiêm tốn. Do công ty lên sàn chứng khoán thành công, phòng quan hệ công chúng rảnh rỗi bao năm không có thánh tích gì nên mới khổ sở cầu xin, cuối cùng Thư Dập gật đầu đồng ý, thế là họ vui mừng công bố ảnh chụp lễ rung chuông ở Nasdaq trên các phương tiện truyền thông. Ngày hôm sau, bức ảnh đã xuất hiện ngay trang nhất của các báo kính tế tài chính, cánh truyền thông đột nhiên phát hiện ra một thanh niên tài hoa, tuấn tú mà lại khiêm tốn nhường ấy nên ồ ạt đến xin phỏng vấn. Lần này, phòng quan hệ công chúng có cầu xin ra sao, CEO cũng không chấp nhận trả lời bất kỳ cuộc phỏng vấn nào.

Phòng quan hệ công chúng bị giới truyền thông ép đến mức hoa mắt chóng mặt, Chúc Phồn Tinh thấy giám đốc phòng quan hệ công chúng mồm miệng nhanh nhẩu, nhấn mạnh các kiểu như hình tượng công ty, lợi nhuận thu được từ dư luận, nhưng Thư Dập chỉ yên lặng lắng nghe, sau đó nói rằng đó không phải là những điều anh muốn. Giám đốc quan hệ công chúng không cam tâm, nói rằng vì công ty... Thư Dập nói, công ty cũng không cần những thứ này.

Thế nên bức ảnh duy nhất truyền ra bên ngoài chính là nghi thức rung chuông ở Nasdaq, giữa một hàng quản lý cấp cao vì không quen mặc com lê nên có vẻ nghiêm túc, thận trọng, thì nụ cười của Thư Dập rất thoải mái, đuôi mắt chân mày đều thể hiện niềm vui, giống như chàng sinh viên vừa nhận được điểm tối đa vậy.

Chúc Phồn Tinh trong bức ảnh chụp chung này đứng ở vị trí thấp nhất, lẽ ra như thường lệ cô sẽ đứng ở một góc kín đáo, nhưng quang cảnh của nghi lễ rung chuông lúc đó cực kỳ ồn ào, hỗn loạn, nhân viên lễ tân người Mỹ đã liên lạc với cô qua email trong nhiều ngày nên khi gặp mặt cô thì coi như đã quen biết, hồ hởi cười cười nói nói, thế nên cô mới được thu vào ống kính.

Trong ảnh, Chúc Phồn Tinh không cười, cô đang cầm chiếc di động của Thư Dập, môi hơi mím, ánh mắt chất chứa tâm sự, một phần là vì vừa nãy trao làm ánh mắt cho ai đó, một phần là vì nhớ đến buổi tiệc chiêu đãi cảm ơn tối nay. Thư Dập đã mời thầy của anh tham dự, vị thầy giáo đã cao tuổi nhưng lại không muốn dẫn theo trợ lý, một mình bay đến Mỹ dự tiệc. Khi nghi lễ rung chuông kết thúc, cô sẽ phải lập tức ra sân bay đón ông, không biết trên đường đi có bị kẹt xe không, mong là không đến muộn.

Đó là lý do mà trong bức ảnh duy nhất được đăng lên trang nhất ấy, trông vẻ mặt của Chúc Phồn Tinh cực kỳ đăm chiêu.

Cố Hân Nhiên thấy tấm ảnh, không thèm nhìn Chúc Phồn Tinh một cái, chỉ chăm chú để ý đến Thư Dập đứng ở giữa, kêu lên: "Trời ơi, sếp cậu trẻ thế, lại đẹp trai nữa! Chắc chắn là gay rồi."

Chúc Phồn Tinh không cho là vậy. Thực ra CEO nhất định đã có bạn gái, có điều anh ấy không muốn tiết lộ đời tư cho bất cứ ai, cộng thêm công ty toàn đàn ông, chẳng ai thích nghe mấy chuyện phiếm. Có vị quản lý cấp cao làm ở công ty mấy năm mà cũng không biết CEO kết hôn hay chưa, nói gì những người khác.

Chúc Phồn Tinh đã từng giúp Thư Dập đặt hoa mấy lần, hai lần đặt loại nhà hàng thích hợp dành cho tình nhân. Cô cũng từng nhận một cuộc gọi của nữ giới với giọng rất phóng khoáng: "Di động của Thư Dập tắt máy, có lẽ là hết pin, cô giúp tôi xem anh ấy có ngủ lại ở văn phòng không?"

Thư Dập làm tăng ca là chuyện như cơm bữa, có lúc mệt quá còn ngủ ngay trên xô pha trong phòng làm việc. Khi Chúc Phồn Tinh mới đi làm, buổi sáng cô đến công ty sớm, đẩy cửa phòng của sếp chuẩn bị lau dọn thì phát hiện ra sếp dùng áo com lê làm chần đắp và nằm ngủ trên xô pha khiến cô giật nảy mình. Sau đó chứng kiến nhiều thành quen, cô đặt trên trang taobao(*) một chiếc chần lông cừu màu xanh xám trung tính, thường ngày cô cất trong tủ của mình, mỗi tối trước khi tan làm, cô để chiếc chần đó trên xô pha của sếp, nhiều sáng khế mở cửa bước vào thấy Thư Dập đang đắp chiếc chần này, ngủ ngon như một đứa trẻ.

(*) Taobao: là một trong những website bán hàng hàng đầu của Trung Quốc.

Hôm đó, Chúc Phồn Tinh ăn trưa xong trở về văn phòng thì nhìn thấy trên bàn có một túi văn kiện bằng loại giấy màu nâu vàng, bên trong có một xấp tiền dày, khoảng hai vạn tệ, trên bì thư có chữ của Thư Dập ghi "chần", chữ viết cứng cõi, bay bổng như ký tên. Một chữ đơn giản đúng như phong cách nói chuyện ngắn gọn thường ngày của anh.

Chúc Phồn Tinh nghĩ thầm, đúng là sếp chẳng biết gì về cuộc sống hằng ngày, cái chần này trên taobao làm gì đến hai vạn tệ. Nhưng số tiền còn thừa cô cũng không trả lại, thỉnh thoảng lại mua cho sếp mấy thứ linh tinh, ví dụ khăn mặt, bàn chải đánh răng, rồi cứ cách một dạo, cô lại thay đồ mới trong phòng vệ sinh của sếp.

Dạo gần đây mới xuất hiện loại bàn chải đánh răng bằng sóng âm, Chúc Phồn Tinh không biết có tốt hay không, nhưng cũng mua ngay cho sếp một cái. Anh rất hào hứng thử sản phẩm mới, nếu không tốt, ngày hôm sau sẽ nói cô đổi cái bàn chải đánh răng khác.

Dần dần, Chúc Phồn Tinh rất am hiểu các đồ dùng cao cấp dành cho nam giới trên thị trường, nhờ phúc của sếp mà cô cũng trở thành khách VIP

của vài cửa hàng. Mấy cô bán hàng lần nào cũng tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ, nói rằng cô đối với bạn trai thật tốt.

Chúc Phồn Tinh chỉ cười không nói gì.

Chí Viễn không ít lần phàn nàn, vì anh sống ở đâu kia thành phố, mà trong một thành phố rộng lớn thì điều này có nghĩa là hai người cuối tuần mới có cơ hội gặp nhau, nếu một trong hai người phải tăng ca hoặc đi công tác thì có khi nửa tháng không gặp. Chúc Phồn Tinh cũng không biết làm thế nào, cô và Chí Viễn là bạn học thời đại học, hai người yêu nhau khi mới vào trường, sau khi tốt nghiệp và đi làm, tình cảm giữa họ vẫn ổn, chỉ có điều vì mấy năm yêu nhau nên tình cảm ấy tựa như vợ chồng đã kết hôn, không tránh khỏi bình yên đến đơn điệu. Chí Viễn cảm thấy cô chẳng có tiền đồ, ngành tài chính bọn họ đầy rẫy nhân tài, các sư huynh có người còn làm lãnh đạo cấp cao ở các công ty top 500 thế giới, Chí Viễn thì tràn đầy nhiệt huyết, luôn cố gắng phấn đấu vươn lên, còn cô dù gì cũng học trường có tiếng, nghề thư ký hành chính này quả thực là...

Cũng may cô là phụ nữ, mà phụ nữ thì không nên yêu cầu cao về sự nghiệp, Chí Viễn nghĩ vậy.

Chúc Phồn Tinh không muốn tranh luận với anh, vì từ nhỏ cô không phải là người thích ganh đua, thành tích học tập cũng chỉ vào loại khá, thầy cô giáo quý cô vì tính thật thà, không phải kiểu khéo léo, mềm mỏng, không nịnh nọt lấy lòng. Hồi thi đại học, không hiểu thế nào cô lại phát huy được hết khả năng để đỗ vào một trường có tiếng, học chuyên ngành hot nhất trường, kẹt giữa một đám nhân tài nên không tránh khỏi trở nên tầm thường. Các giải thưởng lớn của trường đương nhiên không đến lượt cô. Lúc tốt nghiệp, cô cũng được các công ty đứng top 500 thế giới tuyển dụng, nhưng cô lại chọn một công ty mới thành lập, còn làm thư ký.

Kể ra cũng buồn cười, ban đầu khi chọn công việc này, đơn thuần là vì công ty mới của cô ở cùng một tòa nhà với công ty top 500 thế giới mà Chí

Viễn ký hợp đồng, hai người bàn bạc là ăn trưa thì có thể gặp nhau một chút. Không ngờ, hơn nửa năm sau, Chí Viễn theo cấp trên của anh chuyển sang một công ty khác, lương tăng gấp đôi nhưng cách xa cô cả nửa thành phố.

Xa một chút cũng được thôi, lúc đó Chí Viễn cũng khuyến khích cô chuyển công ty, đổi công việc thư ký, tốt nhất là chuyển tới công ty nào gần cơ quan anh hiện nay, nhưng cô kiên quyết từ chối, ai biết được Chí Viễn có đổi công ty nữa không.

Chí Viễn nói cô không có chí tiến thủ, sợ thay đổi.

Vì việc này mà hai người cãi nhau một trận, nói là cãi nhau nhưng thực ra là chiến tranh lạnh. Chúc Phồn Tinh sợ nhất là chiến tranh lạnh, Chí Viễn không nhận điện thoại, không trả lời tin nhắn, không đoái hoài gì đến cô, cô cảm thấy mình giống như một con cá biển bị bỏ vào trong một cái tủ lạnh khổng lồ, khắp nơi lạnh lẽo, bốn bề bị vây kín khiến người ta cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Hồi còn nhỏ, khi bố mẹ chưa ly hôn, ngày nào họ cũng chiến tranh lạnh, Chúc Phồn Tinh về nhà cũng không có cơm mà ăn, nhưng cô không dám kêu, chỉ cần kêu đói, bố mẹ liền quay lại lờm cô và quát: "Bảo bố mày (mẹ mày) nấu cho mà ăn!"

Bố mẹ cô nhiều năm không nói chuyện với nhau, có việc gì thì bảo cô truyền đạt lại, cuối cùng thì viết giấy trực tiếp cho đối phương, không nhờ cô chuyển lời nữa. Trong nhà ngày nào cũng như hầm băng. Lúc cô tốt nghiệp tiểu học thì bố mẹ ly hôn, không ai muốn nuôi cô, đùn qua đẩy lại, sau đó cả hai cũng có gia đình mới, và cô ở nhà này một tháng lại chuyển sang nhà kia. Phải nói rằng, cuộc sống của cô lúc đó giống như chuyển từ cái tủ lạnh này sang cái tủ lạnh khác.

Thói quen cẩn thận, tỉ mỉ, gặp chuyện gì cũng suy nghĩ thấu đáo, thà phải làm lâu còn hơn mắc sai lầm của Chúc Phồn Tinh cũng là do môi trường sống hồi nhỏ tạo nên.

Khi cô vào làm ở công ty này, Cố Hân Nhiên là người phản đối quyết liệt nhất, rằng tài năng của cô không có đất dụng võ, công ty này mới, có khi vài năm nữa là phá sản. Cô đứng suốt ngày muốn ở cạnh Chí Viễn như thế, cô hy sinh vì anh ta quá nhiều rồi!

Chúc Phồn Tinh chỉ trả lời vế trước, rằng công ty mới rất có tiềm năng, không giống sắp phá sản chút nào, vế sau cô không đáp, vì Cố Hân Nhiên đâu biết được là cô rất muốn có gia đình này.

Gia đình của mình.

Khi muốn có một thứ gì đó, tất nhiên là phải trả giá, đây là điều mà cô hiểu rõ từ khi còn nhỏ. Ví dụ, vì bố mẹ cô đều không muốn nấu ăn nên ngay từ nhỏ cô đã học cách làm món cơm rang trứng, đến nỗi bị bỏng tay cũng không có ai đưa đến bệnh viện, phải tự chạy ra vòi nước để xả nước cho bớt đau, đến khi bớt rát rồi thì tự bôi thuốc. Sau đó cô nấu ăn ngon hơn, mặc dù bố mẹ vẫn lạnh nhạt với nhau như trước nhưng cũng nhìn cô với ánh mắt thiện cảm hơn.

Cuối cùng thì cô cũng là người có ích.

Giống như vậy, vì cô chăm chỉ làm việc nên công ty không bạc đãi cô, hằng năm đều tăng lương cho cô, trước khi công ty lên sàn chứng khoán còn cho cô ký hợp đồng quyền chọn(*), đó là một số tiền rất lớn.

(*) Hợp đồng quyền chọn: là một hợp đồng cho phép người nắm giữ nó được mua (nếu là quyền chọn mua) hoặc được bán (nếu là quyền chọn bán) một khối lượng hàng hóa cơ sở nhất định tại một mức giá xác định và trong một thời gian nhất định. Các hàng hóa cơ sở này có thể là: cổ phiếu, chỉ số cổ phiếu, trái phiếu, chỉ số trái phiếu, tiền hay hợp đồng tương lai.

Không hiểu tại sao, Chúc Phồn Tinh không kể cho Chí Viễn biết chuyện về hợp đồng quyền chọn này và cũng không nói với bất kỳ ai. Thực ra tất cả nhân viên có thâm niên trong công ty đều được ký hợp đồng quyền chọn, và cô cũng không quan tâm người khác được bao nhiêu. Chúc Phồn Tinh đã tính phần của mình dựa vào thời giá và thấy giá trị lên đến hàng chục triệu tệ, cô vừa cảm thấy hoang đường vừa cảm thấy lo sợ, luôn nghĩ số tiền này quá lớn, sớm muộn gì công ty cũng sẽ hồi hận và thu hồi lại.

Từ nhỏ, cô đã không tin tưởng những thứ quá tốt đẹp đến với bản thân là sự thật. Cô luôn cảm thấy mình không xứng đáng có được điều đó, sau đó cô đọc sách tâm lý, trong sách viết, đó là vì thiếu cảm giác an toàn.

Hồi đại học, Chí Viễn đã theo đuổi cô rất lâu, nhưng cô không dám nhận lời, sợ mình không xứng với tình yêu này. Nhưng may mắn thay, tuổi thanh xuân nhiệt huyết đã chiến thắng sự nhút nhát trong lòng cô, hơn nữa Chí Viễn là chàng trai vô cùng năng động, nhiệt tình, anh thích đá bóng, yêu thể thao, ngày nào cũng mua cho cô trái cây, đồ ăn vặt, sinh nhật của cô thì chạy đến ký túc xá nữ, thắp vô số ngọn nến thành hình trái tim khổng lồ.

Mặc dù sau đó thấy phụ trách ký túc đã lấy bình cứu hỏa xông ra dập tắt đám nến, Chúc Phồn Tinh không được tận mắt nhìn thấy màn chúc mừng ấy, nhưng mấy chị em cùng phòng đã mạnh dạn chạy ra trước cửa sổ cầm máy ảnh chụp được mấy bức ảnh đẹp cho cô xem.

Chúc Phồn Tinh chấp nhận sự theo đuổi của Chí Viễn trong tiếng reo hò của gần như toàn bộ sinh viên trong ký túc xá nữ. Thời sinh viên mà không yêu đương thì còn biết làm gì chứ? Huống hồ Chí Viễn cũng là học sinh ngoan, mà cô cũng chăm chỉ đến thư viện, nghiêm túc hoàn thành bài tập và luận văn mà thầy cô giao cho, tuy nhiên lại không có ý định học nghiên cứu sinh.

Chí Viễn thì khuyên cô thi công chức, thấy cô không có hứng thú nên cũng thôi.

Chúc Phồn Tinh sợ nhất là không có tiền, nhân viên công chức quá nghèo, chỉ dựa vào đồng lương mà sống ở thành phố lớn thì may ra chỉ đủ ăn. Cô sợ không nuôi nổi chính mình.

Không thể kiếm tiền nuôi bản thân chính là ác mộng lớn nhất của Chúc Phồn Tinh. Ban đầu cô chấp nhận làm công việc thư ký, một phần cũng là vì mức lương khởi điểm cao hơn các công ty top 500 kia.

Thư Dập càng ngày càng dẫn Chúc Phồn Tinh đi công tác cùng anh nhiều hơn. Các lãnh đạo trong công ty đều quý mến cô, có cô đi cùng, mấy thứ trà nước luôn hợp khẩu vị của bọn họ, cuộc họp đang ở thời điểm tuyệt vọng nhất, cho dù muốn một cốc cà phê xianmo(*), cô cũng đi kèm tinh mang đến. Buổi trưa, dù ăn cơm trong phòng họp cũng không qua loa chút nào, cô nhớ từng người thích ăn món gì, kiêng món gì và có thể tìm ra những món ăn hợp khẩu vị của từng người ở một thành phố hoàn toàn xa lạ. Sau bữa ăn còn có trái cây được cắt thành miếng nhỏ, để trong đĩa sứ trắng, mỗi người một suất, lại bày biện nhiều màu sắc rất bắt mắt... Buổi chiều lúc họ đang buồn ngủ, cô sẽ mang trà nóng hoặc món điểm tâm đến kịp thời.

Đám kỹ sư nam cũng là con người, cũng biết thế nào là thoải mái hay không thoải mái. Có cô ở bên thì họ luôn cảm thấy thoải mái, dễ chịu. Thế nên thật hiếm hoi khi Chúc Phồn Tinh không hiểu gì về kỹ thuật mà lại được toàn bộ đám kỹ sư nam trong công ty tôn trọng, yêu quý.

Cũng có người muốn theo đuổi Chúc Phồn Tinh, nhưng dân kỹ thuật dù sao cũng thật thà, ấp a ấp úng thử bày tỏ, Chúc Phồn Tinh chỉ nói một câu "tôi đã có bạn trai rồi" là họ lập tức thấy khó mà rút lui.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2

Thành tích của công ty năm nay rất tốt, phát thưởng cuối năm xong, các phòng ban lần lượt nghỉ Tết. Năm nào sếp cũng là người nghỉ Tết cuối cùng, đương nhiên cô cũng phải làm ngọn đèn bóm trụ ở công ty.

Năm nay khá đặc biệt, Thứ Dập đột nhiên không làm đến Ba mươi Tết, nhiều ngày trước đó đã báo cô đặt khách sạn ở vịnh Thanh Thủy, bao trọn khu biệt thự nghỉ dưỡng. Tất cả mọi việc đều do Chúc Phồn Tinh sắp xếp, thế nên cô mới biết lần này sếp mình chi tiêu thật hào phóng. Quản lý bộ phận khách hàng VIP của khách sạn đã gửi email liệt kê danh sách cho cô, hoa tươi đặt ở cửa hàng có tiếng của Bắc Kinh, toàn bộ hoa đều được nhập từ Bỉ bằng đường hàng không, cộng thêm nến sáp thơm nhập khẩu từ Pháp. Ban nhạc sẽ bay từ Thượng Hải đến để biểu diễn, đi cùng chuyến bay này còn có một đầu bếp và trợ lý chuyên làm các món hải sản, ngoài ra còn có một siêu du thuyền ra biển, thậm chí còn thuê cả một chiếc trực thăng nữa.

Chúc Phồn Tinh thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ, cuối cùng sếp cũng lên kế hoạch đi nghỉ với bạn gái rồi. CEO năm nào cũng tặng ca nhiều hơn cô, quanh năm suốt tháng như thế thì có mấy người phụ nữ chịu được?

Quản lý bộ phận khách hàng VIP của khách sạn đặc biệt gửi cho cô xem hình ảnh về khách sạn như biệt thự bên bờ biển rộng lớn, hồ bơi nhấp nháy ánh đèn, thảm cỏ xanh mướt, hoa đại nở rộ, hàng dừa đung đưa bên bờ biển trước ngôi nhà biệt lập... Anh ta vừa đi vừa giới thiệu, còn đặc biệt

mở cửa phòng chính, giơ cao máy ảnh để cô nhìn thấy rõ mọi thứ xa hoa trong phòng. Oa, rèm che màu trắng khê tung bay trước gió biển, tất cả mọi thứ đều đẹp đẽ hết như trong phim, mộng mơ và lãng mạn.

Nói ra thật xấu hổ, Chúc Phồn Tinh còn chưa đến Tam Á(*) bao giờ. Tất cả ấn tượng về biển của cô vẫn chỉ là chuyến du lịch tự túc đến Đại Liên(**) cùng lũ bạn trong lớp đại học năm nhất.

(*) Tam Á: là thành phố cực nam của đảo Hải Nam, Trung Quốc.

(**) Đại Liên: thành phố trực thuộc Tỉnh Liêu Ninh, Trung Quốc.

Biển ở Tam Á... thì ra hoàn toàn không giống thế. Chúc Phồn Tinh không khỏi xúc động.

Thẻ tích điểm dịch vụ hàng không của cô năm nay tính ra là đổi được bốn vé miễn phí đi chuyến bay khoang hạng nhất trong nước, thế nên cô quyết định gọi điện cho Chí Viễn bàn bạc, muốn cùng bố mẹ hai bên đến Tam Á du lịch, nhân tiện gặp mặt nhau, thời tiết mùa đông thế này, ai chẳng muốn cảm nhận ánh nắng ấm áp trên bãi biển? Huống hồ không khí ở Tam Á vô cùng trong lành, rất tốt với người già.

Thẻ tích điểm của cô vừa đủ để bố mẹ hai bên ngồi khoang hạng nhất, như vậy người già cả như họ cũng dễ chịu một chút. Cô và Chí Viễn dù sao vẫn còn trẻ, ngồi khoang hạng thường cũng được.

Chí Viễn nói anh phải hỏi ý kiến của bố mẹ. Dù sao người già cũng khá truyền thống, luôn nghĩ ngày Tết là ngày đoàn tụ, không muốn ra khỏi nhà. Chưa đến năm phút sau anh đã gọi lại, nói rằng bố mẹ anh đều đồng ý.

Rốt cuộc cũng chỉ có bố mẹ của Chúc Phồn Tinh là rắc rối.

Bố của Chúc Phồn Tinh nghe cô bảo đi Tam Á thì rất thích, chỉ có điều sau khi ly hôn ông đã lấy vợ khác, mẹ kế của cô có người con riêng

hơn cô vài tuổi. Anh ta lấy vợ sớm và đã có con, bố cô và người mẹ kế đang ở cùng vợ chồng họ và trông cháu giúp họ. Nếu như đi Tam Á, ông phải dẫn vợ và đưa cháu trai đi, cô nói thế cũng được, nhưng hai phút sau ông gọi lại, nói rằng không đi nữa vì con dâu nghe nói bố mẹ muốn đi Tam Á thì đột nhiên sa sầm nét mặt.

Chúc Phồn Tinh thở dài, cô biết bố của mình, tuy không nói rõ ràng nhưng như thế có nghĩa là ông không thể đi một mình, nếu đi thì phải đi cả nhà năm người.

Nếu năm người nhà họ đi thì cô phải tính sao đây?

Nói đến mẹ của Chúc Phồn Tinh thì càng buồn hơn, nghe cô nói đi Tam Á, bà đã uể oải bảo phải ngồi máy bay mấy tiếng, chân không duỗi thẳng được, đau mỏi lắm, không muốn đi.

Chúc Phồn Tinh đành phải nói thế tích điểm của cô đổi được vé máy bay khoang hạng nhất, rất rộng rãi, lúc này mẹ cô mới phấn khởi, nói rằng phải ở khách sạn năm sao, đến Tam Á mà không ở khách sạn năm sao thì phí công, nhất định phải ở phòng rộng nhìn thẳng ra biển.

Phồn Tinh do dự chưa đáp thì mẹ cô nói, mẹ và dượng năm nay chưa đi nghỉ dưỡng lần nào, đúng dịp này nghỉ Tết, mẹ, dượng và em gái cô có thể đi ra ngoài dạo chơi đây đó. Thuê một phòng ba người ở cũng được, nếu không thì đặt hai phòng, không cần tính toán.

Họ nói cứ như là rất biết "suy nghĩ" cho cô.

Phồn Tinh dờ khóc dờ cười. Mẹ cô sau khi nghỉ hưu vẫn rất thời thượng, thích chơi trội, ví dụ mấy bà bạn thân của mẹ đều nói là đi du lịch đây đó, riêng bà lại nói là đi nghỉ dưỡng, phân biệt đẳng cấp rõ ràng.

Em gái của Chúc Phồn Tinh cũng không phải do mẹ cô sinh ra, đó là con riêng của bố dượng cô, vì làm mẹ kế không dễ mà nghe từ "mẹ kế"

cũng có vẻ không hay ho cho lắm, nên ở đâu bà cũng đối xử với con riêng của chồng hòa nhã và khách sáo hơn cả với con gái ruột, nuông chiều không thể tưởng tượng nổi. Mỗi năm về quê, Chúc Phồn Tinh mua quà cho mẹ thì cũng phải mua quà cho cô em gái, nếu không mẹ sẽ tỏ thái độ với cô.

Phồn Tinh cảm thấy đau đầu, kế hoạch và dự toán của cô đương nhiên không dành cho nhiều người như vậy, ban đầu Chí Viễn nói muốn về quê cô, cô đã lo lắng rồi, bố mẹ cô bao nhiêu năm oán hận nhau, thỉnh thoảng gặp mặt vẫn còn cãi nhau, nếu xảy ra chuyện gì, cô hoàn toàn không thể khống chế được nên trong lòng cực kỳ thấp thỏm. Tết năm nay, dù bố mẹ hai bên không thể gặp nhau, nhưng sau chuyện này cô lại thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như vừa thoát khỏi một kiếp nạn.

Nhưng tránh được kiếp nạn này thì lại gặp ngay kiếp nạn khác. Lần này, nếu cô dẫn tất cả tám người đến Tam Á thì chỉ lo làm cho bố mẹ của Chí Viễn sợ hãi.

May mà với kinh nghiệm làm thư ký bao nhiêu năm, cô đã bình tĩnh giải quyết mọi vấn đề. Đầu tiên, cô khéo léo nói rõ với bố rằng cô không thể sắp xếp cho cả năm người nhà họ đến Tam Á, năm mới phòng ốc ở đó đã kín, bản thân cô cũng phải nhờ mối quan hệ mới đặt được phòng, hay là cứ theo kế hoạch cũ đưa dì và cháu trai đến thôi, đương nhiên cô cũng phải đặc biệt chuẩn bị một bộ sản phẩm dưỡng da cho "chị dâu" và sẽ nhờ bố dì đem về. Ngoài ra, cô cũng chuẩn bị cho dì Cung - mẹ kế của cô - một món quà, hy vọng dì chịu khó vất vả một chút, cùng đi với bố cô và cháu nội.

Bố cô miễn cưỡng đồng ý, thế là cô gọi điện ngay cho mẹ ruột. Cô nói phòng rộng rãi nhìn ra biển không thể đặt được, ngày nào mẹ cũng xem tin tức nên chắc biết tình hình Tam Á bây giờ thế nào, hơn nữa vé máy bay cũng chỉ có một vé khoang hạng nhất, hay là mẹ đi cùng dưỡng thôi, con và mẹ sẽ đi shopping, mua túi xách cho em gái, cô ấy vừa đi làm chắc chắn là thích túi đẹp. Hơn nữa không phải Tết mọi năm cô ấy đều về nhà mẹ ruột

sao, nếu cô ấy đến Tam Á, mẹ cô ấy không vui, ngộ nhỡ gọi điện nói gì đó thì không phải là dương cũng không vui sao?... Dù sao bà cũng là mẹ ruột nên hiểu những ám chỉ trong lời nói của cô và vui vẻ đồng ý đi.

Nói cho cùng thì đồng tiền vẫn có thể giải quyết mọi vấn đề. May mà công ty vừa thưởng một khoản tiền Tết không nhỏ, chuyện này lại liên quan đến việc lớn cả đời, Chúc Phồn Tinh cũng biết trước là cửa ải này khó qua nên hào phóng chi thật nhiều.

Đặt vé máy bay xong, Chúc Phồn Tinh bắt đầu đặt khách sạn. Vì Tam Á vào dịp Tết rất đông khách nên cô sợ không đặt được, may mà hằng năm công ty cô đều tổ chức vài hoạt động, lịch trình của CEO đều do cô và phòng thị trường điều chỉnh, nên lúc này đồng nghiệp ở phòng thị trường đã tìm người quen giúp cô, thế nên cô mới đặt được phòng một cách thuận lợi.

Đương nhiên cô không đặt khách sạn ở vịnh Thanh Thủy, ở cùng chỗ với CEO ư, cô chưa đến nỗi bị điên! Cho dù ở cùng một vịnh cũng không được, quá gần nhau. Hơn nữa khách sạn mà anh ấy ở quá đắt!

Cô thấy chọn vịnh Á Long là thỏa đáng nhất, sắp xếp cho bố mẹ hai bên ở hai khách sạn khác nhau, hai khách sạn này cách nhau khá xa để hạn chế tối đa chuyện chạm mặt.

Ngay từ đầu Chúc Phồn Tinh đã nói rõ, dương và dì có thể cùng đến Tam Á, nhưng đi gặp bố mẹ Chí Viễn thì đủ có bố mẹ ruột của cô, nếu không thì biết giới thiệu thế nào?

Bố mẹ cô cũng không đôi co lằng nhằng với cô về vấn đề này, có lẽ phần lớn là vì cô đã hứa dẫn họ đi mua đồ trong cửa hàng miễn thuế ở Hải Nam. Thế nên mới nói cứ bỏ tiền ra là có thái bình.

Sắp xếp ổn thỏa cho bố mẹ mình xong, cô lại đặt vé máy bay và khách sạn cho bố mẹ của Chí Viễn, đặc biệt chọn khách sạn thứ ba ở vịnh Á

Long, và khách sạn đó vừa hay nằm giữa hai khách sạn của bố mẹ cô.

Cuối cùng cô mới đặt vé và khách sạn cho cô và Chí Viễn. Đặt vé máy bay xong, vấn đề ở đâu khiến cô lo nghĩ, không thể đặt khách sạn thứ tư được, có khi phòng thị trường lại nghĩ chắc là cô buồn chán quá nên chuyển qua làm thêm nghiệp vụ đặt khách sạn cũng nên, nếu không thì vì sao bạn bè và người thân lại không ở cùng một khách sạn chứ?

Nhưng ở cùng với gia đình bên nào cũng không thích hợp. Cô vẫn là người khá truyền thống, nên nếu ở cùng khách sạn với bố mẹ Chí Viễn thì cảm thấy không hay lắm. Do dự một hồi, cuối cùng không biết làm thế nào, cô đành gọi điện hỏi Chí Viễn.

Chí Viễn đang họp, phải ra hành lang nghe điện, sau khi nghe cô nói chuyện này thì tỏ ra rất bức bối. "Chẳng phải em làm thư ký sao? Chút chuyện nhỏ thế này cũng không làm được à mà còn hỏi anh. Sao các sếp của em có thể chịu đựng em hằng ngày nhỉ?" Rồi không đợi cô nói, anh đã tắt máy.

Phồn Tinh không giận anh. Gần đây anh mới được thăng chức, lương lậu tăng lên không ít nhưng áp lực cũng lớn, đặc biệt là cuối năm, áp lực thành tích của họ cũng rất nhiều, cô không nên làm phiền anh bởi chuyện nhỏ nhặt này. Cô nghĩ ngợi một lát, quyết định mặt dày nhờ đồng nghiệp của phòng thị trường đặt thêm cho cô hai phòng, một phòng cho cô ở cùng khách sạn với mẹ cô, còn phòng kia cho Chí Viễn ở cùng khách sạn với bố mẹ anh.

Vé máy bay không dễ đặt chút nào, ngày nào cũng chỉ còn ghế ở khoang hạng nhất với giá vài nghìn tệ, cô thấy rất xót ruột. Khách sạn ở Tam Á vào dịp Tết thì đắt ngang lên trời. Cô và Chí Viễn đã thống nhất chủ ý của ai thì người đó trả tiền, vì cô đưa ra đề nghị đi Tam Á nên cô sẽ trả toàn bộ chi phí. Chỉ riêng tiền đặt khách sạn đã tốn không ít, bây giờ lại phải đặt vé máy bay khoang hạng nhất, cô thật sự không nỡ vung tay.

Cuối cùng thì Phồn Tinh cũng mua được hai vé khoang hạng thường, tuy phải bay lúc hơn sáu giờ sáng, nhưng nếu cô và Chí Viễn đến Tam Á sớm, có thể đón bố mẹ hai bên thì cũng tiện.

Sáng sớm hôm sau CEO bay đến Tam Á, sau đó Phồn Tinh và Chí Viễn cũng cùng bay đến Tam Á.

Phồn Tinh ở gần sân bay hơn, đặt đồng hồ báo thức năm giờ sáng, vội vội vàng vàng đánh răng súc miệng rồi xuất phát, trên đường đi mới trang điểm, thói quen này hình thành sau khi cô đi làm, vì luôn phải tăng ca nên ngủ không đủ giấc, ngủ thêm được phút nào hay phút nấy, sáng sớm cô thực sự buồn ngủ nên không thể dậy sớm được, cuối cùng đành phải học cách trang điểm trên xe taxi. Chẳng thể ngờ, hồi đại học, ngay cả phấn nền có những loại nào cô cũng không biết, nhưng nay thì cô đã biết trang điểm vừa chính xác vừa nhanh, nhân lúc bác tài xế dừng đèn đỏ là cô đã kẻ mắt xong rồi.

Chí Viễn ở cách sân bay khá xa, may mà sáng sớm không tắc đường nên anh cũng đến rất đúng giờ.

Đang là dịp Tết nên mới sáng sớm ở sân bay đã có cả một biển người xếp hàng dài chờ kiểm tra an ninh, hai người đứng trong hàng dài dằng dặc đó, vì thiếu ngủ nên gương mặt có chút phờ phạc.

Không ngờ hôm nay sân bay thủ đô có sương mù dày đặc, chuyến bay bị hoãn đến chiều, hai người họ lãng phí cả một buổi sáng. Sân bay vốn chật ních người và hàng hóa, vì chuyến bay bị chậm nên trong phòng chờ ồn ào, hỗn loạn, các cửa ra vào đều kín người, các ghế chờ cũng không còn chỗ trống, nhiều người còn ngồi bệt xuống đất.

Chí Viễn ngồi trên va li, dựa lưng vào tường. Phồn Tinh thì khá thảm hại, vì đi Tam Á nên cô cố ý mặc váy và đi giày cao gót, đứng một lát đã đau chân, lại không thể ngồi trên va li như Chí Viễn, càng không thể ngồi

bệt xuống đất được, đành phải dựa lưng vào tường, nếu không ký gửi hành lý thì giờ thay đôi dép xăng đan chắc sẽ dễ chịu hơn.

Có người đang cãi nhau với nhân viên kiểm tra, Chí Viễn không cả ngược mắt lên và Phồn Tinh phát hiện anh đã ngủ, có thể là gần đây anh quá mệt, lại ở xa sân bay nên hôm nay phải dậy từ bốn giờ sáng.

Phồn Tinh rất hối hận vì đã không mua vé khoang hạng nhất, nhưng phải "ngiên răng" chi tiền như thế thì cô lại không nỡ, nếu không lúc này đã được nghỉ ở phòng VIP, hay ít nhất cũng có xô pha để Chí Viễn nằm thoải mái.

Cuối cùng chuyến bay cũng khởi hành. Sau khi hạ cánh, lấy hành lý xong thì chuyến bay của các bố mẹ cũng lần lượt hạ cánh. Chúc Phồn Tinh nhanh nhẹn lấy điện thoại ra đặt xe đến đón họ. Máy bay của bố mẹ Chí Viễn hạ cánh trước, Phồn Tinh đón được họ rồi gọi chiếc xe đầu tiên đến. Cô bảo Chí Viễn dẫn họ về khách sạn check in trước, còn cô ở sân bay đợi chuyến bay của bố mẹ mình.

May mà cô đã sắp xếp như thế, vì chuyến bay của bố mẹ cô cũng lần lượt hạ cánh, và vừa gặp nhau họ đã cãi vã một trận to. Nguyên nhân cũng thật buồn cười. Phồn Tinh đã cố tình đặt hai chuyến bay khác nhau cho họ, nhưng không ngờ các chuyến bay ở Tỉnh thành cũng bị chậm, thời gian khởi hành ghi trên vé cách nhau bốn tiếng mà lại hạ cánh sát giờ nhau. Bố của Phồn Tinh thương vợ và cháu ưai, để cho vợ và cháu ngồi ở khoang hạng nhất, mẹ của Phồn Tinh đương nhiên cũng ngồi ở khoang hạng nhất, đến khi máy bay hạ cánh, bà phát hiện đối phương cũng từ khoang hạng nhất bước ra thì rất bực mình, nói mỉa rằng mẹ kế lợi dụng con gái bà.

Mẹ kế của Phồn Tinh là dì Cung khi còn trẻ có biệt danh là "ót chỉ thiên", nghe đã biết là vô cùng lợi hại, nếu không như thế thì làm sao quản được bố của Phồn Tinh suốt bao nhiêu năm qua. Khi nghe những lời cạnh khóe của mẹ Phồn Tinh, bà đâu có nhẫn nhịn được nên lập tức đáp trả.

Hai người đứng ở sân bay chửi nhau, người này một câu người kia một câu. Cuối cùng, mẹ của Phồn Tinh dù gì cũng là phần tử trí thức, chấp nhận chịu thua, không thể đấu lại với bà thím to mồm thô tục. Khi gặp con gái, bà hậm hực nói: "Con có tiền mua vé hạng nhất cho người khác mà không nỡ mua cho dựng con một vé, dựng con cao hơn mét tám, tuổi cũng đã cao, người cũng béo, bị nhét vào khoang hạng thường, khó chịu thế nào con có biết không hả?"

Phồn Tinh chỉ biết lấy nụ cười đềm tội, nói rằng chỗ ngồi ở khoang hạng nhất không phải là do cô bỏ tiền ra mua mà là do tích điểm, mà cô chỉ mua cho bố một, không mua cho người ngoài.

Mẹ của Phồn Tinh càng nghe càng giận. "Con mua cho ông ta! Con không biết tính ông ta sao, cái gì ông ta chẳng nhường cho con hồ ly tinh đó! Con mua cho ông ta khác nào vứt thẻ tích điểm xuống sông, con sợ khoang hạng thường không nhét nổi nhân vật lớn đó hay sao? Con kiếm tiền dễ lắm à, bị ông ta lấy cho người khác đấy!"

Phồn Tinh chưa kịp nói gì, dì Cung đã nhảy dựng lên mắng: "Bà bảo ai là hồ ly tinh? Bà mắng ai đây hả? Tôi và ông Chúc là vợ chồng hợp pháp, ông ấy thương tôi, để tôi ngồi khoang hạng nhất thì sao? Bà thương chồng bà thì cũng móc tiền mua vé khoang hạng nhất cho ông ta đi! Bà không nỡ móc tiền thì bà đứng đây chửi mắng cái gì?"

Mẹ của Phồn Tinh giận đến nỗi toàn thân run rẩy. Thấy mẹ sắp bỏ nhà đến kéo tay dì Cung, Phồn Tinh vội vàng bước lên chặn phía trước. Cô vừa liếc mắt về phía bố ruột mình vừa nói- "Bố, mọi người cũng mệt rồi, bố trông đứa bé này cũng buồn ngủ rồi, bố mau đưa dì Cung lên xe về khách sạn đi, ở đây điều hòa rất lạnh, đừng để đứa bé bị cảm. Số điện thoại của lái xe con đã nhắn cho bố rồi đấy."

Mẹ của Chúc Phồn Tinh bị con gái ngăn không cho làm gì, đến khi lên xe còn hậm hực trách mắng cô: "Mẹ ruột thì không giúp, đi giúp dì ghê!"

Phồn Tinh đành phải gượng cười, nói: "Mẹ, sao con lại không đứng về phía mẹ chứ!"

"Vậy mà con còn bảo họ đi trước!"

Phồn Tinh nói: "Không phải con đi cùng với mẹ và dựng đến khách sạn ư, chẳng lẽ không để họ đi trước à?"

Mẹ Phồn Tinh nghĩ ngợi một lát rồi xác nhận đúng là con gái đứng về phía mình. Người chồng cũ cùng con hồ ly tinh và đứa cháu của họ chẳng phải đi bộ dưới nắng to để tìm lái xe đây sao?

Mẹ Phồn Tinh cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, cùng cô về đến khách sạn. Ban đầu Phồn Tinh đặt hai phòng bình thường, nhưng vì cô thường cùng CEO đi công tác, đặt phòng ở khách sạn này nhiều nên đã trở thành thành viên có thẻ bạch kim SPG(*), khách sạn khảng khái nâng cấp cho cô một phòng sang trọng hướng ra biển, cô lập tức nhường phòng này cho mẹ và dựng, còn mình thì ở phòng bình thường. Việc này khiến mẹ cô vui mừng khôn xiết và đương nhiên rất hài lòng.

(*) SPG: viết tắt của từ Starwood Preferred Guest, là một chương trình thuộc tập đoàn Starwood cho phép khách hàng tích điểm sau mỗi lần ở hoặc sử dụng dịch vụ tại bất kỳ khách sạn nào trong hệ thống tập đoàn, từ đó có thể đổi điểm lấy phòng ở, nâng hạng phòng và sử dụng các chặng bay với mức ưu đãi tuyệt đối.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 1+3

Phồn Tinh vừa bước vào phòng đã vội gọi điện cho Chí Viễn, khi biết bố mẹ anh ở đó đều ổn, cô lại vội vàng gọi điện cho bố mình.

"Bố, bố đến khách sạn chưa? Phòng ốc có được không ạ? Con biết... Vâng, vâng... Di Cung thế nào ạ? Thế thì tốt rồi, trái cây trong phòng có thể ăn vì con đặt mua đấy ạ, sẽ không thu thêm tiền phí đâu, bố yên tâm. Ngày mai con đặt xe rồi, lái xe sẽ đưa di Cung và cậu bé đi tham quan thủy cung và Thiên Nhai Hải Giác(*)... Bố yên tâm ạ!"

(*) Thiên Nhai Hải Giác: có nghĩa là “chân trời góc biển”, một khu du lịch nghỉ mát nổi tiếng ở phía nam của thành phố Tam Á, đảo Hải Nam, Trung Quốc.

Gọi điện thoại xong, Phồn Tinh mới ngồi xuống tháo đôi giày cao gót đã đi lại suốt cả ngày, chân trần giẫm trên sàn gỗ, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sáng sớm hôm sau, Phồn Tinh đã bị bố gọi điện đánh thức. Hóa ra cháu trai của ông nửa đêm hôm qua khó chịu trong người, miệng nôn trôn tháo, ông vô cùng hoảng hốt, khó khăn lắm mới đợi đến sáng, thấy cháu chưa đỡ liền gọi điện cho Phồn Tinh.

Phồn Tinh đành phải nhanh chóng đánh răng súc miệng, bắt xe đến khách sạn bố ở, thấy di Cung lo lắng đi vòng quanh, cô liền gọi xe đến bệnh viện. Bác sĩ chẩn đoán cậu bé bị như vậy là vì không hợp thời tiết, sau đó kê đơn thuốc, nhưng vừa uống thuốc xong, cậu bé lại nôn ra đầy phòng

cấp cứu. Dì Cung lo quá cãi nhau với bác sĩ. Phồn Tinh vừa khuyên nhủ vừa gọi điện cho người bạn đang ở Hải Nam, hỏi khoa Nhi tốt nhất ở đâu, sau đó lại dẫn bố, dì và đứa bé đến đó.

Tam Á có một bệnh viện khá nổi tiếng, nhưng vì đúng vào mùa du lịch, người đông nghìn nghịt, lúc xếp hàng còn có ca cấp cứu chen ngang nên đợi đến phiên đăng ký cho cậu bé khám bác sĩ chuyên khoa thì cùng đến trưa.

Họ đã hẹn bố mẹ của Chí Viễn đi ăn trưa. Phồn Tinh thấy bố mình không muốn rời đi, một mình dì Cung cũng không thể chăm đứa trẻ đang khóc gào, còn bản thân cô thì đầu bù tóc rối đợi ở đây, sợ là còn phải xếp hàng mua thuốc, thế nên cô đành gọi điện cho bố mẹ Chí Viễn, xin lỗi rồi rít, nói dối là bố mình không khỏe, hẹn bữa tối gặp mặt.

Bố mẹ Chí Viễn rất khách sáo, biết ông thông gia tương lai không hợp khí hậu bị viêm dạ dày nên hỏi thăm xã giao vài câu, còn nói muốn đến bệnh viện thăm nhưng Phồn Tinh vội vàng từ chối.

Đợi đến khi cậu bé được truyền dịch thì cũng đã hơn ba giờ chiều, Phồn Tinh gọi xe về khách sạn thay quần áo và trang điểm trước, thu xếp xong xuôi mới gọi điện cho dì Cung, hỏi thăm đứa bé đã đỡ hơn chưa, có cần cô đến nữa không. May mà dì Cung cũng biết điều, nói: "Cháu đỡ nhiều rồi, bây giờ không kêu khóc nữa, vừa uống được nửa hộp sữa, may mà con đến sớm giúp, kịp thời tìm bệnh viện và mua thuốc men. Con yên tâm, lát nữa dì bảo bố con qua đó, một mình dì tự lo được."

Phồn Tinh liên tục nói cảm ơn.

Rốt cuộc bố của Phồn Tinh cũng đến, nhưng muộn mười phút, mẹ Phồn Tinh liền lườm ông, dùng ánh mắt trách cứ ông việc chung thân đại sự của con gái mà còn đến muộn. Phồn Tinh sợ mẹ và bố lại cãi nhau nên phải nắm chặt tay mẹ.

Dù sao mẹ của Phồn Tinh được ở trong căn phòng sang trọng hướng ra biển nên tâm trạng rất tốt, không đôi co với chồng cũ, khi ở trước mặt bố mẹ của Chí Viễn còn khen con gái hết lời.

Bố mẹ Chí Viễn cũng rất hài lòng về Phồn Tinh. Nhà Chí Viễn ở thành phố trực thuộc Tỉnh, bố là hiệu trưởng của trường cấp ba trọng điểm nổi tiếng ở nơi đó, mẹ là lãnh đạo nhỏ của một cơ quan nhà nước. Phồn Tinh có làn da trắng mịn, gương mặt dịu dàng, hay cười, lông mày cong lên trông càng thu hút và thân thiện. Cô nói năng nhẹ nhàng, làm việc chu đáo, lại tốt nghiệp một trường đại học có tiếng, là bạn học với con trai họ.

Một cô gái có thể thi đỗ vào trường đại học có tiếng thì không tầm thường rồi, gen của cô và con hai họ đều tốt, vậy thì trong tương lai, cháu họ cũng thừa hưởng gen tốt, nhất định sẽ tài giỏi hơn người.

Thế nên mẹ của Chí Viễn kéo tay Phồn Tinh lại gần, nhìn ngắm mãi không thôi, miệng luôn cảm ơn mẹ cô vì đã nuôi dạy được một cô gái ưu tú thế này.

Bố của Chí Viễn lần đầu tiên gặp mặt thông gia tương lai cũng không biết nói gì nên chỉ mỉm cười mời rượu. Bố của Phồn Tinh cả ngày chưa ăn gì, ban đêm thì thẳng cháu lại khó chịu trong người khiến ông mất ngủ, bây giờ bụng rỗng như thế lại bị ông thông gia tương lai mời bầy, tám cốc rượu nên mặt đỏ đến tận cổ. Mẹ của Phồn Tinh được bà thông gia tương lai nịnh thì rất đắc ý, nói bằng giọng khoe khoang: "Bà không biết đâu, Phồn Tinh hiếu thuận lắm, phòng khách sạn của nó là phòng cao cấp hướng ra biển, nhưng nó lập tức nhường cho tôi, tối qua còn dẫn chứng tôi đi ăn một bữa tiệc hải sản, ôi, khách sạn đó thật tuyệt vời! Có bàn ghế bày trên bãi biển, còn lãng mạn hơn phim Hàn Quốc! Vừa ăn hải sản vừa tận hưởng gió biển, thật là mãn nguyện, lại còn có ban nhạc Philippines chơi nhạc bên cạnh nữa. Ôi chao, không giấu gì bà, tôi sống đến từng này tuổi đều là hưởng phúc của con gái."

Phồn Tinh liên tục nháy mắt cũng không ngăn được sự khoe khoang khoa trương của mẹ. Mẹ Chí Viễn thì không cảm thấy gì, nhưng bố của Phồn Tinh thì không vui chút nào. Sáng sớm nay dì Cung đã mắng ông xối xả, tối qua gia đình ông đến chợ hải sản ăn, đứa cháu trai yêu quý ăn một con nhím biển hấp trứng, chắc chắn là đồ ăn ở chợ hải sản đó không vệ sinh. Ông bị dì Cung đàn áp cũng đã quen, lúc đó không dám cãi lại vì trong lòng cũng thấy áy náy. Nhiều năm trước ông từng đi cùng đoàn du lịch đến Hải Nam, lần này trước khi đi cũng nghe người ta nói chợ hải sản ở Hải Nam vừa ngon vừa rẻ nên mới dẫn vợ và cháu trai đi ăn, từ vịnh Á Long đến đó cũng mất hơn một trăm tệ tiền taxi, thế mà ăn xong còn bị mắng.

Lúc này nghe vợ cũ khoe khoang, câu nào cũng khen con gái Tinh Tinh ngoan ngoãn, ông liền nghĩ đến hai "cục nợ" khiến ông bận rộn từ sáng sớm đến bây giờ, lúc rời khỏi bệnh viện, bà vợ còn nói móc nói mĩa, lạnh nhạt đuổi đi, bảo ông đừng có làm lỡ việc chung thân đại sự của con gái vợ cũ.

Rượu vào lời ra, ông đập "chát" một cái xuống mặt bàn. "Mày cho mẹ mày ở phòng đẹp, dẫn đi ăn hải sản mà không quan tâm gì đến người bố này? Chúc Phồn Tinh, mày đã quên năm đó khi chúng tao ly hôn, mẹ mày còn không cho mày sinh hoạt phí, tiền đi học cấp ba là của ai cho mày hả? Mày học đại học, ai đã lén đưa cho mày một nghìn tệ? Tao có còn là bố mày nữa không hả? Đồ vô lương tâm, khinh người!"

Bố mẹ Chí Viễn kinh ngạc đến ngẩn người, nhưng mẹ Phồn Tinh không chịu thua. "Sao nào? Con gái đối tốt với tôi thì sao? Tôi nói cho ông biết, con gái thường thân thiết với mẹ, ai thật sự yêu thương nó, nó cũng biết đấy! Cái đồ vô lương tâm phải là ông, lúc này mà tính toán với con gái sao, không phải là bị con hồ ly tinh họ Cung đó xúi bẩy đấy chứ? Người xưa nói cấm có sai, đã có mẹ kế thì có bố dượng!"

Phồn Tinh vội vàng khuyên giải nhưng không tài nào khuyên được. Mẹ cô vẫn không chịu buông tha, tiếp tục mắng chòng cữ: "Đây là ở đâu mà ông mắng con gái? Ông còn là con người nữa không? Người xưa có câu "hồ dữ không ăn thịt con", ông đúng là không bằng cầm thú!"

Bố của Phồn Tinh xông lên định đánh, nhưng bố của Chí Viễn vội vàng nói: "Thôi, tôi xin ông thông gia!" Chí Viễn cũng vội vàng can ngăn, không ngờ bố của Phồn Tinh uống nhiều rượu quá, vung tay tát "bốp" một cái vào mặt bố của Chí Viễn.

Mắt Phồn Tinh tối sầm lại, tai ong ong, cái tát này khiến cô đau đớn hơn là bị bố tát, lòng dạ rối bời như bị nghìn con dao đâm trúng, nhưng cô ngay lập tức định thần lại, vội gọi phục vụ mang đá viên đến. Chí Viễn cuối cùng cũng kéo được bố của Phồn Tinh ngồi lên ghế, Phồn Tinh vội lấy đá viên, bọc vào khăn tay rồi đưa cho mẹ của Chí Viễn. "Bác ơi, bác mau chườm cho bác trai đi ạ!"

Mẹ của Chí Viễn nhìn gương mặt lo lắng đến trắng bệch của Phồn Tinh, cô cầm khăn bọc đá nhìn bà với ánh mắt lo lắng, buồn bã thì trái tim chợt mềm lại, câu nói đang kể bên miệng cũng gắng nuốt xuống, chỉ lặng yên chườm đá cho chồng.

Mẹ của Phồn Tinh đứng bên không giúp gì, lấy điện thoại ra gọi cho dì Cung rồi mắng sa sả, mắng bà ta là hồ ly tinh, là đồ đâm bị thóc chọc bị gạo, dám bảo ông Chúc đến để phá nát tình cảm giữa bố mẹ và con gái, cho dù bà mất cái mạng này thì cũng không để cho bà ta được như ý...

Phồn Tinh cuống cuống kéo ông tay áo của mẹ, liên tục van xin: "Mẹ, mẹ đừng nói nữa!"

Mẹ cô mắng xối xả khiến bố cô không nhịn được lại muốn xông đến liều mạng với bà. Chí Viễn vội ôm chặt lưng ông, người say thường rất khỏe, kính của Chí Viễn bị đập vào rơi xuống đất, bị ông giẫm nát, người

cũng bị đẩy lão đảo suýt ngã. Cuối cùng ông xông đến trước mặt vợ cũ, không ngờ Phồn Tinh đã lạng lẽ đứng chặn ở giữa, nước mắt lưng tròng.

"Bố, bố muốn đánh thì đánh con đây này!"

Năm dăm của ông đang giơ lên cuối cùng cũng buông xuống, ông giậm chân một cái, không để ý đến cảnh hỗn loạn trong phòng, quay người bỏ đi.

Mẹ Phồn Tinh hậm hực nói: "Đồ vô lương tâm, bỏ đi bất chấp sống chết của con gái!"

Phồn Tinh chỉ cảm thấy toàn thân rã rời. Chí Viễn bị cận rất nặng, nhưng anh cứ trì hoãn chưa đi làm phẫu thuật, lúc này kính bị vỡ, kính áp tròng thì lại để trong phòng không mang theo nên trước mắt anh chỉ là một khoảng trắng mờ mờ, đành sờ soạng ngồi xuống. Mẹ anh vừa xót chồng bị đánh vừa xót con, bất giác nước mắt cứ thế trào ra.

Mẹ của Phồn Tinh nhìn bà thông gia khóc thì cảm thấy thật mất mặt. Chồng cũ của bà gây chuyện khiến cho bà và con gái xấu hổ trước mặt thông gia tương lai, sau này con gái bà biết cư xử thế nào trước mặt bố mẹ chồng chứ? Ngay cả bản thân bà bây giờ e rằng cũng không thể ngẩng đầu lên trước mặt gia đình thông gia được.

Bà là người hiếu thắng, nếu cả đời không thể ngẩng đầu lên với nhà thông gia thì còn nhục nhã hơn bị đòi mạng, cứ nghĩ như thế nên nước mắt cũng chảy ra.

Hai bà mẹ đều khóc, bố của Chí Viễn thì trầm mặc, Phồn Tinh có thông minh, nhanh nhẹn cỡ nào cũng không thể nghĩ ra cách dọn dẹp mớ hỗn độn này, đủ biết thất vọng đến cùng cực.

Đúng lúc đó, điện thoại của cô reo vang, mở xem thì thấy CEO gọi đến, cô không thể không nghe.

Giọng Thư Dập trầm thấp giống như bị cảm cúm. Anh vẫn nói lịch sự như thường ngày. "Xin lỗi vì ngày nghỉ còn gọi điện cho cô, nhưng ở chỗ tôi tạm thời xảy ra chút chuyện, tôi không thể mua vé máy bay ngay, cô có thể qua đây xử lý được không?"

Phồn Tinh vô cùng ngạc nhiên, lắp bắp: "Thư tổng,.."

Thư Dập nói: "Có phải cô về nhà rồi không? Nếu không có chuyến bay nào, tôi bảo trực thăng đến đón."

Phồn Tinh kinh ngạc đến thất sắc, lần trước CEO bảo cô thuê máy bay trực thăng cũng là vì mẹ anh bị bệnh nặng nên anh phải bay gấp đi Thượng Hải. Cô bỗng hiểu ra, nếu không phải chuyện khẩn cấp, anh sẽ không gọi điện cho cô.

Phồn Tinh nói cho anh biết mình đang ở vịnh Á Long.

Giọng Thư Dập trong điện thoại đầy vẻ mệt mỏi. "Thế thì tốt, tôi gọi trực thăng đến đón cô."

Phồn Tinh cố gắng trấn tĩnh lại, trước tiên gọi xe chở mẹ cô về khách sạn, sau đó đưa Chí Viễn và bố mẹ anh về khách sạn.

Chí Viễn về phòng, đeo kính áp tròng mới phát hiện khuỷu tay bị tím một mảng, là do bố của Phồn Tinh đẩy ngã lúc nãy, nhưng thấy Phồn Tinh đứng đó vô cùng đáng thương, anh không nói gì, chỉ thở dài.

Phồn Tinh nói: "Anh nhận lỗi với hai bác giúp em, bố em cứ uống say là lại như vậy, em thực sự xin lỗi."

Hốc mắt Phồn Tinh đỏ hoe, cô không muốn khóc chút nào, nhưng chỉ sợ không kìm nén nổi. Chí Viễn đỡ lấy vai cô, rồi vỗ vỗ vào lưng cô an ủi. Cô nói với anh rằng mình phải đến vịnh Thanh Thủy ngay bây giờ, sắp cô có chuyện quan trọng gọi cô đến xử lý.

Cuối cùng Chí Viễn không chịu được nữa, nổi giận đùng đùng. "Em đến đây nghỉ phép mà còn quan tâm đến sếp à? Xảy ra bao nhiêu chuyện mà em vứt đó rồi bỏ đi sao?"

Phồn Tinh không đành lòng, nhưng cô đã quen với công việc thư ký, nghề nghiệp này chính là không quản chuyện lớn nhỏ hay mưa nắng, hơn nữa nếu không phải là việc gấp, Thư Dập sẽ không bao giờ gọi điện cho cô.

Cô nhẹ nhàng giải thích vài câu nhưng Chí Viễn không nghe, bỏ ra ban công hút thuốc lá. Cô sợ nhất là chiến tranh lạnh, không tìm được nghĩ đến chiếc tủ lạnh và cô lại biến thành con cá nhỏ, bị nhét dưới đáy tủ không thể quẫy đạp nổi, ngay cả không khí cũng đông thành đá.

Phồn Tinh nghĩ ngợi một lát rồi bước ra ban công giải thích với Chí Viễn: "Hình như sếp em có chuyện gấp thật, anh ấy còn cho trực thăng đến đón em..."

Ai ngờ câu nói này đã chọc giận Chí Viễn một cách triệt để. Anh vứt điếu thuốc xuống, nhìn chăm chăm vào Phồn Tinh. "Khỏi cần ở đây khoe khoang, ai chẳng biết công ty cô lên sàn chứng khoán, các người ai chẳng có cổ phiếu! Tôi vất vả bao năm nhưng đâu có cả chục triệu tiền cổ phiếu như cô!"

Phồn Tinh không hiểu vì sao anh lại biết chuyện này, liền vội vàng giải thích: "Nhưng đó chỉ là hợp đồng quyền chọn thôi, không phải là con số cụ thể..."

Chí Viễn giận quá, cười mỉa mai. "Chúc Phồn Tinh, cô quên là tôi và cô đều học ngành tài chính à?"

Phồn Tinh cảm thấy lồng ngực thít chặt. Cô không nói với Chí Viễn về hợp đồng quyền chọn vì nguyên nhân trong đó rất phức tạp, cô cũng không muốn nghĩ nhiều, nhưng hôm nay bị anh vạch trần thì không khỏi cảm thấy chột dạ.

Phồn Tinh ấp úng: "Em chỉ nghĩ là cầm được trong tay mới chắc chắn nên chưa nói với anh..."

Chí Viễn đáp trả: "Cô làm như vậy là coi thường tôi đấy, cô nghĩ tôi tham tiền của cô à?"

Phồn Tinh hoảng hốt. "Chí Viễn, sao anh lại nói vậy? Anh biết rõ là không phải mà."

Chí Viễn quay mặt đi, gân xanh trên cổ dần nổi lên. Thực ra anh không nên nói câu này. Sau khi tốt nghiệp, công việc của anh luôn thuận lợi hơn Phồn Tinh, tiền đồ vô cùng rộng mở, anh cũng nghĩ vậy là bình thường vì đàn ông phải giỏi và mạnh hơn phụ nữ, giống như bố mẹ anh, sông rất đầm ấm, hạnh phúc, thế không phải tốt sao? Mặc dù Phồn Tinh làm công việc thư ký không có chí lớn, nhưng phụ nữ mà, sau này có con, ở nhà toàn tâm toàn ý làm vợ hiền mẹ đảm cũng được, anh tin là mình nuôi được vợ. Nhưng không ngờ, một người bạn làm trong ngành ngân hàng nói với anh: "Cô người yêu của cậu giỏi thật, ban đầu cô ấy làm thư ký, bọn này không tài nào hiểu nổi, cậu cũng không ngăn cản, bây giờ thì công ty của cô ấy đã lên sàn ở Mỹ rồi, nghe nói tất cả các nhân viên có thâm niên ở công ty đều được ký hợp đồng quyền chọn, cô ấy làm việc ở đó đã được năm năm, chắc hẳn hợp đồng quyền chọn cũng có trị giá hơn chục triệu. Không ngờ cậu lại có con mắt nhìn xa trông rộng, biết sắp xếp như vậy!"

Lúc ấy, trong đầu Chí Viễn ong một tiếng, anh biết trong vài năm nữa, có lẽ bản thân không theo kịp Phồn Tinh. Hồi đó khi cô làm thư ký, chẳng phải anh đã cười nhạo cô sao? Chuyện này chẳng khác nào đang tát vào mặt anh.

Cứ nghĩ đến việc Phồn Tinh không nói cho anh biết tí gì về hợp đồng quyền chọn, trong tim anh lại như có hàng vạn con kiến đang gặm cắn. Có thể là sự ghen tị, nhưng anh không chịu thừa nhận mình đang ghen tị. Ở trường, thành tích học tập của anh luôn tốt hơn Phồn Tinh, sau khi tốt

nghiệp, chức vụ của anh cũng cao hơn cô, hằng ngày đều chăm chỉ làm việc, tranh tài đấu đùng với người cùng đẳng cấp. Anh biết nếu gặp may mắn, vài năm nữa thôi sẽ phấn đấu lên được vị trí cao hơn và kiếm được không ít tiền, còn Phồn Tinh chỉ pha trà rót nước cho hội nghị, đặt vé máy bay cho CEO mà cũng đã nhẹ nhàng cầm trong tay hàng chục triệu tệ. Dựa vào cái gì chứ? Thế giới này thật không công bằng! Mọi thứ không nên thuộc về cô mới phải!

Anh không nhịn được nói ra những lời làm tổn thương Phồn Tinh: "Chúng ta chia tay đi, đỡ làm lỡ việc cô đáp trực thăng đi phục vụ vị sếp hào phóng."

Máy bay trực thăng đáp xuống bãi đậu máy bay của khách sạn. Phồn Tinh lên máy bay với tâm trạng nặng nề.

Khi máy bay hạ cánh thì Phồn Tinh cũng đã trang điểm xong, cô vừa bước vừa nhanh chóng chỉnh lại mái tóc rối bù. Lúc này cô cũng đã lấy lại được vẻ mặt bình tĩnh giống như mỗi buổi sáng trước khi đi làm, không ai có thể nhìn ra nỗi bất an trong lòng cô.

Biệt thự rộng lớn được bài trí như trong mơ. Khắp nơi là các loại hoa được nhập từ Bỉ và được nghệ nhân tỉ mỉ tạo hình, còn có cả nến thơm, trên bãi cỏ còn xếp mấy hàng ghế, đó là chỗ dành cho ban nhạc. Chỉ là bây giờ không biết ban nhạc đã đi đâu, bên bể bơi cũng vô cùng tĩnh lặng. Thư Dập đang ngồi trên chiếc bàn dài cạnh bể bơi, ánh mắt thất thần, chiếc nơ bị anh cởi ra để trên bàn, bên cạnh còn có một chiếc nhẫn kim cương rất to, vải lót nhung thiên nga càng khiến cho chiếc nhẫn kim cương màu hồng thêm lóng lánh.

Thư Dập thần thờ như người mất hồn, Phồn Tinh chưa bao giờ thấy bộ dạng này của anh. Cô bước lại gần mà anh cũng không phát hiện ra. Đến khi cô gọi khẽ "Thư tổng", anh mới ngẩng đầu lên, hai mắt vô hồn như người mộng du, giống như không nhìn thấy cô vậy.

Phồn Tinh lại gọi một tiếng "Thư tổng" thì anh mới định thần lại, nói một câu rất không liên quan: "Cô ấy không đồng ý."

Phồn Tinh nhìn dáng vẻ của anh, đoán màn cầu hôn mà anh chuẩn bị kĩ lưỡng đã bị từ chối rồi.

Khung cảnh đẹp đẽ như thế, nhiều hoa tươi đất đỏ như thế, chiếc nhẫn kim cương màu hồng to là thế... Kết quả...

Nhìn bộ dạng của anh như vậy, Phồn Tinh không cảm thấy mình bị đát nữa.

CEO đứng dậy, nói: "Cô xử lý chỗ này nhé, ban nhạc vừa đi rồi, đừng để tin không hay đồn thổi ra ngoài!"

Phồn Tinh gật đầu, sau đó gọi điện thoại, thanh toán chi phí với khách sạn, bảo họ dọn dẹp hết chỗ hoa tươi. Cô quyết định đưa cho trưởng nhóm nhạc một phong bì dày, để nghị họ không tiết lộ chuyện này cho giới truyền thông.

Chưa gọi xong một cuộc điện thoại thì cô nghe thấy "tùm" một tiếng, ngoảnh đầu lại đã thấy CEO đang chìm dần xuống bể bơi.

Phồn Tinh chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, vớt ngay điện thoại rồi nhảy xuống nước. Cô chỉ là từng học môn bơi lội trong giờ thể dục ở trường đại học nên không giỏi lắm, khó khăn lắm mới ngụp lặn tóm được CEO, còn suýt bị sặc vì uống phải mấy ngụm nước, cố gắng hết sức mới kéo được anh lên, vừa ho vừa khuyên nhủ: "Sếp đừng như vậy mà... Chân trời nào chẳng có cỏ thơm... Cô ấy không đồng ý thì sếp lại đi tìm... Sếp còn trẻ, lại có tài... còn sợ không tìm được bạn gái sao?"

Thư Dập nhìn cô chăm chăm, mặt không biểu cảm. Lúc này Phồn Tinh mới để ý là anh đập nước thành thạo hơn cô nhiều.

Thư Dập nói: "Tôi chỉ định bơi một lát để bình tĩnh lại thôi."

Phồn Tinh ngại ngùng buông cánh tay đang nắm chặt anh ra. Anh ngửa đầu về phía sau rồi bơi ra xa với tư thế bơi ngửa đúng tiêu chuẩn.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 1+4

Bắp chân của Phồn Tinh chột đau nhói, bị chuột rút rồi. Cô cứ thế chìm dần xuống, cuối cùng Thư Dập phát hiện ra, bơi đến vớt cô lên.

Phồn Tinh uống phải rất nhiều nước, toàn thân run lập cập, quàng khăn tắm ngồi bên bể bơi khóc nức nở. Cô chưa bao giờ khóc thế này trước mặt người ngoài, nhưng sự căng thẳng, lo lắng, uất ức cả buổi tối nay cùng nỗi buồn không thể nói ra đã trở thành giọt nước tràn ly khiến cô không chịu đựng nổi nữa.

Phồn Tinh khóc như mưa, Thư Dập thấy cô khóc cũng không hỏi gì, chỉ ngồi bên cạnh thẫn thờ, nghĩ đến chuyện riêng của bản thân.

Đến khi Phồn Tinh khóc mệt quá, cũng biết làm thế không hay lắm liền lau nước mắt, định mở miệng giải thích nhưng nhìn Thư Dập vẫn mang bộ dạng ngẩn ngơ như cũ thì biết là anh không quan tâm đến sự thất lễ của mình nên không giải thích nữa.

Thư Dập thấy cô không khóc nữa thì gọi điện thoại bảo quản lý khách sạn mang đến chai rượu whisky và một chiếc váy mới. Có lẽ quản lý khách sạn đã quen với cảnh tượng này, vì nhìn thấy Phồn Tinh mặt mũi tèm lem nước mắt, toàn thân quấn khăn tắm ướt nhẹp mà không ngạc nhiên chút nào, chỉ nói: "Ngài Thư, đồ ngài cần tôi đã để ở đây", sau đó quay người rời đi.

Thư Dập rót một cốc rượu đưa cho Phồn Tinh. Phồn Tinh ngửa cổ uống, còn Thư Dập thì chậm rãi thưởng thức. Anh hỏi: "Sao cô lại cho rằng tôi tự tử?"

Phồn Tinh uống rượu nên cũng mạnh dạn hơn, đáp: "Vì sếp quá xuất sắc, người xuất sắc thường không chịu nổi đả kích, thật đấy, tôi tốt nghiệp ở trường đại học P, nghe nói ở khoa Vật lý trước tôi vài khóa có một sư huynh thiên tài, anh ấy học Vật lý nhưng lại tìm ra được lỗi sai trong giờ của thầy dạy vi tính, nhưng sau đó anh ấy đã bị điên."

Thư Dập nói: "Tôi cũng học ở đại học P, vị sư huynh mà cô nói đến là tôi."

Phồn Tinh há hốc miệng, cảm giác như có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Thư Dập nói: "Cũng không phải là điên, đó là chứng trầm cảm, tôi ra nước ngoài điều trị hai năm, cuối cùng cũng khỏi, nhưng không muốn về nước học tiếp nữa, thế nên thi vào trường Princeton, Mỹ, học một năm thì thấy không tốt lắm, không muốn học nữa nên ra ngoài lập nghiệp. Chứng trầm cảm của tôi chữa khỏi rồi, lúc lập nghiệp thất bại tôi cũng không nghĩ đến việc tự tử, cô yên tâm đi, thất tình càng không thể."

Phồn Tinh không ngờ Thư Dập lại kể cho mình nghe những chuyện này, bao gồm cả việc cầu hôn thất bại.

Lúc khó khăn nhất, cô ấy ở bên tôi, tôi luôn nghĩ khi nào công ty lên sàn chứng khoán thành công, tôi sẽ cầu hôn với cô ấy, vì cuối cùng tôi cũng có thể cho cô ấy một cuộc sống tốt nhất, nhưng cô ấy nói, đó không phải là thứ mà cô ấy muốn."

Anh vẫn còn rất buồn, cô có thể nhận ra sự u ám, lạc lõng chứa đầy trong mắt anh.

Phồn Tinh im lặng uống rượu. Từ nhỏ cô đã biết rằng có những vết thương chỉ bản thân mới có thể chữa lành, người khác nói gì cũng vô dụng.

Thư Dập hỏi: "Còn cô thì sao? Kỳ nghỉ ở Tam Á thế nào? Cùng đến với bạn trai à?"

Phồn Tinh thở dài, nói: "Sếp đừng nhắc đến nữa", rồi cô kể lại cho anh nghe toàn bộ những việc xảy ra trong buổi tối hôm nay.

Thư Dập rất thông cảm với cô nhưng cũng không khuyên nhủ gì, hai người chỉ yên lặng chạm cốc, uống rượu. Sau đó anh uống rất nhiều, gọi điện bảo mang đồ nhắm là chân giò hun khói Tây Ban Nha đến. Quản lý khách sạn vẫn với vẻ mặt không biểu cảm, mang đến những lát chân giò hun khói Tây Ban Nha thái mỏng như cánh ve, ngoài ra còn tặng thêm đĩa ô liu muối.

Thư Dập nói: "Quản lý khách sạn này có phong thái rất giống cô thường ngày!"

Phồn Tinh nói: "Cảm ơn sếp, tôi coi như đây là một lời khen."

Thư Dập nói: "Tôi nói thật đấy! Lần đó lão Tống cá cược với tôi, tôi bảo không chuyện gì có thể làm khó được cô, anh ta không tin, thế nên cuộc họp tiến hành được một nửa thì anh ta kêu đói muốn ăn hoành thánh, lại còn là loại làm thủ công, kết quả nửa tiếng sau, cô mang cho anh ta một bát hoành thánh nóng hổi. Thế là tôi thắng một trăm tệ!"

Lão Tống là phó giám đốc mảng kỹ thuật. Phồn Tinh nghĩ thầm, lần đó làm cô cuống cuống, mất bao nhiêu công sức mới tìm được nơi bán hoành thánh làm thủ công, đám đàn ông kỹ thuật các người thật vô vị, giống hệt mấy đứa nhóc học mầm non, ấu trĩ hết sức!

Phồn Tinh chìa tay ra. "Một trăm tệ, trả cho tôi!"

Thư Dập ngăn người vài giây rồi lấy cái ví da ướp nhẹ ra, tìm mãi không thấy đồng tiền mặt nào thì mặt lộ vẻ ngại ngùng, xấu hổ nói: "Nợ cô trước nhé, thật ngại quá, ngoài lần trước vòng gọi vốn Series A(*) thì đời này tôi chưa từng nghèo như thế này đâu."

(*) Vòng gọi vốn Series A: Series A là vòng gọi vốn đánh dấu công ty chính thức bước vào thị trường, vốn từ Series A thường được dùng để nhân rộng mạng lưới phân phối, tạo dựng một hệ thống khách hàng cơ bản hoặc tạo một mô hình kinh doanh ổn định.

Phồn Tinh cười ha ha, Thư Dập cũng cười ha hả.

Cười sáng khoái rồi, Thư Dập nằm trên bãi cỏ, nói: "Cô nhìn xem, sao kìa!"

Phồn Tinh ngẩng đầu lên. Không khí ở vịnh Thanh Thủy thật trong lành, trên bầu trời có muôn vàn vì sao đang nhấp nháy, khác hẳn Bắc Kinh, ô nhiễm ánh sáng khiến ta không thể nhìn thấy rõ sao trên trời.

Thư Dập nằm trên bãi cỏ im lặng không nói, Phồn Tinh cứ nghĩ là anh uống say nên ngủ rồi. Mãi lâu sau, anh mới nói: "Chuyện hôm nay cô đừng nói cho người khác biết nhé, thật mất mặt."

Phồn Tinh nói: "Anh yên tâm, tôi cũng bị anh nắm thóp mà."

Lúc này Thư Dập mới hiểu vì sao cô lại nói chuyện riêng của mình cho anh biết. Cái cô Chúc Phồn Tinh này đúng là người bằng pha lê, tim gan bằng thủy tinh mà.

Hai người nhìn nhau không nói gì, chỉ tiếp tục nâng ly.

Thư Dập uống say rồi.

Phồn Tinh thì cảm thấy rất tốt, nếu cứ điềm tĩnh coi như không có chuyện gì xảy ra giống ngày thường thì có lẽ sẽ phát điềm mất, nếu thất tình thì chi bằng cứ xả ra hết lại tốt.

Cô cũng uống không ít, cố gắng gọi cho quản lý khách sạn và mấy phục vụ nam đến dìu Thư Dập về phòng, còn cô và quản lý thì cùng trông nom người ta dọn dẹp chỗ hoa tươi, mãi mới xong việc, nhìn đồng hồ cũng đã ba giờ sáng, liền hỏi khách sạn còn phòng không rồi quyết định ngủ lại một đêm.

Quản lý khách sạn gọi cô lại, đưa cho cô một thứ. "Cô Chúc, thứ này quá quý giá, nhờ cô giữ hộ ngài Thư."

Phồn Tinh nhận lấy chiếc nhẫn kim cương màu hồng, chiếc đèn lớn bên bể bơi vẫn bật, chiếu sáng viên kim cương lóng lánh. Cô thầm nghĩ giá trị của chiếc nhẫn này chắc cũng phải vài triệu tệ, vừa này bận rộn không để ý đến, may mà quản lý có tâm, giao cho cô cất giữ.

Cô cất chiếc nhẫn vào túi, rồi theo thói quen lấy điện thoại định nhắn tin cho Thư Dập, định nói rằng chiếc nhẫn của anh đang ở chỗ cô thì mới phát hiện không thấy điện thoại đâu, tìm một vòng mới nhớ ra là ban này cuống quýt đã vứt luôn điện thoại vào bể bơi rồi. Vớt lên cũng không dùng được nữa. Thôi vậy, có gì để mai nói.

Quản lý khách sạn vẫn với gương mặt không biểu cảm, sắp xếp phòng ngủ cho cô rồi rời đi.

Có lẽ vì uống rượu nên Phồn Tinh ngủ rất ngon.

Hôm sau tỉnh dậy, cảm giác như một giấc mơ, chỉ có đầu là đau nhức, mắt thì sưng như trái đào, có lẽ là do tối qua khóc nhiều quá. Cô tắm tấp qua loa rồi đi ra ngoài.

Thu Dập đang ngồi bên bể bơi ăn bữa sáng, chào hỏi cô với vẻ mặt tự nhiên. "Chào!" Một chút ngại ngùng cũng không, quả không hổ là CEO. Anh hỏi: "Có cần gọi trực thăng đưa cô về không?"

Phồn Tinh lắc đầu. Cô tự bắt taxi về vịnh Á Long, định đến chỗ bố mẹ của Chí Viễn trước để xin lỗi, dù sao tối qua cô vẫn chưa xin lỗi họ, vì có chuyện nên vội vội vàng vàng rời đi, làm như vậy là không tôn trọng người lớn.

Ai ngờ khi đến nơi, bấm chuông gõ cửa mãi mà không ai trả lời, lại thấy nhân viên đang lau dọn vệ sinh phòng của Chí Viễn. Phồn Tinh nghĩ họ ra bờ biển chơi, nhưng hỏi ra mới biết họ đã trả phòng rồi.

Lòng dạ rối bời, cô mượn điện thoại ở đại sảnh khách sạn gọi cho Chí Viễn.

Chí Viễn đang ở sân bay, thấy số điện thoại của khách sạn gọi đến, nghĩ là mình để quên thứ gì nên nghe máy.

Phồn Tinh vô cùng lo lắng, muốn gọi một tiếng "Chí Viễn" mà cũng không nói ra lời.

"Cô còn gọi điện làm gì?"

"Sao anh lại trả phòng, em muốn đến xin lỗi hai bác mà."

"Không cần đâu, chúng ta đã chia tay rồi, chuyện này không còn liên quan đến bố mẹ tôi nữa."

Chí Viễn ngắt điện thoại. Phồn Tinh thần thờ như người mất hồn.

Chí Viễn cũng không tốt hơn chút nào. Ngắt cuộc gọi, cất điện thoại đi, mẹ anh đứng bên hỏi: "Có phải là Phồn Tinh không?"

Chí Viễn không gật cũng chẳng lắc. Mẹ anh nói: "Hôm qua chẳng phải con đã nói rồi sao, con bé đó mập mờ với sếp của nó, đưa con gái như vậy, gia đình chúng ta làm sao dám đụng vào?"

Thực ra tối qua, sau khi cãi nhau với Phồn Tinh, Chí Viễn cũng hối hận. Gia đình cô thế nào, ngay lúc tìm hiểu nhau, cô đã thẳng thắn nói cho anh biết. Anh thì luôn cho rằng đó không phải là lỗi của cô, tối qua chẳng qua đủ là giận cá chém thớt mới bực mình nói chia tay thôi. Sau khi Phồn Tinh đi rồi, mẹ anh cũng qua phòng anh, nghe nói anh và Phồn Tinh cãi nhau rồi còn chia tay, tuy không rõ nguyên nhân thực sự, nếu chỉ vì chuyện thông gia gây chuyện tối qua thì bà khuyên anh đừng nên hẹp hòi, hai người sắp kết hôn rồi, cũng nên chấp nhận ưu khuyết điểm của đối phương. Mặc dù gia đình Phồn Tinh hơi lộn xộn nhưng cô là người tốt.

Mẹ Chí Viễn dù sao cũng đã sống mấy chục năm, bà thấy Phồn Tinh sẽ là vợ hiền mẹ đảm, gia đình thông gia tương lai mặc dù khó đối phó nhưng họ cũng đã ly hôn từ lâu, mỗi người đều có gia đình mới, trong hoàn cảnh đó, Phồn Tinh sau này sẽ không nhớ đến nhà ngoại nữa mà một lòng một dạ chăm sóc cho gia đình nhỏ của mình, như vậy không phải lợi nhiều hơn hại hay sao?

Chí Viễn do dự một hồi, nghĩ đến tình cảm mấy năm giữa họ, lại nghe lời khuyên nhủ của mẹ, cuối cùng quyết định gọi điện cho Phồn Tinh.

Nhưng điện thoại của Phồn Tinh lại không liên lạc được.

Mẹ anh sốt ruột nói: "Không phải nó bị sếp gọi đi sao? Tối muộn thế này, con gái con lừa một mình đến gặp sếp mà lại tắt di động ư? Sếp nó rất cuộc là người như thế nào? Phồn Tinh cũng thật là... sao lại không hiểu chuyện như vậy, tình ngay lý gian, muộn thế này sao có thể sếp gọi là đi ngay chứ! Có việc gì mà phải đi làm lúc nửa đêm nửa hôm thế này?"

Trái tim Chí Viễn như bị kim đâm, buột miệng nói: "Sếp cô ấy hào phóng lắm, còn cho cô ấy cổ phiếu hàng chục triệu tệ, sao cô ấy lại không tận tâm tận lực chứ?"

Mẹ anh nghe được câu này thì càng lo lắng. "Chẳng phải Phồn Tinh chỉ là thư ký thôi ư? Sao sếp nó lại cho nó cổ phiếu? Con nói cho bao nhiêu ấy nhỉ? Hơn chục triệu tệ tiền cổ phiếu à?"

Chí Viễn không nói gì, anh không thể nói rõ cho mẹ biết chuyện này, cũng không có mặt mũi nào để nói. Bảo anh nói thế nào bây giờ? Cùng học một chuyên ngành, cùng tốt nghiệp, điểm thi đại học của anh còn cao hơn Phồn Tinh, trong thời gian học, thành tích của anh cũng tốt hơn cô, anh luôn cho rằng mình ưu tú hơn Phồn Tinh, nhưng bây giờ cô lại kiếm được nhiều tiền hơn anh. Chẳng lẽ anh lại thừa nhận với mẹ rằng mình không giỏi bằng bạn gái sao?

Mẹ Chí Viễn thấy con trai không nói gì, lòng cũng nguội lạnh hơn nửa. Phồn Tinh xinh đẹp như thế lại là thư ký, mà theo cách nghĩ truyền thống thì cái nghề thư ký cũng có vài phần mờ ám. Trong các bộ phim điện ảnh, truyền hình, chẳng phải mấy cô gái lăng lơ, quan hệ mập mờ với sếp cũng đều là thư ký hết hay sao?

Mấy năm trước, bà cũng nghi ngờ về nghề nghiệp của Phồn Tinh, nhưng Phồn Tinh có khí chất đoan trang, làm việc lanh lợi nên bà mới không nghĩ nhiều, hôm nay con trai lẳng lặng nói mấy câu, bà bỗng toát mồ hôi lạnh.

Bà liền lên tiếng phản đối: "Gia đình nhà ta trong sạch như vậy thì không thể cho loại con gái đó vào nhà, con nói chia tay là đúng, ngày mai chúng ta về nhà thôi."

Chí Viễn biết rõ mẹ đang hiểu lầm, nhưng không biết vì sao anh lại không muốn giải thích. Anh phải ăn nói với bố mẹ thế nào đây, chuyện tình

yêu là do bản thân anh, Phồn Tinh là người con gái anh chủ động theo đuổi, bố mẹ anh cũng rất quý cô, luôn cho rằng cô sẽ là con dâu tốt, lúc mới nghe nói anh cãi nhau đã khuyên anh làm lành với cô ấy. Nhưng cái gai trong tim anh, anh không có cách nào giải thích với bố mẹ. Chia tay với Phồn Tinh thì anh tiếc nuối, nhưng kết hôn với cô thì anh lại không cam lòng.

Thấy Chí Viễn do dự, mẹ anh càng nghĩ rằng mình đoán đúng. Con trai bà chịu ấm ức nhiều như vậy, đương nhiên trong lòng cũng nặng nề, vậy mà lại cố ý giấu giếm cha mẹ, luôn nói Phồn Tinh bận công việc này nọ hoặc cuộc sống của cô ấy cũng không dễ dàng gì... Nghĩ đến tất cả những chuyện này, bà buồn muốn khóc, do đó thái độ càng kiên quyết hơn, từ sáng sớm đã thu dọn hành lý rồi trả phòng.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 1+5

Khi Phồn Tinh thất thểu đến sân bay thì cả nhà Chí Viễn đã rời khỏi đó từ lâu rồi. Cô đi từ trên cầu vượt xuống, bị những chiếc xe khác bấm còi inh ỏi. Cô cảm thấy mình như bị vắt kiệt sức, chân mềm nhũn, ngã lăn ra đất.

Thư Dập không có hứng ăn nốt bữa sáng, nhờ khách sạn gọi hộ xe đưa mình ra sân bay. Lên xe, anh chớp mắt nghỉ ngơi chốc lát, khi xe lên cầu vượt dẫn vào sân bay thì đột nhiên tài xế bấm còi inh ỏi.

Thư Dập ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy Phồn Tinh lao đảo ngã xuống.

Lái xe cứ nghĩ là đụng vào kẻ ăn vạ, sợ quá liền dừng xe lại. Lúc Thư Dập mở cửa xe bước xuống thì thấy chỗ Phồn Tinh ngã có mấy người đứng vây xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ.

Có người nói chắc là bị cảm nắng, có người bảo gọi cho 120(*), còn có người nói không biết có phải bị bệnh tim không, trông còn rất trẻ...

(*) 120 là số xe cấp cứu y tế ở Trung Quốc.

Thư Dập bế Phồn Tinh lên xe, nói với tài xế không đến sân bay nữa mà đến bệnh viện nào gần nhất.

Từ nhỏ Phồn Tinh đã rất khỏe, sau khi tốt nghiệp ra trường cũng chưa từng bị ốm, lần này cô bị ốm nặng, sốt cao bất tỉnh, ý thức mơ hồ.

Cô gặp ác mộng, mà cơn ác mộng kinh hoàng nhất là về ngày thơ bé, khi ấy cô quên mang chìa khóa, bố mẹ lại không có nhà, cô phải gõ cửa nhà hàng xóm, muốn trèo từ ban công nhà họ vào nhà mình, không ngờ đạp hụt chân, cứ thế rơi từ tầng bảy xuống, rơi mãi, rơi mãi không chạm đất, bốn bề giống như chiếc tủ lạnh, gió vù vù thổi tới, cô cứ rơi xuống trong cơn gió lạnh buốt như thế...

Phồn Tinh còn mơ mình thi đại học, giáo viên nói cô không đỗ đại học, phải thi lại. Cô biết nếu mình thi lại thì sẽ không bao giờ thi đỗ vào trường đại học P nên lo lắng toát mồ hôi. Nếu không thi đỗ vào trường đại học P, cô sẽ khó mà tìm được việc, không có công việc, cô phải làm gì để nuôi bản thân đây? Nếu cô không nuôi được bản thân, chắc chắn bố mẹ sẽ không quan tâm đến cô.

Trong cơn ác mộng, cô kêu gào thảm thiết, nhưng dường như không thể phát ra âm thanh nào, không có ai tới cứu cô.

Ngay cả Chí Viễn cũng không cần cô nữa.

Lúc Phồn Tinh tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường, trong một căn phòng lớn rất sạch sẽ, ngoài cửa sổ là mặt biển xanh ngắt, gió biển thổi vào tấm rèm trắng cạnh giường, trên ban công kín hoa giấy đỏ tươi, một người đàn ông tuấn tú với đôi chân dài mặc bộ đồ ngủ màu xanh lam, đang ngồi trên chiếc ghế ở ban công trả lời email trên laptop, tiếng gõ bàn phím vọng vào phòng rất rõ, càng làm tăng thêm vẻ yên tĩnh của căn phòng.

Ý nghĩ đầu tiên của Phồn Tinh là: Mình sốt cao mê sảng, nằm mơ cũng gặp CEO, không biết giây tiếp theo có mơ thấy CEO đuổi việc mình không?

Cô gặp ác mộng suốt nên vô cùng sợ hãi, nhưng vừa nhấc cánh tay lên thì phát hiện mu bàn tay dán băng dính trong, dưới băng dính là lỗ kim truyền nước. Cô thấy mơ hồ, giấc mơ này quá thật, sao còn mơ đến cả chi tiết vụn vặt này nhỉ?

Vừa nghiêng đầu thì cô nhìn thấy Thư Dập hình như phát hiện cô tình liền đặt laptop xuống và bước vào.

Cô nhìn vẻ mặt nặng nề của CEO, bất giác hỏi: "Sep, tôi không mắc bệnh nan y chứ?"

Thư Dập ngăn người, nói: "Bác sĩ bảo cô bị mất nước, chỉ cần truyền nước và nghỉ ngơi là khỏe thôi."

Phồn Tinh vẫn thắc mắc: "Vậy sao nhìn mặt anh khó coi thế?"

Thư Dập nói: "Tôi vừa vào thì sực nhớ ra là vẫn chưa rút tiền mặt, chẳng phải tôi còn nợ cô một trăm tệ sao?"

Không ngờ Thư Dập vẫn còn nhớ đến chuyện này, Phồn Tinh bật cười.

Thư Dập nói: "Hôm nay là Ba mươi Tết, theo tập tục ở quê tôi thì bệnh nhân không nên đón Tết ở bệnh viện, bác sĩ cũng nói cô không sao nên tôi làm thủ tục xuất viện cho cô. Vừa hay phòng ở khách sạn này cũng đã đặt mấy ngày, không trả lại được."

Anh khiến Phồn Tinh cảm động rơi nước mắt.

Tâm trạng hoang mang, lo lắng, bế tắc ở sân bay thế nào, cô đều nhớ rõ. Bản năng của cô là muốn trốn tránh những chuyện buồn và khó xử kia, còn gì đau đớn hơn chuyện bị người mình yêu nhất, gần gũi nhất, từng nghĩ sẽ chung sống cả đời bỏ rơi? Trong tiềm thức cô đã muốn trốn tránh rồi.

Cô có một bản lĩnh đã học được từ nhỏ, rằng trong trái tim cô có một chiếc hộp, bên trong chiếc hộp này sẽ cất giữ những chuyện cô không muốn nhớ, mỗi lần gặp phải chuyện buồn, cô đều nói với bản thân mình rằng đừng nhớ đến nữa, hãy cất những thứ đó vào trong hộp, coi như chưa từng xảy ra.

Bây giờ cô cũng cất việc cả nhà Chí Viễn rời đi không lời từ biệt vào trong chiếc hộp nhỏ này, đóng thật chặt, coi như chưa bao giờ xảy ra.

Đây là một loại bản năng tự bảo vệ của cô. Mỗi lần cô nhét thứ gì vào trong chiếc hộp này, cô đều cố gắng nghĩ đến việc khác để mình mau chóng vui lên. Thế nên cô nhớ đến việc CEO cứu mình lần này, mà rõ ràng đây là ơn cứu mạng, sau này cô sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp, cũng không chê đám kỹ sư nam kén chọn món ăn gây phiền phức cho cô nữa, sau đợt nghỉ Tết này, khi đi làm lại, cô sẽ mua cho CEO loại cà phê ngon hơn, mua máy pha cà phê mới, và cũng không coi anh là chuột bạch thử các sản phẩm mới nữa, ít nhất thì cô cũng sẽ xem xét cẩn thận trước khi mua.

CEO đâu biết được rằng trong thời gian ngắn mà cô lại có bao nhiêu suy nghĩ như thế, nên thấy đáng vẻ trầm mặc của cô, anh nói: "Cô cũng không nên quá buồn. Nguy hiểm lắm đấy, suýt thì xảy ra tai nạn rồi."

Phồn Tinh vô cùng cảm kích Thư Dập, nếu không phải anh kịp thời giúp đỡ cô ở sân bay thì có lẽ năm nay cô thật sự phải một mình đón Tết trong bệnh viện lạnh lẽo, cảm giác đó chắc chắn là cô đơn, tuyệt vọng khiến người ta muốn phát điên. Cô bất giác nói: "Sếp, tôi làm sùi cảo cho sếp ăn nhé!"

CEO ngân người.

Phồn Tinh nói: "Hôm nay không phải là Ba mươi Tết sao? Bây giờ cũng chiều muộn rồi, sếp cũng đâu kịp trở về đón Tết, tôi làm sùi cảo cho anh ăn thử, coi như ăn Tết."

CEO nói: "Không sao, dù sao tôi cũng ở một mình, đón Tết ở đâu cũng như nhau thôi."

Phồn Tinh tinh tế nhận ra, khi Thư Dập nói câu này, giọng anh thật buồn và cô đơn.

Còn cô thì rất sợ Tết, ngày trước cô không đến nhà bố mẹ ăn Tết, cảm thấy mình như là con ghẻ của họ nên không khỏi cảm thấy thừa thãi. Sau đó học đại học, bố mẹ chỉ thiếu mỗi câu nói thẳng rằng "mày đừng về nhà ăn Tết", nhưng cô vẫn mặt dày coi như không biết, ở xen kẽ hai nhà mỗi bên một năm, thế là công bằng. Sau khi có việc làm, lần nào về nhà ăn Tết cũng phải mua rất nhiều quà, quà cho người lớn trẻ nhỏ không thể bỏ sót ai, mà còn phải cân thận cho công bằng cả hai bên. Nhà bố mẹ còn chưa lo xong lại phải lo mua quà cho bên nhà Chí Viễn, tiền thưởng Tết cuối năm cô đều tiêu gần hết, thái độ của bố mẹ đối với cô cũng tốt lên nhiều, nhưng về quê ăn Tết có cảm giác như thế nào, trong lòng cô rõ hơn ai hết.

Mặc dù Tết năm nào cũng có rất nhiều người ở bên cạnh, nhưng cô biết rõ, thực ra chỉ có một mình cô đón Tết mà thôi. Không ngờ Thư Dập cũng một mình ăn Tết.

Phồn Tinh thật lòng muốn làm sủi cỏ, cũng không vì điều gì khác, chỉ là sủi cỏ giống như một nghi thức, xua đuổi cảm giác lạnh lẽo khi cô và Thư Dập phải ăn Tết một mình. Không ngờ Thư Dập lại nói: "Thôi, làm sủi cỏ thì cứ để tôi."

Phồn Tinh vô cùng ngạc nhiên. "Anh cũng biết làm sủi cỏ?" Anh bình thản nói: "Tôi còn có thể làm cho công ty lên sàn chứng khoán mà, cô tận mắt chứng kiến rồi đấy thôi."

Phồn Tinh phát hiện sếp mình thật biết nói đùa.

Cô quên sếp mình từng là du học sinh, mà đa số du học sinh đều bị ép phải biết nấu ăn ngon, Thư Dập không những biết làm sủi cỏ mà còn biết

làm cả món thịt bò bít tết thơm nức mũi.

Phồn Tinh bị đói cả ngày nay, người thấy mùi thơm của món bít tết thì bụng kêu òng ọc. Cô xấu hổ đỏ mặt.

Thư Dập coi như không nghe thấy, gắp vào đĩa cho cô phần lớn, chỉ để lại phần nhỏ cho mình.

Hai người ngồi ngoài ban công ngắm cảnh biển, ăn bít tết. Phồn Tinh vừa ăn vừa khen: "Sếp nấu ăn ngon tuyệt, tôi từng cùng sếp ăn món Michelin nhưng không ngon bằng."

Thư Dập nói: "Cô không nên vì năm nay tôi phát mười chín tháng lương thưởng Tết mà nói mấy lời nịnh nọt trái với lương tâm như vậy."

Phồn Tinh thành thật nói: "Chẳng phải vì tôi mong sang năm sếp phát hai mươi chín tháng lương làm thưởng Tết hay sao?"

Phồn Tinh ăn no căng bụng, nằm trên ghế không muốn động đậy.

Trời đã dần tối, khắp nơi bao phủ ánh hoàng hôn, có một ngôi sao rất to, rất sáng, không biết có phải là sao Hôm không?

Phồn Tinh nói: "Ở đây thật là đẹp. Tôi muốn được sống cả đời như thế này, không phải nghĩ gì, không phải làm gì, ăn uống no nê và ngồi đây thơ thẩn."

Thư Dập nói: "Rửa tay, làm sủi cảo."

Nhân viên khách sạn mang bột lên. Thư Dập liền xắn ống tay áo, vừa cho nước vừa nhào bột. Phồn Tinh ở bên cạnh làm trợ thủ cho anh.

Thư Dập còn biết cán vỏ bánh, một lúc cán được hai cục bột, ở giữa dày xung quanh mỏng, vừa tròn vừa đẹp khiến Phồn Tinh phục sát đất. Cô

biết làm nhân bánh rất thơm, gói bánh rất đẹp, mỗi cái bánh đều giống hình con cá vàng.

Hai người say sưa làm sủi cảo trong bếp, ti vi trong phòng khách đang phát chương trình liên hoan mừng năm mới, chỉ nghe âm thanh thì thấy rất rộn ràng.

Phồn Tinh nói: "Sếp làm tôi rất ngạc nhiên, chẳng phải sếp là người Thượng Hải ư? Sao anh biết cán bột thành thạo như vậy?"

Thư Dập nói: "Mẹ tôi có thói quen đêm Ba mươi Tết làm bánh sủi cảo, lúc còn nhỏ tôi thường giúp mẹ, thế nên cũng biết cán bột."

Phồn Tinh "ồ" lên một tiếng nhưng lại không biết nói tiếp thế nào, vì cô biết mẹ anh đã qua đời cách đây hai năm rồi.

Phồn Tinh vội vàng chuyển chủ đề: "À, hay là chúng ta cho tiền vào nhân bánh, ăn được cái bánh đó sẽ đại cát đại lợi!"

Phồn Tinh chạy đi tìm tiền lẻ, đáng tiếc chỉ có mấy đồng xu một tệ, cô thấy nó hơi to, nếu có đồng năm hào là tốt nhất, nhưng thôi thế này cũng vui rồi. Cô cẩn thận lấy bàn chải đánh răng của khách sạn đánh sạch rồi bỏ vào nồi luộc sôi để tiệt trùng, sau đó mới lấy ra cho vào nhân bánh.

Thư Dập nhìn thấy thế thì phản bác: "Ăn bông hoa cúc này thì đại cát ở chỗ nào? Chẳng lẽ là "đại cúc đại lợi" sao?"

Phồn Tinh từng cùng Cố Hân Nhiên đọc mấy cuốn tiểu thuyết đam mỹ, nghe câu này thì không nhịn được, ném cả tiền đi cười ha hả, cười đến nỗi gập cả bụng lại. Thư Dập thấy cô cười mà chẳng hiểu tại sao, hỏi cô đang cười gì.

Phồn Tinh cười đến nỗi chảy nước mắt, nhưng không thể giải thích cho anh biết vì sao cô cười, càng nhìn ánh mắt hoang mang của anh lại

càng buồn cười, nhưng cố kìm lại, nói dối: "Mũi anh dính bột đấy."

Thư Dập quay đầu muốn đi soi gương. "Ở đâu?"

Phồn Tinh nhân lúc anh quay đầu, vội vàng dính ít bột mì lên ngón tay, bước đến trước mặt anh, kiễng chân làm động tác lau.

"Ở đây!" Cô quệt nhẹ lên sống mũi của anh rồi cho anh xem bột dính trên tay. "Vẫn chưa lau sạch, anh đợi chút." Cô lấy giấy ăn, chăm chú lau hết lớp bột mà mình vừa bôi lên sống mũi anh rồi nói: "Xong rồi."

Thư Dập có sống mũi rất cao, mắt lại sáng, khóe mắt hơi cong lên vẻ đào hoa, lần đầu tiên trong đời Phồn Tinh gần anh đến vậy, bị đôi mắt anh nhìn mình chăm chăm khiến cô chột dạ vì trò đùa ban nãy, tim đập thình thịch, vội vàng lùi về phía sau. Kết quả đụng trúng cái ghế, ngã bịch một cái chổng vó lên trời.

Trông Phồn Tinh vô cùng thảm hại, nhưng Thư Dập lại nghĩ cô vẫn còn ốm nên ngất xỉu, vội vàng bước đến đỡ cô, hỏi: "Sao thế? Lại bị choáng à? Có cần gọi bác sĩ không?"

"Không sao, không sao ạ!" Phồn Tinh thầm nghĩ đúng là không thể làm chuyện xấu, vừa đùa sếp xong đã gặp ngay quả báo. "Em không chú ý đến cái ghế ở phía sau."

Trong ánh mắt Thư Dập lộ ra ý cười, nụ cười này mới đầu chỉ khe khẽ, dần dần mở rộng ra. Lần này đến lượt Phồn Tinh bị nụ cười của anh làm cho hoảng loạn.

"Sếp đang cười gì đấy ạ?"

Tay Thư Dập dính đầy bột, vừa nãy vội vàng đỡ Phồn Tinh dậy, vô tình quệt trúng mặt cô. Anh nói: "Đừng động đây."

Anh nghiêm túc dùng ngón tay dính đầy bột vẽ hai đường trên miệng cô, trông rất giống ông già Noel.

Phồn Tinh cười ha ha.

Hai người làm được tám mươi cái bánh sủi cảo, quá nhiều không ăn hết được, đành để vào tủ đá ăn dần.

Ngồi trên xô pha đón giao thừa, nói chuyện câu được câu chăng, đợi đến giờ Tý lại đun nước nấu sủi cảo.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 1+6

Phồn Tinh kể về bà ngoại. Ngày cô còn nhỏ, bà ngoại đối với cô tốt nhất, có một năm đón giao thừa cùng bà, cô buồn ngủ cứ ngáp mãi, đến giờ Tý thì bà gọi dậy, cho cô một quả cam to nhất, còn có cả phong bao lì xì, sau đó bảo cô và anh họ ra ngoài cửa đốt pháo hoa, đó là kỷ niệm đẹp đẽ hiếm hoi thời thơ ấu.

Thư Dập nói: "Có pháo hoa đấy, tí nữa chúng ta đi đốt nhé!"

Phồn Tinh nhớ ra là khách sạn có chuẩn bị pháo hoa, sau màn cầu hôn thành công sẽ đốt pháo hoa bên bờ biển, cô sợ đêm giao thừa sắp mình lại nhớ đến chuyện thất tình liền vội vàng chuyên chủ đề. "Hồi nhỏ, sắp có kỷ niệm nào vui khi đón Tết không?"

"Cũng không có gì. Hồi nhỏ, mỗi khi Tết đến, mẹ tôi thường đặt phong bao lì xì dưới gối của tôi, sáng mừng Một thức dậy lật gối ra là nhìn thấy phong bao đỏ, cảm giác rất vui. Sau đó tôi đi học ở Bắc Kinh, nghỉ Tết về nhà, cứ sáng mừng Một Tết lật gối lên là có phong bao lì xì, mẹ vẫn luôn coi tôi là một đứa trẻ, cảm giác như được trở về thời thơ bé, vô cùng hạnh phúc và ấm áp." Rồi anh ừ xùi nói: "Tết năm ngoái, buổi sáng tỉnh dậy vẫn có thói quen lật gối lên, nhưng không còn ai đặt phong bao lì xì dưới gối của tôi nữa rồi."

Nói đến đó thì trong ti vi vang lên tiếng đếm ngược thời gian. Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một!

Pháo hoa bắn vang trời, nhà nhà đốt pháo, chủ nhà nói những lời may mắn, tiếng nhạc rộn rã giai điệu chúc mừng năm mới.

Phồn Tinh nói: "Chúc mừng năm mới!"

Thư Dập cũng nói: "Chúc mừng năm mới!"

Hai người vui vẻ đi nấu sủi cảo.

Nồi sủi cảo đầu tiên nấu chín, Phồn Tinh vớt ra chia thành hai đĩa, thực ra mỗi đĩa chỉ có bảy, tám cái, ăn để lấy may mắn thôi.

Lúc cô vớt sủi cảo cảm thấy hơi nặng, quả nhiên Thư Dập ăn đến cái thứ hai thì "cạch" một tiếng, anh cắn phải đồng xu.

Phồn Tinh cố nhịn cười, nghiêm túc nói: "Đại cát đại lợi!", sau đó nói tiếp: "Ăn được tiền vàng phải cầu nguyện đấy! Mau cầu nguyện đi, rất linh nghiệm!"

Thư Dập chỉ mỉm cười. "Tôi không có nguyện vọng gì, hay là nhường cho cô nhé!"

Phồn Tinh nói không cần, quả nhiên cô cũng ăn được cái bánh có đồng xu, sau đó vội vàng chấp hai tay cầu nguyện.

"Đại cát đại lợi! Mong năm nay sếp lên một tầng cao mới sẽ phát cho chúng tôi hai mươi chín tháng lương thưởng Tết!"

Giọng cô cầu nguyện rất to, vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Thư Dập, anh đang cố nhịn cười.

Nói xong những lời may mắn, Phồn Tinh nói: "Cho tôi mượn điện thoại một chút, tôi gọi điện chúc mừng năm mới bố mẹ. Cả ngày hôm nay tôi không gọi điện cho họ rồi, không biết họ ở khách sạn thế nào."

Thư Dập rất ngạc nhiên, nói: "Họ đối xử với cô như vậy mà cô còn quan tâm đến họ ư?"

Phồn Tinh nói: "Dù gì họ cũng sinh ra và nuôi tôi lớn từng này, không thể thù hận cha mẹ được, không có họ thì đâu có tôi. Họ không đối xử tốt với tôi, nhưng họ cũng không có nghĩa vụ phải đối tốt với tôi mà. Nếu ngay cả bố mẹ ruột mà cũng không nhận thì tôi có còn là người nữa không?"

Không biết vì sao, vẻ mặt của Thư Dập đột nhiên trầm xuống. Anh không nói gì, buông đĩa rồi đi lên lầu.

Phồn Tinh không biết mình nói câu nào chọc giận sếp, đành gọi điện thoại cho bố mẹ trước.

Bố mẹ cô rất vui vẻ. Bố cô thì nói đứa cháu đã khỏe rồi, không cần phải uống thuốc, tiêm thuốc nữa, dì Cung cũng rất vui, hôm nay ba người họ đã tham gia hoạt động đón giao thừa của khách sạn, đêm giao thừa ở đó rất vui.

Cuối cùng, bố cô mới ngại ngần nói: "Tối qua bố uống khá nhiều rượu, bố mẹ Chí Viễn..."

"Bố, không có chuyện gì đâu." Phồn Tinh nhanh chóng ngắt lời. "Mọi chuyện đã qua rồi, con gọi điện đến chúc mừng năm mới bố và dì Cung."

Mẹ của Phồn Tinh càng dễ dãi, bà còn nghĩ hai hôm nay con gái ở bên cạnh Chí Viễn nên nói: "Đàn ông là phải dễ dàng, con nói vài câu ngọt ngào, chịu khó đi dạo phố với bố mẹ Chí Viễn. Ôi, con nói đến chuyện này... cái mặt già của mẹ cũng không biết giấu đi đâu..."

"Không sao đâu mẹ, con xử lý được, mẹ yên tâm đón Tết nhé!"

Đỗ dành cha mẹ xong xuôi, Phồn Tinh ngắt điện thoại và bản khoản không biết sếp sao rồi. Suốt buổi tối anh rất hòa nhã, thân thiện, dễ gần,

nhưng rồi thoát cái đã nhăn mặt bỏ đi là sao?

Phồn Tinh nằm trên giường lăn qua lăn lại, hình như cô đâu có nói gì sai, sao có thể đắc tội với sếp được?

Thất tình là chuyện nhỏ, thất nghiệp mới là chuyện lớn, Phồn Tinh không muốn bị thất nghiệp vào lúc này. Cô nằm trên giường hồi lâu mà không thể ngủ được, nghiêng tai lắng nghe phòng bên cạnh cũng thấy yên ắng như tờ, chỉ có bên ngoài cửa sổ vọng vào tiếng sóng biển nhè nhẹ, có lẽ anh đã ngủ rồi.

Phồn Tinh ngồi bật dậy, cẩn thận nhớ lại từng lời nói, hành động của mình tối nay, nhớ lại cả những lời sếp nói, nhưng nghĩ ; thế nào cũng không hiểu rốt cuộc mình đã đắc tội gì với sếp. Cuối cùng cô quyết định không nghĩ nữa.

Mất bò mới lo làm chuồng, không phải cứ nịnh sếp vui vẻ là được hay sao, thường ngày cô cũng làm rất tốt mà, lần này chắc chắn sẽ làm được.

Phồn Tinh bò dậy, lấy từ trong túi xách ra phong bao lì xì mà cô đã chuẩn bị từ trước khi đến đây, vốn định mừng tuổi cho đứa cháu trai của bố cô, bây giờ thì dùng vào mục đích khác vậy. Cô lấy ví, móc vài trăm tệ, đang định cho vào phong bao thì nghĩ lại, cần rặng rút thêm vài tờ cùng mệnh giá, đếm lại lần nữa rồi mới cho vào.

Chẳng phải sếp đã nói rồi sao, lúc nhỏ vui nhất là sáng sớm mừng Một tinh dậy, lật gối lên và nhìn thấy phong bao lì xì dưới gối. Đáp ứng nguyện vọng của sếp thì sếp sẽ vui vẻ tươi cười, không chấp nhặt mấy lời của cô nữa.

Cô chân trần xuống giường, rón rén bước đến trước cửa phòng sếp, lắng nghe thấy trong phòng không có động tình gì, liền nhẹ nhàng vặn nùm cửa, may quá, không khóa. Cô bước từng bước thật nhẹ đến bên giường. Chiếc giường quả thực rất rộng, một tay cô bám vào cột trụ giường, tay kia

cầm phong bao lì xì, cố gắng vươn cánh tay ra. Cô bất giác nín thở thật nhẹ nhàng, chậm chậm, chỉ cần lật gói lên rồi nhét xuống dưới là thành công.

Còn một chút nữa, một chút nữa thôi, chút chút nữa thôi!

"Tách!"

Đèn bỗng sáng trưng khiến Phồn Tinh sợ hãi giật nảy mình theo bản năng rút tay lại, ngửa người ra, nhưng vì dùng lực quá mạnh, gáy cô đập vào thứ gì đó khiến cô hoa mắt chóng mặt, mất thăng bằng, cả người ngã phịch lên chiếc chăn. Cô ảo não ngẩng đầu lên, thấy Thư Dập đang nằm trên giường nhìn cô với vẻ mặt vô cảm.

"Cô đang làm gì thế?"

Phồn Tinh trầm nghĩ, dù cô có trăm cái miệng cũng không thể nói rõ tại sao nửa đêm nửa hôm lại lén lút mò vào phòng sếp, bây giờ còn nằm trên giường anh. Nhưng cô bắt buộc phải giải thích!

Cô hít một hơi thật sâu rồi nói: "Sếp, tôi kể cho sếp nghe một truyện cười nhé! Một hôm tôi và mẹ cãi nhau, sau đó tôi vô cùng hối hận, muốn mua cho mẹ một sợi dây chuyền bằng ngọc trai, nhưng không biết sợi dây chuyền mẹ đeo dài bao nhiêu, thế là đến nửa đêm, tôi lén cầm dây thừng lén vào phòng mẹ, muốn dùng dây thừng quấn quanh cổ bà để tính xem sợi dây chuyền dài bao nhiêu thì thích hợp, nhưng vừa đưa dây thừng vào cổ bà thì bà cũng như sếp, đột nhiên tỉnh dậy, hỏi, con đang làm gì thế?"

Thư Dập nhìn Phồn Tinh với vẻ mặt vô cảm.

Phồn Tinh lại nhìn Thư Dập bằng ánh mắt sáng rực.

Thư Dập từng chút từng chút một, rút phong bao lì xì trong tay Phồn Tinh ra. Phồn Tinh mở to mắt nhìn anh cầm phong bao đó nhét xuống dưới gói mình.

"Được rồi, cảm ơn, bây giờ thì cô có thể về ngủ chưa?"

Phồn Tinh thầm nghĩ, thật không hổ danh là sư huynh thiên tài ở trường đại học P, dù núi Thái Sơn có sắp sập thì mặt vẫn không biến sắc. Cô cũng không thể làm mất mặt trường đại học P được, liền bò xuống giường, chỉnh lại quần áo, hùng dũng nói: "Không có gì! Chúc ngủ ngon!"

Sau đó Phồn Tinh ngủ rất ngon, đến tận khi mặt trời lên cao, vì quên không kéo rèm cửa, ánh nắng hắt thẳng vào gối thì cô mới tỉnh dậy. Cô vươn vai, cúi đầu xuống thì bỗng phát hiện dưới gối lộ ra một góc của phong bao lì xì, lật gối lên liền thấy một cái phong bao đỏ lạng lẽ nằm đó.

Phồn Tinh tò mò mở phong bao ra, bên trong có một xấp tiền, thực ra chính là cái phong bao tối hôm qua cô định để dưới gối của sếp, nhưng lúc này trong đó có thêm một tờ giấy với nét chữ quen thuộc, mạnh mẽ: nợ hai trăm tệ chẵn.

Theo phong tục chúc Tết cổ xưa thì không nên trả phong bao nguyên như cũ, mà phải cho thêm tiền vào, thế nên bây giờ CEO mới nợ cô hai trăm tệ.

Phồn Tinh bất giác mỉm cười. Sếp cô cũng rất có tình người đấy chứ!

Mùng Một Tết, Phồn Tinh cùng cha mẹ đi chùa. Trải qua chuyện lần này, cô đã nghĩ thoáng hơn. Dù sao gặp nhau họ cũng cãi vã, có muốn trốn tránh cũng không được, họ đều tín Phật, vậy thì hãy đi bái Phật Quan Âm, nếu có bản lĩnh thì cãi vã trước mặt Bồ Tát ấy!

Cô ghét việc phải đứng giữa hòa giải rồi, năm mới đến, muốn ra sao thì ra.

Quả nhiên, mặc dù bố cô dẫn theo dì Cung và cháu trai, mẹ dẫn theo dưỡng Giả, nhưng họ đều bình tĩnh điềm đạm, leo từng bậc lên chùa bái

Phật rất khiêm nhường. Dượng Giả còn giúp bố cô nhắc chiếc xe đẩy, hai bên đối xử với nhau lịch sự như khách.

Mùng một Tết, ai cũng muốn nói lời may mắn, làm những việc may mắn.

Lúc ăn cơm vẫn là Phồn Tinh đặt bàn trước, địa điểm du lịch thường người đông đúc, chật chội, không có gì ngon, nhưng vì mọi người đều đói nên bữa cơm đó vừa thơm ngon lại đậm ấm. Phồn Tinh thanh toán xong thầm nghĩ, nếu hai ngày trước mà như thế này có phải tốt không, như thế sẽ chẳng xảy ra chuyện.

Bố mẹ vẫn chưa biết chuyện cô và Chí Viễn đã chia tay, luôn miệng thúc giục: "Con đi ra ngoài cả ngày rồi, mau về với bố mẹ Chí Viễn đi!"

"Thật đấy, họ cũng không quen thuộc nơi này, con không cần để ý đến chúng ta đâu, hãy bắt xe về khách sạn đi."

Phồn Tinh vẫn kiên trì đưa cha mẹ về khách sạn, sau đó cô đến chợ bán đồ điện tử mua đại một cái điện thoại mới, sau đó nạp thẻ điện thoại. Do dự một lát, cô gọi điện cho Chí Viễn.

Rất lâu không có người nghe máy, không biết có phải vì nhìn thấy dãy số của cô không. Cô vô cùng buồn bã. Yêu nhau bao nhiêu năm, nhưng mỗi lần cãi nhau cô đều phải chủ động làm lành. Cô luôn nghĩ mình là con gái, nhún nhường một chút cũng không sao, đàn ông thường giữ thể diện, phải giữ thể diện đó cho anh. Lần này bố mẹ cô không đúng, nhưng anh không nói một tiếng đã bỏ về như thế khiến cô không có cơ hội để giải thích.

Phồn Tinh nghĩ, có lẽ anh cần bình tĩnh lại, thế cũng tốt, như vậy bản thân cô cũng có thể hiểu rõ mọi chuyện.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng cô vẫn thấy rất buồn.

Lúc buồn, cô thích nhất là đi chợ, người qua người lại, rau cỏ xanh non, trái cây tươi ngon, những chú cá nước ngọt béo núc... đúng là một không gian ẩm thực.

Lúc buồn, cô thích nhất là nấu ăn, nấu ăn giúp cô quên đi rất nhiều chuyện, chỉ chuyên tâm nấu nướng.

Cô mua rất nhiều thực phẩm ở chợ mang về.

Tối mừng Một Tết, CEO vẫn làm bít tết cho cô ăn, có qua có lại mới toại lòng nhau, cô quyết định nấu mấy món Thượng Hải để cải thiện bữa ăn cho sếp.

Chợ Tam Á khá đầy đủ thực phẩm, chỉ riêng măng tươi là khó mua, Phồn Tinh phải chạy đi mấy siêu thị mới mua được, sau đó bắt taxi về vịnh Thanh Thủy.

Thư Dập nhìn thấy túi thực phẩm thì rất vui, nói: "Nếu như có thịt muối thì hay quá, có thể làm món măng tươi hầm thịt." Phồn Tinh nói: "Không có thịt muối, nhưng có thể mua chân giò hun khói." Thực ra chân giò hun khói càng thơm hơn.

Lúc Phồn Tinh đang thái măng thì có người ấn chuông cửa, vì cô đang bận nên Thư Dập bước ra mở cửa.

Cô vốn nghĩ là quản lý khách sạn. "Ôi, quên mua gừng rồi, nhà bếp khách sạn chắc chắn có..." Vừa nói, cô vừa bước ra ngoài, định xin ít gừng từ người quản lý khách sạn.

Thư Dập vừa mở cửa thì nhìn thấy phó tổng giám đốc bộ phận kỹ thuật Tống Quyết Minh cầm chai rượu vang tươi cười đứng đó.

"Surprise?" Lão Tống cười hi hi ôm lấy vai Thư Dập.

"Haizz, tôi cùng bố mẹ đến Tam Á ăn Tết, tôi biết tôi đã làm phiền chuyện yêu đương của cậu, nhưng yên tâm đi, tôi đến xin một bữa cơm rồi sẽ đi ngay!"

Lão Tống vừa nói vừa bước vào bên trong, Thư Dập không thể ngăn được. Nửa giây sau, lão Tống cầm rượu vang và Phồn Tinh cầm dao thái rau "gặp nhau ở ngõ hẹp", mặt đối mặt.

Lão Tống không làm rơi chai rượu vang xuống đất nên cũng được coi là người bình tĩnh. Phồn Tinh cầm con dao thái rau ngay lập tức máu xông lên não, không nói được câu nào.

Chỉ có Thư Dập là bình chân như vại, coi như không có chuyện gì xảy ra.

‘Chúc Phồn Tinh, thư ký của tôi, anh quen đấy. Tống tổng, phó tổng giám đốc phòng kỹ thuật của công ty, cô cũng quen đấy.’

Lão Tống thầm nghĩ, tôi không quen sao được? Phòng của cô ấy ở bên ngoài phòng của tôi, suốt ngày dọn dẹp bàn ghế, bưng nước pha trà, lần nào họp cô ấy cũng lo mua cơm hộp cho cả phòng, chúng ta còn lấy cô ấy ra cá cược, ai thắng được một trăm tệ, nghĩ đến đây, lão Tống hận không cho mình cái bạt tai.

Phồn Tinh cũng nghĩ, không quen sao được? Cả công ty có tất cả mấy phó tổng chứ? Người này tính tình thẳng thắn, thường xông vào phòng cãi nhau với CEO, đang cãi dở còn mặt dày bảo cô pha cốc cà phê thật đặc, không sữa không đường, giải khát xong lại tiếp tục cãi nhau với CEO. Ồ, đúng rồi, anh ta còn lấy mình ra cá cược một trăm tệ với CEO cơ mà.

Lão Tống nhìn thấy cái thớt gỗ đầy rau, đặt chai rượu vang trên bàn, viện cớ: "VẬY... Tôi vừa nghĩ ra là tôi có chút việc, hai người cứ tự nhiên, tôi đi trước đây!"

Chúc Phồn Tinh thầm nghĩ: "Đừng đi, anh mà đi thì tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan khuất", liền vội nói: "Đừng, đừng, anh ở lại dùng cơm đi, tôi cũng chỉ làm mấy món để đổi khẩu vị cho Thư tổng thôi.

Thư Dập cũng nói: "Đúng đây, đến rồi thì ngồi ăn cùng đi. Lão Tổng cảm thấy bất an, hết nhìn Thư Dập lại nhìn Phồn Tinh.

"Cùng ăn à?" Anh ta cũng thấy rất khó xử. Thế này là thế nào nhỉ? Đầu mình bị ngấm nước hay sao mà mới mừng Một đã chạy đến chỗ CEO. Biết rõ CEO đi nghỉ với bạn gái, nhưng mình lại vô tình phát hiện ra bí mật động trời, không hiểu lúc về có bị "giết người diệt khẩu" không?

Thư Dập kiên quyết kéo anh ta ra phòng khách. "Cùng ăn đi!"

Lão Tổng đúng là có chuyện muốn bàn bạc với Thư Dập, anh ta lấy điện thoại, mở bản vẽ ra thảo luận với Thư Dập về sản phẩm mới của phòng thực nghiệm. Hai anh chàng kỹ sư hể nhắc đến chuyên môn là mắt sáng rực, thảo luận sôi nổi trong phòng khách. Lão Tổng vừa nói, nước bọt vừa bắn tứ tung, tranh luận kịch liệt về tham số tiêu chuẩn với CEO, cuối cùng giận dữ đập tay vào tay vịn xô pha, còn nói nếu cậu muốn thế thì tôi không làm nữa, tôi về phòng thực nghiệm làm nhân viên kỹ thuật.

CEO lạnh lùng nói: "Anh không làm cũng được, anh xem công ty có phòng thực nghiệm nào dám chứa chấp anh, tôi sẽ cắt giảm một nửa dự toán của phòng đó."

Lão Tổng trông có vẻ ảm ức như chú cún, thiếu chút nữa là gục trên xô pha khóc hu hu.

Phồn Tinh nói to bảo bữa tối nấu xong rồi, lão Tổng hậm hực ngồi bên bàn ăn, vừa lau bầu trách móc vừa mở chai rượu vang.

"Không ngờ cậu lại không đồng ý với quan điểm của tôi, rượu đắt thế này, tôi mang cho cậu uống thật là uống phí."

CEO không thèm động mí mắt, nói: "Anh cầm về cũng được."

Lão Tông quay ra cầu cứu Phồn Tinh. "Em xem cậu ta nói đấy! Em gặp ông chủ nào ức hiếp người như vậy chưa?"

Phồn Tinh cười hi hi nhận chai rượu vang, rót rượu vào ly và nói: "Em không hiểu gì về kỹ thuật, nhưng thức ăn nguội thì sẽ không ngon, các anh mau ăn cho nóng."

Lão Tông vẫn còn tức giận, nhưng đúng là tay nghề nấu nướng của Phồn Tinh rất giỏi, anh ta ăn mà mặt mày hớn hở.

Uống đến ly thứ ba, CEO mới nói: "Xin lỗi anh Tổng, kỳ thực Phồn Tinh cũng biết, tôi vừa mới thất tình, tâm trạng không tốt, thế nên vừa nãy nói năng hơi quá đáng, mong anh đừng để bụng."

Lão Tông một lần nữa nhìn Thư Dập chăm chăm, lòng thầm nghĩ không biết họ lại diễn kịch gì nữa đây, có điều sếp đã xin lỗi rồi, dân kỹ thuật dù không biết gì về nhân tình thế thái nhưng cũng biết là nên nhanh chóng làm hòa.

"Không sao, không sao, chẳng phải chúng ta bắt đầu cãi nhau từ khi nằm giường tầng đến bây giờ à, nếu cứ chấp nhặt với cậu thì có lẽ tôi đã bị cậu làm tức chết rồi."

Phồn Tinh tò mò hỏi: "Hai anh là bạn học ạ?"

"Không phải, anh học đại học T, cậu ấy học đại học P, anh hơn cậu ấy hai tuổi, làm bạn học sao được. Chẳng qua hồi còn học đại học thuê phòng bên ngoài, sinh viên nghèo mà, thuê loại phòng ở ghép, phòng rất nhỏ nên dùng giường tầng, lúc đóng cửa mà không lách người là không đóng được."

Bọn anh ở chung một phòng, anh ngủ giường trên, cậu ấy ngủ giường dưới, hai đứa không ngủ được thì đêm hôm mò dậy chơi game, nghỉ hè cùng nhau đến thôn Trung Quan(*) mua mấy thứ như bo mạch chủ gì gì đó. Hì hì, nhớ đến những ngày đó thấy thật thú vị."

(*) Thôn Trung Quan: được mệnh danh là "Thung lũng Silicon" của Trung Quốc, là một quần thể các trung tâm thương mại bán hàng điện tử, nhà hàng ăn nhanh và các cao ốc văn phòng.

Không hiểu vì sao, Thư Dập cúi đầu mãi miết húp canh như không có chút hứng thú nào.

Phồn Tinh thầm nghĩ, CEO thật chu đáo, giữ lão Tống lại dùng cơm, còn đặc biệt nói ra chuyện thất tình để phui sạch mối quan hệ giữa anh và cô, nếu không khi trở về công ty lại có những tin đồn, bản thân cô không còn mặt mũi nào gặp ai nữa.

Anh rất ít khi nói chuyện riêng tư của mình với cấp dưới, lần này coi như phá lệ, điều này khiến Phồn Tinh vô cùng cảm kích.

Cơm no rượu say, lão Tống lắc lắc đầu, nói: "Này Phồn Tinh, tay nghề nấu nướng của em thật tuyệt, các món em nấu ngon lắm, ai có phúc mới lấy được em đấy! Nếu em chưa có bạn trai anh nhất định sẽ theo đuổi em!"

Phồn Tinh chỉ mỉm cười.

Thư Dập nói: "Theo đuổi đi, cô ấy vừa thất tình đấy!"

Một lần nữa máu bốc lên não Phồn Tinh, mặc dù đang cầm con dao nhưng cô không thể đâm chết vị CEO vừa phát mười chín tháng lương tiền thưởng Tết cho cô được.

Thư Dập hình như không ý thức được mình nên nói gì và không nên nói gì, cứ thế ngồi ăn trái cây.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 1+7

Phồn Tinh hồi hận vì đã gọt và cắt trái cây thành từng miếng, mà cô còn chu dao đến mức dùng tăm cắm vào từng miếng để anh ăn.

Lão Tổng vui mừng khôn xiết, lấy luôn ly rượu che mặt rồi hớn hờ nói: "Phồn Tinh, em thấy anh thế nào, anh mặc dù đã ba mươi tư, lớn hơn em vài tuổi nhưng anh chưa từng yêu ai, anh trai: thuần khiết."

Thư Dập lập tức ném vỏ dưa hấu vào đĩa.

Lão Tổng bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Thu nhập thì em biết rồi đấy, công ty đã lên sàn chứng khoán, anh có cổ phiếu, có hoa hồng, tiền thưởng Tết cũng không ít."

CEO lấy miếng thanh long cho cả vào miệng. Phồn Tinh mỉm cười thu dọn bát đĩa, trong lúc bận rộn còn khẽ liếc nhìn CEO, thầm nghĩ, lúc này cô cắt thanh long miếng to, cho anh chết nghẹn đi.

"Anh là con một nhưng bố mẹ anh đều có lương hưu, em yên tâm đi, họ không sống cùng với anh, họ thích đi du lịch đây đó, còn nói trong hai năm nữa mà chưa có cháu để chăm thì phải đi du lịch khắp thế giới. Nhưng vì anh là con một nên tương lai, khi bố mẹ nhiều tuổi hơn, anh sẽ mua cho họ căn hộ cùng khu với mình để tiện chăm sóc và thường xuyên qua thăm. Có điều, tính tình Phồn Tinh tốt như vậy, dù phải ở chung với họ cũng không vấn đề gì đâu."

Phồn Tinh muốn nỏ đom đóm mắt, thăm nghĩ tính tốt gì chứ, bây giờ tôi muốn lấy miếng dưa hấu nhét vào miệng anh đây.

Lão Tống càng nói càng tự tin: "Em xem, anh tốt nghiệp đại học T, không lãng nhãng, sống rất thực tế, dám con gái bọn em chẳng phải đều nói rằng típ người như anh là... là gì nhỉ, là người đàn ông kinh tế."

Phồn Tinh thăm nghĩ, quản lý cấp cao của một công ty đã lên sàn chứng khoán, tiền lợi nhuận mỗi năm cũng hơn chục triệu mà dám ở đây tự xưng là người đàn ông kinh tế, anh có định nhường đường sống cho người khác không vậy?

Thư Dập ung dung ngồi ăn xoài, nói: "Theo đuổi con gái không phải như kiểu của anh đâu, anh làm thế thì trăm năm nữa cũng không tán nổi, chẳng trách anh độc thân đến tận bây giờ."

Lão Tống không phục. "Thế nên theo đuổi thế nào? Cậu thị phạm cho tôi xem đi!"

Thư Dập không ngờ anh ta nói câu này, bất giác ngớ người. Đây là một kiểu văn hóa doanh nghiệp, ở công ty kỹ thuật thường không nói suông, nếu bạn cảm thấy ai đó không được, ai đó làm không đúng thì bạn cần làm mẫu cho họ. Nói thô tục một chút thì là: you can you up, no can no BB.

Thư Dập khuyến khích văn hóa này, vì bản thân anh là người tin tưởng và thực hiện nó, tất cả nhóm nghiên cứu của công ty sẽ không công kích đối thủ cạnh tranh, nếu cảm thấy đối thủ không làm được thì sẽ đưa ra sản phẩm tốt hơn để cho họ thấy rằng họ không thể bằng mình được. Thế nên khi bị lão Tống làm khó như thế, Thư Dập mới ngẩn người.

Lão Tống thấy anh dờ ra, không khỏi đắc ý. "Cậu thấy chưa, cậu cũng có hiểu gì đâu! Nếu cậu thật sự hiểu thì đã không bị thất tình!"

Phồn Tinh thấy sắc mặt của sếp thay đổi, thầm nghĩ có lẽ lão Tống uống quá nhiều rồi, nếu không đã chẳng đâm một nhát dao vào tim sếp và ép sếp đến bước ấy.

Phồn Tinh vội vàng giảng hòa. "Em thấy thực ra suy nghĩ của phụ nữ rất phức tạp, mỗi người một khác, nếu không người ta đã chẳng nói, phụ nữ đến từ sao Thủy, đàn ông đến từ sao Hỏa. Chuyện yêu đương có lẽ phải nhờ duyên phận, khác hoàn toàn với việc nghiên cứu của các anh, không phải theo đuổi như thế nào, kỹ xảo như thế nào là có thể theo đuổi được người ta. Hơn nữa, em tạm thời không muốn nói đến chuyện yêu đương đâu ạ."

Chuyện của cô với Chí Viễn còn chưa rõ ràng mà lão Tống đã nghĩ xa xôi quá!

Lão Tống ủ rũ nói: "Vậy lúc nào em muốn yêu thì xin xem xét đến anh nhé!"

Phồn Tinh mỉm cười không đáp, chỉ thu dọn bát ra chỗ bồn rửa.

Lão Tống liền phát huy tính kiên nhẫn của dân kỹ thuật, bước đến chỗ bồn rửa bát giúp Phồn Tinh. "Phồn Tinh à, ngày mai em có rảnh không, chúng ta đi Thiên Nhai Hải Giác nhé! Anh chưa đến đó, nghe nói mặc dù phong cảnh không có gì mới nhưng cũng không tệ."

Phồn Tinh mỉm cười, nói: "Thiên Nhai Hải Giác em không đi đâu, ngày mai em còn đi với Thư tổng."

Cô vốn tiện miệng viện lý do như thế, nhưng lão Tống liền ngoảnh lại cầu nhàu: "Này, Thư Dập, ngày mai cậu đi một mình được không? Tôi và Phồn Tinh ra ngoài chơi."

Thư Dập đang ngồi ăn xoài, trái cây mà Phồn Tinh mua vừa to vừa ngọt, cô lại bỏ cả miếng to, rồi dùng dao xắt thành hình vuông nhỏ, cầm lên không bắn tay nên anh ăn hết.

Anh vừa ăn vừa lúng búng nói: "Anh hỏi Phồn Tinh đi."

Bản thân anh chẳng cảm thấy gì, nhưng lão Tống thì kêu âm lên: "Ôi trời, Thư Dập, cậu bị làm sao thế?"

Phồn Tinh nghe giọng nói của anh ta không bình thường vội vàng tháo đôi bao tay ra bước đến thì thấy nửa bên mặt của Thư Dập đã sưng vù, bên khóe miệng còn đỏ ửng lên. Cô sợ giật nẩy mình, định thần lại mới nghĩ ra có thể anh bị dị ứng, vội vàng bảo anh dùng nước lạnh rửa tay, rửa mặt cho sạch.

Thư Dập rửa mặt xong thì mắt cũng sưng. Phồn Tinh thấy không ổn, lập tức liên lạc với khách sạn để gọi xe đưa Thư Dập đến bệnh viện.

Ngay tối mùng Một, Phồn Tinh đã phải tắt tả ngược xuôi, may mà đưa đến bệnh viện kịp thời, sau khi vệ sinh sạch sẽ và bôi thuốc, bác sĩ mới phê bình Thư Dập. "Cho dù có ngon đến mấy thì cũng không nên ăn nhiều xoài như vậy chứ?"

Phồn Tinh vội vàng thanh minh giúp: "Anh ấy chỉ ăn nửa quả thôi ạ."

"Bản thân mình bị dị ứng mà cũng không biết sao? Nghiêm trọng hơn còn mất mạng đấy, năm mới không thể nhịn mồm nhịn miệng một chút à?"

Có lẽ từ khi trưởng thành đến bây giờ, Thư Dập chưa bị ai mắng giống như mắng một cậu nhóc thế này, nhưng miệng anh bị sưng, nói không lưu loát nên anh không nói gì.

Phồn Tinh nói: "Ngày trước cũng có ăn xoài nhưng không bị dị ứng ạ."

Bác sĩ nói: "Tối nay có uống rượu không? Có ăn hải sản không? Lại ăn một đồng thứ linh tinh trước đó rồi đúng không? Anh ta gặm cả miếng xoài to đúng không? Nước xoài dính lên mặt cũng không lau, đúng không?"

Không cần thương xót chồng cô, anh ta mà còn tham ăn như vậy thì lần sau còn nặng hơn đây!"

Lão Tống vội giải thích: "Cậu ấy không phải là chồng, mà là sếp của cô ấy."

Bác sĩ ngạc nhiên nhìn lão Tống: "Thế anh là người nhà của bệnh nhân à?"

Lão Tống đáp: "Không, cậu ấy là sếp của tôi."

Khi rời khỏi bệnh viện cũng là nửa đêm, mặt của Thư Dập đã bớt sưng, nói năng cũng rõ ràng hơn nhiều. "Lão Tống, anh về đi, quá nửa đêm rồi."

Lão Tống không cam lòng, nhìn Phồn Tinh.

Phồn Tinh vội nói: "Anh xem, Thư tổng như thế này, ngày mai em phải ở lại chăm sóc anh ấy."

Cuối cùng lão Tống cũng nể tình huynh đệ, ngại ngùng nói: "Đúng, đúng, cô hãy chăm sóc cho Thư Dập chu đáo nhé!"

Trên đường về, Thư Dập ngủ trên xe. Trong thuốc chống dị ứng có thêm thành phần an thần, mặt của anh đã bớt sưng nhưng khóe miệng vẫn còn hơi đỏ, giống như đứa trẻ ăn kẹo quên không lau sạch vệt.

Từ bệnh viện trung tâm đến vịnh Thanh Thủy cũng khá xa. Phồn Tinh rất buồn ngủ vì ban ngày cô cùng cha mẹ lên chùa bái Phật, buổi tối lại nấu nướng, ăn uống rồi ngược xuôi đến bây giờ, nhưng sếp đã ngủ rồi, nếu cô cũng ngủ thì không hay chút nào. Cô nhắc nhở mình không được ngủ, không được ngủ, đợi về đến khách sạn hãy ngủ, nhưng mí mắt cô nặng trĩu, rồi dần dần mơ màng thiếp đi.

Xe hơi rung, Thư Dập tỉnh dậy, phát hiện Phồn Tinh đang ngủ, vì xe lắc lư nên cô ngủ không yên, đôi hàng mi dài khẽ động đậy. Ghế bọc da rất trơn, đầu cô luôn nghiêng về một bên, rồi dần dần nghiêng cả người, tư thế ngủ không thoải mái chút nào.

Thư Dập nhớ có một lần tổ chức họp đến tận ba, bốn giờ sáng, mọi người uống cà phê đặc hết cốc này tới cốc khác. Lúc buồn ngủ nhất, anh đứng dậy hoạt động chân tay để đầu óc được tỉnh táo, lúc ngoảnh đầu mới phát hiện Phồn Tinh đang ngồi ngủ co ro trong góc phòng họp.

Có vẻ như điều hòa trong phòng quá lạnh nên cô co người lại, lưng dựa vào ghế, vùi đầu thật sâu như tư thế của thai nhi trong bụng mẹ. Thư Dập đã từng điều trị tâm lý hai năm nên biết người có tư thế ngủ như thế này là người có cảm giác không an toàn.

Lúc đó anh thầm nghĩ, thường ngày thấy Phồn Tinh cười nói vui vẻ, bất cứ việc gì cũng không làm khó được cô, chế độ đãi ngộ của công ty cũng tốt, cô lại tốt nghiệp chuyên ngành hot nhất của trường đại học nổi tiếng, tư chất khá, tính cách hoạt bát, hòa nhã với mọi người, đám kỹ sư nam trong đội nghiên cứu đều rất yêu mến cô, rốt cuộc cô thiếu cảm giác an toàn ở chỗ nào?

Hai hôm trước, nghe cô thật thà kể lại chuyện của bố mẹ bạn trai, anh mới hiểu thì ra nguyên nhân xuất phát từ gia đình. Nói thế nào nhỉ, có lẽ là đồng bệnh tương lân. Một người đàn ông như anh mà cũng không chống lại được chứng trầm cảm suốt hai năm trời, huống hồ một cô gái bé nhỏ như cô. Trái tim của nữ giới thường nhạy cảm, phức tạp, chắc chắn sẽ nghĩ nhiều hơn. Chứng kiến tác phong làm việc của cô hằng ngày là biết, cô thật phải nghĩ lâu, nghĩ nhiều còn hơn là làm nhanh mà sai. Trong thế giới này, mỗi người đều có những nỗi cô đơn, có ai biết đằng sau nụ cười chính là nước mắt!

Giờ nhìn cô ngủ gà ngủ gật, anh cảm thấy thật đáng thương. Rồi anh thấy cô bỗng trượt mạnh người xuống, sắp đập vào phần giữ tay vịn của ghế, có thể bị tím mũi, sưng mặt chứ chẳng đùa. Anh vội vàng đỡ lấy trán cô, nhẹ nhàng nghiêng người để cô dựa vào vai anh. Cuối cùng thì cô cũng được ngủ yên ổn.

Thư Dập không nghĩ ngợi gì, cả ngày cô bận rộn vì anh, việc công việc tư trong công ty đều do cô xử lý, bây giờ anh giúp cô một chút cũng là điều nên làm.

Phồn Tinh ngủ đến khi xe vào cổng lớn của khách sạn, bánh xe lăn qua gờ giảm tốc thì mới tỉnh. Vừa tỉnh giấc thì cô phát hiện ra mình đang dựa vào vai Thư Dập, không hiểu xe rung lắc thế nào mà lại ngồi ngủ sát bên cạnh sếp, nghĩ đến đó cô lập tức đỏ mặt, vội vàng ngồi thẳng dậy.

May mà Thư Dập vẫn chưa tỉnh, không thì ngại quá. Cô đưa tay sờ lên miệng, liệu có chảy nước miếng không, nếu bị thấm vào áo của sếp thì thật mất mặt.

Phồn Tinh hạ quyết tâm sau này sẽ chỉ ngồi ở ghế lái phụ, không bao giờ phạm sai lầm như vậy nữa. Hôm nay vì Thư Dập bị dị ứng, để tiện chăm sóc anh trên đường đi nên cô mới ngồi ở ghế sau, hiếm khi nào mới được ngồi cùng ghế với sếp mà lại làm chuyện xấu hổ như vậy.

Xe đi đến trước cửa biệt thự thì Phồn Tinh mới gọi Thư Dập dậy.

Thư Dập giả vờ mơ màng, dụi mắt, nói: "Mau lên nhà nghỉ thôi, cũng sắp sáng rồi."

Phồn Tinh ngủ nhỡ giấc, nằm trên giường mà không tài nào ngủ được. Cô là người khá mẫn cảm về mùi vị, luôn cảm thấy ngón tay có mùi gì là lạ giống như mùi bạc hà, lại giống như mùi cỏ xanh vừa cắt, tắm gội xong rồi mà vẫn cảm thấy mùi hương ấy vẫn vít xung quanh. Cuối cùng cô mới nhớ

ra, hình như đó là mùi thuốc dị ứng. Mắt mặt quá đi, chẳng lẽ trong lúc ngủ cô còn sờ mặt sếp ư?

Phồn Tinh thiếp đi trong sự thấp thỏm, bất an, hình như chưa ngủ được bao lâu thì cô lại bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại của mẹ.

Thì ra mẹ của Chí Viễn sau khi về nhà, nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy uất ức không thể nuốt trôi cục tức này, huông hồ đang là năm mới, tất cả họ hàng đều biết gia đình ba người nhà bà để Tam Á nghỉ ngơi, nhân tiện gặp thông gia tương lai bàn bạc hôn sự của Chí Viễn, do về trước nên bà phải ở trong nhà cả ba ngày không dám ra khỏi nhà, nhận được cuộc gọi chúc mừng năm mới cũng không dám nói câu nào, giả vờ như đang ở Tam Á, nếu không họ hàng hỏi đến, bà biết giấu mặt vào đâu. Đến mừng Hai Tết, bà không chịu nổi nữa, giấu Chí Viễn gọi điện cho mẹ của Phồn Tinh. Dù sao bà cũng là lãnh đạo nhỏ của một cơ quan nhà nước, chồng bà lại là hiệu trưởng bao nhiêu năm, là vợ của một người công tác trong ngành giáo dục như thế nên bà nói năng trôi chảy đâu ra đấy, nhẹ nhàng nhưng sâu cay, và thực ra chỉ tập trung vào một chủ đề là: mẹ Phồn Tinh dạy con gái kiểu gì mà để Phồn Tinh bắt cá hai tay làm tổn thương trái tim con trai bà, chỉ thương cho Chí Viễn luôn si tình nên mới rơi vào cảnh này, đúng thực là trắng soi cọng rãnh. Lúc đầu mẹ Phồn Tinh còn có chút xấu hổ, dù sao tôi hôm đó, bố của Phồn Tinh cũng gây chuyện lớn, còn đánh vào mặt ông thông gia tương lai nên phía nhà bà cũng không đúng. Nhưng bà cho rằng chuyện này đã qua rồi, rõ ràng con gái vẫn tỏ ra bình thường như không có chuyện gì, kết quả là càng nghe càng thấy có gì đó không đúng, đến khi hiểu ra mọi chuyện thì bà cảm thấy như bị sét đánh ngang tai.

Con gái bà dám giấu giếm bà, thế mà bà cứ nghĩ nó luôn ở bên cạnh bố mẹ Chí Viễn.

Cúp điện thoại, bà liền gọi ngay cho Phồn Tinh. Câu đầu tiên bà đã mắng xối xả: "Chúc Phồn Tinh, cô giỏi lắm! Cô học ai đấy hả? Cái tốt

không học, cô lại học theo bố cô cái thói trắng hoa, bắt cá hai tay, cô có còn là con người không hả?"

Phồn Tinh vẫn còn đang ngái ngủ, nghe điện thoại của mẹ thì chẳng hiểu gì. Mẹ cô mắng té tát trong điện thoại, không cho cô cơ hội giải thích, cuối cùng còn buông một câu giận dữ: "Cô lập tức tới trước mặt tôi nói chuyện cho rõ ràng. Con nhà người ta giỏi giang như thế sao cô lại giống mấy con hồ ly tinh không biết xấu hổ, quan hệ mờ ám với cấp trên? Tôi nói cho cô biết, hôm nay nếu cô không tới đây nói rõ cho tôi nghe, tôi sẽ nhảy xuống biển tự tử, chết ở Tam Á còn tốt hơn quay về mà không còn mặt mũi gặp ai!"

Phồn Tinh bỏ điện thoại xuống, vào phòng vệ sinh rửa mặt, nhìn thấy gương mặt tái mét của mình trong gương, thầm nghĩ tại sao mẹ lại không tin mình chứ? Hồi nhỏ cũng như vậy, thi được một trăm điểm, vui mừng hớn hờ về nhà thì mẹ lườm cô một cái, lạnh nhạt nói: "Lại chép bài của bạn chứ gì?"

Cô tủi thân khóc òa lên, thầm nghĩ từ nay về sau mỗi lần kiểm tra phải cố gắng đạt một trăm điểm, như vậy mới chứng tỏ thành tích của cô không phải do quay cóp. Cô luôn luôn cố gắng, cuối cùng cũng thi đỗ vào trường đại học P. Ở một thị trấn nhỏ, nếu nhà nào có con cái như vậy thì chắc chắn rất vui mừng, hiếm khi bố mẹ cô mới đồng lòng nhất trí mời thầy giáo đến ăn cơm để cảm ơn. Thầy giáo khen cô ba năm cấp ba rất cố gắng, nỗ lực mới thi được vào trường đại học P, nhưng mẹ cô lại nói: "Đâu có, con bé nhà tôi tôi biết, nó chỉ may mắn thôi."

Cho đến mãi sau này, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy mình thật may mắn mới thi đỗ vào trường đại học P.

Những ngày tháng ấy, mỗi ngày cô chỉ ngủ sáu tiếng, ôn luyện nhiều gấp đôi bạn bè, ngay cả ở trong nhà vệ sinh cũng phải tranh thủ học thuộc từ mới, cảm giác như đó là trải nghiệm của một người khác vậy.

Cô cố gắng điềm tĩnh soi gương, trang điểm thêm lớp phấn nền, trong lòng thầm nghĩ cô đã hơn hai mươi tuổi rồi, đã đi làm năm năm, không còn là một cô bé yếu đuối nữa, cô có thể đối mặt với tất cả. Nhưng khi xuống lầu gặp Thư Dập, xin anh nghỉ vì có chút chuyện riêng phải xử lý, trên gương mặt cô lại không giấu được sự ủ rũ.

Nghĩ đến cảnh phải đối phó với cơn giận bùng bùng của mẹ, chưa kể bố cô còn ở bên thêm dầu vào lửa là cô đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Thư Dập cảm thấy chỉ qua một đêm mà cô thư ký nhỏ của mình như biến thành người khác, nói thô thiển một chút thì giống như bánh đa ngâm nước, bộ dạng chẳng khác nào hai hôm trước, khi anh "nhặt" cô về từ chỗ cầu vượt ở sân bay.

Thư Dập thản nhiên nói: "Cô vẫn đang trong thời gian nghỉ phép, lại còn dành thời gian riêng tư của mình để chăm sóc tôi, tôi vẫn chưa nói lời cảm ơn nên đâu cần phải xin phép nghỉ. Cô có cần xe không, tôi bảo lái xe chở cô đi?"

Phồn Tinh lắc đầu, do búi tóc vội nên mấy sợi tung ra, rủ xuống gáy, khi lắc đầu, mấy sợi tóc ấy cũng lay lay, trông cô giống như một chú mèo lanh lợi, nhưng có lúc lại ngốc nghếch.

Thư Dập hỏi: "Có việc gì cần tôi giúp không?"

Phồn Tinh hơi ngần người nhìn anh. Thư Dập nghĩ lúc này trông cô ngốc hết sức, hệt như chú mèo nhìn thấy con bướm ở bên ngoài, khiến người ta không kìm được muốn mở cửa sổ cho nó.

Thư Dập nói: "Tôi thấy cô rất ủ rũ, nếu gặp phải chuyện gì khó khăn, cần giúp đỡ gì thì cứ nói, ngoài công việc ra, chúng ta cũng coi như là bạn bè mà."

Phồn Tinh thầm nghĩ: "Anh còn nói thế à, họa này do anh mà ra đây", nhưng ngoài miệng lại nói: "Không có gì ạ, mẹ tôi biết chuyện tôi và bạn trai cãi nhau, muốn gọi tôi qua mắng một trận. Tính mẹ là cứ thích nói mãi không thôi, còn không nghe tôi giải thích."

Thư Dập chú ý ngay đến cách dùng từ của cô, cô nói là "tôi và bạn trai cãi nhau", chứ không phải là "tôi và bạn trai chia tay". "Thế thì ăn sáng rồi hãy đi, đói bụng lại bị mắng sẽ rất thảm đấy."

Phồn Tinh cười khố. "Từ vịnh Thanh Thủy qua đó cũng hơi xa, mẹ tôi lại đang giận, tôi mà đến muộn nữa thì bà càng tức giận hơn."

"Thế thì cứ để bà giận, cô cũng lớn rồi, trong chuyện tình cảm, mình có sự lựa chọn riêng là điều rất bình thường, tại sao cứ phải nghe lời mẹ chứ?"

Phồn Tinh nói: "Không phải là nghe lời, mà là..." Cô nói được một nửa thì chán nản, tại sao cô phải nói với sếp mình mấy chuyện này nhỉ?

"Tôi nói rồi, chúng ta cũng coi như là bạn bè, thực ra tôi nghĩ cô nên bình tĩnh lại. Đôi khi người lớn tuổi lại giống như trẻ nhỏ, cô càng muốn dỗ dành bà thì bà càng tỏ ra giận dữ cho cô thấy. Đến khi bà phát hiện ra cô không chú ý đến nữa, biết mấy biện pháp của mình không còn có hiệu quả thì lần sau sẽ không đối xử với cô như thế nữa."

Thư Dập đã mở tủ lạnh, đổ sữa ra cốc, sau đó tiện tay cho hai lát bánh mì vào lò nướng.

"Ăn sáng rồi hãy đi, để mẹ cô bình tĩnh lại và thấy rằng bà không có quyền can thiệp vào chuyện tình cảm của cô. Tôi rán cho cô hai quả trứng, cô muốn rán một mặt hay hai mặt? Lòng đào hay chín kĩ?"

CEO tự tay làm bữa sáng cho, Phồn Tinh đành phải ngồi xuống, nếu không ăn thì không nể mặt sếp rồi.

Phồn Tinh không hề băn khoăn khi chọn cái ít hại hơn trong hai cái hại. Sếp không vui thì không có cơm mà ăn, còn mẹ cô, từ lâu cô đã biết rõ mẹ sẽ không cho cô cơm ăn, dù mẹ có vui hay không.

Ăn sáng xong, cô hỏi: "Buổi trưa anh ăn gì, có cần tôi bảo khách sạn mang đồ ăn đến không ạ?"

Cô làm thư ký đã quen, cho dù biết rõ CEO nấu ăn ngon nhưng vẫn phải sắp xếp chu đáo mỗi bữa ăn của anh.

Thư Dập nhẹ nhàng nói: "Không cần đâu, tôi đi cùng cô gặp bố mẹ cô. Trưa nay chúng ta ăn ở vịnh Á Long."

Phồn Tinh một lần nữa như bị sét đánh ngang tai, nhìn Thư Dập không thốt nên lời.

Thư Dập nói: "Công ty chúng ta có truyền thống, nếu cấp dưới không chống đỡ nổi thì cấp trên ra mặt, tôi không nghĩ cô có đủ khả năng đối phó với mẹ cô."

Phồn Tinh lắp bắp: "Nhưng..."

"Không nhưng gì hết, đi thôi."

Phồn Tinh đi sau Thư Dập, cúi đầu suy nghĩ xem phải khuyên anh thế nào để anh không đi cùng cô nữa. Khi đến bãi đỗ xe, trông thấy chiếc trực thăng, cô lại ngẩn người.

"Chẳng phải cô nói phải đi gấp sao? Chúng ta đi trực thăng qua đó."

Thư Dập kéo cô lên trực thăng, vì quá cao, chân anh lại dài nên bước một bước là lên, còn cô vì vẫn còn sững sờ nên bị sếp kéo lên mà vẫn chưa có phản ứng.

Cho đến khi deo tai nghe, Phồn Tinh mới run rẩy nói: "Sếp, anh biết lái trực thăng ạ?"

"Uh, từng học ở Mỹ, cô yên tâm, tôi có bằng lái máy bay rồi, kỹ thuật lái của tôi cũng không tồi đâu, từng cùng với lũ bạn bay xuyên qua hẻm núi đấy."

Thư Dập lấy cuốn sổ tay đối chiếu các tham số. Phồn Tinh sợ quá mím chặt môi, không làm phiền sếp nữa vì cô không muốn gặp tai nạn chút nào.

Tren đường đi cô không nói gì, chỉ sợ nói một từ cũng sẽ làm Thư Dập phân tâm. Nhưng Thư Dập lái trực thăng rất thành thạo, đi dọc theo bờ biển có nước biển xanh ngắt, mặt biển mênh mông giống bức tranh sơn dầu khổng lồ trải dài phía dưới.

Tiếng cánh quạt phành phạch khiến tâm trạng của Phồn Tinh càng hỗn loạn, đây là lần thứ hai cô đi trực thăng, và cả hai lần đều không có tâm trạng ngắm cảnh.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 1+8

Đến khi Thư Dập hạ cánh an toàn, cánh quạt trực thăng cũng dần ngừng lại, Phồn Tinh mới lên tiếng: "Thư tổng, mặc dù mẹ tôi từng học đại học nhưng cuộc đời bà luôn thuận lợi, dưỡng tôi cũng đối xử tốt với bà nên ở nhà bà nói một là một, nói năng cũng không giữ chừng mực, bà sẽ không vì anh là sếp của tôi mà khách sáo với anh đâu, bà không phải kiểu người nói lý lẽ." Cô nói đến mức này vì cô thực sự sợ mẹ đập nát "bát cơm" của cô.

Thư Dập nói: "Được thôi, cô đừng nói với bà tôi là sếp cô, cứ bảo tôi là bạn trai mới của cô đi."

Sét này quá to rồi, Phồn Tinh bị đánh cho không còn lời nào để nói.

Phồn Tinh ấp úng: "Sếp, anh đừng như vậy mà, mẹ tôi có thể động tay động chân với anh, thật đấy."

Thư Dập nói: "Bà có thể đánh thẳng tôi sao?"

Phồn Tinh nhớ ra sếp cô từng là huấn luyện viên quyền anh, bất giác lại bắt đầu lo lắng cho mẹ mình.

"Nhờ mẹ tôi nói câu nào khó nghe, sếp đừng so đo với bà nhé! Hay là sếp về đi, có phải sếp muốn đi dạo vịnh Á Long không, hay là tôi đặt một khách sạn, anh vào đó thưởng thức trà chiều, biển ở vịnh Á Long cũng rất

đẹp, buổi chiều anh có thể đi bơi. Tôi tự đi gặp mẹ được mà!" Phồn Tinh khổ sở cầu xin, gần như sắp khóc đến nơi.

Thư Dập nói: "Cô yên tâm, nếu tình cô đêm hôm qua còn đưa tôi đi bệnh viện, tôi sẽ giúp cô giải quyết chuyện này."

Phồn Tinh trầm nghĩ: "Hai việc này khác nhau mà. Thứ nhất, đưa anh đi bệnh viện là trách nhiệm của tôi. Thứ hai, chẳng phải vì xoài tôi mua, tôi cắt cho anh ăn ư? Tôi cũng sợ anh bị dị ứng nặng dẫn đến mất mạng mà."

Phồn Tinh cho rằng sắp mình vì bị thất tình nên mới có những hành động không bình thường. Thất tình giống như bị dao đâm, lúc vừa bị đâm thì không cảm thấy đau, nhưng sau đó lại thấy đau đớn vô cùng, sắp cô đã thất tình mấy ngày, cuối cùng cũng có triệu chứng của người thất tình rồi, còn muốn đóng vai tổ trưởng tổ dân phố hòa giải mâu thuẫn giữa hai mẹ con cô nữa sao?

Phồn Tinh biết mọi chuyện hôm nay sẽ rất rắc rối, nhưng cô vạn lần không ngờ mẹ cô lại bày ra thế trận Tam đường hội thãm (*).

(*) Tam đường hội thãm: ý của Phồn Tinh trong câu nói này có nghĩa là các bên bố mẹ cùng có mặt.

Mẹ Phồn Tinh thực ra cũng chỉ định gọi bố Phồn Tinh đến thôi, hai người sẽ cùng dạy dỗ con gái, đương nhiên mục đích chính là mắng con gái, giống ai không giống lại giống bố cô, đúng là đồ xấu xa, mà câu này, đương nhiên phải có ông Chúc ở bên cạnh nghe mới có ý nghĩa.

Ai ngờ dì Cung lại không yên tâm về chồng, sợ chồng không trấn áp được cục diện, lo bị mẹ của Phồn Tinh bắt nạt, mẹ của Phồn Tinh vốn rất ghê gớm, không có việc gì cũng gọi điện mắng bà xối xả, chồng bà thật thà như vậy, chắc chắn sẽ bị vợ cũ ăn tươi nuốt sống, thế nên bà kiên quyết bế đứa cháu cùng chồng đến khách sạn mẹ Phồn Tinh ở. Bà đồng dạc nói: "Nếu bà ấy dám đánh ông, tôi sẽ đứng bên ngăn cản, nếu không ngăn được

thì có thể báo cảnh sát, nếu tôi không ở đó, ông bị bà ấy đánh chết có khi tôi cũng không biết ấy chứ."

Ông Chúc bị vợ đàn áp đã quen, vợ nói một là một, hai là hai nên đành dẫn vợ và đứa cháu trai cùng đi.

Mẹ Phồn Tinh thấy thế thì nghĩ: "Được lắm, dám dẫn theo cả con hồ ly tinh đến, cả nhà các người muốn hợp sức đối phó với tôi à, phải gọi cho lão Giả xuống lầu mới được."

Hai bên đã "bày binh bố trận" như thế nên khi Phồn Tinh bước vào đại sảnh khách sạn thì nhìn thấy bố mẹ đẻ của mình đang hăm hè nhìn nhau giống như ngày xưa.

Phồn Tinh thấy tình hình không ổn, vội vàng hỏi nhân viên khách sạn: "Ở đây có nhà ăn theo phong cách Trung Quốc yên tĩnh một chút không?"

Cô sợ cãi lộn, gây ồn ào ở đây, người qua kẻ lại nhìn thấy thì thật xấu hổ.

Nhân viên khách sạn nói: "Xin lỗi, nhà hàng của chúng tôi theo phong cách Đông Nam Á, không có phòng nào cách âm hoàn toàn."

Phồn Tinh đang chán nản, chưa biết phải nói gì thì nghe thấy tiếng Thư Dập đứng phía sau hỏi: "Vậy có phòng họp không, một phòng yên tĩnh, không cần quá lớn, chứa đủ mười mấy người là được."

Cô vô cùng cảm kích sự nhanh trí của CEO, thầm nghĩ anh thật không hổ danh là sư huynh thiên tài của đại học p nên mới nghĩ ra việc thuê phòng họp ở khách sạn. Phòng họp thì đương nhiên là có, năm mới thế này chẳng ai chạy đêrt tận Tam Á tổ chức hội nghị làm gì.

Mẹ Phồn Tinh không ngờ con gái dám dẫn theo một người đàn ông tới. Bà lạnh lùng nhìn Thư Dập từ đầu tới chân, vì không rõ mục đích của

anh nên không nói lời nào. Thư Dập lại tỏ ra rất điềm nhiên, đưa thẻ tín dụng của mình ra làm thủ tục thuê phòng họp.

Phồn Tinh cảm thấy mắt mẹ như phóng ra hàng trăm mũi dao đâm thủng lỗ chỗ trên lưng Thư Dập, liền vội nói: "Mẹ, chúng ta đi lên phòng họp trên lầu nói chuyện..."

Cô còn chưa dứt lời thì nghe thấy từ phía không xa có tiếng ai đó hớn hờ cất lên: "Oa! Phồn Tinh! Thật là trùng hợp!"

Phồn Tinh ngoảnh đầu lại, thì ra là lão Tống. Anh ta mặc mỗi chiếc quần bơi, người quần khăn tắm, tóc còn ướt sũng, có lẽ vừa tắm xong chưa kịp lau khô.

Lão Tống tỏ ra vui mừng khôn xiết, vội vàng bước đến chào hỏi: "Sao em lại ở đây?"

Phồn Tinh nghĩ thầm: "Sao giữa đường lại nhảy ra một người gây rắc rối thế này. Còn chưa đủ loạn hay sao?", nhưng ngoài miệng lại nói: "Mẹ em ở khách sạn này nên... Sao anh lại ở đây?"

Lão Tống cười cười. "Anh và bố mẹ anh ở khách sạn này, vừa bơi xong định về phòng thì nhìn thấy em. Thật là trùng hợp mà! Đây là mẹ em à? Phồn Tinh, giới thiệu chút đi!"

Phồn Tinh đành phải giới thiệu với mẹ: "Mẹ, đây là Tống tổng của công ty con."

Lão Tống vội vàng lau tay lên khăn tắm, sau đó đưa tay ra muốn bắt. "Cháu chào cô! Cô còn trẻ quá! Phồn Tinh giống hệt cô!"

Mẹ Phồn Tinh nghe nói là sếp của công ty thì nổi giận đùng đùng. Bà chỉ thẳng vào mặt lão Tống, mắng: "Cái đồ miệng nam mô bụng bồ dao găm! Cậu cho rằng mở công ty rồi làm sếp là có thể nhòm ngó con gái tôi

à! Phồn Tinh nhà tôi là người trong sáng, tuyệt đối không làm mợ hai cho kẻ có tiền đâu nhé! Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng có mơ mà lừa gạt đứa không hiểu chuyện như con tôi! Cậu dám lừa gạt nó, tôi liều mạng với cậu!"

Lão Tống tự nhiên bị mắng té tát. Phồn Tinh vội vàng đứng ở giữa. "Mẹ! Mẹ! Mẹ hiểu nhầm rồi! Mẹ nghĩ sai rồi!"

Lão Tống càng cuống quýt. "Ôi, cô ơi! Mợ hai gì chứ, tháu còn độc thân đấy! Bạn gái cháu còn chưa có mà!"

Mẹ Phồn Tinh đang mắng xôi xả, mãi mới dừng lại được, thở hổn hển rồi thốt ra một câu: "Cậu vẫn độc thân?"

Lão Tống gật đầu như gà mổ thóc. "Vâng, vâng! Cháu tốt nghiệp đại học chính quy ra trường, sau đó sang Mỹ học tiến sĩ mấy năm, trường chúng cháu rất ít nữ sinh Trung Quốc, muốn tìm bạn gái cũng không tìm được. Sau khi về nước thì cháu lập nghiệp, công việc bận rộn thế nào Phồn Tinh cũng biết, chúng cháu ngày nào cũng phải tăng ca, có thời gian đâu mà tìm bạn gái ạ!"

Mẹ Phồn Tinh lờm anh ta một cái. "Cậu du học ở Mỹ?"

Lão Tống tự hào nói: "Berkeley, cô đã nghe nói chưa ạ?"

"Nghe nói rồi! Tôi cũng từng qua đó rồi!" Mẹ Phồn Tinh không kìm được liếc nhìn chồng cũ và vợ ông ta là dì Cung một cái rồi bắt đầu khoe khoang. "Mùa hè năm ngoái Phồn Tinh đã mua vé cho chúng tôi đi du lịch, tôi và dượng nó đến bờ biển phía tây nước Mỹ, khi đi qua Berkeley, hướng dẫn viên nói vì không có đủ thời gian nên không vào trường tham quan, còn nói trường này cực tốt, cũng như trường Stanford vậy."

Lão Tống vội vàng cải chính: "Cô ơi, xếp hạng chuyên ngành của bọn cháu còn cao hơn ở trường Stanford đấy ạ."

Mẹ Phồn Tinh lại hỏi: "Cậu chưa có bạn gái thật chứ?"

Lão Tống vỗ ngực bảo đảm: "Chưa có thật ạ!"

Mẹ Phồn Tinh suy nghĩ khoảng hai giây, nói: "Vậy để tôi suy nghĩ. Tôi sẽ nói chuyện lại với Phồn Tinh."

Lão Tống vui mừng hớn hở, còn Phồn Tinh thì cuống lên. "Mẹ! Không phải... Đây là... anh ấy..."

Chuyện gì đang xảy ra thế này!

Đang lúc loạn như cào cào thì Thư Dập quay lại, lão Tống nhìn thấy anh thì rất ngạc nhiên: "Thư Dập, sao cậu lại ở đây?"

Thư Dập mặt tỉnh bơ, đưa tay vỗ vào bụng lão Tống. "Anh ở khách sạn này à? Mau đi thay quần áo đi không lại cảm lạnh đấy."

Người lão Tống dính đầy nước, đứng ở đại sảnh bị điều hòa thổi vào lâu như vậy nên cảm thấy lạnh thật, liền nhếch miệng cười. "Vậy tôi đi thay quần áo trước. Cô ơi, tối nay cháu mời cô ăn cơm nhé! Mọi người cùng đi nhé! Phồn Tinh, lát nữa anh sẽ gọi điện cho em!"

Thư Dập nói: "Thang máy mở rồi kìa, mau lên lầu đi, anh chẳng lịch sự gì cả, cời trần nói chuyện với phụ nữ thế à!"

Lão Tống thấy Thư Dập nói có lý, Phồn Tinh dù sao cũng là người tinh tế, lại còn có cả bố mẹ vợ tương lai ở đây nữa. Anh ta nhìn xung quanh thấy người ngồi người đứng, có nam có nữ có cả trẻ con, không biết ai là người thân của Phồn Tinh, vậy mà cứ quần khăn tắm ướt đầm đứng ở đây, như vậy chẳng phải quá bất lịch sự sao!

Cửa thang máy mở ra, anh ta le lưỡi rồi vội vàng chạy vào trong.

Thư Dập đuổi được lão Tông chỉ bằng vài ba câu, sau đó hỏi Phồn Tinh: "Đến phòng họp chứ?"

Phồn Tinh thấy vừa nãy mẹ mình mắng lão Tông xối xả, lần đầu khí thế như vậy, lần thứ hai, thứ ba chắc cũng suy yếu dần, dù gì sức chiến đấu của mẹ đã giải phóng khá nhiều, tình huống tồi tệ nhất cũng đã đối phó được, còn sợ gì chứ!

Bước vào phòng họp, Phồn Tinh cũng hơi thả lỏng người, phòng họp là sân nhà của cô mà, cô luôn coi đây là một cuộc điều đình khó khăn nhất, vì cuộc họp nào cô chẳng được chứng kiến, có những lần cô tưởng đám kỹ sư nam xông vào đánh nhau đến nơi, nhưng cuối cùng cũng chỉ hùng hổ tranh luận, cố gắng thuyết phục đối phương.

Tuy nhiên cô thực sự không ngờ, Thư Dập lại bước đến nói với mọi người: "Cháu chào cô chú, cô chú đều là bố mẹ của Phồn Tinh, vậy cháu xin tự giới thiệu, cháu là Thư Dập, bạn trai mới của Phồn Tinh ạ!"

Mẹ của Phồn Tinh ngạc nhiên sững sờ, Phồn Tinh cũng đờ người ra, cuối cùng chỉ có dì Cung hỏi: "Cháu là bạn trai mới của Phồn Tinh, vậy... vậy cậu Tống tổng vừa nãy thì sao?"

Thư Dập nói: "À, lão Tống đúng là đang muốn theo đuổi Phồn Tinh, nhưng có cháu ở đây rồi, chẳng phải cố gắng của anh ta là vô ích sao?"

Cuối cùng mẹ Phồn Tinh cũng phản ứng lại được. "Nhưng cậu ấy học ở Berkeley!"

Thư Dập nhẹ nhàng nói: "Cháu học ở Princeton, cô à, Princeton cũng không kém đâu ạ."

Mẹ Phồn Tinh nghĩ ngợi, đúng vậy, Princeton cũng là trường rất nổi tiếng, huống hồ chàng trai này còn đẹp trai hơn cả lão Tống.

Chỉ có Phồn Tinh nghĩ thầm: "Nhưng mà anh bỏ học giữa chừng, đã tốt nghiệp đâu."

Thư Dập nói: "Con người lão Tống cũng rất được, nhưng anh ta ngủ ngáy, cô à, Phồn Tinh ngủ rất nông, ồn một chút là cô ấy tỉnh ngay, nếu chồng ngủ ngáy thì cô ấy ngủ ngon sao được? Sức khỏe rất quan trọng, cô ấy không ngủ ngon giấc sẽ ảnh hưởng đến cơ thể, như vậy thì không ổn chút nào."

Mẹ Phồn Tinh bất giác gật đầu.

Phồn Tinh nghe như sấm nổ bên tai, thầm nghĩ, nếu Cố Hân Nhiên ở đây, chắc chắn sẽ nháy mắt với cô như muốn nói: "Sao sếp cậu biết lão Tống ngủ ngáy, có phải hai người họ ngủ chung với nhau rồi không?!"

Phồn Tinh cũng không biết chuyện gì đang diễn ra nữa, chỉ biết đến cuối cùng, CEO và tất cả mọi người nói chuyện rất vui vẻ. Mẹ cô kể với anh về cảnh đẹp nước Mỹ, bà có vẻ tiếc khi không gặp anh sớm hơn, còn quyết định sang năm sẽ đi du lịch miền Tây nước Mỹ. Bố cô thì nói với anh về chuyện câu cá, rằng nên dùng mồi gì khi câu cá ở sông, rồi chẳng hiểu sao lại nói đến cả chuyện câu cá hồi ở Alaska. Anh cũng quan tâm đến cả dì Cung và dượng Giả, thậm chí ngay cả dượng Giả không hay nói chuyện cũng say sưa thảo luận với anh về việc nấu món gà

xào ớt cay thế nào cho ngon. Điều kỳ diệu hơn cả là cậu bé nằm trong xe đẩy vừa tỉnh ngủ, chưa đợi dì Cung bế dậy đã nhìn anh cười toét miệng.

Đúng là mọi người đều vui vẻ, trừ Phồn Tinh.

Mẹ cô nắm lấy tay Thư Dập, nói: "Phồn Tinh của cô giao cho cháu đây, tính nó không tốt, từ nhỏ được nuông chiều thành hư, cháu cần bao dung nó nhiều hơn..."

Bố cô đứng bên cạnh liên tục gật đầu.

Phồn Tinh cuống lên. "Không phải... mẹ... đó là.."

Thư Dập tình bơ kéo tay cô lại, nắm lấy và nói: "Cháu cảm ơn cô!"

Bố cô lại nói: "Cùng nhau ăn tối nhé, chúng ta phải uống hai chén mới được!"

Phồn Tinh vội vàng ngăn lại: "Không đâu, bố cái này...Tối nay con... con còn có việc! Sếp con tìm con có việc!"

Phồn Tinh nhìn Thư Dập vẻ cầu cứu. Thư Dập gật đầu như không có chuyện gì xảy ra. "Vâng, tối nay sếp của Phồn Tinh muốn họp với cô ấy."

Mẹ Phồn Tinh nói: "Tết nhất này họp hành gì chứ?"

Phồn Tinh đành tiếp tục nói dối: "Chẳng phải công ty con lên sàn chứng khoán ở Mỹ sao? Người Mỹ đâu có ăn Tết Nguyên Đán như chúng ta."

Mẹ cô nghe giải thích như vậy thì phàn nàn: "Sếp con cũng chẳng ra sao, anh ta cuồng công việc thì tự làm đi, còn bắt con đi làm cả ngày Tết nữa! Chẳng trách không tìm được bạn gái! Độc thân là đáng đời!"

Phồn Tinh biết bà hiểu lầm lão Tống là sếp của cô, nhưng có Thư Dập ở đây nên cô vờ như không nghe thấy, chỉ nói: "Mẹ, con phải về rồi. Lát nữa sếp con tìm con."

Thư Dập vẫn còn đứng đó khách sáo tạm biệt mọi người. Mẹ Phồn Tinh liền tìm cơ hội kéo cô lại, dặn dò: "Cậu Thư này đẹp trai hơn Chí Viễn, lại cư xử khéo léo hơn, hãy giữ cho chắc vào!"

Phồn Tinh dờ khóc dờ cười. "Mẹ, không phải đâu, đây là... Con và anh ấy thật sự..."

Mẹ Phồn Tinh cười bí hiểm. "Thực ra con còn chưa nghĩ kĩ đúng không? Mẹ nhìn thấy cả rồi!"

Phồn Tinh chán nản nghĩ, lát nữa phải nói chuyện với sếp thôi, anh ra chiêu không theo lẽ thường thế này cô làm sao thu dọn được cục diện!

Mẹ cô nói: "Đừng giả vờ nữa con gái, người ta còn biết con ngủ nông giấc, con là người truyền thống như vậy, không thích sao đã cùng người ta... Phụ nữ ấy mà, cơ thể là chân thực nhất!"

Cho đến khi trực thăng rời khỏi mặt đất, Phồn Tinh vẫn như người bị sét đánh trúng, bị sét của mẹ đánh cho đờ đẫn thì đúng là không còn gì để nói.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 1+9

Trực thăng đã bay được nửa chặng đường, biển xanh biếc như dải lụa trải dài vô tận. Phồn Tinh nghĩ đến những chuyện xảy ra trong mấy ngày vừa qua, không ngờ bố mẹ lại hiểu lầm nghiêm trọng như vậy, phá thì dễ, thu dọn mới khó. Thư Dập lại là ông chủ, kỹ sư ngành kỹ thuật không hiểu nhân tình thế thái, làm sao biết được nỗi khó xử của cô.

Phồn Tinh thầm thở dài, trong lòng băn khoăn không biết lúc nữa sẽ nói với sếp thế nào về chuyện này. Bỗng nhiên bên tai vọng đến tiếng của Thư Dập: "Thở dài cái gì vậy?"

Phồn Tinh đành nói dối: "Ráng chiều đẹp quá!"

Lúc này đang là thời khắc hoàng hôn, ánh mặt trời chiếu nghiêng xuống mặt biển lăn tăn gợn sóng tạo nên muôn ngàn mảnh vỡ lấp lánh.

Thư Dập đột nhiên nói: "Đưa cô đi xem cái này."

Phồn Tinh còn đang ngơ ngác thì trực thăng đã chuyển hướng bay về phía biển cả mênh mông.

Không biết bao lâu sau, cho đến khi chiếc trực thăng chuyển hướng một lần nữa thì Thư Dập chỉ tay về phía trước, nói: "Cô xem kìa!"

Hàng ngàn tia nắng cuối chiều chiếu xuống bờ biển phía xa xa, bãi cát nhỏ dài như được nhuộm một tầng ánh sáng màu hồng nhạt, không xa phía

bờ biển có một hòn đảo, ánh hoàng hôn hắt xuống tạo thành một cái bóng dài, hai đường bờ biển uốn lượn giao nhau thành mũi nhọn, do ánh sáng và góc độ chiếu sáng mà bóng của hòn đảo có hình trái tim cực lớn, bồng bềnh trên ánh sáng sắc hồng, nổi bật dưới ráng chiều, vô cùng mộng ảo.

Phồn Tinh kinh ngạc không thốt nên lời.

Trực thăng dừng giữa không trung, cánh quạt quay vù vù, mặt trời bắt đầu lặn, trái tim đó càng lúc càng hẹp, càng lúc càng nhọn, rồi dài dần ra và cuối cùng tụ lại thành một dải sáng rất dài. Mặt trời đã lặn một nửa xuống biển, những dải sáng vẫn bồng bềnh rồi tan ra, dần dần biến thành những điểm sáng nhỏ xíu, nháy nhót trên đầu ngọn sóng. Cảnh tượng giống như một giấc mơ.

Chiếc trực thăng lại chuyển hướng, trở về đúng đường bay.

Thư Dập nói: "Chỉ nhìn thấy trong vài phút thôi, cái này tôi tình cờ phát hiện ra đấy!"

Ăn tối xong, Phồn Tinh lưỡng lự rất lâu, cuối cùng bước đến trước phòng Thư Dập, gõ cửa.

"Mời vào!"

Thư Dập đang ngồi ngoài ban công, chiếc máy tính xách tay đang để trên bàn nhỏ, bên cạnh là một cốc cà phê, không biết đang trả lời email hay đang xem bản vẽ, thấy cô bước vào anh liền gập máy tính lại.

Cô vội vàng nói: "Chúng ta nói chuyện một lát được không ạ?"

Thư Dập trả lời với vẻ nhẹ nhõm: "Được! Cô muốn uống gì? Cà phê hay trà?"

Phồn Tinh thực ra rất muốn uống một ly whisky để lấy can đảm, nhưng cô lắc đầu ngồi xuống, chân thành nói: "Sếp à, cảm ơn anh đã giải vây giúp tôi hôm nay, nhưng theo tôi thấy, cách này sẽ gây rắc rối lớn..."

Thư Dập tỏ ra chăm chú lắng nghe, khích lệ cô nói tiếp nhưng cô băn khoăn không biết nên nói gì nữa.

"Sếp làm như vậy, tôi không biết là xuất phát từ..."

Phồn Tinh chưa nói hết câu thì điện thoại đột nhiên đổ chuông, nhìn số thì đó là lão Tống, cô thấy hơi ngại nhưng đành nói: "Xin lỗi sếp, tôi nghe điện thoại."

Giọng lão Tống trong điện thoại rất hào hứng: "Phồn Tinh, chẳng phải hẹn nhau tối nay ăn cơm ư? Mẹ em ở phòng nào? Hay là anh lên lầu đón mọi người?"

Phồn Tinh toát mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: "Em đang ở chỗ sếp Thư rồi, tối nay em có cuộc họp."

Lão Tống chán nản nói: "Họp? Họp gì vậy? Mà sao Thư Dập lại tìm em? Nếu họp thì cậu ta phải tìm anh chứ!"

Phồn Tinh nói: "Tổng tổng, sắp họp rồi, em cúp máy đây ạ!"

Phồn Tinh vội vàng cúp máy. Thư Dập ngồi ngả người vào thành ghế, đáng vẻ thông thả. "Đó là nguyên nhân đấy."

Phồn Tinh há hốc miệng, không biết nói gì.

Thư Dập nói: "Lão Tống muốn theo đuổi cô, đây là nguyên nhân khiến tôi phải xen vào. Cô là một cô gái rất ưu tú, cũng là một thư ký giỏi, nếu lão Tống muốn yêu rồi kết hôn với cô, sau này cô chắc chắn sẽ nghỉ việc. Đứng ở lập trường cá nhân, tôi thực sự không muốn mất đi một thư ký

như cô. Hơn nữa, cô và lão Tống thực sự không hợp nhau, hai người đều là người tốt, nếu yêu nhau nhờ có chia tay sẽ có người bị tổn thương, mà tôi không muốn chứng kiến chuyện này xảy ra."

Phồn Tinh nghĩ ngợi, hình như lời giải thích có vẻ hơi miễn cưỡng.

Phồn Tinh vội vàng bày tỏ: "Cho dù có kết hôn thì tôi cũng không ở nhà làm nội trợ đâu, tôi vẫn phải đi làm." Đùa gì vậy chứ, nuôi bản thân là mục tiêu cơ bản nhất của cô. Cô là người thiếu cảm giác an toàn, thực sự không thể tưởng tượng nổi nếu mình không có công ăn việc làm, phải sống dựa vào người khác.

Thư Dập liếc nhìn cô. "Vậy cô định xem xét lão Tống?"

Phồn Tinh nhanh nhẩu nói: "Không, không, thật sự không. Tôi không thích tip người như anh ấy."

Thư Dập bưng cốc cà phê lên nhấp một ngụm, hỏi: "Vậy cô thích tip người thế nào?"

Phồn Tinh nhất thời không trả lời được, đành luống cuống nói: "Thực ra, tôi cũng không biết... Cô nghĩ thêm một lát rồi bổ sung: "Trước đây, tôi cứ nghĩ mình thích kiểu người như bạn trai cũ, bạn học cùng đại học, biết rõ gốc gác của nhau, con người mộc mạc, đơn thuần, nhưng giờ thì..." Cô thở dài.

Khi người ta trưởng thành thường trở nên phức tạp, hay có thể nói, rời khỏi môi trường học tập thì tất cả cũng thay đổi. Cô và Chí Viễn là cặp đôi mẫu mực, mấy năm liền, lần nào họp lớp, bạn bè cũng hỏi hai người bao giờ kết hôn. Cô cũng từng chắc chắn sẽ ở bên người này cả đời, nhưng không ngờ chỉ trong nháy mắt, mọi chuyện đã trở thành như vậy.

Thư Dập vịn vào lan can, trông như đang nhìn ngắm sóng biển dập dềnh phía xa xa.

"Phồn Tinh, cô đừng hiểu nhầm, thực ra là tôi muốn giúp cô." Anh không ngoảnh đầu lại, mắt vẫn nhìn ra biển, chậm rãi nói. "Khi còn ở Mỹ, có một giai đoạn tôi rất nghèo, nghèo đến nỗi không có cơm mà ăn. Có một cô gái rất tốt bụng, ngày nào cũng mua một suất cơm trưa cho tôi, âm thầm để trên bàn tôi. Người khác nhìn thấy, trêu đùa chắc là cô ấy yêu thầm tôi. Cô ấy phóng khoáng nói: "Đúng vậy, có điều tôi không yêu thầm, tôi yêu công khai, tôi thích anh ấy đấy, thì đã sao?"

Hồi đó tôi cũng nghĩ như vậy, thế nên mặc dù gặp rất nhiều khó khăn, nhiều lúc cảm thấy như đã bước vào đường cùng, nhưng tôi chưa bao giờ mất hy vọng, bởi vì có người đã dũng dạc nói to lên rằng: Tôi thích anh ấy đấy, thì đã sao?" Anh chăm chú nhìn những con sóng được chiếu sáng bởi ánh sao đêm. "Có người yêu là tài sản lớn nhất trên thế gian này. Dù trong tay không có gì cũng không cảm thấy sợ hãi."

Mãi một lúc sau, Phồn Tinh mới hỏi: "Vậy..."

Thư Dập vẫn không quay đầu lại, nhưng anh bật cười. "Rất lâu sau đó tôi mới biết, thực ra cô ấy không yêu tôi, chỉ là cảm thấy lúc ấy nên nói như vậy, vì lúc đó tôi kiêu ngạo, nhạy cảm và yếu đuối, cô ấy phải nói như vậy thì mới có tư cách giúp đỡ tôi, và tôi cũng không cảm thấy xấu hổ."

Phồn Tinh thở dài, nói: "Cô ấy là một người tốt."

"Đúng vậy." Cuối cùng Thư Dập cũng quay người lại, dựa lưng vào lan can. "Thế nên hôm nay tôi giúp đỡ cô, hy vọng cô không cảm thấy ngại, cô đã kể cho tôi nghe nhiều chuyện như vậy, mà tôi cảm thấy họ chưa thật sự yêu cô. Nếu bạn trai cũ của cô yêu cô thì mấy chuyện vụn vặt này sẽ không thể là lý do để hai người chia tay. Còn nữa... trước mặt bố mẹ, nếu ai đó yêu thương cô thật sự, cô sẽ thấy mình được tôn trọng."

Phồn Tinh không kìm nén được, nước mắt tràn khóe mi.

Vì cảm kích ơn này mà không đợi đến ngày đi làm, Phồn Tinh đã mua một máy pha cà phê mới, còn đặt cả hạt cà phê mới, mặc dù mừng Năm Thư Dập đã phải đi công tác ở Mỹ rồi. Phồn Tinh tiễn bố mẹ ở sân bay Tam Á, sau đó một mình bay về Bắc Kinh.

Ở Bắc Kinh, kỳ nghỉ lễ còn chưa kết thúc nên nơi nào cũng vắng vẻ, tàu điện ngầm trống vắng, xe cộ trên đường cao tốc thì thưa thớt, giao thông vô cùng thuận tiện, đi đâu cũng dễ dàng, cả thành phố dường như vẫn còn ngủ đông.

Phồn Tinh dọn dẹp phòng trọ. Cô vốn thuê nhà cùng với một người bạn, nhưng nửa cuối năm ngoái, người bạn đó đã chuyển ra ngoài ở với bạn trai, cô nhầm tính tiền thuê phòng thấy có thể tự gánh vác được, hơn nữa cô lại ưa yên tĩnh, ngại tìm người khác ở chung nên một mình ở cả hai phòng. Căn phòng trống ở hướng nam Phồn Tinh trải thảm dày, khi trời nắng sẽ ngồi trước cửa sổ đọc sách hoặc tập yoga theo các hướng dẫn trên mạng, đi làm ngồi nhiều, lưng và cổ lúc nào cũng mỏi. Tối đến, một mình cô ôm gối đồ ăn vặt xem phim ma. Cố Hân Nhiên thỉnh thoảng đến chơi, ngưỡng mộ nói: "Ố chớ của cậu dễ chịu thật, hôm nào tớ lang thang đầu đường xó chợ thì cậu nhớ cho tớ ở nhờ đấy!"

Phồn Tinh đồng ý cả hai tay.

Cố Hân Nhiên là bạn học cấp ba của Phồn Tinh, thành tích học tập luôn khá hơn Phồn Tinh, nhưng lúc thi đại học lại không phát huy được khả năng, nên sau đó lựa chọn chuyên ngành báo chí. Vì hai người cùng ở Bắc Kinh nên cả bốn năm đại học, lúc nào được nghỉ, cô ấy đều cùng Phồn Tinh về quê, hai người tự nhiên trở thành bạn thân. Sau khi tốt nghiệp, Cố Hân Nhiên làm việc ở một cơ quan báo chí, ngày nào cũng phải ngủ muộn dậy sớm, tuy vô cùng vất vả nhưng lại rất yêu công việc.

Cố Hân Nhiên dồn phép năm vào cả ngày nghỉ Tết nên bây giờ đang đi du lịch ở đảo Bali, vẫn chưa về.

Phồn Tinh cảm thấy rất ổn, một mình cô dành hai ngày dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, nhân lúc đường phố vắng vẻ, cô còn đi chợ hoa mua hai chậu cây xanh trang trí cho căn phòng thêm không khí xuân. Dù sao một năm mới cũng bắt đầu rồi.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Chớm Nở

Mặc dù Thư Dập đi công tác, Chúc Phồn Tinh vẫn đến công ty đúng giờ vào ngày đầu tiên của năm mới, chỉ có điều cô không ngờ trên bàn của mình có một bó hoa hồng rất, rất to, có lẽ phải hơn chín mươi chín bông. Dù đám kỹ sư nam ở công ty vốn không hay đưa chuyện nhưng khoảnh khắc Phồn Tinh bước vào công ty cũng bị nhìn chăm chú.

Lúc nhìn thấy bó hoa, đầu óc cô như bị “đoản mạch” mất vài giây, nhưng cô lập tức phản ứng lại được vì có tấm thiệp kẹp trên bó hoa. Cô còn nghĩ đó là Chí Viễn mua để xin lỗi, nhưng khi mở ra thì nhìn thấy nét chữ quen thuộc.

“Chúc mừng năm mới, Phồn Tinh!” Bên cạnh dòng chữ này còn vẽ thêm một cái mặt cười.

Mặc dù không ghi tên nhưng Phồn Tinh vẫn nhận ra nét chữ là của ai. Thật buồn cười, là thư ký lễ nào lại không nhận ra đây là nét chữ của Tổng tổng?

Cô cực kỳ chán nản, nhiều hoa thế này, không biết xử lý thế nào đây! Cô nghĩ ngợi một lát rồi cởi bó hoa ra, cắm vào bông vào lọ hoa, sau đó bước vào phòng làm việc của Thư Dập, cắm vài bông vào bình hoa trên bàn trà của anh, vẫn còn thừa rất nhiều, cô bèn chia cho đồng nghiệp.

Cả văn phòng tràn ngập mùi thơm của hoa hồng. Vì là ngày đầu tiên của năm mới nên tâm trạng của mọi người đều vui vẻ. Ai cũng cười hì hì

nói với Phồn Tinh: “Phồn Tinh, bạn trai em thật biết chiều em đấy!”

Cô chỉ cười không nói.

Đến trưa, lão Tống hoảng hốt chạy đến. Phồn Tinh vừa nhìn đã nhận ra vẻ lo lắng của anh ta, ở Tam Á đã đành, vì dù gì cũng là đi nghỉ, không có người quen, còn đây là công ty. Cô yêu công việc, không muốn gây thị phi với cấp trên chút nào.

Nhưng anh ta chỉ điềm nhiên thảo luận với cô về lịch trình của Thư Dập, còn bảo cô hẹn thời gian họp với Thư Dập... Tóm lại là chỉ nói về công việc.

Phồn Tinh vừa thở phào nhẹ nhõm thì anh ta nhìn trước ngó sau, rồi nhanh chóng đặt lên bàn cô thứ gì đó vừa giấu ở sau lưng.

“Mẹ anh làm đấy, ăn đi cho nóng!”

Phồn Tinh chưa kịp phản ứng lại thì anh ta đã nhanh chóng biến mất ở cuối hàng lang.

Cô mở hộp cơm, bên trong nào là cơm vị thịt sấy, nào là sườn khô, thịt sấy khô, Lạp xưởng, trông rất ngon mắt, mùi thơm nức mũi, thịt sấy trong suốt như hổ phách, nước thịt ngấm vào cơm, bên cạnh còn có vài cọng rau cải ngọt xanh mát. Cô thấy vấn đề đã trở nên quá nghiêm trọng rồi.

Buổi trưa, cô không dám ngồi lại công ty mà chạy xuống quán cà phê dưới tầng ngồi rất lâu, mặt mày ủ rũ. Sau đó cô quyết định gọi điện cho Cổ Hân Nhiên, đúng lúc cô ấy đang đi mua những sản phẩm handmade làm từ vỏ sò, nghe cô cuống quýt kể xong, cô ấy cũng chẳng thêm để tâm.

“Có chuyện gì đâu nhỉ! Sếp trong công ty theo đuổi cậu, cậu cứ trưng ra vẻ mỹ nhân băng giá, sợ gì không làm hãn lạnh công!”

“Tớ đâu phải mỹ nhân băng giá, hơn nữa trong chuyện này có hiểu nhầm.” Phồn Tinh nói.

“Có hiểu nhầm gì đâu nhỉ? Chẳng phải cậu và Chí Viễn cãi nhau rồi chia tay ư? Trừ phi cậu vẫn còn yêu Chí Viễn, như thế mới là vấn đề.”

Phồn Tinh ngẩn người.

Cố Hân Nhiên nói tiếp: “Cậu nên nghĩ cho kĩ, nếu cậu còn yêu Chí Viễn thì hãy đi giải thích với anh ta, cố gắng kéo anh ta về; nếu không yêu nữa, tớ thấy lão Tống đó cũng được đấy chứ, hay cậu thử cho lão ấy cơ hội tìm hiểu xem sao?”

Phồn Tinh nói: “Không được đâu, dù sao cũng là cấp trên của tớ.”

Cố Hân Nhiên phản bác: “Có gì mà không được, trai chưa vợ gái chưa chồng, cậu độc thân, lão ấy cũng độc thân, nào, kể cho tớ nghe, cái lão Tống đó xấu trai à?”

Phồn Tinh nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Lông mày rậm, mắt to, cũng không hẳn là không đẹp trai...”

“Phải nghĩ lâu như vậy, chắc chắn là không đẹp trai rồi!” Cố Hân Nhiên khí phách nói. “Nếu là kiểu trai đẹp thật sự, cậu vừa nhìn thấy đã muốn ngủ với hắn rồi thì đâu cần do dự như thế!”

Phồn Tinh ấp úng mãi, cuối cùng nói thật: “Tớ luôn cảm thấy Tống tổng giống như em trai, mặc dù anh ta nhiều tuổi hơn tớ, nhưng thực sự... tớ không diễn tả được, tóm lại anh ta giống như người thân, họ hàng thôi, con người anh ta cũng tốt, chỉ là tớ hoàn toàn không tưởng tượng được anh ta lại muốn theo đuổi mình.”

“Cậu ấy à, nên quên Chí Viễn đi được rồi đấy. Anh ta thì có gì tốt nào, đồ đại học không bao lâu đã theo đuổi được cậu nên cậu mới không có

khiếu thâm mỹ bình thường với đàn ông đấy. Cậu vẫn chưa thích nghi với cảnh độc thân, nghe lời tớ, yêu vài người nữa, có vài mối quan hệ nữa, cậu sẽ biết người đàn ông nào thật sự yêu cậu.”

Phồn Tinh chẳng muốn yêu nữa, yêu một người đã cảm thấy mệt mỏi rồi, hơn nữa Chí Viễn còn là bạn đại học, biết rõ gốc gác của nhau, vậy mà bây giờ còn như vậy. Nếu yêu người khác thì làm thế nào, có khi cuối cùng cả hai không thể tiếp tục, vì nhắc đến việc cưới xin, cô lại phải đối mặt với gia đình đầy phức tạp, rối rắm của mình.

Cố Hân Nhiên đưa ra kết luận: “Đó là vì cậu không có cảm giác an toàn nên mới không tự tin vào hôn nhân, dẫn đến không tự tin yêu đương. Cậu cần phải điều trị căn bệnh này đi, phải tìm một người thực sự yêu cậu, như thế cậu mới khỏi bệnh hoàn toàn được.”

Cuộc gọi quốc tế quá đắt, Phồn Tinh không thể nói lâu với bạn được, đành cúp máy.

Thực ra, Cố Hân Nhiên nói đúng, cô vẫn chưa có cảm giác an toàn, dù trong lòng có kế hoạch thực hiện thì vẫn cần có sự giúp đỡ của người khác, nếu không cô đã chẳng gọi điện cho Cố Hân Nhiên để hạ quyết tâm.

Phồn Tinh nghĩ ngợi một lát rồi mở di động, soạn một tin nhắn rất dài, cuối cùng xóa dần, chỉ còn một câu đơn giản: “Chúng ta gặp nhau nói chuyện nhé!”

Chí Viễn rất lâu không trả lời lại, không hiểu vì bận hay vì không muốn trả lời. Thời gian nghỉ trưa đã hết, Phồn Tinh ủ rũ trở về công ty. Vừa bước vào cửa bỗng nghe thấy có người gọi tên cô. Cô ngẩng đầu nhìn lên, là CEO.

Cô líu lười, vô thức hỏi: “Sao anh đã về rồi?”

Thư Dập đáp: “Công việc khá thuận lợi nên về sớm.”

Phồn Tinh cảm thấy câu hỏi của mình chẳng thỏa đáng chút nào, sao có thể chất vấn sếp như vậy chứ, cứ như bảo anh đừng quay về ấy. Nhưng hình như Thư Dập cũng không mấy chú ý, chỉ nói: “Cơm vị thịt sấy ngon lắm, tôi cho vào lò vi sóng quay lại rồi ăn. Cô nấu đấy à?”

Vừa nãy Phồn Tinh bị lão Tống dọa cho hết hồn, đem hộp cơm cất vào tủ lạnh trong phòng làm việc của Thư Dập, nghĩ rằng cả công ty này ngoài cô ra sẽ không có ai dám mở tủ lạnh của sếp, đợi “sóng yên biển lặng” rồi tìm cơ hội trả hộp cơm cho anh ta. Ai ngờ Thư Dập về sớm, lấy hộp cơm đó ăn ngon lành.

Lúc này cô chỉ biết ấp úng không nói nên lời.

Thư Dập nói: “Hoa cũng được, nhưng tôi không thích hoa hồng đỏ, lần sau đừng đặt nữa, cả văn phòng thơm nồng nặc, khách đến thì không hay lắm.”

Phồn Tinh toát mồ hôi lạnh.

Thư Dập nói: “Tôi về nhà tắm một cái. Cô thông báo cho tất cả phó tổng, sáng ngày mai họp.”

Nói xong, Thư Dập cứ thế rời đi. Phồn Tinh vội vàng bước vào phòng sếp, quả nhiên Thư Dập đã ăn hết sạch hộp cơm vị thịt sấy, không sót một hạt. Cô mang hộp cơm đi rửa sạch phơi khô, sau đó lấy hết hoa hồng trên bàn làm việc của sếp ra, cố cắm thêm vào lọ hoa để trên bàn của mình rồi gọi điện đặt hoa ở cửa hàng như mọi hôm, bảo nhân viên mang một bó hoa khác đến.

Khi làm xong những việc này, cô lại gửi email cho thư ký của các phó tổng, thông báo về cuộc họp ngày mai. Có phó tổng không sắp xếp được thời gian lại phải điều chỉnh, gọi xong mấy cuộc điện thoại thì nửa ngày cũng trôi qua.

Thư Dập đã về nhà nên cô không cần chuẩn bị trà chiều nữa, nhưng vẫn phải chuẩn bị một vài thứ cho cuộc họp ngày mai. Máy pha cà phê đã được mang đến, còn có hạt cà phê mới nữa, lúc cô ký vào giấy nhận hàng thì điện thoại vang lên tiếng “tít tít”, đó là âm thanh báo có tin nhắn mới.

Phồn Tinh xong việc mới xem điện thoại, là Chí Viễn gửi tin nhắn đến, hỏi: “Tối nay gặp nhau?”

Phồn Tinh nghĩ ngợi một lát rồi trả lời: “Vâng.”

Ngữ điệu có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng chỉ có cô mới biết, thực ra nặng nề biết bao.

Gần đến giờ tan làm, nhân lúc không ai chú ý, Phồn Tinh lặng lẽ đến phòng làm việc của Tổng Quyết Minh, nhìn trước ngó sau một hồi rồi mới cẩn thận gõ cửa.

“Mời vào!”

Phòng làm việc của Tổng Quyết Minh và của Thư Dập có phong cách hoàn toàn khác nhau. Phòng của Tổng Quyết Minh để đầy đồ, trên chiếc bàn to để các loại bản vẽ và bản báo cáo, cảm giác như không có chỗ để một chiếc cốc, và Phồn Tinh phát hiện đúng là cốc trà của anh ta đang đặt trên bậu cửa sổ. Cô biết lão Tổng không cho thư ký dọn phòng, sợ thu dọn xong anh ta lại không tìm thấy đồ của mình, nhưng bừa bộn như vậy, Phồn Tinh đành phải coi như không thấy gì.

Lão Tổng nhìn thấy cô, bất giác tươi cười hơn hở.

Cô vội lấy hộp cơm trong túi ra, nhìn thấy bàn bừa bộn không có chỗ để, cô đành cẩn thận đặt hộp cơm cạnh cốc trà trên bậu cửa sổ, nói: “Tổng tống, em đến để trả lại anh hộp cơm.”

Lão Tống nói: “Hay là tối nay đi ăn nhé, ở Tam Á mời em ăn cơm, nhưng em cứ bận suốt thôi.”

Phồn Tinh đáp: “Tối nay em có hẹn rồi ạ.”

Lão Tống hồn nhiên nói: “Vậy để anh lái xe đưa em đi!”

Phồn Tinh vội nói: “Không cần đâu ạ, chỗ em đến hay tắc đường lắm, em đi tàu điện ngầm là được rồi.”

Lão Tống hỏi: “Vậy để anh đi tàu điện ngầm cùng em! Em biết không, hồi đó bọn anh thuê phòng rất rẻ, trông thì cũ kỹ, rách nát nhưng có một ưu điểm là rất gần ga tàu điện ngầm. Mà hồi đó đi tàu điện ngầm cực rẻ, chỉ cần hai tệ là đi đâu cũng được. Mỗi lần anh không viết được luận văn, hoặc lúc thực nghiệm không nghĩ ra vấn đề là lại quẹt thẻ lên tàu điện ngầm, ngồi hết chặng này đến chặng khác. Khi đó, người trên tàu cũng ít, cả toa chỉ có vài người, rất vắng vẻ. Ngồi trên tàu thật hữu ích, đi khoảng mười tám vòng thì chuyện gì cũng nghĩ ra. Vì thế đến tận bây giờ, anh vẫn thích đi tàu điện ngầm.”

Phồn Tinh đành mỉm cười, nói: “Em đi vào giờ cao điểm, có thể phải chen chúc đấy ạ.”

“Thế nên anh mới phải đi cùng em, nếu không em bị đẩy ngã thì sao?”

Đến mức này thì Phồn Tinh nghĩ cô cần giải thích rõ ràng. “Tổng tổng, thực ra bây giờ em không muốn yêu đương gì cả, thế nên...”

“Anh hiểu, anh hiểu!” Lão Tống gật đầu như gà mổ thóc. “Anh hoàn toàn hiểu ý của em, nhưng Phồn Tinh à, điều đó đâu ảnh hưởng đến việc anh đi tàu điện ngầm với em? Việc bảo vệ và đưa đón là phong cách của đàn ông lịch lãm mà! Em có nhớ hồi em đi công tác, Thư Dập đã xách hành lý giúp em, đúng không nào? Một mình em chen chúc trên tàu, anh không nỡ.”

Một khi kỹ sư nam ra tay thì bất chấp lý lẽ.

“Anh bạn như thế, không cần phải đi cùng em đâu. Em không đi tàu điện ngầm nữa mà gọi taxi cũng được.”

“Thế thì anh lái xe đưa em đi, em cứ coi anh là lái xe riêng cũng được mà.”

Nói đến mức này rồi mà lão Tống vẫn không từ bỏ. Phồn Tinh trong cái khó ló cái khôn. “Tống tổng, không cần đâu ạ, em nhớ ra là có một tập tài liệu gửi cho Thư tổng, cũng tiện đường nên em sẽ bảo lái xe đưa đến đó. Chỗ em hẹn cách nhà Thư tổng không xa, tàu điện ngầm cũng đến bến gần đó, em đi bộ qua là được.”

Lão Tống có chút do dự: “Em đưa tài liệu cho Thư Dập thật à?”

Phồn Tinh thật thà gật đầu.

Lão Tống ừ ừ nói: “Thế thì được rồi.”

Phồn Tinh không nói dối, có một tài liệu cần Thư Dập ký, lại giục gấp, nhưng cô đã nói dối phương là đợi Thư tổng từ Mỹ về mới trả lời, và họ cũng đồng ý rồi. Không ngờ Thư Dập lại về nước sớm nên Phồn Tinh quyết định tận tay đưa cho anh, coi như lấy việc công làm việc tư.

Chỗ Thư Dập ở không xa công ty lắm, bình thường lái xe khoảng mười mấy phút là tới, nhưng vào giờ cao điểm tắc đường kinh khủng, xe đi rồi dừng, dừng rồi đi mất khoảng ba mươi phút mới đến nơi. Phồn Tinh đã đến nhà anh mấy lần, là chân đưa tài liệu hoặc làm việc khác cho công ty, cô biết anh sống một mình, rất vắng vẻ.

Quản lý khu nhà rất nghiêm, khách đến sẽ phải ở ngoài cổng lớn bấm chuông và để lại họ tên.

Phồn Tinh ấn chuông cửa mấy lần mà không có người đáp. Thư Dập không có ở nhà. Cô nhìn tập tài liệu đóng dấu tuyệt mật nên lại bỏ vào trong túi văn kiện của mình, thăm nghĩ thật uổng công, ngày mai đến văn phòng để anh ký cũng được. Cô bảo lái xe về nhà trước, còn mình đi bộ đến chỗ hẹn Chí Viễn.

Lần nào hẹn nhau, Phồn Tinh cũng đặt nhà hàng, lần này cũng không ngoại lệ. Cô còn chọn một nơi khá đắt đỏ, thứ nhất là nơi yên tĩnh tiện nói chuyện, thứ hai là cô cảm thấy cho dù có chia tay thì cũng phải vui vẻ và rõ ràng.

Chí Viễn đến sớm hơn cô, khiến cô cảm thấy hơi ngại. “Xin lỗi anh, em có việc nên đến muộn.”

Chí Viễn có vẻ khách sáo hơn trước, nói với giọng đầy phong độ: “Không sao, anh cũng vừa đến thôi.”

Hai người cầm thực đơn lên chăm chú xem. Chí Viễn hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Thực ra Phồn Tinh không muốn ăn chút nào, hơn nữa Chí Viễn cũng chưa bao giờ để ý đến việc này, yêu nhau lâu vậy nhưng anh cũng không biết cô thích ăn gì.

Phồn Tinh tùy tiện chọn món bít tết, Chí Viễn cũng chọn vài món, khi người phục vụ rời đi, hai người họ lại không biết nói gì với nhau.

Phồn Tinh nghĩ là cô nên nói trước. “Xin lỗi anh, chuyện ở Tam Á, em rất lấy làm tiếc.”

“Không có gì, anh cũng xử lý không bình tĩnh.”

“Về phía hai bác, phiền anh chuyển lời xin lỗi giúp em, bố em cứ uống rượu say là trở thành một con người khác, thực sự xin lỗi...”

Chí Viễn nói không có gì. Bầu không khí lại chìm trong tĩnh lặng.

Món ăn được mang lên, đầu tiên là món khai vị trang trí một ít sa lát, bên trên là một vài miếng cá nhỏ. Phồn Tinh dùng đĩa xiên từng miếng, từng chút một giống như tâm tư của cô bây giờ, hỗn loạn, rời rạc.

Chí Viễn cũng âm thầm uống canh, hai người cố gắng không để phát ra tiếng động khi ăn. Phồn Tinh cảm thấy sự yên tĩnh này thật đáng sợ. Cô quyết định lấy dũng khí mở miệng lần nữa, đúng lúc đó thì có một người từ ngoài cửa bước vào. Chí Viễn ngược mắt lên nhìn rồi vội vàng buông dao đĩa xuống, đứng dậy chào hỏi.

“Chị!”

Phồn Tinh ngoảnh đầu lại thì thấy một cô gái rất xinh đẹp mặc chiếc váy trắng, khoác áo choàng, tóc xoắn lộn to, lông mi dài cong giống búp bê, lúc cười còn để lộ má lúm đồng tiền. “Ồ, Chí Viễn à, thật trùng hợp.”

Chí Viễn liền giới thiệu: “Đây là Phồn Tinh, cũng học đại học P với em. Đây là chị Đường, học trên anh em mình mấy khóa, truyền kỳ của khoa Quản lý.”

Chị Đường đó cười tươi, giơ tay ra bắt tay Phồn Tinh. “Phồn Tinh, rất vui được gặp em, chị là Đường Úc Điềm.”

Phồn Tinh vừa nghe đến chữ “Đường” đã biết chị ấy là ai.

Đường Úc Điềm đúng là truyền kỳ của khoa Quản lý, Phồn Tinh vào học sau mấy khóa, không được chứng kiến phong cách của chị này, nghe nói đã đồn tim một nửa số sinh viên khoa Quản lý, là nữ thần của rất nhiều nam sinh. Chị ấy không những xinh đẹp, thông minh hơn người, được thầy cô yêu quý, mà còn là con gái duy nhất của chủ tịch hội đồng quản trị của một tập đoàn nổi tiếng.

Nghe nói sinh viên học chuyên ngành nào đó ở trường đại học T, hàng xóm của trường đại học P, có một phần ba học nghiên cứu sinh, một phần ba đi du học, một phần ba còn lại thì sau khi tốt nghiệp sẽ vào công ty của bố chị ấy làm việc.

Nói ra thì có vẻ hơi khoa trương, nhưng hai trường đại học P và T vốn cạnh tranh nhiều năm về chuyên ngành tự nhiên, và trường đại học T có khi bỏ xa đại học P cả mười con phố, tuy nhiên mấy năm gần đây, chỉ cần đề cập đến chuyên ngành này, đại học P nhắc đến Đường Úc Điềm của khoa Quản lý là đủ để đại học T không nói được lời nào.

Mặc dù chỉ là phép tăng lợi tinh thần nhưng có thể thấy rõ địa vị giang hồ của người chị họ Đường này.

Chí Viễn nói: “Nửa năm trước, công ty bọn anh có công trình hợp tác với công ty của chị Đường nên mới quen biết.”

Đường Úc Điềm nói: “Đúng vậy, chào hỏi mới phát hiện ra là đàn em trong trường, trường của chúng ta thật lắm nhân tài, điển hình như đàn em khóa dưới xuất sắc này.”

Chí Viễn được Đường Úc Điềm khen ngợi thì tỏ ra ngại ngùng, đỏ mặt lên, nói: “Chị nói gì vậy!”

Phồn Tinh chưa bao giờ thấy Chí Viễn có dáng vẻ này, ở trước mặt nữ thần, anh nom điệu dàng hết như một chú cừu. Có bài hát thế nào nhỉ? Ở một nơi xa xôi, có một cô gái xinh đẹp, gương mặt phớt hồng của cô nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, đôi mắt cô đẹp say đắm lòng người, giống như ánh trăng sáng trong màn đêm. Tôi nguyện làm chú cừu nhỏ, đi bên cạnh cô. Tôi nguyện mỗi ngày để cô cầm roi da đánh nhẹ vào người.

Bây giờ đừng nói đến roi da, cho dù là cầm súng ngắm bắn cũng không ngăn nổi ánh mắt dạt dào của Chí Viễn.

Đường Úc Điềm hỏi: “Mình đã làm phiềnhai bạn hẹn hò phải không?”

“Không có, không có.” Chí Viễn vội giải thích. “Phồn Tinh chỉ là bạn học của em.”

Phồn Tinh cũng nghe thấy giọng nói khô khan của mình: “Đúng, em và anh ấy chỉ là bạn học.”

Cô không dám cúi đầu, chỉ sợ cúi đầu xuống là nước mắt sẽ rơi, chiếc đèn pha lê trong nhà hàng vốn không chói mắt, nhưng những tia sáng phản chiếu xuống khiến cô thấy nhạt nhòa. Cô nghĩ, cô phải tìm cách rời khỏi đây thôi, nếu mà khóc ngay ở đây thì phải làm sao?

Bỗng sau lưng có giọng trầm trầm gọi tên cô: “Phồn Tinh.”

Phồn Tinh ngoảnh đầu lại, hóa ra là Thư Dập.

Cô chưa kịp nghĩ ngợi gì, anh đã bước nhanh tới, đột ngột nắm lấy tay cô. Cô giật mình, cảm thấy ngón tay anh mát lạnh, có thể là vì từ ngoài bước vào. Anh nói: “Giới thiệu một chút, Phồn Tinh, bạn gái tôi, Đường Úc Điềm, bạn đại học của anh.”

Đường Úc Điềm nói: “Tôi và cậu ấy học cùng khóa, không cùng chuyên ngành, hơn nữa chưa được một năm cậu ấy đã biến mất, chẳng giống bình thường chút nào, sau đó thì gặp lại nhau ở Mỹ, thấy cậu ấy đã học ở Princeton rồi.”

Ngay từ đầu Chí Viễn đã kinh ngạc không kịp phản ứng, thấy Thư Dập nắm chặt tay Phồn Tinh thì từ kinh ngạc dần chuyển thành phẫn nộ, nhưng không nói gì, chỉ mím chặt môi, đẩy gọng kính.

Đường Úc Điềm nói: “Tôi giới thiệu một chút, Thư Dập, một truyền kỳ khác của trường đại học P chúng ta, đây là Chí Viễn, đàn em khóa dưới của khoa Quản lý.”

Thư Dập không cả ngược mắt lên, chỉ lạnh lùng nói: “Chào cậu!”

Phồn Tinh vẫn vô cùng hoảng hốt, không biết tại sao sếp vừa mở miệng đã giới thiệu cô là bạn gái của anh.

Thư Dập liền ngoảnh sang hỏi Phồn Tinh: “Em và bạn đến đây ăn bít tết à?” Không đợi cô trả lời, anh nói tiếp: “Đừng ăn nữa, về nhà anh làm cho em ăn.”

Thư Dập nắm tay cô quá chặt nên cô cảm thấy hơi đau. Chí Viễn bất giác bật cười, nói như tự chế giễu mình. “Hân hạnh gặp anh, tiền bối Thư.”

Thư Dập hơi nheo mắt, nói: “Đừng gọi tôi là tiền bối, tôi chỉ học ở đại học P nửa năm rồi nghỉ, không xứng với hai chữ tiền bối đâu.”

Chí Viễn không nói gì, nhưng Phồn Tinh biết anh đang rất giận, lúc giận gân trên cổ anh cứ này lên. Phồn Tinh rất buồn, không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

Thư Dập nói: “Xin lỗi, chúng tôi đi trước đây. Úc Điềm, lần sau gặp nhé!”

Bước ra ngoài, họ cứ thế đi thẳng đến bãi đỗ xe, nhưng Thư Dập vẫn nắm chặt tay cô. Lúc bước đến bên cạnh xe anh thì nước mắt cô đã lăn chã tuôn rơi.

Thư Dập lái xe rất nhanh, chỗ này vốn rất gần nhà anh, chẳng mấy chốc anh đã lái xe vào tầng hầm của khu nhà, ở đây có thang máy dẫn thẳng lên tầng.

Phồn Tinh mượn nhà vệ sinh của sếp để trang điểm lại vì trận khóc vừa nãy đã làm trôi sạch phấn son. Cô hạ quyết tâm rằng đây sẽ là lần cuối cùng cô đau buồn vì chuyện tình cảm này. Tất cả chuyện cũ sẽ coi như là

chuyện hôm qua, năm mới cũng bắt đầu rồi, cô nhất định phải bắt đầu một cuộc sống mới.

Tuy rất buồn nhưng cô vẫn không quên chuyện chính, bước ra phòng khách mở cặp đưa tài liệu cho Thư Dập ký tên.

Thư Dập đang đứng trong bếp chăm chú làm món bít tết, nói: “Đợi chút.”

Ướp thịt bò xong, anh mới bước đến xem tài liệu. Tập tài liệu rất dày, anh lật từng trang xem cẩn thận, Phồn Tinh sợ không đủ ánh sáng nên bật thêm chiếc đèn chân cao. Một mình anh ngồi trên xô pha, dưới ánh sáng vàng nhạt của chiếc đèn, trông bóng anh thật cô đơn. Cô thầm nghĩ, căn phòng này lớn quá, một mình ở căn hộ hơn năm trăm mét vuông, mặc dù sàn nhà lát đá được trải thảm dày nhưng vẫn có cảm giác lạnh lẽo. Đặc biệt vào mùa đông, một người thích yên tĩnh như cô mà cũng cảm thấy căn phòng trống trải đến rợn người.

Mặc dù Thư Dập làm món bò bít tết rất ngon nhưng rõ ràng cả anh và Phồn Tinh đều không để tâm, thế nên tuy ăn đầy mà họ chẳng biết mùi vị thế nào. Cuối cùng, khi Phồn Tinh đứng dậy thu dọn bát đĩa thì Thư Dập mới nói: “Xin lỗi.”

Phồn Tinh ngẩn người.

Anh nói: “Vốn hạ quyết tâm hẹn cô ấy đi ăn tối, từ nay về sau làm bạn bè bình thường của nhau, kết quả là vừa bước vào quán thì nhìn thấy cô ấy, cảm thấy bữa tối có lẽ chẳng thể nuốt nổi nên đành lấy cô làm lá chắn, hy vọng không khiến cô cảm thấy phiền.”

Phồn Tinh nghĩ mãi mới hiểu ra anh nói câu này có nghĩa là gì, cô sửng sốt vài giây rồi buột miệng nói: “Chết rồi, chiếc nhẫn kim cương vẫn ở trong túi tôi, tôi sợ mất nên đã để ở ngăn trong cùng của chiếc túi, nhưng về Bắc Kinh thì lại đổi túi khác nên quên không trả lại anh.”

Thư Dập ngấn ra, sau đó nói: “Không sao, hôm nào đi làm cô đem cho tôi là được.”

Phồn Tinh lo lắng không yên. “Chiếc nhẫn đắt như vậy, tôi sợ làm mất lắm.”

Khi còn ở Tam Á, ngày nào cũng có chuyện xảy ra, lòng dạ rối bời nên cô nhất thời quên luôn chuyện cất chiếc nhẫn. Nếu như mất thật thì làm thế nào đây, có bán cô đi cũng chưa chắc đã đủ tiền để đền.

Thư Dập nói: “So với tình cảm, mọi thứ đều là rẻ.” Câu nói này vừa buồn bã vừa thất vọng, có lẽ chỉ những người đã trải qua mới hiểu được. Anh mở tủ rượu, chọn một chai rượu vang, nói: “Có muốn uống một ly không?”

Phồn Tinh gật đầu, cảm xúc khi bị thất tình xảy đến theo từng lúc, lúc bạn nghĩ đã ổn rồi thì bỗng một ngày lại xuất hiện khiến lòng bạn chua xót. Có đôi khi bạn không chống đỡ nổi, muốn uống thứ gì để kìm nén nỗi chua xót đó.

Thư Dập chọn ra trong một đồng đĩa DVD, hai người ngồi trên thảm vừa xem phim vừa ăn khoai tây và uống rượu vang.

Phồn Tinh vốn không biết uống rượu vang đỏ nên chỉ cảm thấy vị tannin, nhưng sau khi uống liền vài ly thì cảm thấy rượu cũng không tệ.

Thư Dập nói: “Một số trang trại sản xuất rượu ở Pháp cho phép khách du lịch nghỉ lại qua đêm. Hằng ngày, khách du lịch không làm bất cứ việc gì, chỉ ở trong trang trại nhìn họ đổ rượu vào thùng bằng gỗ sồi, sau đó thì uống rượu từ sáng sớm, ăn với các loại bánh mì và pho mát, cứ thế uống đến chiều, người nào cũng liêng biêng. Cũng có khi họ đi dạo bộ trong vườn nho, đi mãi đi mãi, đến chiều tối sương bắt đầu xuống, sương cứ thế bay bay đến khi chẳng nhìn rõ giàn nho đâu thì lại đến một trang trại sản xuất rượu nho khác và uống tiếp.”

Phồn Tinh hỏi: “Ở trong mấy trang trại sản xuất rượu nho vài trăm năm ấy, liệu có ma không?”

Thư Dập hỏi: “Cô sợ ma à?”

“Không sợ, mình đâu có làm việc gì trái với lương tâm, nếu thật sự gặp ma, tôi nghĩ mình còn có thể nói chuyện với nó. Hơn nữa, sở thích lớn nhất của tôi là một mình xem phim ma vào ban đêm.”

“Cô dám xem phim ma một mình?”

“Dám chứ, sao lại không dám! Lúc nhỏ tôi rất nhát, bố mẹ cứ cãi nhau là không ai về nhà, ở nhà chỉ có mình tôi nên trời tối là tôi sợ phát khiếp, sau đó bà ngoại tôi nói rằng, con càng sợ cái gì thì càng phải đối mặt với nó, như vậy thì sẽ không sợ nữa. Thế nên tôi liền tắt hết đèn đi, trong căn phòng tối om ấy, tôi đứng trên giường xem có ma hiện ra không.”

Thư Dập bái phục giơ ly lên. “Cụng ly vì lòng dũng cảm!”

Phồn Tinh phóng khoáng cụng ly với anh.

Đang uống vui vẻ thì hết khoai tây, Phồn Tinh nói: “Hay là tôi làm sa lát nhé?”

“Tôi muốn ăn mì với trứng ốp la, cho một chút rau nữa.”

Phồn Tinh thấy không có vấn đề gì, nhưng khi mở tủ lạnh ra thì tròn mắt, ngoài miếng thịt bò đã đóng đá cùng mấy cây măng tây héo thì chẳng còn gì cả, ngay cả trứng gà cũng không. Cô không nhịn được phàn nàn: “Sếp ăn gì để sống vậy? Tủ lạnh nhà anh trống trơn.”

Thư Dập nói: “Tôi thường đặt rau hữu cơ, họ mang đến cái gì thì ăn cái nấy, vừa mới qua Tết, tôi lại đi công tác nên họ chưa mang đến.”

“Không có mì, không có trứng, không có rau...” Hơn nữa bây giờ đã mười giờ đêm, siêu thị gần đây có lẽ đã đóng cửa rồi.

Cuối cùng cô vào trang web dịch vụ 24/24h để giải quyết vấn đề này. Họ mang đến một túi bánh sủi cảo, một hộp rau hẹ, một hộp trứng gà, ngoài ra còn có một hộp mì Udon, mặc dù không phải mì sợi nhưng có còn hơn không.

Phồn Tinh liền nấu mì Udon với trứng ốp và rau hẹ. Thư Dập ăn thấy rất thơm, nói: “Món này uống với rượu vang rất tuyệt!”

Phồn Tinh lại uống với anh thêm một ly nữa rồi mới chào ra về.

Thư Dập nói: “Trời lạnh lắm, gọi được xe rồi hãy xuống.”

Kết quả là trả thêm năm mươi tệ tiền boa vẫn không gọi được xe, gần đây cũng không có cái xe nào thuê được, trong khi đó hai người đều uống rượu, lúc này thực sự rất khó xử vì vừa qua Tết, người lái xe thuê cũng chưa đi làm nên không tìm được.

Thư Dập nói: “Hay là cô ở lại chỗ tôi đi, có mấy phòng trống, cô ngủ phòng nào cũng được, nhưng không phòng nào có giường cả.”

Phồn Tinh còn đang do dự không biết có nên ra ngoài đường xem có bắt được chiếc taxi nào không thì Thư Dập nói: “Đừng thử nữa, tối mùa đông lạnh lẽo thế này, bị nhiễm lạnh ốm ra đấy, tôi không tìm được người thay cô đâu.”

Trong nhà Thư Dập không có giường đã đành, đến chăn và gối cũng không thừa ra cái nào. Tuy nhiên anh vẫn có cách. “Cô ngủ ở xô pha đi, lấy gối tựa làm gối vậy, phòng khách ấm hơn, tôi tìm cho cô một cái thảm đắp tạm.”

Thư Dập lấy thang tìm thảm cất trong phòng chứa đồ, Phồn Tinh thực sự rất mệt và buồn ngủ nên cô nhận lấy cái thảm, nói cảm ơn rồi đi làm vệ sinh cá nhân, sau đó nằm xiêu vẹo trên xô pha một hồi cũng ngủ thiếp đi.

Hôm sau cô dậy từ rất sớm, nhìn đồng hồ rồi vội vàng viết một mẫu giấy dán lên cánh tủ lạnh, lạng lẽ rời khỏi đó ra bắt chuyến tàu sớm về nhà, tắm nước nóng thật thoải mái rồi mới thay quần áo đi làm.

Cô sức nhớ đến chiếc nhẫn kim cương liền lấy túi xách ra tìm, chiếc nhẫn vẫn nằm ở đó, cô thở phào nhẹ nhõm, cất chiếc nhẫn vào túi mang đi làm, vì đó là một món đồ quý giá nên cô không yên tâm chen chúc trên tàu điện ngầm mà bắt một chiếc taxi đến công ty.

Vừa bước vào công ty, cô đã nhìn thấy mấy đồng nghiệp đang thì thầm bàn tán sôi nổi, trông thấy cô, họ đều tỏ ra ngại ngùng. Cô cảm thấy kỳ lạ, thầm nghĩ hay là bàn làm việc của mình lại có một bó hồng lớn?

Cô đang thấp thỏm lo lắng thì nhìn thấy lão Tống sai bước đến như sao băng xẹt qua, nói: “Phồn Tinh, em hãy kiên cường lên!”

Phồn Tinh không hiểu gì, hỏi lại: “Đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Lão Tống mở điện thoại cho cô xem tin tức.

“Đại gia thần bí trẻ tuổi nhất Trung Quốc và bạn gái”, đọc tít bài báo xong, Phồn Tinh sửng người, tiếp tục xem thì thấy bức ảnh chụp ở nhà hàng ngày hôm qua, Thư Dập đang nắm tay cô rời đi.

Giống như minh tinh bị đám săn ảnh chụp trộm, trong bài báo này còn có cả bức ảnh Thư Dập lái xe đến khu nhà anh. Đám săn ảnh còn nói với giọng điệu tiếc nuối là vì khu nhà cao cấp, bảo vệ nghiêm ngặt nên dù đã tìm mọi cách vẫn không vào đó chụp được, tuy nhiên đến sáng sớm hôm sau thì lại chụp được ảnh cô bạn gái thần bí rời khỏi khu nhà.

Lúc rời khỏi nhà Thư Dập sáng nay, Phồn Tinh không chải đầu, chỉ lấy tay cào vài cái rồi vội vàng ra ga tàu điện ngầm, chẳng thể ngờ hai tiếng sau ảnh của cô đã chình ình trên trang nhất báo mạng.

Nhân vật được báo chí quan tâm nhất đương nhiên vẫn là Thư Dập. Bọn họ lấy việc công ty của anh lên sàn chứng khoán để nói, còn khoanh tròn hình cô trên tám ảnh nữa. Cô nhìn thấy thế thì thầm nghĩ, việc này liên quan gì đến cô chứ?

Lão Tống hết sức đau khổ, thốt lên: “Thế này là vi phạm quyền riêng tư cá nhân!”

Phồn Tinh cũng nghĩ như vậy, nhưng trong chuyện này đúng là có hiểu lầm lớn, cô nói: “Hôm qua em đến đưa tài liệu cho Thư tổng, sau đó muộn quá không gọi được xe, cũng không gọi được người lái xe thuê nên mới ngủ nhờ nhà anh ấy một tối.”

“Phồn Tinh, em yên tâm, anh tuyệt đối tin tưởng em!” Lão Tống vỗ ngực đảm bảo. “Hay là chúng ta đính hôn đi, hai chúng ta đính hôn rồi, tin đồn này sẽ không còn nữa!”

Phồn Tinh suýt thì “phụt máu”, anh nghĩ đi tận đâu vậy! “Cây ngay không sợ chết đứng, em không sợ.”

Lão Tống rời đi rồi, Phồn Tinh liền gọi cho Cố Hân Nhiên. Cô nàng đang ngáp, nghe xong câu chuyện thì tỉnh hăn ngủ. “Được lắm bà chị, đã câu được Thư Dập rồi cơ đấy, mới nhanh thế đã muốn gả vào nhà đại gia rồi?!!”

Phồn Tinh nói: “Gả vào nhà đại gia cái gì chứ? Cậu quen với cánh báo chí, giúp tớ điều tra xem sao, tớ không phải minh tinh, sếp tớ cũng không phải là minh tinh, sao lại bị người ta theo dõi chụp trộm như vậy chứ?”

Cố Hân Nhiên nói: “Tớ sẽ điều tra không lấy tiền, vì tình bạn muôn năm!”

“Tình bạn muôn năm cũng có ích gì, cậu giúp tớ nghe ngóng chuyện này thế nào là được.”

Cố Hân Nhiên nói: “Cậu xem cậu kia, sắp trở thành hotgirl trên mạng rồi sao vẫn thờ ơ thế!”

“Tớ cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, cậu điều tra giúp tớ xem thế nào.”

“Được rồi, để tớ ngủ thêm chút nữa đã...”

“Tớ sốt ruột sắp chết đây này, cậu còn ở đó mà ngủ nướng!”

“Cánh báo chí, truyền thông bọn tớ có ai đi làm sớm bao giờ? Mà giờ này tớ gọi về Bắc Kinh thì mấy đồng nghiệp vẫn đang ngủ, chẳng nghe ngóng được gì đâu. Chúng tớ đều là dân hoạt động về đêm mà!”

“Thế tại sao sớm thế này đã đưa tin tức, vừa chụp đã đưa lên ngay.”

“Cậu nói cũng có lý, đúng là rất kỳ quái. Cậu đợi đi, tớ cho người đi nghe ngóng giúp cậu!”

Phồn Tinh cúp điện thoại, bước vào văn phòng của Thư Dập dọn dẹp. Phòng này không cần nhân viên lau dọn vệ sinh, đã có cô đảm nhận hết, vì cô hiểu rõ thói quen của Thư Dập, trong văn phòng lại có rất nhiều thứ liên quan đến bí mật nghiệp vụ.

Cô dọn dẹp xong, đang rót cho mình một cốc cà phê thì Thư Dập đến. Cô thầm nghĩ, không biết sếp sẽ xử lý thế nào với tin đồn thất thiệt này. Không ngờ anh lại bình tĩnh hơn cô tưởng nhiều, đọc xong tin tức đó, anh còn chỉnh sửa tài liệu, sau đó gọi toàn bộ nhân viên phòng quan hệ công

chúng đi họp và triển khai công việc bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

Phồn Tinh lập tức đọc được một bài báo ngắn gọn, lấy danh nghĩa công ty đăng trên mạng, nhấn mạnh rằng sản phẩm của công ty đã đăng ký quyền sở hữu trí tuệ, nhiều hạng mục là độc quyền phát minh quốc tế, hơn nữa thị phần trên thị trường không phải là sáu mươi lăm phần trăm như bài báo nói mà còn cao hơn. Ngoài ra bài báo còn nói qua rằng CEO cho đến nay vẫn độc thân, “bạn gái bí mật” chỉ là đồng nghiệp, các bạn bên giới báo chí không nên hiểu nhầm, vân vân...

May mà bức ảnh Phồn Tinh bị chụp trộm là vào buổi tối, đèn của cửa hàng hắt xuống rất mờ, còn bức ảnh chụp vào sáng sớm, vì quá lạnh nên cô đội mũ lông, quàng khăn che thì chắc chẳng ai nhận ra. Phồn Tinh nghĩ có lẽ bố mẹ ruột cô cũng không thể nhận ra người con gái trong bài báo là cô.

Phòng quan hệ công chúng dốc toàn lực, đến giờ ăn cơm trưa thì dư luận đã chuyển hẳn sang vấn đề: con quay hồi chuyển là gì, tại sao thứ đồ chơi này lại có tác dụng quan trọng trong điện thoại, ô tô không người lái, thậm chí cả trong tên lửa? Công ty kỹ thuật mới nổi này thật sự vô cùng lợi hại, nhưng thoát nhìn thì người ta lại không cho là như thế.

Phòng quan hệ công chúng thiếu tư liệu, thế là bức ảnh tập thể ở lễ rung chuông lại được đăng lên để tuyên truyền quảng cáo rộng rãi.

Giám đốc phòng quan hệ công chúng vui mừng khôn xiết, hình tượng công ty trước nay chưa bao giờ vẻ vang đến vậy, bộ phận quan hệ công chúng nhàn rỗi bao năm, cuối cùng cũng được phát huy hết sức mạnh của mình. Anh ta không giấu nổi nỗi xúc động, chạy đến trước mặt Phồn Tinh, nói: “Trưa nay sắp ăn gì vậy? Để tôi bao sắp một suất đùi gà!” Sau đó anh ta hào phóng đặt tờ một trăm tệ lên bàn làm việc của Phồn Tinh.

Phồn Tinh thầm nghĩ, đúng là công ty từ trên xuống dưới toàn kỹ sư nam, anh giám đốc phòng quan hệ công chúng này đã làm trong ngành bao nhiêu năm, vậy mà bây giờ lại bị đám kỹ sư kỹ thuật đồng hóa thành kẻ ngốc.

Phồn Tinh đang lo lắng về bữa trưa của sếp. Thư Dập tuy không kén ăn, nhưng nếu đồ ăn vừa miệng, anh sẽ ăn nhiều hơn, nếu đồ ăn không vừa miệng, anh chỉ ăn hết món chính. Mặc dù anh chưa bao giờ nói gì, nhưng nếu suất cơm đó còn thừa thì thư ký sẽ cảm thấy như bị tát vào mặt.

Cô không thể ngày nào cũng hỏi sếp hôm nay ăn gì, thế nên cô hận không thể làm theo Lão thái thái trong Hồng Lâu Mộng, sẽ lưu tất cả các món ăn trong thiên hạ vào bảng excel để mỗi ngày chọn một món.

Cô đang mở máy trang web đặt đồ ăn và rầu rĩ chọn tới chọn lui thì đột nhiên anh gọi điện tới, nói: “Phồn Tinh, cô vào đây một lát.”

Cô lập tức đứng dậy gõ cửa, nghe tiếng “mời vào” mới đẩy cửa bước vào văn phòng của sếp. Thư Dập đang ngồi sau bàn làm việc, không biết vì sao gương mặt anh lại có chút ngại ngùng. Cô hỏi: “Trưa nay sếp muốn ăn gì ạ?”

“Ừm... không có gì...” Thư Dập có vẻ đang cân nhắc câu chữ. “Một giờ chiều tôi hẹn khách...”

“Vậy tôi lập tức chuẩn bị cơm trưa cho sếp.”

Biểu cảm trên khuôn mặt Thư Dập vẫn khá ngượng ngùng. “Vừa nãy tôi không chú ý,, làm sứt một đường chỉ... nhưng quay về nhà thì không kịp...”

Thư Dập vốn có một bộ com lê dự phòng ở công ty, nhưng kỳ nghỉ Tết vừa rồi anh đã mang về nhà và không thấy mang đến nữa.

Phồn Tinh ngấn ra trong hai giây, hỏi: “Sút chỉ ở đâu ạ?”

Thư Dập xấu hổ nói: “Quần.”

Thảo nào sếp lại có bộ dạng như vậy, thế thì làm sao xuống lầu hoặc lên xe về nhà được? Chẳng nói đâu xa, ngay việc đi lại ở hành lang của công ty thôi cũng đã có bao nhiêu camera giám sát rồi!

Phồn Tinh bình thản nói: “Không sao, chỗ tôi có túi kim chỉ, để tôi khâu giúp anh.”

Thư Dập nói: “Cô mau ra cửa hàng mua cho tôi cái quần khác.”

Phồn Tinh nghĩ ngợi một lát rồi vẫn muốn nhắc nhở sếp: “Để tôi giúp anh khâu quần trước đã.” Nhờ lát nữa có người đi vào, sếp đứng lên được không hay ngồi im? Việc này không thể trì hoãn, phải làm ngay mới được.

Thư Dập nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Phồn Tinh nói: “Tôi về bàn lấy túi kim chỉ.”

Lúc cô quay lại thì không thấy sếp đâu, chỉ thấy chiếc quần để trên xô pha, không cần biết sếp trốn trong nhà vệ sinh có khó chịu hay không, cô cứ thế cầm quần lên khâu. Cũng may là hồi nhỏ cô đều tự khâu quần áo cho mình, khóa quần áo bị hỏng, bố mẹ không cho tiền mua, cô phải tự thay hết, thế nên cô khâu rất nhanh và đẹp, chỉ vài phút đã khâu xong, khi soi dưới ánh đèn sáng thì thấy đường chỉ rất thẳng, mặc vào cũng không nhìn ra.

Phồn Tinh cầm chiếc quần bước đến phòng vệ sinh gõ cửa. “Thư tổng?”

Thư Dập có lẽ là chưa bao giờ gặp tình huống này nên thì thào hỏi qua cánh cửa: “Khâu xong rồi à?”

Phồn Tinh đáp: “Xong rồi...”

Đúng lúc này, bên ngoài cửa có người gọi to: “Thư Dập! Thư Dập!”
Là giọng của lão Tống.

Vì không muốn ai dị nghị, lúc vào phòng sếp, Phồn Tinh chỉ khép cửa, hôm nay cũng vậy, thế nên “rầm” một cái, thoắt đã thấy lão Tống đẩy cửa bước vào.

Phồn Tinh trầm nghĩ, nguy to rồi, trong tay cô đang cầm quần của Thư Dập. Tin đồn bên ngoài vẫn chưa hết, đồng nghiệp trong công ty không biết phản ứng thế nào, lần này nếu tin đồn nổi lên tứ phía, cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà chắc cũng không rửa sạch được nỗi oan khuất. Trong đầu cô vẫn chưa nghĩ ra cách giải thích nào cho hợp lý, nhưng nói thì lâu làm thì nhanh, Thư Dập bỗng giơ tay kéo cô vào phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh không bật điện, tối om om chẳng nhìn thấy gì, Phồn Tinh muốn hét lên theo bản năng nhưng Thư Dập đã giơ tay bịt miệng cô lại.

Cô vẫn chưa hoàn hồn thì đã nghe thấy lão Tống ở bên ngoài nói to: “Thư Dập, cậu đang làm cái gì thế? Thư Dập! Ồ, người đâu rồi...”

Hình như lão Tống đang đi đi lại lại trong phòng, còn Phồn Tinh chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch. Lưng cô dán chặt vào bức tường đá hoa bên cạnh, cách một lớp áo vẫn thấy lạnh, liền cố gắng đứng thẳng để không đụng vào sếp, nhưng tay anh vẫn đang bịt miệng cô, hơi thở của anh phả xuống đầu cô khiến mấy sợi tóc hơi lay động. Phồn Tinh run bắn, cảm thấy như đang bị nhốt trong chuồng mãnh thú, sau lưng là con báo đen hung hãn, nhanh nhẹn, móng vuốt sắc nhọn chỉ chực vồ mồi.

May mà lão Tống đi một vòng quanh văn phòng, không thấy ai lại đi ra. Nghe thấy tiếng bước chân xa dần và tiếng đóng cửa, con báo đen sau

lưng cuối cùng cũng nổi lỏng móng vuốt. Phồn Tinh cố gắng nhìn thẳng vào cửa phòng vệ sinh, nói: “Đây ạ...”

Thư Dập nhận lấy chiếc quần từ tay cô. Cô nói: “Vậy tôi ra trước.”

Cô bước thẳng ra khỏi phòng vệ sinh, đầu không ngoảnh lại còn tay đóng chặt cửa, trong lòng băn khoăn không biết có nên viết đơn từ chức hay không, nếu không sau này sẽ nghĩ đến khoảnh khắc xấu hổ trong phòng vệ sinh lại chẳng muốn bóp chết cô hay sao?

Cô chưa nghĩ xong thì Thư Dập đã bước ra. Anh mặc quần áo xong thì lại trở thành người lịch lãm, cất giọng ôn tồn hỏi như thường ngày: “Trưa nay cô ăn gì?”

“Dạ?” Phồn Tinh lắp bắp, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo sau chuyện vừa xảy ra.

“Cô khâu quần giúp tôi, tôi mời cô ăn cơm.”

Phồn Tinh thầm nghĩ hay là tạm thời chưa từ chức vội, hình như sắp định nhanh chóng quên chuyện này đi thì phải. Mà chế độ đãi ngộ của công ty tốt như vậy, quyền lợi của cô còn chưa thực hiện, sao có thể từ chức được chứ!

Phồn Tinh biết điều nói: “Hay là ăn ở quán nào gần cửa hàng quần áo, nhân tiện mua luôn ạ.”

Họ đến quán ăn cạnh cửa hàng quần áo ăn cơm niêu. Phồn Tinh nhớ đến lời của giám đốc phòng quan hệ công chúng, gọi thêm đùi gà cho sếp. Ăn xong, họ nhanh chóng đi mua quần. Thư Dập chân dài, vóc dáng chuẩn, mặc âu phục rất đẹp. Phồn Tinh cũng hay đến cửa hàng này mua áo lót, tất, cà vạt cho anh nên nhân viên bán hàng nhận ra cô, thấy cô hôm nay dẫn theo nam giới thì cười híp cả mắt.

“Oa, đây là bạn trai chị phải không ạ, đẹp trai quá! Chẳng trách lần nào chị cũng mua cho anh ấy bao nhiêu đồ đẹp!”

Phồn Tinh ngại chưa kịp mở miệng giải thích thì nhân viên bán hàng đã khoe với Thư Dập: “Anh ơi, bạn gái anh đối xử với anh tốt lắm đấy, lại rất chu đáo nữa, lần nào chúng em có đồ mới đều gọi chị ấy, dù đắt thế nào, chị ấy cũng mua cho anh đấy.”

Thư Dập không đáp lại, chọn hai cái quần rồi quẹt thẻ. Phồn Tinh giống như cô vợ nhỏ xách túi bước lễ đễ theo sau, tiếp tục cân nhắc về vấn đề có nên từ chức hay không.

Bước vào thang máy, một nhóm đồng nghiệp vừa ăn trưa xong đang lên lầu, nhìn thấy hai người họ thì vội vàng đứng lùi ra rồi vồn vã lên tiếng chào: “Thư tổng!”

Phồn Tinh nghĩ có ít nhất khoảng tám đến mười ánh mắt tập trung vào túi đồ trên tay cô, logo rõ ràng như thế, là thương hiệu may mặc cao cấp của nam giới. Trong không gian đang bao trùm bởi những dấu hỏi, mỗi người đều cố gắng không để những dấu hỏi đó rơi xuống như tuyết.

Phồn Tinh cố gắng thể hiện mình là người quang minh chính đại, đang làm đúng bổn phận. Mà có sao đâu nhỉ, ngay cả sếp bị đứt chỉ quần cô cũng chứng kiến rồi, có gì mà phải sợ!

Một rưỡi chiều, khách đến đúng giờ. Phồn Tinh như thường ngày ở trong phòng họp chăm sóc chu đáo từng người.

Lúc ra ngoài chuẩn bị trà chiều và điểm tâm cho mọi người thì cô nhận được cuộc gọi của Cố Hân Nhiên. “Phồn Tinh, tin tức đó đúng là có vấn đề đấy.”

Tin tức Cố Hân Nhiên thăm dò được rất mơ hồ, dù sao đó cũng là nguyên tắc “ăn cây nào rào cây nấy” của cánh báo chí, nơi cấp nguồn tin

không thể bán đứng chủ. Đúng là có người bỏ tiền ra để tung tin và xào xáo, nhưng người đó là ai thì sau khi trải qua tầng tầng lớp lớp các cố vấn truyền thông và công ty truyền thông thì đã không tìm ra đầu mối nữa rồi.

Phồn Tinh nói: “Họ làm chuyện này để làm gì chứ?”

Cố Hân Nhiên nói: “Ai biết được! Nhưng chuyện này được tính toán kỹ, người đứng sau hoặc là quan hệ rất tốt với giới truyền thông, hoặc là phải bỏ ra một số tiền rất lớn, là người cực kỳ giàu có, có thể muốn làm chuyện lớn nào đó.”

Phồn Tinh do dự không biết có nên nói cho sếp chuyện này không. Dù gì Cố Hân Nhiên cũng là bạn của cô, tự cô nhờ bạn điều tra những sự vụ có liên quan đến công ty thì có chút vượt quá quy định. Đang bán khoán như thế thì điện thoại reo vang, nhìn màn hình, là số của Chí Viễn, cô thực sự không muốn nghe lắm.

Lúc chuẩn bị vào phòng họp sắp xếp trà nước và món điểm tâm thì di động vẫn đang rung, cô tiện tay bỏ ở bàn làm việc, khi từ phòng họp bước ra, liếc mắt thấy điện thoại không còn rung nữa, nhưng Chí Viễn lại gửi tin nhắn, giọng điệu hết sức bức tức: “Em đang trả thù tôi đấy à?”

Phồn Tinh nhất thời tức quá, nhắn lại: “Chẳng phải chúng ta chỉ là bạn học sao?”

Không bao lâu, Chí Viễn lại gửi tới một tin nhắn dài: “Ha ha, biết ngay là cô đang trả thù tôi mà. Khi quan hệ của chúng ta còn chưa ra đầu vào đầu, tôi nói là bạn học thì có vấn đề gì à? Tối qua cô hện tôi ra chẳng phải là vì muốn chia tay sao? Thật không ngờ cô là người như vậy, tối qua tôi còn hết lần này đến lần khác thuyết phục bản thân phải tin cô, chẳng ngờ cô lật mặt nhanh như thế. Chúc Phồn Tinh, đeo bám được người có tiền rồi chắc đắc ý lắm hả, chúc cô gả vào nhà giàu sống vui vẻ! Thế mà cô

còn dùng thủ đoạn ấu trĩ như thế để trả thù tôi. Yên tâm, tôi sẽ không hối hận đâu. Nhắc cô chú ý một chút, đừng để bọn lăm tiền chơi xong rồi đá.”

Phồn Tinh giật đến nỗi ngón tay run run, trước giờ Chí Viễn vẫn là người thận trọng trong cách ăn nói, nhưng không ngờ hôm nay lại nói ra những lời gây tổn thương như vậy. Cô tức điên người, vớ lấy túi xách lật tung lên, thăm nghĩ phải trả lại tất cả đồ anh đã mua tặng, tuyệt đối không có bất cứ dây dưa nào với người đàn ông này nữa. Cô dốc túi đổ tất cả mọi thứ ra bàn, nhặt những thứ anh tặng như móc khóa, phấn nền ra, cả chiếc hộp bọc nhung trong túi cũng rơi ra, đó chính là chiếc nhẫn kim cương của sếp. Cô giật quá mất khôn, cầm ngay chiếc nhẫn kim cương đeo vào ngón tay và chụp một bức ảnh.

“Đây mới là báo thù!” Cô nhắn tin xong, cầm hận gửi bức ảnh đi, sau đó thì cho số điện thoại của Chí Viễn vào danh sách đen.

Làm xong việc ấu trĩ này, cô mới đỡ người xuống ghế và lập tức hối hận, nhưng bức ảnh kia đã gửi đi rồi, số của Chí Viễn cũng đã bị chặn rồi, muốn lấy lại tin nhắn cũng không thể nữa.

Phồn Tinh buồn bực suốt cả buổi chiều. Lão Tống đến tìm cô lúc cô đang thu dọn cốc tách và đồ điểm tâm sau buổi họp.

Lão Tống nghĩ cô bị ảnh hưởng bởi tin đồn kia nên nói: “Phồn Tinh, tối nay anh mời em đi ăn lẩu được không? Coi như bù đắp cho những ảm ức em phải chịu hôm nay.”

Phồn Tinh nói: “Em không đi đâu, buổi tối Thư tổng còn phải tặng ca nữa.”

“Cậu ta tặng ca kệ cậu ta, em quản làm gì, ngày nào cậu ta chẳng tặng ca! Nếu em muốn tặng ca cùng thì cả đời đừng nghĩ tới chuyện tan làm đúng giờ.”

“Có thể tối nay còn có việc khác ạ.” Phồn Tinh lau dọn sạch sẽ mặt bàn, nhìn lão Tống, chân thành nói: “Tống tổng, em cảm ơn anh.”

Lão Tống lại có chút ngại ngùng, gãi gãi đầu, nói: “Không có gì, thế... Chẳng qua là vì anh muốn theo đuổi em thôi mà, bây giờ em đã nghĩ đến việc yêu đương chưa?”

Phồn Tinh lắc đầu. Lão Tống vẫn không bỏ cuộc. “Không sao, lúc nào em nghĩ đến thì nói với anh nhé!”

Kết quả là đến tối, lão Tống cũng không được tan làm đúng giờ mà bị Thư Dập bắt ở lại họp. Một đám kỹ sư nam lúc tranh luận ồn ào muốn nổ tung nóc nhà. Phồn Tinh nhớ lão Tống thích ăn lẩu, lúc gọi đồ ăn tối cô đặc biệt chọn cho anh ta một bát bún cay khiến anh ta vui sướng phát điên, vừa ăn vừa lén nhìn cô cười.

Trong lòng Phồn Tinh lại có chút thấp thỏm, lo lắng, lúc nhất thời tức giận cô đã chụp bức ảnh đeo nhẫn kim cương gửi Chí Viễn, chuyện này nói cho cùng thì không đúng chút nào, vì chiếc nhẫn đó là của sếp cô, hôm nay bận rộn cả ngày, cô còn chưa có cơ hội trả nó cho anh.

Sau khi mọi người ăn tối xong, Phồn Tinh lại mang trà nước, cà phê vào phòng theo sở thích của từng người, thấy trong thời gian ngắn không có việc gì cần cô nữa, cô mới về bàn làm việc của mình.

Hộp cơm cô gọi cho mình đã nguội ngắt nên cô phải cho vào lò vi sóng quay cho nóng, lấy bình giữ nhiệt rót một cốc cà phê ấm rồi lên sân thượng.

Công ty cô ở tầng thứ ba mươi chín, đã là tầng áp mái nhưng phía trên còn có một gian nhà kính nho nhỏ, vốn là một nhà kho cạnh thang máy, vì công ty mở rộng quy mô nên thuê thêm vài tầng làm văn phòng, phòng nhỏ này họ cho công ty sử dụng miễn phí, phòng hành chính liền cải tạo lại thành gian nhà kính. Ở đây trồng một số loài hoa, đi qua gian nhà kính là

lên gác mái, hằng ngày đám kỹ sư nam thường lén leo lên đây hút thuốc. Bây giờ mọi người đều đã tan làm, những người ở lại tăng ca thì đang phải họp nên chỗ này trở thành vườn hoa bí mật của Phồn Tinh.

Cô để một chậu xương rồng ở đây, cây này vốn là mua về đặt trên bàn làm việc, sau đó thấy nó sống không tốt, cô sợ nó chết nên mang lên gian nhà kính, đến giờ thì nó đang sống rất khỏe mạnh. Cô cảm thấy như thế cũng tốt, sao cứ phải để nó trên bàn làm việc làm gì, thường xuyên lên gian nhà kính ngắm cây cũng được.

Phồn Tinh vừa ngắm cây vừa ăn cơm, dù sao thất tình thì không cần giảm béo, thế nên cô bất chấp gọi món thịt kho tàu, thực ra mùi vị không ngon lắm, ăn được hai miếng thịt, mấy miếng măng khô và vài miếng cơm là đã thấy no rồi.

Trước Tết, không biết vị khách nào tặng cho công ty hai chậu quất xanh um, trên cây treo đầy phong bao lấp lánh ánh vàng may mắn. Hai chậu quất vốn được đặt ở tiền sảnh, nhưng trong kỳ nghỉ Tết không được ai chăm sóc, quả rụng rất nhiều, lá cũng khô héo, phòng hành chính vội tưới nước và bê lên đây, hy vọng nắng mưa trên này sẽ làm nó tươi tốt trở lại. Phồn Tinh đứng trước cây quất, nhìn những chiếc phong bao buộc chỉ đỏ treo trên đầu cành đang bay phất phơ.

Cô nhớ hồi còn nhỏ, cứ Tết là phải có một chậu quất treo phong bao đựng tiền lẻ, viết những lời may mắn vào tờ giấy đỏ và cho vào phong bao. Bà ngoại nói làm thế rất may mắn, cầu nguyện rất linh nghiệm. Có một số nhà còn cẩn thận hơn, cứ đến ngày mừng Năm đón thần Tài là họ yêu cầu bọn trẻ con tự tháo phong bao trên cây xuống, lấy được tiền và lời chúc may mắn chính là khởi đầu tốt đẹp.

Mùng Năm đã qua lâu rồi, hơn nữa Phồn Tinh chỉ cầm hộp cơm lên, chẳng mang theo cái gì cả, sờ khắp người cũng không tìm được đồng tiền nào, nghĩ ngợi một lát, cô liền cởi dây buộc tóc ra, kết thành nút cát tường

rồi bỏ vào phong bao, hai tay chấp lại cầu nguyện. Thực ra cô không có mong ước gì cả, chỉ hy vọng tạm biệt năm cũ, tạm biệt người cũ, tạm biệt tất cả những khoảnh khắc không vui vẻ.

Cầu nguyện xong, cô liền leo lên gác mái. Gió rất to, cô phải bám vào lan can. Nhìn ánh đèn thành phố rục rờ, lấp lánh khắp nơi, dòng xe cộ di chuyển dưới đường như dòng nước đang chảy... trông tuyệt đẹp. Những bực bội trong lòng cô dường như cũng tan biến.

Cô thu dọn hộp cơm xuống lầu, bầu không khí của cuộc họp vẫn đang bồng bồng, lão Tống đập bàn tranh luận với một quản lý kỹ thuật, trên tấm bảng trắng chi chít những hình vẽ mà Phồn Tinh không hiểu, hai người đó đang tranh luận gay gắt, có người còn mang cả máy móc đến phòng họp, rải rác bên cạnh là điện thoại áp dụng công nghệ con quay hồi chuyển của công ty.

Phồn Tinh chuẩn bị một ít trái cây mang vào. Thư Dập nhân cơ hội đó tuyên bố nghỉ hai mươi phút. Đám kỹ sư nam thoắt cái đã tản ra, người thì ra ngoài hút thuốc, người thì thư giãn gân cốt, người đi vệ sinh, có người còn bưng cả đĩa trái cây vừa ăn vừa trách mắng lão Tống.

Phồn Tinh nhân lúc đó nói: “Thư tổng, có thể phiền anh ra ngoài một lát được không?”

Thư Dập và cô bước ra khỏi phòng họp. Phồn Tinh muối mặt nói thêm: “Có thể đến phòng làm việc của anh không?”

Mặc dù hơi ngạc nhiên nhưng Thư Dập vẫn đi theo cô về phòng làm việc. Cô đóng cửa, đứng trước bàn làm việc, dáng vẻ ủ rũ, bắt đầu nhận lỗi, đầu tiên là phân tích suy nghĩ của bản thân, sau đó là kể lại mình đã kích động như thế nào... Cô kể lẽ lẽ hồi lâu, cuối cùng Thư Dập không chịu nổi ngắt lời cô: “Cuối cùng cô đã phạm lỗi gì?”

Phồn Tinh vội vàng lấy chiếc nhẫn kim cương ra, lịch sự để lên bàn làm việc của anh, sau đó ngậm ngừng kể lại chuyện tức giận cãi nhau với bạn trai cũ như thế nào, cuối cùng nhất thời kích động chụp ảnh gửi cho bạn trai cũ ra sao... Bây giờ thì cô đã nhận thức sâu sắc hành vi sai trái của mình, mong Thư Dập xử lý.

Thư Dập nheo mắt hỏi: “Chính là vì chuyện này?”

Phồn Tinh ngược mắt nhìn anh. “Trên mạng vốn đã có tin đồn, tôi làm vậy có thể sẽ gây bất lợi cho công ty, nếu tấm ảnh đó bị truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt đến công ty.”

Thư Dập cầm chiếc nhẫn kim cương lên xem, sau đó bỏ lại vào hộp. Phồn Tinh thấy mặt anh không chút biểu cảm, đành nói: “Nếu anh cảm thấy lỗi này của tôi không thể xử lý được, vậy tôi đồng ý từ chức.”

Thư Dập nhẹ nhàng nói: “Không sao, nếu bị lan truyền, tôi thừa nhận là được.”

Phồn Tinh kinh ngạc nhìn anh. Anh nói: “Dù sao tối hôm đó tôi đã thừa nhận trước mặt họ cô là bạn gái của tôi, nếu chuyện này thực sự không thể cứu vãn, tôi thừa nhận là được. Tặng bạn gái nhẫn kim cương, tôi có khả năng này.” Phồn Tinh ghen lời. Anh nói tiếp: “Đừng để kẻ thù nắm được thóp của mình, một khi bị người ta nắm thóp sẽ thất bại, làm sản phẩm hay xử lý vấn đề cũng vậy.”

Anh nhét chiếc nhẫn kim cương vào tay Phồn Tinh. “Chiếc nhẫn này cô cứ cầm lấy, nếu tên bạn trai cũ đó vẫn còn lẳng nhăng, đừng gửi ảnh, cứ hẹn gặp cậu ta uống nước, đeo chiếc nhẫn này cho cậu ta nhìn thấy, làm mù mắt cậu ta luôn. Đánh rắn phải đánh giập đầu, đánh người phải đánh vào thể diện, đã ra tay thì không được nể tình, biết chưa?”

Phồn Tinh cảm thấy sếp mình thật anh minh sáng suốt, rục rờ chói lợi, liền cảm kích nói: “Không cần đâu ạ, chiếc nhẫn này đắt quá, nhờ tôi làm

mất thì đèn không nổi đâu!”

“Dù sao tôi cũng không muốn nhìn thấy nó, cô cầm lấy đi, vài tháng nữa giúp tôi bán đầu giá, quyên góp cho trẻ mồ côi.” Phồn Tinh đang không biết nói thế nào thì anh lại nhắc nhở: “Lúc quyên góp xong nhớ lấy hóa đơn, có thể trừ thuế.”

Cuối cùng Phồn Tinh cũng phì cười.

Thư Dập trở về phòng họp để tiếp tục cuộc họp. Phồn Tinh nhìn thấy chiếc nhẫn phát sáng lấp lánh trong lòng bàn tay, cảm thấy tâm trạng đã tốt hơn một chút.

Vì Cố Hân Nhiên giúp cô khá nhiều việc nên khi bạn về nước, Phồn Tinh đã ra tận sân bay đón, còn đặt chỗ ở một nhà hàng cho bạn “tây trần”. Cố Hân Nhiên bước ra, tay đẩy xe hành lý chất đầy va li lớn và va li bé, Phồn Tinh thấy thế đùa: “Ồ, mua không ít nhỉ!”

Cố Hân Nhiên nói: “Đảo Bali có cái gì đâu, tớ chỉ mua được một ít đồ thủ công mỹ nghệ, lúc chuyển máy bay thì mua một ít đồ dưỡng da miễn thuế.”

“Thế trong va li lớn, va li bé của cậu đựng gì?”

“Toàn là quần áo để tớ mặc. Đến một nơi có cát vàng biển xanh, không thể phụ lòng cảnh đẹp được, thế nên ngày nào tớ cũng thay mấy bộ, còn mũ, giày, túi xách... Ôi, tuyệt vời lắm, Tết sang năm, tớ cũng sẽ tìm một nơi tương tự để nghỉ ngơi, như vậy mới có sức lực để đối phó với công việc cả năm chứ!”

Đang nói thì có một người đàn ông đẩy xe hành lý đi ngang qua bạn họ. Người đàn ông này rõ ràng cũng trở về từ vùng nhiệt đới, vì anh ta mặc áo phông, quần dài với đôi giày đi biển, lại đeo kính râm, thân hình cao to khỏe mạnh, chiếc áo choàng lông chồn dài vắt trên xe đẩy.

Cố Hân Nhiên nhìn Phồn Tinh, bĩu môi. “Cậu xem tên gốc đó kìa!”

Người đàn ông đó hình như cũng nghe thấy, ngoảnh đầu lại, có điều chiếc kính râm đã che mất ánh mắt của anh ta nên không biết có phải anh ta đang nhìn bọn họ không. Phồn Tinh vội vàng kéo tay Cố Hân Nhiên, nói nhỏ: “Đừng nói lung tung, người ta nghe thấy đấy.”

Cố Hân Nhiên nói: “Tên đó không hiểu tiếng Trung đâu, cậu yên tâm, tớ và hãn ngồi cùng chuyến bay, trên máy bay hãn ta nói tiếng Anh với tiếp viên hàng không suốt, nhìn mặt thì giống người Trung Quốc đấy nhưng có thể là ABC chẳng hạn.”

Phồn Tinh thấy người đó đã đẩy xe đi xa mới nói: “Vô duyên vô cớ tự nhiên mắng người ta, thế là không hay đâu.”

“Hứ, gì mà vô duyên vô cớ, tớ nói cho cậu biết, tớ và hãn có thù lớn đó!” Cố Hân Nhiên nghĩ đến mà bực. “Cậu nhìn thấy cái áo khoác lông chồn của hãn ta chứ, đàn ông gì mà mặc áo lông chồn, chẳng có tí kiến thức gì về bảo vệ động vật cả! Lúc còn ở trên đảo Bali, hãn còn khoe khoang với cả đám người là đã từng ăn trứng rùa biển hấp muối ở Costa Rica, rất ngon! Trứng rùa biển thì có gì mà ngon chứ?! Rùa biển con đáng yêu là thế mà hãn lại ăn! Quan trọng là tiếng Anh của tớ không tốt nên không tranh luận được với hãn, hãn còn nói rằng ăn rùa biển ở Costa Rica là hợp pháp nữa chứ. Đúng rồi, hãn còn khuyến khích mọi người đến quần đảo Galápagos, cậu có biết đó là nơi nào không? Quần đảo Galápagos là nơi ra đời của thuyết tiến hóa, là nơi các loài sinh vật được bảo tồn đầy đủ nhất, thế mà hãn lại xúi giục đám người ấy đi! Tên đó chính là kẻ hủy diệt bệnh hoạn vô nhân tính, trái đất này có ngày sẽ bị hủy hoại trong tay hãn!”

Cố Hân Nhiên càng nói càng tức giận. Phồn Tinh khuyên nhủ: “Được rồi, tức giận chỉ thiệt vào thân, mà đã bắt đồng quan điểm, lại là người xa lạ, cậu cần gì phải nhớ dai như thế.”

Cố Hân Nhiên nói: “Dù sao cũng đừng để tớ gặp lại hân, cứ nhìn thấy hân là tớ muốn đánh rồi.”

Chẳng ngờ vừa xuống tầng hầm để xe thì lại gặp người đàn ông đó, vì tầng hầm lạnh nên anh ta đã mặc chiếc áo lông chồn đen vào người. Phồn Tinh sợ Cố Hân Nhiên sẽ xông đến đánh, may mà anh ta đã xếp xong hành lý, mở cửa lên xe rồi lái xe rời đi.

Tiếng gầm của động cơ đột nhiên vang khắp tầng hầm, Cố Hân Nhiên nhìn theo chiếc xe thể thao nghênh ngang lướt đi, không kiềm chế được cơn tức giận. “Cậu nhìn kìa, xe thể thao mã lực lớn đấy, ảnh hưởng nghiêm trọng đến môi trường!”

May mà Cố Hân Nhiên mặc dù là người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường, nhưng thịt dê thì vẫn ăn, ăn một bữa thịt dê nhúng ngon lành với Phồn Tinh xong thì lấy một túi đồ đưa cho cô.

“Gì vậy?”

“Quà cho cậu đấy, tượng điêu khắc bằng gỗ ở đảo Bali, nghe nói rất đào hoa, chúc cậu sớm tìm được ý trung nhân.”

“Cảm ơn.”

“Cái này định mua cho tớ đấy, xem năm nay có thể kết thúc cuộc sống độc thân được không, nào ngờ cậu lại cần dùng “hoa đào” nhanh đến vậy, thế nên cho cậu dùng trước.”

Phồn Tinh nghe bạn nói vậy, bất giác cảm thấy buồn. Cố Hân Nhiên nâng cằm cô lên, nói: “Được rồi, là tớ lắm lời, đừng buồn nữa, cái cũ không đi thì cái mới không đến. Anh bạn trai của cậu ấy mà, tớ thấy không thuận mắt lâu rồi, đá hân càng tốt! Cậu phải biết cậu được lên trang nhất hai lần đấy, hãy tự tin vào bản thân đi! Các ngôi sao mà không có số đào hoa thì

còn lâu mới được lên trang nhất, thật mà! Điều này chứng tỏ cậu rất có số đào hoa!”

Phồn Tinh bị cô bạn trêu cho bật cười. “Làm gì hai lần, có mỗi một lần ngày hôm qua mà!”

“Xem kìa, đúng là người hay quên, cậu và CEO đi rung chuông ở Nasdaq chẳng phải cũng lên trang nhất sao?”

Phồn Tinh ngẩn người, đúng là cô đã quên thật. May mà những bức ảnh trong hai lần này không bị ai đem ra so sánh, cũng không ai nhận ra người trong hai tấm ảnh đó là cô.

Vì thấp thỏm nên ngày hôm sau đi làm, nhân lúc nghỉ trưa, Phồn Tinh liền mang túi tiền lẻ lên gian nhà kính, cô muốn cầu nguyện lại lần nữa là đừng bao giờ bị người khác nhận ra, nếu không chỉ cần liên hệ hai bức ảnh là không thể giải thích gì được nữa.

Đồng nghiệp đều đi ăn, gian nhà kính không có ai, ánh nắng tháng Giêng chiếu xuống khiến căn phòng vô cùng ấm áp. Các chậu cây và hoa đã được cô dọn vệ sinh tưới nước từ sang, lúc này trông xanh non mơn mớn, ngay cả hai cây quất cũng đã lấy lại sức sống.

Phồn Tinh tìm thấy phong bao mấy ngày trước cô cầu nguyện, định lấy dây buộc tóc để trong đó ra và cho mấy đồng tiền lẻ vào. Ai ngờ vừa mở phong bao ra thì thấy chiếc dây buộc tóc buộc hai tờ nhân dân tệ trị giá một trăm tệ màu hồng mới cứng. Cô vô cùng băn khoăn, dây buộc tóc vẫn là của cô, chỉ có điều đã được tết lại, còn tiền thì từ đâu ra?

Cô lại mở phong bao ra xem, nhìn thấy trong phong bao có viết một hàng chữ. “Thần phong bao nói, cầu nguyện phải có tiền mới linh nghiệm.” Nét chữ cứng cáp, bay bổng, vừa nhìn cô đã nhận ra là chữ của ai.

Cô cong cong khoe miệng, bất giác bật cười rồi cất hai trăm tệ vào túi, xuống lầu tìm tờ giấy nợ CEO viết cho mình, cầm thêm cây bút và lại leo lên, nhét tờ giấy nợ cùng dây buộc tóc vào phong bao. Trên phong bao, cô viết: “Nguyện vọng của tôi không lớn như vậy, không cần đến hai trăm tệ.”

Năm đồng là đủ rồi. Cô vui vẻ nhét đồng tiền lẻ vào và chấp tay cầu nguyện.

Cách một ngày sau, cô lại lên sân thượng ăn cơm thì nhìn thấy một phong bao trên cây quất phát sáng lấp lánh, không hiểu tại sao cô có chút tò mò, liền buông đĩa xuống, bước đến lật ra xem. Quả nhiên, giấy nợ, tiền lẻ và dây buộc tóc đều không thấy đâu nữa, trong phong bao cũng trống không, nhưng phía dưới hai dòng chữ còn có thêm một dòng chữ nữa, vẫn là nét chữ quen thuộc: “Nguyện vọng của cô, thần phong bao đã nhận được, hãy chờ đợi nó thành hiện thực.”

Phồn Tinh nhất thời ranh mãnh nghĩ, năm đồng tiền mà anh cũng lấy đi được, có phải là CEO của công ty vừa lên sàn chứng khoán không vậy? Cô lại cầm bút viết thêm lên đó: “Thần phong bao ơi thần phong bao, nếu thần thật sự linh nghiệm thì chiều nay hãy để sếp con hát cho chúng con nghe đi. Nếu không hãy trả năm đồng và dây buộc tóc lại cho con!”

Chơi xong trò đùa dai này, cô có chút chột dạ, nhìn ngó xung quanh thấy không có ai, bần khoản không biết có nên xóa đi viết lại không, nhưng xóa đi vẫn có thể nhìn thấy, gỡ phong bao xuống đem đi thì có vẻ không thỏa đáng lắm.

Dù sao cũng không phải là yêu cầu phi pháp, Phồn Tinh dứt khoát để đấy, sếp cũng biết đây chỉ là trò đùa, sẽ chẳng để ý đâu mà. Hơn nữa, ai bảo anh lấy năm đồng của cô chứ, còn cả dây buộc tóc nữa, cái dây buộc tóc cô hay dùng nhất, năm đó mua cả bộ, sau đó mất dần, chỉ còn lại mấy cái nên cô rất quý.

Giờ trà chiều, cô vừa gọi trà xong thì giám đốc phòng quan hệ công chúng lướt đến trước bàn làm việc của cô như một cơn gió. Cô kinh ngạc nhìn anh ta.

Rõ ràng anh ta đang rất kích động, nói: “Em có biết công ty chúng ta ở đây thuộc khu nào không?”

Phồn Tinh gật đầu theo bản năng, nhưng rồi lập tức lắc đầu, cô thật sự không biết.

Anh ta nói: “Không sao, công ty chúng ta cũng không thường xuyên quan hệ với khu này, nhưng mỗi lần có thông báo, phòng hành chính vẫn phô tô cho tôi một bản.” Rồi anh ta thở hỗn hển. “Em có biết không? Hôm nay chúng ta phải hát đấy!”

Phồn Tinh sửng người. “Hát ạ?”

“Ừ, liên hoan mừng xuân cùng góp sức xây dựng đơn vị mẫu mực, CEO cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt, muốn có quan hệ tốt với khu. Mau lên, ở phòng họp ấy, Thư tổng chọn bài Tôi và tổ quốc của tôi, hát tốp ca, thế nên em cũng có phần!”

Phồn Tinh rụt rè đi về phía phòng họp, mấy người hát hay trong công ty sớm đã nhận thông báo tụ họp ở đây, cả đám người dưới sự dẫn dắt của CEO luyện tập hát bài Tôi và tổ quốc của tôi.

Phồn Tinh cũng đứng trong đội ngũ đó, không dám nhìn thẳng vào mắt sếp.

Chiều vừa luyện tập, tối đã tham gia đêm liên quan, nhân viên hoạt động trong khu thấy có nhiều nam thanh nữ tú tràn đầy tinh thần, hát cũng hay thì nhiệt tình giới thiệu cho họ tham gia hoạt động mừng Tám tháng Ba. “Liên hoan hội độc thân ấy mà! Trong khu đều là các chàng trai cô gái làm văn phòng như mọi người thôi, chắc chắn là có duyên!”

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 2+2

Hát hò xong, CEO còn mời mọi người đi ăn đêm, cả nhóm đi trên đường ai cũng vui vẻ, chỉ riêng lão Tống là rầu rĩ, vì có bác gái trong khu cứ nắm tay Phồn Tinh trò chuyện suốt, một câu, hai câu gọi con gái, còn bảo cô nhất định phải tham gia hoạt động liên hoan chào mừng ngày mừng Tám tháng Ba, bác gái ấy có một cậu con trai rất ưu tú, đến hôm đó sẽ giới thiệu cho cô.

Lão Tống phàn nàn: “Thư Dập, cậu làm sao vậy, từ trước tới giờ cậu có thích các hoạt động văn nghệ đâu, một phút nông nổi của cậu đấy hả?”

Phồn Tinh sợ đến nỗi không dám thở mạnh, chỉ sợ bị mọi người phát hiện ra một phút nông nổi của CEO chính là do cô kích động.

Thư Dập nói: “Hát tốp ca tốt mà, là hoạt động bồi dưỡng tinh thần tập thể, có ích trong việc xây dựng tập thể.”

Nói năng hung hờn và không đổi sắc mặt như thế, đúng là chỉ có CEO.

Kỳ nghỉ Tết vừa kết thúc, nhiều nhà hàng vẫn chưa mở cửa trở lại, giờ lại là buổi tối nên đi mãi mới tìm được một quán ăn nhỏ, mọi người cũng không kén chọn, ồ ạt bước vào.

Món sườn dê hầm nóng hổi, mọi người ngồi xung quanh ăn, dần dà bầu không khí trở nên náo nhiệt. Lão Tống cảm khái thốt lên: “Ngồi đây lại

khiến tôi nhớ đến hồi chưa tốt nghiệp đại học, Thư tổng của các bạn đã mời tôi ăn một bữa sườn dê hầm cả đời khó quên.”

“Còn có cả chuyện xưa ạ?” Đám kỹ sư nam đều rất phấn chấn, mùa xuân se lạnh, còn gì thú vị hơn được nghe chuyện của sếp, mấy người nhanh miệng gọi ra vài chai “Tiểu Nhị”, rồi vừa nhanh tay rót rượu cho lão Tổng vừa nói: “Tổng tổng, mau kể đi, bây giờ có rượu rồi, mau kể chuyện cũ đi ạ!”

Lão Tổng liếc nhìn Thư Dập. “VẬY TÔI KỂ NHÉ!”

Thư Dập gắp một miếng sủi cảo, thản nhiên chấm giấm ăn hết rồi nói: “Kể đi!”

“Hồi đó tôi và Thư Dập cá cược, ai thua người đó sẽ mời cơm, kết quả là tôi thua nên mời Thư Dập ăn sườn dê hầm. Ở ngã năm có một quán ăn rất nhỏ, trông còn tồi tàn hơn ở đây nhiều, sinh viên nghèo mà, làm gì có tiền nên chọn nơi nào hợp túi tiền nhất. Quán ăn nhỏ nên kê bàn sát nhau, tôi để ví tiền trong túi quần bò, không để ý ví bị lấy cắp từ lúc nào không biết.

Cái bàn phía sau tôi có mấy người ngồi rất ồn ào, chơi trò oẳn tù tì suốt, thỉnh thoảng lại đụng vào lưng tôi, sau đó tôi phân tích với Thư Dập, có thể đó là bọn kẻ cắp. Lúc thanh toán, tôi thì mất ví, Thư Dập chỉ có mười mấy đồng, không đủ trả, tôi nói hay là tôi ở lại đây, Thư Dập về nhà lấy tiền. Thư Dập nói về nhà cũng không có tiền, phải đi ngân hàng rút, nhưng cách đây hơn chục năm, hệ thống cây ATM rất ít, lúc đó lại là buổi tối, chưa chắc đã tìm được.

Đang lo lắng thì Thư Dập nhìn thấy bàn bên cạnh có nhóm người có vẻ là sinh viên, tôi không quen, cậu ấy cũng không quen, thấy người ta mặc đồng phục khoa Công nghệ thông tin trường đại học P, bọn tôi đều biết kiểu đồng phục này, đó là áo thể thao, áo khoác dài tay, hoá ra trường đại học

đều phát bộ đồng phục thể này cho các lớp. Thư Dập nhanh trí chạy đến làm quen, nói mình cũng là dân công nghệ, bị mất ví tiền, có thể vay mượn mấy đồng để trả tiền ăn không, sau này sẽ trả lại.”

Đám kỹ sư nam vội vàng hỏi: “Thế có mượn được không?”

“Cứ bình tĩnh, nghe tôi kể đã, còn có biến nữa mà. Lúc đó bên họ có cả nam lẫn nữ, có cô nữ sinh rất tinh quái, nói: nếu là dân công nghệ, ở đây chúng tôi có mấy đề, cậu làm được thì tôi tin cậu học cùng khoa cùng trường chúng tôi.

Lúc đó tôi nghĩ, xong rồi, cứ nói học cùng trường là được, lại còn nói rõ là dân công nghệ, bây giờ thì xong rồi, cậu ta học khoa Vật lý, liệu có làm được đề của dân tin học không? Tôi nghĩ, nếu không được thì tôi lên tiếp, kết quả là Thư Dập vừa xem đề đã lấy giấy nháp viết ra đáp án rồi. Ôi trời, sau cùng cô nữ sinh đó khâm phục quá, còn nói giáo sư của họ cho toàn bài khó, cả lớp không ai làm được. Cô ấy lập tức rút tiền ra trả và bảo Thư Dập không cần trả lại, còn muốn kết bạn với cậu ta, sau đó thì màn đặc sắc nhất đã tới, cô nữ sinh hỏi Thư Dập tên là gì, các cậu đoán xem Thư Dập nói thế nào?”

Phồn Tinh lắng nghe say mê. Kỹ sư nam A nói chắc như đinh đóng cột: “Lúc đó Thư tổng chắc chắn sẽ nói, không cần hỏi tên tôi là gì, tên tôi là Lôi Phong!”

Lão Tổng vừa nhấp một ngụm rượu, suýt thì phụt ra, vừa ho vừa nói: “Là người ta cho chúng tôi mượn tiền chứ chúng tôi có cho người ta mượn tiền đâu, sao nói là Lôi Phong được?”

Kỹ sư B lên tiếng: “Tổng tổng, nữ sinh đó xinh đẹp không?”

Lão Tổng vồ đuôi. “Cậu hỏi đúng vấn đề rồi đấy, nữ sinh đó rất xinh đẹp, sau đó mới biết, hoá ra cô ấy chính là hoa khôi của khoa Công nghệ

thông tin, nổi tiếng sánh ngang với Đường Úc Điềm của khoa Quản lý, mọi người hay gọi là “quản Đường tin Lư” trong từ Lư An Nhã là vì thế.”

Lúc nghe thấy cái tên Đường Úc Điềm, Phồn Tinh không kìm được liếc mắt nhìn Thư Dập, nhưng anh vẫn điềm nhiên ăn sủi cáo.

Lão Tống mặt mày hớn hờ, nói: “Được một cô gái xinh đẹp như vậy hỏi tên, chắc chắn ai cũng nói, không chỉ nói tên, có khi còn cho cả email, QQ ấy chứ, nhưng các cậu thử đoán xem, Thư Dập lại tỏ ra đặc biệt chân thành, nói rằng tên cậu ấy là Tống Quyết Minh”

“Phì!” Kỹ sư nam C không nhịn được bật cười. “Tổng tổng, Thư tổng đối với anh thật tốt!”

“Lúc đó tôi cũng nghĩ như vậy đó, trong lòng vô cùng ấm áp, thầm nghĩ người anh em này thật nghĩa khí, sau đó lại thấy có gì sai sai, cậu ta nói tên của tôi, email của tôi, QQ của tôi, vậy chẳng phải tiền cũng sẽ do tôi trả hay sao?”

Lúc này Thư Dập mới thông thả nói: “Anh mời tôi ăn cơm, đương nhiên anh phải trả tiền rồi.”

Lão Tống nói: “Các cậu xem, hồi đó tôi hỏi cậu ta câu này, cậu ta cũng trả lời tương tự. Thế là sau đó tôi ra ngân hàng rút tiền rồi chạy đến khoa Công nghệ thông tin để trả tiền. Đợi nửa ngày chẳng gặp Lư An Nhã, chỉ có một gã dáng vẻ khệnh khạng bước đến trợn mắt nhìn tôi, hỏi: Anh là Tống Quyết Minh? Tôi nói phải, gã đó cười lạnh ba tiếng rồi bỏ đi. Lúc đó tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, sau này mới biết, thì ra Lư An Nhã đã có kẻ thầm thương, nghe nói cô ấy thích Tống Quyết Minh thì hẹn tôi lên Hoa Sơn luận kiếm (*).”

(*) Hoa sơn luận kiếm: Trong truyện “Tiểu ngạo giang hồ” thì đây được coi là trận luận kiếm trên đỉnh Hoa Sơn, sau này gọi là trận quyết chiến.

“Hoa Sơn luận kiếm?” Kỹ sư D mắt sáng hơn sao. “Thế cuối cùng ai thắng?”

“Dù sao tôi cũng không thua.” Lão Tống thản nhiên nói “Chỉ có gã đó là không bỏ cuộc, cứ cách vài năm lại đến làm phiền chúng tôi.”

Kỹ sư D nhanh trí nói: “Ồ, thế thì không phải là hạng vô danh tiểu tốt rồi!”

“Đương nhiên không phải vô danh tiểu tốt.” Lão Tống hỏi. “Thư Dập, có được nói không?”

Thư Dập nói ngay: “Là Cao Bằng, thuộc công ty điện tử Trường Hà.”

Đám kỹ sư nam như hít phải khí lạnh, đó là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của công ty bọn họ, bao nhiêu năm nay vẫn cứ bám theo đánh họ. Bọn họ đã từng thua, nhưng sau đó thì dần dần chiếm ưu thế, không dễ dàng đánh được nữa. Nhưng điện tử Trường Hà là công ty có quy mô rất lớn, hiện nay vẫn thường chặn đầu chặn đuôi công ty họ, liên tục gây phiền phức cho bọn họ.

Lão Tống cảm khái: “Chuyện này dạy chúng ta điều gì, chính là đừng bao giờ tùy tiện làm bài cho bọn con gái!”

Đám kỹ sư nam cười ầm lên, lão Tống vẫn nghiêm túc nhấn mạnh: “Thật mà, làm tôi sợ bao nhiêu năm nay, không cả dám nói chuyện với con gái.”

Kỹ sư A hỏi: “Thế hoạt động liên hoan mừng Tám tháng Ba ở khu, Tống tổng có tham gia không?”

Tống Quyết Minh nhắc tới chuyện này lại giận dữ, bất giác đưa mắt nhìn Phồn Tinh, nói: “Tôi không tham gia, tôi có người trong lòng rồi.”

Đám kỹ sư nam kêu lên: “Ồ, vậy ra bao nhiêu năm nay, Tổng tổng vẫn còn nhớ đến Lư An Nhã?”

“Đương nhiên là không phải! Đương nhiên là không phải!” Lão Tổng vội vàng giải thích. “Lư An Nhã đã lấy chồng ở Mỹ rồi, bây giờ tôi thích người khác.”

Thư Dập thản nhiên hỏi: “Ừm, bây giờ à?”

Đám kỹ sư nam lại một lần nữa kêu lên: “Ồ, nói vậy thì ngày xưa thích người ta còn gì!”

Ồn ào một hồi, mọi người cười đùa ầm ĩ rồi cũng cho qua.

Thư Dập nói: “Tôi uống nhiều, chuẩn bị nói linh tinh rồi. Mọi người giải tán thôi.”

Gọi điện thoại thuê lái xe nhưng không được và cũng khó bắt taxi, anh liền nói: “Không sao, tôi đi xe buýt về được, ở đây có một chuyến đi qua khu nhà tôi.”

Lão Tổng hỏi Phồn Tinh: “Em ở đâu, hay là anh đưa em về nhé?”

Phồn Tinh nói: “Dạ không cần đâu ạ, Tổng tổng, nhà em không cùng đường với nhà anh.”

“Nhà cô ấy cùng đường với nhà tôi.” Thư Dập vừa mặc áo khoác vừa nói. “Chúng tôi đi cùng chuyến xe.”

Lão Tổng nhìn Phồn Tinh, lại nhìn Thư Dập, nói: “Thế cũng được.”

Mọi người tạm biệt nhau trước cửa quán ăn, Thư Dập và Phồn Tinh cùng ra bến xe buýt. Mới là tháng Giêng nên thời tiết khá lạnh, sương nhiều, hai người vừa bước ra đường là đã thở ra khói trắng.

Buổi tối người đi xe buýt thưa thớt, ở bến xe không có ai, chỉ có ánh đèn vàng nhàn nhạt chiếu sáng tấm biển quảng cáo. Hai người đứng ở bến đợi xe buýt, vì lạnh nên Phồn Tinh rút tay vào túi áo khoác, một lúc thấy lạnh quá, cô định dậm chân nhưng kìm lại được.

Thư Dập đột nhiên nói: “Có lạnh không? Hay là chúng ta vận động một chút?”

Phồn Tinh nhìn trước ngó sau. “Ở đây ạ?”

“Chơi nhảy ô đi, dưới đất có lát gạch kiểu từng ô một đó.”

Trò chơi từ hồi xưa, thảo nào Thư Dập cũng biết. Phồn Tinh thật thà thừa nhận: “Tôi không thắng nổi sếp trò oẳn tù tì đâu.”

Cả công ty đều biết, ai chơi oẳn tù tì với sếp thì mười lần như một đều thua cuộc. Cũng không hiểu vì sao, có lẽ ngay cả trò chơi trẻ con này cũng cần kỹ xảo, mà Thư Dập thì biết bí mật của kỹ xảo này.

Hơn nữa lạnh quá, cô cũng không muốn rút tay ra khỏi túi áo.

“Vậy không chơi oẳn tù tì nữa.” Thư Dập chỉ vào biển quảng cáo đang chuyển động. “Đứng quay lưng về phía biển quảng cáo, nó có hay không rồi quay lại nhìn, nếu sản phẩm trên biển quảng cáo dùng con quay hồi chuyển của công ty chúng ta, ai nói có thì người đó thắng, ai nói không thì thua, người thắng có thể nhảy về phía trước một bước, trước khi xe buýt đến, xem ai là người nhảy xa nhất.”

Phồn Tinh hỏi: “Tiền cược thì sao?”

Thư Dập chau mày. “Tiền cược?”

Phồn Tinh nói: “Thế này nhé, nếu tôi thắng, sếp trả dây buộc tóc cho tôi, nếu tôi thua, ngày mai tôi mời sếp ăn trưa.”

Dây buộc tóc đó thật sự rất khó mua, hơn nữa là đồ cá nhân, rơi vào tay nam giới chẳng hay ho chút nào. Bữa trưa thì đơn giản, chỉ cần mua cho Thư Dập một suất ăn là được, hơn nữa một trăm tệ của giám đốc phòng quan hệ công chúng cô vẫn chưa dùng hết, không cần dùng đến tiền của cô.

Thư Dập nói: “Được, nếu cô thắng, tôi trả dây buộc tóc cho cô, hơn nữa còn mời cô ăn trưa, nếu cô thua thì mời tôi ăn trưa.”

Phồn Tinh vui vẻ đồng ý.

Hai người quay lưng lại phía biển quảng cáo giống như hai người bạn nhỏ, ánh mắt nhìn về phía xa. Thư Dập nói: “Cô chọn trước đi.”

Phồn Tinh nghe thấy phía sau hộp đèn có tiếng loạt soạt khe khẽ, là đang đổi quảng cáo.

Cô nói: “Có!”

Hai người cùng quay đầu lại, là điện thoại kiểu mới vừa ra mắt, sản phẩm trong nước sản xuất thì có đến tám mươi, chín mươi phần trăm là dùng con quay hồi chuyển của công ty, thế là đúng rồi, Phồn Tinh vui vẻ nhảy lên trước một ô.

Thư Dập cũng quay lưng lại phía hộp đèn, lúc đổi quảng cáo, anh nói có, nhưng lần này là sản phẩm dưỡng da. Phồn Tinh rất vui, không kìm được giơ hai tay thành hình chữ V.

Thư Dập không phục. “Chơi tiếp!”

Hơn mười phút nữa xe buýt mới tới. Phồn Tinh liên tục vượt lên trước, vì cô luôn nói “có” nên đoán đúng hai chiếc điện thoại, một chiếc xe thăng bằng, Thư Dập lúc thì nói “có”, lúc thì nói “không”, thế là một cái đoán không đúng. Phồn Tinh không ngờ mình thắng tuyệt đối nên vô cùng vui

sướng, nhìn thấy xe buýt đang đến gần, liền rút thẻ ra. “Sếp, tôi thắng rồi, mời sếp lên xe!”

Thư Dập nói: “Quả nhiên là người thắng cuộc, hào phóng thật!”

Hai người cười ha ha và cùng lên xe buýt. Trên xe rất vắng vẻ vì không có khách nào khác. Thư Dập nói: “Hay là chơi tiếp?”

“Lúc xe sắp dừng ở bến kế tiếp, đoán biển quảng cáo đang quảng cáo gì và quy tắc chơi như cũ! Bến tiếp theo cô đoán là gì, có hay không?”

“Có!”

Thư Dập nói: “Vậy tôi đoán là không.”

Xe buýt lắc lư lướt về phía trước, sắp đến bến kế tiếp, Phồn Tinh đã nhìn thấy hộp đèn quảng cáo là điện thoại, vui mừng muốn nhảy cẫng lên, nhưng khi xe lại gần thì hộp quảng cáo lại lật sang trang khác. Cô nhào người về phía cửa sổ, nói “có, có, có”, kết quả là khi xe dừng lại thì ở đó đang quảng cáo du lịch, chẳng liên quan gì đến con quay hồi chuyển khiến cô ủ rũ cúi đầu.

Thư Dập cười híp mắt: “Không lo, chỉ thua một bàn thôi, cô còn dẫn trước ba bàn cơ mà.”

Nhưng suốt đoạn đường, đến bến nào Thư Dập cũng thắng. Chỉ còn hai bến nữa thì Phồn Tinh phải xuống mà cô đang thua thảm hại, không thể lật ngược ván cờ.

Phồn Tinh thở dài. “Không chơi nữa, càng chơi càng thua!”

Thư Dập nói: “Thực ra... ừm, nói cho cô biết, trò này phải có kỹ xảo. Lúc đứng chờ ở bến xe buýt, tôi đã nhớ thứ tự và thời gian của mỗi quảng cáo. Giờ này không bị tắc đường, xe buýt có thể đến bến đúng giờ, chỉ cần

tính toán đơn giản sẽ biết quảng cáo cái gì khi xe buýt dừng, thế nên tôi mới thắng.”

Phồn Tinh sững sờ, rồi đột nhiên cười to. Thư Dập cũng bật cười. “Xin lỗi, tôi không bao giờ cá cược nếu không nắm phần thắng. Lập nghiệp quá nhiều rủ ro nên tôi có thói quen là nắm chắc phần thắng thì mới chơi.”

Phồn Tinh nhìn anh vẻ khâm phục. “Đã chơi thì chấp nhận chịu thua, ngày mai tôi mời anh ăn trưa.”

Thư Dập cười, lấy từ trong túi áo khoác ra một thứ. “Được, bữa trưa cô mời nhé, còn cái này trả lại cô.”

Phồn Tinh nhìn thấy dây buộc tóc của mình. Cô bất giác bật cười, chìa tay ra nhận. Đúng lúc đó xe buýt đến bến, cô vội vàng buộc tóc lại, nói: “Tôi xuống đây, tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Cô buộc tóc đuôi ngựa, thường ngày ở công ty cô ít làm vậy, vì tóc được buộc cao nên dưới gáy còn rất nhiều tóc con. Cô ngoảnh lại vẫy tay, nói: “Chúc ngủ ngon!”

Ba bậc thang của xe buýt, cô vừa bước vừa nhảy xuống nên Thư Dập chỉ kịp vẫy tay thì xe đã đóng cửa, tiếp tục lăn bánh. Qua cửa sổ xe phủ một tầng hơi nước mỏng, anh nhìn thấy cô đút hai tay vào túi, tóc đuôi ngựa hơi lắc lư. Cô không về nhà ngay mà đứng ở bến xe buýt chăm chú nhìn biển quảng cáo chuyển động. Xe buýt đang tăng tốc, Thư Dập bất giác đứng dậy đi về phía cuối xe và ngồi ở hàng ghế cuối cùng, cách lớp kính sau xe, anh nhìn thấy cô đang đứng trước biển quảng cáo, hình như đang tỉ mỉ nghiên cứu xem rốt cuộc có bao nhiêu quảng cáo, thời gian bao lâu...

Đúng là ngốc nghếch mà! Trên khuôn mặt Thư Dập ánh lên nụ cười nhàn nhạt.

Anh nhớ hồi đầu nghe HR (*) nói chọn được mấy bộ trong đồng hồ sơ, người phụ trách nguồn nhân sự và phó giám đốc hành chính lấy ra cho anh xem, vì dù gì cũng là tuyển thư kí cho anh. Khi đó công ty mới thành lập chưa được bao lâu, vẫn còn lộn xộn, phó giám đốc hành chính cũng xuất thân từ kỹ sư ngành kỹ thuật nên chân thành nói: “Thư tổng, tôi đã chọn qua rồi, mấy người này đều là ngực to nhất đấy.”

(*) HR: là viết tắt của từ Human resource: phòng hành chính nhân sự

Thư Dập vừa phải thức đêm làm việc, ngủ không đủ giấc thì rất xấu tính, nghe thấy thế thì suýt ném đồng hồ sơ vào thùng rác. Ngực to mà không có não, làm thư ký quan trọng như thế, sao có thể chọn người không có não được?

Thư Dập muốn chọn thư ký là nam giới, dù sao thư ký phải thường xuyên đi công tác, nếu là nữ thì khá bất tiện, bây giờ có cô gái nào muốn suốt ngày đi công tác với một đám đàn ông đâu?

Kết quả khi anh cúi xuống xem thì thấy bộ hồ sơ đầu tiên là của cô, ba chữ Chúc Phồn Tinh được viết rất phóng khoáng, ảnh chân dung cũng rõ ràng, căn bản không nhìn thấy ngực to hay nhỏ, bản lý lịch rất đẹp, trường học thì nổi tiếng và cũng là trường cũ của anh.

Một cô gái thi đỗ vào trường đại học P đương nhiên không thể “không có não”, lại học chuyên ngành hot nhất, có trời mới biết vì sao cô lại nộp hồ sơ vào vị trí khiêm tốn ở một công ty mới thành lập như thế này. Hay là vì sinh viên mới ra trường chưa có kinh nghiệm? Hôm phỏng vấn mới thấy cô còn xinh đẹp hơn trong ảnh, lại nhanh nhẹn, nghiêm túc và cẩn thận, mượn bút dùng xong còn để ngay ngắn ở chỗ cũ.

Thư Dập cảm thấy cô chính là người anh muốn tìm. Người nghiêm túc, cẩn thận như thế này rất thích hợp với công việc thư ký. Lúc đầu anh rất sợ cô đột nhiên nghĩ lại, muốn chuyển sang làm ngân hàng hoặc làm ở

công ty tài chính chẳng hạn, thế nên mức lương khởi điểm anh trả cho cô khá cao, vì anh nghĩ thư ký cũng là nhân tài kỹ thuật, thậm trí là nhân tài không thể thay thế, xứng đáng được hưởng mức lương cao hơn mặt bằng chung các công ty khác.

Kết quả là cô không nghỉ việc, không chuyển ngành, cũng không có bất cứ đòi hỏi gì, cho dù người đáng tin cậy nhất của anh là phó tổng năm nào cũng kêu không chịu nổi áp lực quá lớn, nói: “Thư Dập, tôi không làm được nữa, tôi phải nghỉ phép”, nhưng cô chưa bao giờ nói những lời như vậy, có khổ có mệt thế nào đi nữa cô cũng vẫn chịu đựng.

Thế nên trước khi công ty lên sàn chứng khoán, khi bản kế hoạch quyền chọn được đặt trên bàn anh, anh đã nghiêm túc sửa cổ phần của cô giống như các nhân viên kỹ thuật khác. Trong lòng anh, cô chính là một nhân viên kỹ thuật, hơn nữa còn rất tận tụy với công việc, không thể thay thế được.

Sáng sớm Phồn Tinh thức dậy, vừa mở ti vi xem tin tức vừa tập yoga. Vừa qua Tết nên giao thông thông thoáng, tàu điện cũng ít người nên cô đi muộn hơn. Hôm nay cô định mời sếp ăn trưa, tuy hôm qua cá cược bị thua nhưng cô tâm phục khẩu phục, nếu tùy tiện mời anh một bữa thì thật thiếu thành ý, hơn nữa mấy nhà hàng cạnh công ty hình như vẫn chưa mở cửa, chẳng có gì để ăn cả. Phồn Tinh nghĩ, nhất định cô phải thể hiện thành ý của mình, tự làm một suất cơm cho sếp.

Quyết định xong thì cô lập tức bắt tay vào làm. Xem trong tủ lạnh thì thấy có một ít đồ mua ở siêu thị sau Tết, cô nghĩ hay là làm bánh sủi cảo trứng. Lấy thịt xay ra, bóc vỏ vài con tôm, thêm một ít rau tể thái cho thơm rồi thái nhỏ trộn lẫn với thịt, thái một miếng thịt mỡ làm mỡ, không cần chiên, cô cho một chiếc thìa kim loại to nướng trên bếp ga, đặt miếng thịt mỡ lên chiếc thìa đó, dùng đũa di chuyển miếng mỡ xung quanh thìa, đợi mỡ sôi xèo xèo thì đổ trứng đã khuấy đều lên đĩa thành một lớp mỏng, sau

đó cho nhân vào giữa, lúc trứng chưa khô hẳn thì gấp đôi lại rồi bóp nhẹ ở mép cho kín lại, thế là xong một cái.

Cô làm rất nhanh, chẳng mấy chốc đã gói được hơn hai mươi chiếc, thấy đủ rồi, cô cho vào nồi cơm hấp, bên dưới là cơm đang sôi, bên trên cô để giá hấp sủi cải, xong đâu đấy cô đi thay quần áo, trang điểm, xong xuôi mọi thứ thì đồ ăn cũng chín, cô lấy hộp cơm cho cơm và bánh sủi cải trứng vào, ngoài ra còn có một hộp canh gà hầm từ hai hôm trước để trong tủ lạnh, nghĩ một lát cô lại thái thêm một ít măng khô, chuẩn bị xong xuôi mới đi làm.

Sáng nay Thư Dập rất bận, nhiều khách hàng của họ là doanh nghiệp nước ngoài, vì công ty nghỉ Tết nên những khách hàng lớn này đã phải đợi rất lâu, anh mất cả nửa ngày để mở cuộc họp qua video. Lão Tống càng tham hơn, có sản phẩm mới của khách hàng lớn nói rằng phải công bố vào tháng Chín này, nhưng hai bên đã tranh luận ba tháng trời về kích thước và trọng lượng bộ phận cảm biến của con quay hồi chuyển, cuối cùng lão Tống mặc kệ không làm nữa. “Dù sao chúng tôi cũng không làm được. Tôi nói cho các vị biết, chúng tôi không làm được thì cả thế giới này không có công ty nào làm được đâu. Có bản lĩnh thì các vị tìm người khác đi!”

Mấy vị quản lý cấp cao ở Ấn Độ bực đến nỗi phải đích thân bay đến Bắc Kinh giải quyết vấn đề, cuối cùng Thư Dập đành ra mặt vỗ về: “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, nhưng chúng tôi không thể đảm bảo kích thước và trọng lượng cuối cùng có phù hợp với yêu cầu hà khắc của các vị hay không.”

Lão thương nhân Ấn Độ cười giảo hoạt. “Thư, cậu sẽ có cách mà, yêu cầu của chúng tôi không hề hà khắc, và chúng tôi cũng không bao giờ tìm người khác, tôi chỉ tin cậu thôi, cả thế giới này, tôi chỉ tin mỗi cậu, nếu tôi có con gái, nhất định sẽ gả nó cho cậu!”

Thư Dập rất muốn nói đùa rằng, ngài tin tôi thì có tác dụng gì, đừng nói đến con gái ngài, cho dù ngài muốn gả cho tôi cũng vô ích, đội nghiên cứu làm được là được, không làm được thì tôi cũng hết cách. Nhưng anh chỉ mỉm cười, đúng vậy, khách hàng yêu cầu hà khắc, mà đâu chỉ hà khắc, phải nói là biến thái nhưng chính yêu cầu biến thái này có thể khiến đội nghiên cứu và toàn công ty anh tiến lên phía trước, không bao giờ ngừng lại, và họ có thể tạm thời dẫn đầu cả thế giới.

Lão Tống âm ức nói: “Cậu... cậu lại đi chiều cái bọn biến thái đó, lần này cậu đáp ứng yêu cầu biến thái của họ, lần sau họ sẽ đưa ra yêu cầu càng biến thái hơn đấy!”

Thư Dập không nói gì, bỗng nhiên lão Tống vênh mũi lên. “Thơm quá... Cái gì vậy nhỉ? Thơm quá!”

Phồn Tinh mang bánh sủi cảo trứng đến công ty, cả buổi sáng bận rộn, đến lúc ngược nhìn đồng hồ thì đã mười hai rưỡi. Cuối cùng Thư Dập cũng rời phòng họp về phòng làm việc của anh, Phồn Tinh thầm nghĩ có thể ăn trưa được rồi. Cô ngại không muốn để người khác biết mình nấu cơm cho sếp, hơn nữa cô và anh đã từng vướng tin đồn nên cô càng sợ người khác nói ra nói vào, thế nên đợi mọi người ăn trưa xong mới lén mang đồ ăn vào lò vi sóng ở gian pha trà nước, trước tiên hâm nóng canh gà, sau đó là sủi cảo trứng và măng khô. Cô cảm thấy rất tiếc nhưng măng tươi ở Bắc Kinh bây giờ rất khó mua nên đành phải ăn măng khô vậy. Đợi cơm nóng, cô liền đóng hộp cẩn thận rồi mang đến văn phòng của sếp.

Cô không ngờ lúc mình đi quay nóng cơm canh, lão Tống đã vào phòng của Thư Dập, thế nên lúc gõ cửa, nghe thấy Thư Dập nói “mời vào”, cô liền bưng hộp cơm bước vào, nhìn thấy lão Tống thì bất giác sửng người.

Lão Tống thấy cô bưng hộp cơm bước vào, mùi thức ăn thơm nức vô cùng hấp dẫn liền đưa tay ra đón lấy. “Ôi chào Phồn Tinh, em biết anh ở

đây à?”

Anh ta đã giơ tay, Phồn Tinh không thể không đưa.

Anh ta mở hộp cơm, ra sức hít hà. “Thơm quá! Là món gì vậy?”

Phồn Tinh ngại không dám nói cơm này là dành cho sếp, không phải cho anh ta nên đành ừ rử trả lời: “Sủi cải trứng.”

Lão Tống vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, rút đũa trên nắp hộp, khen: “Ngon quá, em tự làm à?”

Phồn Tinh “ừm” một tiếng, lão Tống vui mừng hơn hở cầm hộp ăn cơm, vừa ăn vừa hỏi Thư Dập: “Cậu có muốn nếm thử một cái không? Mà thôi, không cho cậu nếm thử đâu, dù sao cậu cũng là người phương Nam, ngày nào chẳng ăn.”

Lão Tống ăn một chặp như rồng cuốn, ngay cả canh cũng uống hết sạch, sau đó quay người rút giấy ở hộp giấy ăn trên bàn để lau miệng, nói: “Ngon quá đi, chỉ có điều hơi nhạt, Phồn Tinh à, lần sau em làm mặn hơn chút nhé!”

Phồn Tinh “ừ” một tiếng. Lão Tống thấy hộp cơm đã bị mình ăn hết sạch thì bỗng nghĩ tới mấy đàn anh thời đại học từng nói, theo đuổi con gái thì phải có mắt nhìn, phải chủ động làm việc, do đó anh ta vui vẻ nói: “Anh đi rửa hộp cơm cho em!”

Đợi lão Tống đi khỏi, Thư Dập mới nói với Phồn Tinh: “Cảm ơn nhé! Mặc dù không được ăn nhưng có vẻ rất ngon.”

Phồn Tinh nói: “Sao anh biết là không dành cho anh ấy...”

Thư Dập nói: “Trông cô sắp khóc đến nơi nên đương nhiên tôi biết không phải dành cho anh ta.”

Phồn Tinh chẳng hiểu vì sao lại muốn khóc, cảm thấy rất tủi thân, nhưng nghe được câu này thì cười phí một tiếng, quay đầu chạy ra ngoài, một lát sau cô chạy vào, trong tay là hộp cơm xinh xắn, chỉ to hơn bàn tay một chút. Buổi sáng cô đã chuẩn bị thêm một phần nữa làm bữa trưa cho mình, nhưng bây giờ cô hâm nóng lại, để trên bàn Thư Dập.

Phồn Tinh vui vẻ nói: “Sếp ăn cái này đi ạ!”

Thư Dập ngăn người, lát sau mới hiểu ra là cô nhường suất cơm của cô cho anh. “Cô ăn đi!”

Phồn Tinh cuống lên: “Đã mời anh ăn cơm rồi mà, anh mau ăn đi, Tổng tổng sắp quay lại bây giờ đấy!”

Thư Dập chưa bao giờ cảm thấy ăn cơm trưa lại giống như đi ăn trộm thế này. Phồn Tinh dẫn anh lên lên sân thượng, trong gian nhà kính, cô hào phóng nhường anh vị trí mà cô hay ngồi, còn mình thì ngồi ở giá để hoa bên cạnh và ăn bánh mì sandwich. Thư Dập muốn nhường cho cô một nửa suất sủi cảo trứng, nhưng cô nhất quyết không ăn, giọng nói còn mang vẻ hối hận: “Tôi làm hai mươi sáu cái tất cả! Suất cơm đó của sếp, tôi đã để mười sáu cái, còn lại mười cái, nếu biết trước sếp sẽ ăn suất cơm này thì tôi đã để lạ nhiều hơn!”

Thư Dập ăn sủi cảo trứng, mỗi miếng một cái vì thật sự rất thơm, mùi thơm lan toả trong mũi, trong miệng. Ánh mặt trời ấm áp, canh gà lại nóng nên anh vừa ăn vừa toát mồ hôi, mặc dù không uống rượu nhưng trong người giống như có chút men vậy.

Phồn Tinh giới thiệu với anh cây cối trên bàn. “Đây là chậu xương rồng tôi chăm đấy, để trên bàn phát triển không tốt nên tôi mang nó lên đây!”

Thư Dập nghiêm túc chào chậu cây: “Hi! Lần đầu gặp, xin hãy quan tâm nhiều!”

Phồn Tinh phì cười, rồi lại giới thiệu tiếp: “Đây là chậu cây lô hội, của chị Hàn phòng Tài chính, nghe nói ăn được và cũng có thể đắp mặt. Đây là chậu cây phú quý, là người ta tặng anh, đặt ở phòng làm việc của anh suýt thì chết, sau đó tôi bào phòng Hành chính bê lên đây...”

Thư Dập hoàn toàn không có ấn tượng gì, tuy chậu cây này trông khá quen nhưng do ai tặng, biến mất khỏi phòng làm việc của anh từ lúc nào thì anh không nhớ gì.

Với mỗi chậu cây, cô đều rất thân thuộc, chậu cây nào của ai, tên là gì, hình như cô đều biết. Lúc nhắc đến những chậu cây này, ánh mắt cô lấp lánh như có ánh sáng. Mỗi loại cây, mỗi kiểu cây cô đều lần lượt giới thiệu, sau cùng cô ngồi xổm ở góc tường giới thiệu với anh: “Đây cũng là cây xương rồng, đã nở hoa rồi, anh nhìn xem!”

Anh bước đến ngồi xuống nhìn, đúng là rất nhỏ, những bông hoa nhỏ như hạt gạo, hình ngôi sao năm cánh rất đẹp, còn có cả nhị rất non, rất nhỏ.

Cô nói rất khê, như sợ hơi thở của mình sẽ làm cánh hoa mỏng manh, yếu ớt kia tan ra. “Đây là cây hoa tôi nhặt được ở cạnh thùng rác, cứ nghĩ nó không thể sống được, nhưng khi mang lên đây tưới nước, chăm sóc một thời gian, cuối cùng đã lấy lại sức sống, anh xem, nó nở hoa rồi đấy!”

Vì cách rất gần nên Thư Dập có thể nhìn thấy cái xoáy trắng trên đỉnh đầu cô. Sợi tóc mềm mại buông xuống, rất thơm, không biết cô dùng dầu gội gì, nhàn nhạt mà thanh nhã, giống như hương hoa dành dành - một loại hoa thường thấy ở các gia đình miền Nam. Hồi nhỏ, mẹ anh mua bó hoa này về cắm trong lọ khiến căn phòng thơm cả ngày.

Cô vẫn đang chăm chú ngắm nhìn mấy bông hoa nhỏ xíu, lông mi sụp xuống, khê động đậy. Thư Dập bất giác sát lại gần hơn, cô ngẩng đầu lên chạm ngay vào cằm anh.

Lúc này hai người đều cảm thấy khá ngại ngùng. Thư Dập xoa cằm rồi đứng lên, Phồn Tinh thì đặt chậu xương rồng nở hoa vào góc tường, lặng lẽ xoa đỉnh đầu. Không hiểu vì sao Thư Dập không nói gì, ngay cả hai tiếng "xin lỗi" anh cũng không muốn nói, thời khắc này quá tuyệt diệu khiến anh nghĩ nếu mình mở miệng sẽ làm hỏng mất.

Cuối cùng, Phồn Tinh đỏ mặt, chậm chạp nói: "Ừm... tôi muốn hỏi sếp một câu..."

"Gì vậy?"

"Tại sao anh biết tôi để đồ trong phong bao?"

Thư Dập tự nhiên nheo mắt, đột ngột quay người chạy xuống tầng. Phồn Tinh định nói nhưng lại thôi, ngại không muốn gọi anh, rồi cũng nhanh chóng thu dọn hộp cơm đi xuống tầng.

Thư Dập chạy một mạch xuống tầng, vào văn phòng, mở camera theo dõi ra, dùng quyền hạn cao nhất của mình xóa toàn bộ nội dung ghi nhớ ở camera gắn trong gian nhà kính, sau đó xóa nốt cả nội dung quay trong đĩa bảo vệ, xóa xong vẫn chưa yên tâm, xóa thêm ba lần nữa ở ổ đĩa cứng rồi mới dừng lại.

Lâu lắm rồi anh không làm chuyện chột dạ như thế, căng thẳng giống như lần đầu tiên xem phim hành động hồi còn đi học, nhưng thao tác của anh rất nhanh, nhập mật mã cũng nhanh hơn bình thường, kiểm tra mấy lần đề phòng sơ sót, cẩn thận hơn cả hacker của Cục tình báo trung ương Mỹ. Làm xong tất cả mọi việc mà tim anh vẫn đập thành thịch, thậm chí đồng nghiệp đều đã đi ăn rồi, chắc là không nhận rồi đến mức phát hiện ra băng ghi hình thiếu mất một đoạn đâu nhỉ?

Anh đang tự an ủi bản thân như thế thì "rầm" một tiếng, cửa bị đẩy ra, lão Tổng cầm hộp cơm đi vào, rầu rĩ hỏi: "Cậu về rồi à? Phồn Tinh đâu? Tôi đi rửa hộp cơm quay lại thì không thấy hai người đâu."

Thư Dập nghĩ mình đã trở lại bình thường, bình tĩnh nói: "Hả? Hay cô ấy đi ăn rồi?"

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phỉ Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 2+3

Ai ngờ lão Tống lập tức đặt mông xuống bàn làm việc của anh. "Này, Thư Dập, nhân lúc Phần Tinh không có ở đây, cậu phân tích giúp tôi xem, cậu thấy cô ấy có thích tôi không?"

Thư Dập ngẩn người một lát rồi nói: "Cái này thì tôi không biết, anh hỏi cô ấy chứ!"

Tống Quyết Minh chép miệng, nói: "Tôi ngại không dám hỏi cô ấy mà..."

Thư Dập nói: "Để tôi nói thật lòng nhé?"

"Đương nhiên, chúng ta cần phải nói dối sao!" Lão Tống có dự cảm không tốt nên nhìn vào mắt Thư Dập. "Chẳng lẽ cậu không muốn nói thật lòng với tôi?"

"Tôi nghĩ anh và cô ấy không hợp nhau đâu. Không biết anh có phát hiện ra không, chứ cô ấy làm việc rất chu đáo, tỉ mỉ, còn anh lúc nào cũng tùy tiện, cầu thả, ngoài mấy số liệu không sai sót, còn trong cuộc sống giống như một cuốn sách bách khoa bị lỗi, hoàn toàn không có kiến thức cơ bản."

"Thế thì càng tốt chứ sao! Tôi và cô ấy có thể bổ sung cho nhau." Lão Tống không phục. "Cậu cũng từng bảo con người tôi cần có một bà quản gia quản thúc còn gì!"

Thư Dập thông thả nói: "Anh đứng là cần có một bà quản gia, nhưng liệu người ta có muốn làm bà quản gia của anh không?"

"Không phải..." Lão Tống cuống lên. "Thế... Cái gì, chẳng lẽ điều kiện của tôi không đủ tốt sao? Tôi thật thà, chăm chỉ như vậy, có nhà có xe, lại không ở chung với bố mẹ, họ cũng không quản lý tôi, chẳng phải bây giờ các cô gái đều thích kiểu người như tôi sao?"

Thư Dập hỏi: "Anh nghĩ Phồn Tinh là cô gái tầm thường như vậy à?"

"Đương nhiên là không!"

"Thế thì đúng rồi. Tôi khuyên anh đừng chỉ nhiệt tình từ một phía, người ta nghĩ gì, muốn gì, thích gì cũng không biết, chỉ tự nghĩ là mình đối xử tốt với người ta." Thư Dập dừng dừng quan sát lão Tống, rồi bất giác ra đòn chí mạng. "Hơn nữa bạn trai cũ của Phồn Tinh còn đẹp trai hơn anh, cũng có xe có nhà, Phồn Tinh vẫn chia tay đấy thôi."

Lão Tống như bị sét đánh, lúc rời khỏi phòng làm việc của Thư Dập, sắc mặt anh ta tái xám, vài tiếng sau, cả công ty đều nói rằng Tống tổng đang điên vì yêu cầu biên thái của khách hàng VIP, cả buổi chiều nhất mình trong phòng họp và điên cuồng họp với nhóm nghiên cứu, đến nỗi tất cả mọi người trong nhóm đều sợ đến tái mặt, cử một người lên ra ngoài cầu cứu Thư Dập.

Người được cử ra ngoài là một chàng kỹ sư, anh ta cũng khá nhanh trí, vì tiền tuyến bị bao vây, anh ta mang theo hy vọng của cả nhóm nên rất biết cách làm việc, đầu tiên là mượn cố đi vệ sinh, sau đó rón rén đến trước phòng làm việc của Thư Dập, hỏi nhỏ Phồn Tinh: "Thư tổng có trong đó không?"

Anh ta vừa hỏi vừa lo lắng nhìn ngó xung quanh, chỉ sợ bị Tống tổng phát hiện, trong lúc đó, tiếng sừ sầm từ phòng họp vẫn đang vọng đến.

Phồn Tinh nói: "Thư tổng đang họp qua điện thoại, nếu không gấp thì không nên làm phiền sếp."

Anh chàng kỹ sư đó vô cùng thất vọng, nói: "Vậy lúc nào Thư tổng xong việc, phiền cô nói với sếp, nhờ sếp đến phòng họp một chuyến."

Phồn Tinh thấy kỳ lạ, liền hỏi: "Chẳng phải Tổng tổng đang họp với các anh ư, sao lại cần Thư tổng qua đó?"

Anh ta như sắp khóc đến nơi. "Đừng nhắc đến nữa, hôm nay hình như Tổng tổng bị khách hàng chọc giận, viết công thức đây ba cái bảng, cả nhóm chúng tôi không ai theo kịp tư duy của anh ấy, Thư tổng mà không đến cứu thì hôm nay chúng tôi đừng hòng được về nhà ngủ."

Phồn Tinh nói: "Được, đợi Thư tổng xong việc, tôi sẽ nhắc anh ấy một tiếng."

Anh ta rời đi trong niềm hy vọng tràn trề. Phồn Tinh thầm nghĩ Tổng tổng sao vậy nhỉ, chẳng lẽ vì ăn nhiều sủi cảo trứng quá ư?

Cô nghĩ ngợi một lát rồi bưng cốc cà phê, cầm hộp trà ướp hoa đến cho Tiểu Cần, thư ký của Tổng Quyết Minh. Tiểu Cần ngày nào cũng kêu muốn giảm béo, thế nên Phồn Tinh nói với cô: "Trà hoa đấy, sản xuất ở Đức, chị mua trong cửa hàng miễn thuế ở Tam Á, giảm béo rất tốt."

"Cảm ơn chị Phồn Tinh!" Tiểu Cần cười híp mắt. "Chị ngồi đây chơi, em có bánh ngọt ít béo, chị nếm thử nhé?"

"Chị không ăn đâu, em giữ lại mà ăn chiều. A, đúng rồi, sếp của em hôm nay làm sao vậy?"

"Làm sao em biết được?" Tiểu Cần nói. "Buổi trưa vẫn bình thường mà, vui vẻ đi rửa hộp cơm, còn không để em giúp, sau khi bước ra từ phòng làm việc của Thư tổng là giống như bánh đa ngâm nước. Có phải Thư tổng

đã nói gì không nhỉ?" Tiểu Cần nháy mắt với Phồn Tinh. "Chị ở bên chỗ Thư tổng có nghe ngóng được gì không? Hay là Tổng tổng cãi nhau vì Thư tổng?"

"Hôm nay hình như không có."

"Thế mới kỳ lạ, hơn một tháng nay Tổng tổng không cãi nhau với Thư tổng, hai người như một cặp ấy, càng cãi nhau thì tình cảm càng tốt, không cãi nhau chứng tỏ là có vấn đề."

Phồn Tinh vừa nhấp ngụm cà phê mà suýt bị sặc, cô ho khan vài cái xong mới nói: "Lần sau chị giới thiệu đưa bạn thân của chị cho em làm quen, hai người chắc chắn rất hợp nhau."

"Thật ạ?" Tiểu Cần tò mò hỏi. "Chị ấy cũng thích giảm béo ạ?"

"Không, cô ấy cũng nghĩ Tổng tổng và Thư tổng là một cặp."

Thư Dập họp xong thì cũng đến giờ tan làm, Phồn Tinh do dự một lát, sau đó vẫn nói với anh: "Tổng tổng đang họp tăng ca với nhóm nghiên cứu, sếp có muốn qua đó không?"

Thư Dập không ngẩng đầu lên, mười đầu ngón tay gõ như múa trên bàn phím, nói: "Tối nay tôi có hẹn ăn cơm rồi."

Phồn Tinh lấy làm lạ, lịch trình của Thư Dập là do cô sắp xếp, trong sổ ghi chép của cô không thấy ghi hôm nay Thư Dập có hẹn ăn tối mà?

Cô hỏi: "Sếp hẹn riêng ạ? Có cần sắp xếp xe đón anh không?"

Thư Dập bỗng như nhớ ra điều gì, ngẩng đầu lên nhìn cô. "Quên chưa đặt nhà hàng."

Cô lập tức nói: "Tôi sẽ đặt giúp, là kiểu nhà hàng thế nào ạ?"

"Kiểu nữ giới thích là được."

Trong lòng Phồn Tinh thấy là lạ, nhưng cô cũng không nói gì, nêu ra tên của ba nhà hàng rất thích hợp cho các cặp đôi đang hẹn hò.

Thư Dập nói: "Mấy nhà hàng đó đều đến rồi, tôi không thích, đổi chỗ khác đi."

"Vậy để tôi đi tra xem chỗ nào thích hợp rồi báo cáo anh."

Thư Dập thờ ơ gật đầu. Phồn Tinh bước ra ngoài, mở máy tính lên xem có trang web nào đánh giá các nhà hàng không, nhưng hoàn toàn không tìm được, thế nên cô gọi cho Cố Hân Nhiên. "Cậu biết nhà hàng nào thích hợp để hẹn hò không, giới thiệu cho tớ vài cái."

Cố Hân Nhiên nói: "Cậu đừng coi tớ là biên tập viên ẩm thực chứ! Ít nhất thì cậu cũng phải nói với tớ là đang hẹn hò với soái ca thể loại nào thì tớ mới cho đứng thuốc trị đúng bệnh được, à quên, giới thiệu món ăn được."

"Mau lên, giang hồ cầu cứu đây, sếp tớ muốn hẹn hò, tớ đã chọn vài chỗ nhưng sếp đều không thích. Những nhà hàng ấy sếp đã từng dẫn người yêu cũ đến, ừm, chắc là sợ nhìn cảnh nhớ tới người ấy mà!"

"Sếp cậu muốn hẹn hò à, thế thì quá dễ! Chọn cho anh ta nhà hàng nào thật đắt, đắt nhất ấy! Chỗ nào mà bình quân mỗi người khoảng ba mươi nghìn tệ ấy, như thế cô gái nào mà chẳng đổ."

"Ăn gì mà đến tận ba mươi nghìn tệ?"

"Nấn cục này, à, bây giờ không phải mùa, kaiseki(*) này, đó là kiểu giống như cho mèo ăn, một chốc lại mang lên một món, ăn xong cũng phải mất ba tiếng, không đói cũng thành đói."

(*) Kaiseki: ẩm thực truyền thống của Nhật Bản, có đặc điểm là chia làm nhiều món, nhưng ít đồ ăn.

Phồn Tinh chẳng hiểu tại sao lại thấy không hào hứng lắm nên không muốn thảo luận chi tiết, chỉ nói: "Cậu chỉ cần chọn cho tớ vài nhà hàng thích hợp là được."

Cố Hân Nhiên không hổ danh là người trong giới báo chí, chỉ một lát đã chọn được vài nhà hàng cao cấp, có cái ở trong ngõ, không thể đỗ xe được nên phải đi bộ vài trăm mét, có cái là nhà hàng Pháp, mà người phục vụ là người Pháp nên nói tiếng Anh không tốt, có cái nếu không đặt trước hai tuần thì không phục vụ...

Phồn Tinh so sánh vài lượt, sau đó quyết định chọn nhà hàng có món kaiseki ở trong ngõ. Mặc dù buổi tối ăn đồ Nhật thì lạnh lẽo, có khi thổi ra cả bụng gió, lại phải đi bộ rất xa mới tới chỗ đậu xe, nhưng hẹn hò mà, đi bộ một đoạn thì càng thích hợp để phát triển tình cảm. Cô nghĩ như vậy đấy.

Cô chọn xong nhà hàng thì vào phòng nói với Thư Dập, quả nhiên anh không có ý kiến gì. Nhưng lúc bước ra khỏi phòng, cậu kỹ sư vừa nãy chuồn ra khỏi phòng họp đã gửi cho cô ba cái phong bao vào Weixin, hỏi bằng giọng đáng thương: "Thư tổng có đến cứu bọn tôi không?"

Phồn Tinh dùng một phong bao lớn trả lời cậu ta: "Không."

Cậu kỹ sư gào lên một tiếng như sắp khóc, rồi gửi đi mấy biểu tượng mặt khóc, cuối cùng là biểu tượng vừa chạy vừa khóc.

Mặc dù Phồn Tinh cảm thấy hơi áy náy nhưng bản thân cô cũng không giúp được gì.

Cô thu dọn đồ đạc, hiếm khi sắp không tăng ca nên cô có thể về nhà sớm. Bỗng điện thoại có chuông báo tin nhắn, là của lão Tống, hỏi cô tối

nay có ăn cơm với anh ta được không.

Phồn Tinh do dự một lát rồi nhăn lại: "Không phải anh đang họp ạ?"

"Dù sao cũng phải ăn thôi mà, nếu em rảnh thì anh không tăng ca nữa."

Phồn Tinh nghĩ đến nhóm nghiên cứu đang gặp tình cảnh nước sôi lửa bỏng trong phòng họp thì do dự một hồi, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết trả lời: "Xin lỗi Tổng tổng, tối nay em hẹn bạn đi xem phim rồi ạ."

Cô nghĩ không nên làm Tổng Quyết Minh hiểu nhầm nên mới kiên quyết từ chối. Với các đồng nghiệp của nhóm nghiên cứu, đành tạm thời có lỗi với họ vậy, lần sau cô sẽ mời họ bữa điếm tâm thật ngon để bù đắp.

Phồn Tinh thu dọn xong, đợi Thư Dập đi ra, thấy anh khoác áo choàng, có lẽ là chuẩn bị rời khỏi văn phòng, liền nói: "Thư tổng, nếu không có việc gì thì tôi xin phép về trước."

Thư Dập tự nhiên nói: "Cùng đi ăn tối nhé!"

Phồn Tinh nhất thời không phản ứng kịp. "Dạ?"

"Trưa nay cô mời tôi ăn sùi cảo trứng, thế nên tối nay tôi mời lại cô. Cô tự chọn nhà hàng thì chắc là cô thích."

Trong đầu Phồn Tinh "ong" một tiếng, bỗng nhiên nhớ tới câu: Gậy ông đập lưng ông.

Xe phải đỗ ở bên ngoài, con đường trong ngõ lát đá, mà Phồn Tinh đi giày cao gót nên mới được vài trăm mét đã chân thấp chân cao, suýt thì ngã, Thư Dập đưa tay ra đỡ cô, khiến cô có chút ngại. Trong ngõ không có đèn đường, một tay anh nắm tay cô, một tay cầm di động soi đường, ánh sáng mờ mờ màu trắng chiếu trên nền đá, tỏa ra xung quanh giống như sương bàng bạc, từng vòng tròn giống như viên đường phèn, giòn mà ngọt.

Thực ra dù không có tuyết, mùa đông ở Bắc Kinh cũng rất khô, không khí lạnh lẽo nhưng yên tĩnh, có thể nghe thấy cả tiếng giày cao gót của cô bước lộp cộp trên nền đá.

Cả nhà hàng chỉ có hai thực khách, chờ mãi họ mới mang món ăn lên. Đúng như Cố Hân Nhiên nói, các món ăn ít như cho mèo ăn, cứ từng chút một, nhưng rất tinh tế và cũng ngon. Đồ dùng ăn uống cũng rất tỉ mỉ, giống như tranh sơn thủy, rất thanh tịnh. Điện thoại của Thư Dập rung liên tục và sáng nhấp nháy nhưng anh không nghe. Phồn Tinh sốt ruột hỏi: "Có phải có chuyện gì không ạ?"

Thư Dập nói: "Không sao đâu, lão Tống đang họp, anh ta mà họp thì thích gọi điện cho tôi, đặc biệt là lúc nhóm nghiên cứu không theo kịp tư duy của anh ta, anh ta sẽ coi tôi là đối tượng để dốc bầu tâm sự."

Phồn Tinh nghĩ đến nhóm nghiên cứu phải chịu khổ thì có chút không cam lòng. "Hay là anh cứ nghe đi ạ, có thể là có việc gấp."

"Không có việc gì quan trọng cả." Ngừng một lát anh nói. "Ăn cơm quan trọng hơn."

Bữa cơm đúng là diễn ra trong ba tiếng đồng hồ. Vị đầu bếp người Nhật có mái tóc bạc trắng dẫn theo các đệ tử tiễn họ ra tận cổng, cuối cùng còn cúi người một góc chín mươi độ để cảm ơn sự ghé thăm của họ, đến nỗi Phồn Tinh và Thư Dập cũng phải cúi người đáp lễ. Trước cổng có treo chiếc đèn lồng giấy, ánh sáng dịu nhẹ, Phồn Tinh thấy bóng của cô và Thư Dập cùng cúi song song dưới đất thì không hiểu sao lại cảm thấy có chút xấu hổ. Sau khi nói tạm biệt mấy lần và quay người đi, cô lấy di động mở đèn pin soi đường.

Điện thoại của Thư Dập đã hết pin, anh tự nhiên một tay lấy điện thoại của cô, một tay vẫn đỡ cô, hai người cùng nhau bước ra khỏi ngõ nhỏ.

Đêm đã về khuya, ngõ nhỏ càng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng giày gỗ lộp cộp trên đường. Trong lòng Phồn Tinh rất mâu thuẫn, không biết là muốn bước nhanh ra khỏi ngõ hay là bước thật chậm ra khỏi ngõ. Bỗng nhiên cô nghe thấy Thư Dập nói: "Trăng kìa!"

Cô ngẩng đầu nhìn, đúng là trăng thật, vàng trắng cong cong treo trên nóc nhà, tỏa ánh sáng lành lạnh. Mặc dù có ánh trăng nhưng vì ngõ nhỏ ngoằn ngoèo nên vẫn rất tối, hai bên mái hiên tường của tứ hợp viện được chiếu sáng bởi ánh trăng nhàn nhạt, trông như một bức tranh thủy mặc.

Thư Dập nói: "Tay cô lạnh như vậy, hay là ăn chưa no?"

Phồn Tinh thì lại nghi ngờ Thư Dập ăn chưa no, dù sao lượng thức ăn thật sự không nhiều, hơn nữa món ăn Nhật Bản lại thanh đạm, gần như không có chất béo, một người đàn ông như anh ăn mấy món như cho mèo ăn liệu có no được không chứ?

Cô do dự nói: "Hay là đến Quĩ Nhai ăn đêm?" Nói xong cô liền có chút hối hận, vừa ăn kaiseki xong lại đòi đến Quĩ Nhai, nếu Cố Hân Nhiên biết chuyện này chắc chắn sẽ mắng cô là thật mất mặt.

Quả nhiên Thư Dập nói: "Đừng đến Quĩ Nhai." Sau đó anh nói thêm một câu: "Chúng ta đến Ngũ Đạo Khẩu ăn bánh niên cao nướng đi!"

Thế là hai con người vừa ăn món kaiseki xong lại chạy đến Ngũ Đạo Khẩu ăn một mâm lớn bánh niên cao nướng. Cửa hàng này rất nhỏ và cũ, cũng không có mấy khách nhưng vẫn mở đến tận khuya. Thư Dập chào chủ quán với vẻ quen biết rồi hỏi Phồn Tinh: "Có ăn cay được không?"

Đợi Phồn Tinh gật đầu, anh liền gọi suất cực cay.

Đúng là rất cay, bánh niên cao được phết bơ nướng thơm mềm, lại rưới một thìa tương lên, cay đến nỗi Phồn Tinh phải vừa ăn vừa hít hà xuýt xoa. Thư Dập nói: "Chủ quán, cho hai chai Bắc Băng Dương(*)!"

(*) Bắc Bạng Dương: một loại nước ngọt có ga, màu vàng ở Trung Quốc.

Một mâm bánh niên cao đã hết sạch, lần này Phồn Tinh thấy thật sự no bụng. Thư Dập còn mua thêm một hộp bánh chưa nướng đưa cho cô, nói: "Về nhà thái thành từng miếng, nấu với cải mù tạt cũng rất ngon."

Phồn Tinh định nói là không cần, nhưng nghe anh nói vậy, lại ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn từ hộp bánh thì bất giác cầm lấy.

Thư Dập thấy cô ôm hộp bánh giống hệt một con mèo chiêu tài, cười híp mắt, ánh mắt tràn ngập niềm vui.

Thư Dập cảm thấy tối nay thật đặc biệt, mấy năm rồi chưa được thả lỏng và thư thái đến thế. Lúc ăn kaiseki trông nghiêm túc, ngay ngắn giống như con cáo nhỏ ngồi phải đuôi của mình, lúc nói chuyện với anh, mắt cô tròn xoe đầy vẻ hiếu kỳ, lúc ăn bánh niên cao, ánh mắt cô lại thay đổi như ánh trăng chiếu xuống mái hiên ban nãy, nhưng rất ấm áp.

Anh thấy tiếc vì hôm nay đã lái xe đến đây, nếu không anh có thể cùng cô ngồi xe buýt về nhà, và anh nhất định sẽ nghĩ ra trò chơi thú vị hơn lần trước để lại được mời cô bữa cơm trưa, thật vui biết bao!

Lần gần đây nhất anh cảm thấy vui là khi nào nhỉ? Có lẽ là lúc bảy, tám tuổi, một đám con trai lần đầu tiên bắt chước người lớn chơi tú lơ khơ, anh tính bài nhanh hơn tất cả đám nhóc đó và cả buổi chiều hôm ấy, anh cảm thấy rất vui, rất thú vị. Từ đó về sau, anh không thấy có gì vui vẻ nữa, bao gồm cả việc lập nghiệp, lên sàn chứng khoán, chỉ là có cảm giác đạt được thành công khi kế hoạch được thực hiện từng bước mà thôi. Nhưng khi ở bên cạnh cô, anh thấy thật sự rất vui.

Phồn Tinh thì không nghĩ nhiều như vậy, nhà cô ở gần hơn, khi đến cổng tiểu khu, cô vui vẻ ôm hộp bánh niên cao xuống xe, chào tạm biệt Thư Dập. "Cảm ơn anh! Bữa tối hôm nay thực sự rất ngon."

Thư Dập ranh mãnh hỏi: "Kaiseki ngon hay bánh niên cao ngon?"

Phồn Tinh nói: "Đều ngon."

Thư Dập bất giác mỉm cười, ở đây chỉ có thể đỗ xe trong chốc lát, phía sau đã có đèn xe chiếu tới, anh vẫy vẫy tay rời lái xe rời đi.

Ngày hôm sau đi làm, Thư Dập còn hát ngân nga lúc đi đến thang máy, ngay cả nhân viên lễ tân cũng thấy tâm trạng anh rất tốt, liền cười tươi đứng dậy chào: "Chào Thư tổng!"

"Chào!"

Anh gật đầu. Đột nhiên lão Tống xuất hiện ở bên cạnh với vành mắt đen như mắt gấu trúc, anh ta rầu rĩ nói: "Cuối cùng thì cậu cũng tới!"

Thư Dập nói: "Bảo anh đừng thức đêm nữa, anh xem kia, có bọng mắt rồi đấy!"

"Vậy cậu giúp tôi chăm sóc khách hàng này, tôi về nhà ngủ cái đã."

"Khách hàng nào vậy?"

"Gọi điện cho cậu cả buổi tối mà cậu không bắt máy. Cao Bằng đột nhiên hẹn sáng nay đến công ty đấy."

Thư Dập nghe thấy hai tiếng "Cao Bằng" thì đau đầu. "Anh gặp đi, hai người quen nhau mà."

"Quen cái đầu cậu ấy!" Tống Quyết Minh nói. "Hắn gặp tôi là hận chỉ muốn đánh tôi một trận, cậu gặp đi. Tôi không gặp được đâu, tôi phải về nhà ngủ một lát."

Không đợi Thư Dập nói gì, Tống Quyết Minh đã đeo laptop chuồn thẳng. Thư Dập chỉ biết lắc đầu, bước vào phòng làm việc của mình.

Tâm trạng của Phồn Tinh cũng rất tốt. Sáng nay cô nấu món bánh niên cao, trưa nay đã có đồ ăn, không phải đặt bên ngoài nữa. Hơn nữa hôm nay Thư Dập cũng không có lịch trình quan trọng, ngoài việc chút nữa có khách hàng lớn đến thăm. Tiểu Cần nói, vị khách này vốn hẹn Tổng tổng bàn chuyện, nhưng vì Tổng tổng về nhà ngủ bù nên Thư tổng mới tiếp thay.

Đúng mười giờ, đoàn khách của Công ty điện tử Trường Hà đến. Phồn Tinh ra sảnh đón tiếp, trong lòng vẫn hiếu kỳ vì đã nghe Tổng tổng kể chuyện ngày xưa, không biết vị Cao tổng có mắt cao hơn đầu này là nhân vật nào.

Cô vừa nhìn thì thấy đó là một anh chàng đẹp trai, chân dài, mặc áo choàng lông cừu màu đen, giữa mùa đông còn đeo kính râm, vì cao ráo nên trông bắt mắt như minh tinh, có điều trông khá quen mắt. Phồn Tinh đoán có lẽ cô đã nhìn thấy ảnh vị Cao tổng thời thượng này ở đâu rồi, nhưng càng nghĩ lại thấy không đúng, đặc biệt là chiếc kính râm sáng lấp lánh trên khuôn mặt anh ta, thực sự là... quá quen.

Vì lịch sự nên cô không nhìn nhiều mà dẫn khách vào phòng của Thư Dập. Cô gõ cửa, nói: "Thư tổng, khách đến rồi ạ", sau đó thì giữ cửa để khách bước vào.

Khi đi ngang qua cô, vị Cao tổng đó nói "cảm ơn", Phồn Tinh không kịp được ngược mắt lên, đúng lúc đó bốn mắt chạm nhau. Mặc dù cách cặp kính râm, nhưng ngay cả mắt kia cũng ngăn nổi ánh mắt ranh mãnh của Cao tổng. Anh ta cười để lộ hàm răng nhỏ, rồi nói nhỏ chỉ đủ cho cô nghe thấy, "Không sai, tôi chính là gã ngốc ở sân bay đó."

Phồn Tinh suýt thì thất lễ. Cuối cùng cô cũng nhớ ra, hôm đó ở sân bay, cô và Cố Hân Nhiên đã gặp người đàn ông khoác áo lông chồn đen.

Hóa ra là anh ta!

Cao Bằng đã sải bước lên trước, cười ha hả giơ tay về phía Thư Dập. "Thư Dập, chỗ này của anh được lắm! Bao nhiêu năm rồi mà không mời chúng tôi đến đây, lần nào cũng hẹn ở khu vườn Tô Châu, anh đuổi khéo tôi đây à?"

Thư Dập nói: "Chẳng phải cậu không thích phòng thí nghiệm sao? Thế nên tôi mới dẫn cậu đến khu vườn đó."

Sau phút hàn huyên, Phồn Tinh nhân cơ hội nói xen vào: "Xin hỏi các vị muốn uống gì ạ? Có trà, cà phê, nước khoáng."

Thư Dập nói: "Đừng khách sáo, cứ tự nhiên như ở công ty của các bạn nhé!"

Cao Bằng đúng là tự nhiên như công ty của anh ta, ngồi dựa vào xô pha, nói: "Tôi muốn uống cà phê, kiểu Mỹ, cảm ơn."

Phồn Tinh ra ngoài sắp xếp trà nước, rồi lại bước vào, cứ ra vào mấy lần như thế thì nghe thấy Thư Dập và Cao Bằng nói chuyện rất hăng say, giống như bạn bè lâu năm vậy.

Người của Công ty điện tử Trường Hà mang theo laptop và các sản phẩm điện tử vào, sau đó nói chuyện hai tiếng đồng hồ, họ nói toàn thuật ngữ chuyên ngành nên Phồn Tinh không chú ý lắm. Sau khi bàn bạc xong, Thư Dập đích thân tiễn bọn họ ra thang máy, Phồn Tinh đương nhiên đi theo phía sau. Vị Cao tổng này thật thú vị, thang máy đến, Phồn Tinh vội vàng ấn nút mở cửa, anh ta bắt tay tạm biệt với Thư Dập, rồi lại chìa tay về phía cô. "Hân hạnh được gặp cô!"

Phồn Tinh đành phải giơ tay ra bắt tay với anh ta. "Cảm ơn Cao tổng!"

Cao Bằng nheo mắt, cười mà như không cười. "Cảm ơn tôi vì cái gì?"

Phồn Tinh vẫn lịch sự đáp lại: "Cảm ơn anh đã đến thăm công ty chúng tôi."

Cao Bằng lại cười để lộ hàm răng trắng và lúc này mới bước vào thang máy, cười khiêu khích rồi nói với Thư Dập: "Gửi lời hỏi thăm lão Tống giúp tôi nhé!"

Phồn Tinh cảm thấy vị Cao tổng này như đến đây để phá hoại vậy. May mà Thư Dập vẫn tỏ ra bình thường như không có chuyện gì. Cho đến khi bước vào văn phòng, anh nhìn đồng hồ và có vẻ đang rất vui. "Ăn trưa rồi! Trưa nay ăn gì?"

Phồn Tinh hỏi: "Sếp muốn ăn gì?"

"Có gì ăn nấy." Hình như anh rất thoải mái. "Đơn giản một chút, tôi đói rồi."

Phồn Tinh bất giác cong khóe môi cười, nói: "Tôi làm bánh niên cao rồi."

Thư Dập vui vẻ tự đáy lòng. "Thế thì tốt!"

Phồn Tinh ra ngoài lấy hộp cơm, cho vào lò vi sóng quay nóng, nhân lúc không ai chú ý liền mang đến văn phòng của sếp. Thư Dập cũng thật nhanh trí, vừa nhìn thấy cô cầm hộp cơm bước vào, không nói gì, đứng dậy nháy mắt với cô rồi bước ra ngoài.

Hai người có tật giật mình nên không đi thang máy mà đi theo lối cầu thang thoát hiểm lên gian nhà kính, ngồi trước chậu cây xương rồng ăn bánh niên cao.

Từ sáng sớm, Phồn Tinh ở nhà đã chia bánh niên cao thành hai nửa, một nửa nhúng với trứng chiên lên làm bánh niên cao nướng, một nửa cho vào nấu với rau cải thành canh.

Phồn Tinh thích ăn ngọt, Thu Dập thích ăn mặn, thế nên ai cung vui, ăn say sưa.

Thu Dập nói:”Tối qua ăn bánh niên cao, trưa nay lại ăn nhưng không biết tại sao chẳng thấy ngấy chút nào.”

Phồn Tinh gắp miếng bánh niên cao ngọt cuối cùng hỏi Thu Dập:”Anh không muốn thử vị ngọt à?”

Thu Dập sợ cô ăn không no nên lắc đầu.

Phồn Tinh ăn miếng bánh niên cao ngọt cuối cùng, khoé miệng dính cả đường, hạt đường lấp lánh được ánh nắng chiếu vào trông như viên ngọc nhỏ. Cô không biết nên không lau, sau khi ăn thì uống trà táo đỏ, long nhãn, cô bị thiếu máu dạng nhẹ nên mùa đông hay uống loại trà này. Thu Dập đã nhìn quen chiếc cốc giữ nhiệt màu hồng của cô, thấy cô bưng cốc lên uống một ngụm, hạt đường lấp lánh vẫn ở bên khoé miệng lung lay như sắp rơi.

Anh bất giác không kìm được hỏi::”Có ngọt không?”

Phồn Tinh ngần người, cầm chiếc cốc có chút do dự. “Cốc này tôi vừa uống rồi, hay là tôi xuống lầu lấy một gói pha cho anh uống?”

Thu Dập đột nhiên đứng dậy, giơ tay cởi áo com lê ra rồi ném về phía sau. Chiếc áo bị ném đi bay giữa không trung giống như con diều hâu dang cánh, quệt vào một cái cây khiến đám lá cây lay động, cuối cùng nó vừa hay che lấp ống kính camera an ninh ở góc phòng.

Phồn Tinh còn đang ngơ ngác thì Thu Dập đã nghiêng người, một nụ hôn vừa nhẹ vừa ấm đáp xuống đôi môi cô.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sóng Lớn

Type: Nhã

Tống Quyết Minh ngủ đến ba giờ chiều thì bò dậy tắm gội, cảm thấy tỉnh táo hoàn toàn mới lái xe đến công ty. Anh ta nghĩ chắc Cao Bằng có ý đồ gì đây, lần nào mà chẳng giả nhân giả nghĩa, tốt đẹp gì đâu! Thế nên mặc dù đã có Thư Dập nhưng anh ta vẫn không yên tâm, muốn đến công ty xem thế nào.

Vừa bước vào công ty đã thấy bầu không khí khác lạ. Tiểu Cần mang cho anh ta ly cà phê, sau đó nói với vẻ nghiêm trọng: “Tổng tổng, sếp phải bình tĩnh nhé!”

Tống Quyết Minh chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. “Sao thế?”

Tiểu Cần nói: “Sếp uống nước trước đi ạ, từ từ em sẽ nói với sếp.”

Cô ấy nói như vậy, Tống Quyết Minh còn lòng dạ nào mà uống cà phê, liền dứt khoát hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi? Mau nói đi, đừng lằng nhằng nữa!”

Tiểu Cần đứng thẳng dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực. “Báo cáo Tổng tổng, không hiểu hôm nay Thư tổng có tâm trạng đặc biệt gì mà vừa nãy, lúc bọn em mang báo cáo dự toán vào, theo thói quen thì anh ấy sẽ trừ khoảng ba mươi phần trăm, nhưng hôm nay anh ấy lại xoẹt một cái ký ngay vào bản

báo cáo. Nhiệm vụ sếp giao, bọn em đã hoàn thành vượt mức, ha ha ha, sếp có ngạc nhiên không? Có vui không ạ?”

Tống Quyết Minh bất giác sợ hãi đến run rẩy. Dự toán hằng năm luôn là một trận chiến ác liệt, hội đồng quản trị khống chế rất nghiêm ngặt, thế nên cuối cùng Thư Diệp phải điều chỉnh cho cân bằng.

Tống Quyết Minh từ khi theo Thư Diệp lập nghiệp chưa từng phải trải qua nỗi khổ thiếu tiền, ngành kỹ thuật là ngành đốt tiền khủng khiếp, đặc biệt là làm nghiên cứu, lúc nào không có tiền, anh ta chỉ cần nói với Thư Diệp là cậu ta sẽ tìm cách kiếm tiền cho anh ta “đốt”, lúc khó khăn nhất Thư Diệp cũng không để cho bất cứ nhân viên kỹ thuật nào phải chịu ảm ức, khiến cho Tống Quyết Minh quen tiêu tiền như nước. Cuối cùng, khi công ty đi vào quỹ đạo, việc quản lý chặt chẽ hơn, đặc biệt là trước khi lên sàn chứng khoán hai năm phải khống chế nghiêm ngặt thành phẩm, dự toán mỗi năm đều phải cắt giảm theo Thư Diệp, Tống Quyết Minh mặc dù rất trung thành nhưng cũng học được một chút kỹ xảo, ví dụ dự toán báo cáo lên cấp trên sẽ cao hơn ba mươi phần trăm so với chi phí thực tế, như thế cho dù Thư Diệp có khấu trừ thì cũng không đến nỗi không đủ chi. Thế gọi là đòi giá trên trời, trả tiền dưới đất.

Tống Quyết Minh luôn cảm thấy mình làm thế là rất biết điều, không đến nỗi để các phòng ban khác có ý kiến, cũng không đến nỗi khiến Thư Diệp cảm thấy khó xử, và việc của phòng anh ta cũng không đến nỗi phải giật gấu vá vai.

Ai ngờ hôm nay Thư Diệp lại không cắt giảm, ký ngay vào bản dự toán. Tống Quyết Minh cảm thấy đã xảy ra chuyện, chuyện lớn là khác! Anh ta bắn khoăn nhìn Tiểu Cần, Tiểu Cần cũng bắn khoăn nhìn sếp. Tiểu Cần thầm nghĩ hay là sếp cô vui quá hoá ngốc? Hằng năm đều vì bản dự toán mà phải đấu trí, đấu dũng với Thư tổng, khó khăn lắm năm nay Thư tổng mới dễ dãi thế này, rõ ràng là được lợi quá rồi, tại sao Tống tổng còn có vẻ mặt nghiêm trọng như thế chứ?

Tống Quyết Minh hỏi: “Hôm nay có chuyện gì đặc biệt không?”

Tiểu Cần chớp chớp mắt, nói: “Không có chuyện gì đặc biệt ạ...”

Tống Quyết Minh không tin, tiếp tục truy hỏi: “Cô nghĩ xem, nghĩ kỹ xem, rốt cuộc công ty xảy ra chuyện gì đặc biệt, tốt xấu đều tính!”

Tiểu Cần cố gắng nhớ lại, rồi hỏi: “Việc chị Phồn Tinh xin nghỉ phép có tính không ạ? Mấy năm rồi chị ấy chưa từng xin nghỉ ốm.”

Tống Quyết Minh ngăn người, hỏi: “Phồn Tinh làm sao? Sao cô ấy lại xin nghỉ ốm?”

“Em nghe nói chị Phồn Tinh bị sai khớp cổ tay. Em gọi điện hỏi thăm rồi, chị ấy nói là đi bệnh viện chụp X-quang, bác sĩ nói xương không sao, chỉ là bị dẫn dây chằng, cần nghỉ ngơi hai ngày, thế nên chị ấy mới xin nghỉ phép hai ngày.”

“Vậy bây giờ Phồn Tinh ở đâu? Bệnh viện à?”

Tiểu Cần chớp chớp mắt. “Không ạ, hình như đã về nhà nghỉ ngơi rồi, vừa nãy em gọi điện thoại thì chị ấy bảo đã rời bệnh viện, nằm nghỉ một tối theo dõi xem sao, có khi ngày mai lại có thể đi làm được.”

Tống Quyết Minh nghĩ ngợi một lát rồi bình tĩnh ngồi xuống nói: “Chuyện này không liên quan đến Thư tổng. Cô cố nhớ lại xem, hôm nay Thư tổng làm gì? Có chuyện gì đặc biệt không, cậu ta gặp ai, hay nói chuyện gì?”

Tiểu Cần cố gắng suy nghĩ, rồi đột nhiên nhớ ra. “Hôm nay có một anh chàng vô cùng đẹp trai đến tìm Thư tổng, hình như là họ Cao, đúng rồi, Cao tổng của công ty điện tử Trường Hà. Anh ta vốn hẹn gặp sếp, sau đó sếp nói rằng để Thư tổng tiếp anh ta. Hình như họ nói chuyện rất lâu, Thư tổng rất vui vẻ.”

Tống Quyết Minh bất giác vỗ đùi một cái. “Thế thì đúng rồi! Tên nhãi Cao Bằng đó, nhất định lại gây chuyện rồi!”

Tống Quyết Minh đứng dậy bước ra ngoài. Tiểu Cần vội vàng hỏi: “Tổng tổng, anh đi đâu đấy ạ?”

Tống Quyết Minh nói: “Tôi đi tìm Thư Dập...”

Anh ta chưa nói hết câu đã không thấy bóng dáng đâu. Tiểu Cần nghĩ, hình như cô đoán đúng rồi, vậy là Tống tổng đã bị kích động. Cái người tên Cao Bằng đó, năm xưa chắc chắn là kẻ thứ ba chẵn ngang giữa Tống tổng và Thư tống, trông anh ta đẹp trai là thế, ăn mặc lại đom đóm, chắc chắn là trai bao rồi! Nếu không tại sao Tống tổng lại không muốn gặp Cao Bằng và nếu không tại sao Thư tống gặp Cao Bằng xong thì vui vẻ phê chuẩn ngay báo cáo dự toán của Tống tổng? Chắc chắn là vì Thư tống thấy áy náy!

Mặc dù không hẳn tâm thừa nhận, nhưng Tiểu Cần cũng thấy Thư tống thật chẳng ra làm sao. Tống tổng thì một lòng một dạ đối với Thư tống, giúp đỡ bao nhiêu năm, lại cùng gây dựng sự nghiệp, thế mà Thư tống còn lăng nhăng với trai bao! Thư tống thật có lỗi với Tống tổng. Tiểu Cần đau lòng cảm tở dự toán, thầm nghĩ, chẳng trách Tống tổng có bộ dạng hồn bay phách lạc như bị thất tình thế, mà đúng là thất tình thật, nên cho dù bản thân dự toán được phê chuẩn nhiều hơn dự tính ba mươi phần trăm thì vẫn cảm thấy uất ức!

Tống Quyết Minh đến mà chẳng thấy ai, chỗ ngồi của Phồn Tinh trống không, đây là điều rất hiếm khi xảy ra. Anh ta nhớ Tiểu Cần nói là Phồn Tinh bị dẫn dây chẳng, thầm nghĩ tan làm nhất định sẽ đến thăm cô, nhưng nhà cô ở đâu thì anh ta không biết, mà Phồn Tinh lại là đồng nghiệp nữ nên anh ta cũng không tiện dò hỏi.

Anh ta gạt đầu, đẩy cửa phòng của Thư Dập. Thư Dập cũng không có ở đây, nhìn đồng hồ đeo tay, đã đến giờ tan làm rồi, nhưng Thư Dập rất ít

khi tan làm đúng giờ, vì giống như anh ta, đều là trai độc thân, không có vợ con chờ ở nhà với cơm dẻo canh ngọt, lại chẳng có sở thích nào đặc biệt, về nhà sớm làm gì đâu, thế nên phần lớn thời gian họ dành cho việc tăng ca.

Tống Quyết Minh đứng trong văn phòng rộng lớn của CEO, thấy trống vắng đìu hiu, cảm giác có cái gì đó sai sai. Chắc chắn là vì tên nhãi Cao Bằng đó, hẳn cứ xuất hiện là chẳng có gì tốt đẹp mà.

Anh ta rời khỏi văn phòng của Thư Dập, vừa đi vừa gọi điện cho Phồn Tinh.

Giọng của Phồn Tinh vẫn như thường ngày. “Tổng tổng chào anh!”

Tống Quyết Minh vội vàng hăng giọng, nói: “À...Phồn Tinh à, anh nghe nói em bị dẫn dây chẳng, có cần anh đến không, nhân tiện mang cho em ít đồ ăn?”

Phồn Tinh vội vàng nói: “Không cần, không cần đâu ạ, đã có bạn em chăm sóc rồi, cảm ơn anh!”

“Hay là anh đến thăm em nhé!”

“Em thật sự không sao đâu ạ, chỉ bị dẫn dây chẳng nhẹ thôi, chườm đá lạnh rồi bôi thuốc là khỏi ạ. Anh yên tâm, có khi ngày mai em đi làm được rồi.”

Tống Quyết Minh thấy thái độ của cô rất kiên quyết thì đành nói: “Vây được rồi, có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho anh, đừng khách sáo nhé!”

Phồn Tinh liên tục nói cảm ơn, sau khi cúp điện thoại thì bất giác đưa tay trái không bị thương lên che mặt, thầm nghĩ tất cả chuyện này là sao chứ?

Cô vốn đang ăn bánh niên cao, uống trà long nhãn, thời tiết trong lành, ánh nắng tràn ngập khắp nơi, vô cùng ấm áp, ngay cả cây xương rồng trong cũng mập mạp đáng yêu, sau đó Thư Dập đột nhiên ném cái áo đi vào cúi xuống hôn cô.

Cô ngồi trên giá để hoa, bị nụ hôn của anh dọa cho sợ hãi giữa người về phía sau và bị mất thăng bằng, khiến cả người và giá để hoa đổ ầm xuống. Lúc đó Thư Dập cũng rất sợ hãi, vội vàng ôm cô dậy, hỏi cô có đau đầu không, có đau tay không có đau chân không, sau đó định ôm cô chạy xuống tầng.

Cô lại chẳng thấy đau ở đâu, chỉ cảm thấy anh đang làm cô sợ hãi, vội vàng nhắc nhở: “Tôi không sao, anh mau đi đi, có đồng nghiệp kia!”

Phồn Tinh cũng không biết vì sao lại chột dạ như thế, đi thuyết phục Thư Dập rằng mình không sao, suýt chút nữa cô còn tập bài thể dục ở trước mặt anh, tóm lại là vừa dụ vừa dỗ Thư Dập xuống lầu trước. Cô thấy áo vest của anh đang che ống kính camera thì bất giác bật cười, bước đến lấy xuống, kết quả là lúc kéo áo không hiểu sao lại bị dẫn dây chẳng.

Cô cũng không biết mình bị dẫn dây chẳng là vì cú ngã hay là do động tác kéo áo xuống, cũng có thể do cô bị viêm gân từ trước, tóm lại là buổi chiều cô phát hiện cổ tay phải của mình ngày càng đau, không thể gõ bàn phím được, sau đó thì bắt đầu sưng đỏ nên mới xin nghỉ đến bệnh viện.

Lúc từ bệnh viện đi ra thì cũng là giờ làm, cô về đến khu nhà mình thì thấy Thư Dập đang đứng đợi cô, xe của anh không có thể đỗ xe của khu nên không thể vào, Phồn Tinh đành phải đăng ký gửi xe khách. Anh xách hai túi thực phẩm lớn mua ở siêu thị, theo cô lên lầu.

Cô muốn tới giúp đỡ nhưng bị Thư Dập cầm túi đá ấn ngồi xuống xô pha, đành ngoan ngoãn chườm đá, nhìn anh tất bật trong bếp.

Phồn Tinh cảm thấy đầu óc mình hơi loạn, cần phải xử lý lại một chút, nhưng chẳng mấy chốc món cánh gà coca đã nấu xong, Thư Dập cho vào đĩa để ở bàn uống nước trước mặt cô, nói: “Ăn trước đi, ăn gì bổ nấy.”

Lúc anh bước ra thì mở cửa phòng bếp, trong phòng bỗng toả ra mùi thơm nồng của món chân giò kho khiến Phồn Tinh dù không đói cũng không kìm được nuốt nước miếng.

Thư Dập nói: “Thơm không? Tôi học mẹ nấu món chân giò kho rất thơm, nhưng phải hầm rất lâu thì thịt mới nhừ, da mới mềm.”

Phồn Tinh không biết nói sao, chỉ cố gắng ăn cánh gà bằng một tay.

Thư Dập vẫn quần tạp dề cùng ăn cánh gà với cô, rồi hỏi: “Bữa chính ăn gì? Cháo bát bảo? Cơm hay cơm trộn rau thịt?”

Phồn Tinh ăn cánh gà, khoé miệng dính đầy xì dầu, anh lau sạch cho cô. Cô bỗng ngơ ngẩn, cảm xương gà ngồi bất động giống hệt chú mèo chiêu tài.

Thư Dập thấy thật thú vị, hằng ngày cô nhanh nhẹn biết bao, thế mà cứ hôn một cái là như bị chập điện. Anh hài lòng quyết định: “Tối nay ăn cơm trộn rau thịt và cháo bát bảo!”

Anh lại vào phòng bếp bận rộn. Phồn Tinh thì một lúc lâu sau mới định thần lại, chậm chạp đặt xương gà xuống, nghiêm túc suy nghĩ mấy vấn đề triết học, ví dụ cô là ai và đây là đâu tại sao sắp lại đang nấu cơm trong bếp nhà cô...

Đúng lúc này Tống Quyết Minh gọi điện bảo muốn đến thăm cô. Cô sợ hãi, vội vàng bảo anh ta đừng đến. Thật buồn cười, chỉ một Thư Dập ở nhà cô, cô đã không thể tư duy bình thường được rồi, nếu lại thêm một Tống tổng nữa thì “CPU” của cô chắc chắn không thể xử lý được, sẽ khiến cả “hệ thống” bị hỏng mất.

Có thể nói rằng Thư Dập nấu món chân giò kho theo bí quyết gia truyền rất ngon, nấu xong, anh còn dùng dao thái thành miếng nhỏ, thịt mềm bị nhừ, rất vừa miệng. Phồn Tinh không quen cầm đĩa tay trái nên Thư Dập lấy đĩa đưa cho cô, thế là cô cầm đĩa ăn một miếng thịt chân giò. Lúc đầu cô chỉ định ăn cháo bát bảo thôi, nhưng sau khi Thư Dập mang món chân giò lên còn mang thêm một bát mì rưới nước sốt đỏ đậm, cô thấy ngon hơn cả thịt.

Cô vừa dùng đĩa cuốn mì vừa nói: “Không ngờ anh nấu đồ ăn Trung Quốc lại ngon đến vậy.”

“Vậy ăn nhiều một chút.” Anh ăn cơm trộn rau thịt cũng rất ngon, liền bưng bát lên, hỏi: “Có muốn ăn một bát không?”

Đúng lúc đó thì chuông cửa reo, Thư Dập định đứng dậy mở cửa theo thói quen, nhưng Phồn Tinh nhớ ra cô mới là chủ nhà liền vội vàng đứng dậy. Thư Dập ngồi xuống tiếp tục ăn. Phồn Tinh cứ nghĩ là nhân viên chuyển phát nhanh, trong lòng không khỏi buồn bực, đứng dậy nhìn qua mắt thần thì thấy một bó hoa tươi cực lớn. Cô đang kinh ngạc thì điện thoại đột ngột đổ chuông, là Tiểu Cần gọi đến.

Giọng nói vui vẻ của Tiểu Cần vang lên trong điện thoại: “Chị Phồn Tinh ơi, mau ra mở cửa, bọn em tới thăm chị nè!”

Phồn Tinh cảm thấy như có tiếng sấm nổ trên đầu, bất giác hỏi: “Bọn em? Bọn em là những ai?”

“Có em, Tổng tổng, chị Uông phòng Hành chính và mấy đồng nghiệp khác. Chị có bất ngờ không?”

Phồn Tinh dờ dẫm một giây, sau đó thì cái khó ló cái khôn.”Chị đang ở trong phòng vệ sinh, xin lỗi, chị sẽ ra mở cửa ngay đây, đợi chút nha!” Cô cúp máy, trở lại bàn ăn, kéo Thư Dập đứng dậy.”Mau! Mọi người đến! Mau trốn đi!”

Thư Dập cũng chờ ra một lúc, lập tức hỏi: “VẬY TÔI TRỐN Ở ĐÂU?” Phồn Tinh chỉ vào phòng vệ sinh, nghĩ không đúng bèn đẩy anh vào căn phòng trống mà cô thường tập yoga trong đó, đang định khoá trái cửa thì Thư Dập bỗng nhìn thấy đồ ăn trên bàn. “Chờ đã!”

Anh chạy ra lấy bát đĩa của mình, tiện tay để trên bàn uống nước trong phòng, sau đó nhanh chóng cởi tạp dề khoác lên người Phồn Tinh rồi buộc dây cho cô.

Phồn Tinh lóng ngóng khoá cửa phòng, dùng một tay chỉnh lại mái tóc rồi mới ra mở cửa.

Tiểu Cần cầm bó hoa, cười híp mắt gọi: “Chị Phồn Tinh!”

Đúng lúc đó, Phồn Tinh đột nhiên nhìn thấy chiếc áo khoác của Thư Dập đang treo trên giá sau cánh cửa...Cô nhanh trí để mọi người vào hết, lấy thân mình che chiếc áo, dựa vào cửa nói: “Xin chào, xin chào! Mời vào! Mọi người mau vào đi!”

Nhân lúc mọi người ồ ạt bước vào, cúi đầu cởi giày dép, cô nhanh nhẹn lấy áo xuống, một tay vội vàng cuộn lại nhét vào trong ngăn tủ, động tác dứt khoát, chỉ có điều tay phải không được linh hoạt làm cánh tủ đóng lại “rầm” một tiếng, tim cô suýt vọt lên tận cổ, may mà không ai phát hiện ra. Cô nói: “Nhà cửa bừa bộn, mọi người cứ tự nhiên nhé!”

Tống Quyết Minh hỏi: “Phồn Tinh, tay em thế nào rồi, có đỡ chút nào không?”

Phồn Tinh chưa kịp trả lời, các đồng nghiệp đã tranh nhau nói: “Phồn Tinh, hoa để ở đâu?”, “Bọn chị mang cho em ít đồ ăn, em để vào tủ lạnh, lúc nào ăn thì quay lò vi sóng nhé!”. “Phòng của chị Phồn Tinh đẹp quá, đẹp thật đấy!”

Tiểu Cần và chị Uông phòng Hành chính tìm bình cắm hoa, Tiểu Cần ríu rít: “Oa, chị Phồn Tinh à, cái tạp dề hình gấu con của chị đáng yêu quá! Chẳng mấy khi được nhìn chị mặc thế này, tuyệt thật!”

Phồn Tinh đã bình tĩnh hơn, cười đáp: “Chị mua trên Taobao đấy, lúc nào chị gửi link cho em!”

Chị Uông nhìn thấy đồ ăn trên bàn, nói: “ Phồn Tinh à, em chăm chỉ quá, một mình mà cũng nấu thật nhiều món.”

Phồn Tinh nghĩ dù thế nào thì một tay cũng không thể nấu lắm món phức tạp thế này đành nói: “Thực ra...em làm từ mấy hôm trước, bảo quản trong ngăn đá, hôm nay đun nóng lên ăn đấy ạ.”

“Món chân giò kho này thơm quá đi!” Tiểu Cần bất giác khen. “Chị Phồn Tinh, em nếm thử một miếng nhé!”

Phồn Tinh đành phải vào bếp lấy đĩa.”Nào, nào, mọi người cùng nếm thử xem!”

Vậy là món chân giò kho mà Thư Dập vất vả hầm mấy tiếng đồng hồ bị mọi người thi nhau nếm thử.

Tiểu Cần nói: “Chị Phồn Tinh, chị nấu ăn giỏi quá, sau này ai lấy được chị thì người đó thật là hạnh phúc!”

Tống Quyết Minh nói: “Chúng tôi đến đây là để thăm em, tay em bị thương như thế, đáng lẽ không nên ăn đồ em nấu mới phải.”

Phồn Tinh vội vàng nói: “Không sao, không sao ạ, chẳng mấy khi mọi người đến chơi, em nấu cũng nhiều, mọi người cứ ăn đi ạ.”

Tiểu Cần nói: “Chị Phồn Tinh, chúng em mang pizza cho chị, còn có thịt bò kho, bánh mì ruốc, lúc nào muốn ăn, chị cho vào lò vi sóng quay lại

là được.”

Phồn Tinh liên tục nói cảm ơn. Chị Ưông nhìn ngó hai phòng của cô rồi nói: “Em sống một mình ở đây hả? Ở đây không tồi đâu.”

Phồn Tinh nói: “Em sống cùng bạn, nhưng cô ấy đi nghỉ Tết chưa về nên vẫn khoá cửa phòng.”

Mấy lời này Phồn Tinh vừa mới nghĩ ra, nhân tiện nói luôn, đúng là không thể chê vào đâu được. Thư Dật đang áp tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh cũng phải thầm khen ngợi cô, thật là giỏi ứng biến.

Mọi người tự nhiên đi tham quan các phòng, khen Phồn Tinh sống ngăn nắp, sạch sẽ.

Phồn Tinh vô cùng cảm kích. “Cảm ơn mọi người, tan làm còn đến thăm em, lại còn có cả hoa nữa, đẹp lắm ạ.”

Tiểu Cần nói: “Chị Phồn Tinh chẳng mấy khi nghỉ ốm, ồ, mà từ hồi em vào công ty làm đến giờ chưa thấy chị ốm bao giờ...Ồi phi phui cái mồm, ý em muốn nói là chị luôn chăm chỉ làm việc, Tổng tổng vừa đề nghị là mọi người hưởng ứng ngay và đều muốn đến thăm chị, thế nên mới cùng nhau qua đây.”

Phồn Tinh vô cùng cảm động. “Cảm ơn Tổng tổng! Cảm ơn mọi người!”

Tổng Quyết Minh tỏ ra bất mãn. “Cái cậu Thư Dật này hôm nay không biết có chuyện gì mà tan làm từ sớm. Cậu ta phải là người đến thăm em đầu tiên mới đúng chứ!”

Phồn Tinh vốn chột dạ sẵn, nghe thấy câu này thì vành tai bất giác đỏ ửng, mặt nóng bừng bừng. “Không sao, không sao, Thư tổng thường ngày rất tốt với em ạ.”

Tống Quyết Minh nói: “Hằng ngày em chăm chỉ tận tụy, pha cà phê còn sợ cậu ta bị bỏng, để nhiệt độ vừa phải mới mang vào cho cậu ta, em bị dẫn dây chẳng mà cậu ta không tới thăm em thì chẳng ra làm sao, chẳng có tình đồng nghiệp gì cả! Để anh gọi cho cậu ta!”

Phồn Tinh vội vàng ngăn lại: “Đừng, đừng ạ! Tống tổng, tay em thật sự không sao cả, ngày mai có thể đi làm rồi mà.”

“Ngày mai em còn muốn đi làm sao? Anh sẽ xin Thư Dập cho em nghỉ phép thêm một ngày.”

Tống Quyết Minh không nói không rằng, cầm di động gọi điện cho Thư Dập.

Phồn Tinh chỉ biết mở to mắt nhìn, không thể cản nổi, âm thầm cầu mong Thư Dập có cầm theo di động và chỉnh sang chế độ rung.

Thư Dập ở phía sau cánh cửa nghe thấy thế cũng lập tức lấy điện thoại...Nhưng sờ túi bên trái thấy không có, túi bên phải cũng không...Cuối cùng anh cảm thấy như có sét đánh trên đỉnh đầu, lần đầu tiên trong cuộc đời anh toát mồ hôi lạnh.

Phồn Tinh ở bên ngoài càng cảm thấy như bị sét đánh trên đỉnh đầu, vì tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên trong tạp dề của cô. Cô vụng lỉnh không ngờ Thư Dập lại để di động trong tạp dề. Bình thường cô luôn có thể chuyển nguy thành an, nhưng bây giờ thì lực bất tòng tâm. Trong đầu cô lúc này hoàn toàn trống rỗng, mắt chỉ nhìn thấy cây cải thảo trong bếp, nghiêm túc nghĩ ngợi xem có nên đập đầu vào cây cải thảo đó để ngắt đi không, đỡ phải đối phó với tình huống khó xử này.

Khoảng hai, ba giây sau, cô tự nhiên như không lấy điện thoại từ trong tạp dề ra, nói: “Xin lỗi, em nghe điện thoại một chút.”

Tống Quyết Minh nhìn chiếc điện thoại trong tay cô, lại nhìn vào chiếc điện thoại trong tay mình.

Phồn Tinh vô cùng may mắn khi điện thoại của cô và của sếp cùng hãng cùng kiểu, năm ngoái khách hàng đã tặng cho họ loại mới nhất, giống hệt nhau. Có thể là giọng điệu của cô quá chân thật nên tất cả mọi người đều không cảm thấy khác lạ. Cô đi vào bếp, lập tức bấm nút tắt nguồn, sau đó mới giả vờ nghe điện thoại.

“Mẹ ạ, vâng được ạ, vâng...Thôi mẹ nhé, đồng nghiệp của con tới, vâng, được ạ, con chào mẹ...”

Lúc bước ra khỏi phòng bếp, Phồn Tinh cảm thấy mình có thể giành giải Oscar cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Tiểu Cần nhìn Tống Quyết Minh cầm điện thoại thất thần thì tò mò hỏi: “Tổng tổng, anh gặp được Thư tổng không ạ?”

Tống Quyết Minh ra sức lắc đầu, nói: “Thật kỳ lạ, tắt máy rồi.”

“Di động hết pin, hoặc có thể là đang lái xe, tín hiệu không tốt...”
Tiểu Cần nói.

Tống Quyết Minh lắc đầu rồi bỗng nhiên lại gạt đầu, nói: “Lát nữa tôi gọi lại cho cậu ta.”

Phồn Tinh định gọt hoa quả mời mọi người. Chị Uông nói: “Không cần đâu em, tay em đang thế kia, mà cũng muộn rồi, bọn chị giờ nên về thôi, em nghỉ sớm đi!”

Đồng nghiệp đến nhanh mà đi cũng nhanh, họ thi nhau chào tạm biệt, còn không cho Phồn Tinh ra tiễn, như một đàn ong vỡ tổ. Phồn Tinh đóng cửa lại rồi thở phào một hơi, cô định thần lại và nhanh chóng chạy đến mở cửa căn phòng kia.

Thư Dập tỏ ra hết sức điềm tĩnh, dựa người trên khung cửa sổ.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau, cuối cùng anh không nhịn được bật cười thành tiếng. Phồn Tinh hỏi: “Anh cười gì vậy?” Nói xong cô cũng không nhịn được bật cười.

Cô vừa cười vừa lấy điện thoại đưa cho anh. “Trả anh này!”

Thư Dập mở điện thoại, gọi lại cho Tống Quyết Minh. “A lô, lão Tống à, là tôi đây. Vừa nãy gọi điện cho tôi à?” Anh điềm nhiên như không, vừa bước vừa nói dối: “Ừm, điện thoại hết pin, vừa sạc thấy cuộc gọi nhớ...”

Phồn Tinh cảm thấy Thư Dập cũng có thể nhận giải thưởng dành cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Thư Dập gọi điện cho Tống Quyết Minh, nói dăm câu ba điều rồi lại bàn đến công việc. Phồn Tinh dọn dẹp bàn ăn, hâm nóng lại thức ăn, Thư Dập cũng không tập trung ăn uống, vừa gảy cơm vừa gửi email cho Tống Quyết Minh.

Ăn cơm xong, thu dọn xong bát đĩa, Thư Dập mới nói: “Tôi về đây, em nghỉ sớm đi.” Phồn Tinh chưa kịp đáp, anh lại hỏi: “Tối mai em ăn gì?”

Phồn Tinh ngẩn người. “Gì ạ?”

“Tối mai em muốn ăn gì, tôi nấu cho em ăn, chẳng phải tay em bị thương sao?” Thư Dập nói rất tự nhiên. “Hay là ngày mai tan làm, tôi và em cùng đi mua đồ?”

Phồn Tinh ngơ ngác hỏi: “Ngày mai lại đến? Anh thế này là...”

Thư Dập phóng khoáng nói: “Tôi đang theo đuổi em, thế nên muốn lấy lòng mà!”

Anh nói rất thẳng thắn khiến Phồn Tinh nhất thời đờ đẫn. Anh cảm thấy thật thú vị, bây giờ không hôn cô ấy, cô ấy cũng đoán mạch rồi, rõ ràng là một người hoạt bát, vừa nãy rất nhanh trí thế cơ mà! Anh không kìm được đưa tay véo má cô. “Ngủ sớm đi, mai gặp lại!”

Cho đến khi anh đi được mấy phút rồi, Phồn Tinh mới ra sức lắc đầu, đưa tay lên sờ má, nghĩ đến ba chữ “muốn lấy lòng” vô cùng hùng hồn của sếp, cảm thấy sự việc đã phát triển đến mức khiến cô mơ hồ.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phỉ Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 3+2

Type: Nhã

Do dự mãi, cuối cùng gọi điện thoại cho Cố Hân Nhiên. Cô ấy đang phải tăng ca, rằm tháng Giêng này có một nữ minh tinh ly hôn, hai ngày nay tin tức sôi sục trên báo mạng, cô ấy vừa ăn mì úp vừa xem tình hình dư luận, miệng vừa nhai vừa nói: “Sao thế?”

“Có chuyện này...ừm...cậu có tiện nói chuyện không?”

Cố Hân Nhiên ôm bát mì húp xì xụp. “Tiện chứ, cậu nói để Tớ đang đeo tai nghe!”

Phồn Tinh nói: “Đang có chàng muốn theo đuổi tớ...”

“Thế thì tốt quá rồi! Tốt quá! Tớ đã bảo bao năm nay cậu có số đào hoa mà! Nào, khai báo với chị đi, người đó làm nghề gì, có đẹp trai không?”

Phồn Tinh ấp úng nói: “Chẳng phải tớ đang bán khoản đây sao?”

“Bán khoản? Chẳng lẽ lại là lão Tống đó?”

“Không phải, không phải” Phồn Tinh vội vàng nói. “Thực ra...là một anh khoá trên cùng trường đại học.” Thông tin có thể coi là thật.

“Ồ, anh khoá trên à, thế thì quen nhau lâu rồi hả? Đẹp trai không? Có muốn ngủ với anh ta không?”

Phồn Tinh: “...”

Cố Hân Nhiên nói: “Cậu bây giờ độc thân, độc thân đấy cô nương! Thề thì nên biết hưởng thụ niềm vui và sự tự do của người độc thân chứ! Có người theo đuổi, muốn ngủ với anh ta thì cứ thử xem sao, nếu không muốn ngủ thì không cần để ý tới anh ta, có gì mà phải băn khoăn chứ!”

Phồn Tinh nói: “Tớ sợ ngủ với anh ấy, tai hoạ không lường...”

“Thế là muốn ngủ với người ta rồi...” Cố Hân Nhiên để ý ngay đến vấn đề trọng điểm này và hoàn toàn phản đối. “Sợ tai hoạ gì, chuyện đến đâu hay đến đó, chẳng lẽ anh ta bám theo cậu, bắt cậu chịu trách nhiệm sao?”

Phồn Tinh chán nản nói: “Cậu không hiểu đâu.”

“Đương nhiên là tớ không hiểu rồi, anh ta theo đuổi cậu chứ có phải theo đuổi tớ đâu.” Cố Hân Nhiên nói. “Chẳng lẽ anh ta không phải độc thân?”

“Không phải thế.”

“Thế thì được rồi, không vi phạm pháp luật và đạo đức, trai chưa vợ gái chưa chồng, cậu muốn qua lại thì qua lại, không muốn thì thôi, quan sát thêm một thời gian nữa.”

Phồn Tinh hoàn toàn không chú ý đến những gì cô bạn nói. “Nhưng anh ấy nói anh ấy đang muốn lấy lòng tớ...”

“Nói thì có tác dụng gì, làm mới tính. Hành động, hành động, hành động! Đừng bao giờ tin đàn ông nói, hãy nhìn vào việc họ làm...”

“Anh ấy còn nói ngày mai lại đến nấu cơm cho tớ ăn...”

Cuối cùng Cố Hân Nhiên cũng đặt bát mì xuống. “Ồ ồ, đã nấu cơm cho cậu ăn rồi à? Lại? Lại? Có nghĩa là hôm nay anh ta đến rồi, ngày mai muốn đến nữa? Hành động lấy lòng này được lắm! Nấu ăn có ngon không?”

Phồn Tinh thật thà đáp: “Rất ngon.”

“Thế thì còn gì phải băn khoăn nữa, anh ta muốn lấy lòng thôi!”

“Tớ sợ không giữ nổi...”

Cố Hân Nhiên đặt mạnh cốc trà xuống bàn. “Chúc Phồn Tinh, cậu điên rồi, cậu đã động lòng rồi. Chỉ tình yêu thật sự mới khiến người ta suy tính được mất. Cậu nhìn lão Tống đi, cho dù người ta muốn lấy lòng thế nào, cậu cũng không sợ không giữ được, đúng chưa? Tại sao người này muốn lấy lòng thì cậu lại sợ chứ?”

“Không phải là sợ, mà là cảm thấy mọi việc xảy ra quá đột ngột...”

“Có tình yêu nào không đột ngột đâu. Chúc Phồn Tinh, tớ nói cho cậu biết nhé, cậu đừng có chần chừ, khi tình yêu đến, hãy坦然 nhiên đón nhận, đừng sợ, cũng đừng nghĩ là mình không giữ được, người ta đã lấy hết dũng khí theo đuổi cậu, muốn cho cậu cơ hội, cậu còn sợ gì nữa!”

Phồn Tinh nghĩ thấy cũng đúng, là sếp muốn theo đuổi cô. Anh đẹp trai, tuấn tú hơn người, oai phong khí phách như thế nhưng chẳng phải tìm cách lấy lòng cô đấy sao!

Được Cố Hân Nhiên ra sức cổ vũ nên sau khi nói chuyện xong, Phồn Tinh vui vẻ chìm vào giấc ngủ, không lo lắng gì nữa.

Chỉ có Thư Dập là không ngủ được, vì lúc này, xe còn chưa vào đến khi nhà thì anh đã phát hiện lão Tống đang cầm chai rượu đứng đợi ở cổng.

Vừa nhìn thấy xe của anh lướt tới, lão Tống đã nói: “Đợi cậu cả nửa ngày, đi đâu thế?”

Thư Dập đành phải nói dối: “Có bạn học vừa về nước, đến chỗ cậu ta ngồi một lát.”

Lão Tống mở cửa xe, leo lên ngồi.”Đi nào, tối nay chúng ta thảo luận về chuyện lần trước chưa nói xong.”

“Đừng tăng ca nữa, ngày mai đi làm rồi nói.”

Lão Tống nhìn Thư Dập. “Cậu sao vậy? Quen biết cậu bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên thấy cậu từ chối không tăng ca đấy.”

“Có phải chuyện gấp gáp gì đâu, anh cũng đừng thức đêm nữa, không tốt cho sức khoẻ.”

“Có phải cậu bị Cao Bằng đánh vào đầu không? Hai ngày nay cậu cứ thế nào ấy!”

Thư Dập lái xe vào hầm, đỗ xong xuôi rồi nói: “Lên nhà uống một cốc không?”

Lão Tống thở dài. “Không nói chuyện công việc thì uống sao nổi.”

“Anh cũng đừng suốt ngày lo lắng về công việc thế, cái gì cũng phải có căng có chùng, làm việc thì cũng phải có lúc, đừng căng thẳng quá!”

“Không được, hôm nay cậu phải uống rượu với tôi, tôi nghĩ mình thất tình rồi.”

Thư Dập hỏi: “Thất tình? Anh yêu ai? Sao thế, chia tay rồi à?”

Lão Tống buồn bã đáp: “Yêu đơn phương.”

Thư Dập vỗ vai anh ta. “Yêu đơn phương thì đừng ủ rũ nữa, cái này không tính là thất tình, chỉ tính là chưa theo đuổi được thôi.”

Kết quả lão Tống lôi kéo anh, hai người uống hết chai vang không nói, còn viết đầy công thức lên tấm bảng trong thư phòng, mỗi người một ý, tranh cãi không thôi, nửa đêm nửa hôm còn suýt cãi nhau. Cuối cùng, lão Tống nằm vật ra xô pha ngáy khò khò. Khách hàng ở Mỹ đến giờ làm thi nha gửi email cho Thư Dập, trong đó có mấy việc quan trọng, anh đành phải lập tức trả lời. Đến gần sáng anh thấy không ổn, dù sao cũng phải chợp mắt một lát, nếu không tối nay không trụ nổi mất, anh còn phải đi lấy lòng ai đó cơ mà.

Phồn Tinh ngủ rất ngon, khi đồng hồ báo thức reo vang thì cô đã dậy được hai mươi phút, vì cổ tay bị dẫn dây chằng, không dễ dàng trang điểm nên cô trang điểm ở nhà rồi mới đi làm. Định xin nghỉ hai ngày, nhưng tối qua trước khi ngủ thấy tay cũng đã đỡ nhiều, sáng dậy bôi ít thuốc là có thể đi làm rồi.

Lúc ngồi trên taxi mở điện thoại ra xem, thấy Thư Dập gửi email cho cô lúc sáng sớm, nói rằng hôm nay anh đến công ty muộn, còn có email khác gửi sau vài phút, nội dung nói xin lỗi vì đã quên mất tay cô đang bị đau, bảo cô cứ yên tâm ở nhà nghỉ ngơi cho khoẻ.

Phồn Tinh xem thời gian gửi hai email này thì biết anh đi ngủ rất muộn. Dù sao lịch trình của anh hôm nay cũng không có gì đặc biệt quan trọng.

Cô đang quẹt thẻ thì gặp ngay Tiểu Cần. Cô ấy vô cùng ngạc nhiên.”Chị Phồn Tinh, sao chị lại đi làm?”

Phồn Tinh nói: “Tay chị đỡ nhiều rồi, đến công ty xem thế nào.”

Tiểu Cần nhìn ngó xung quanh, kéo cô ra một bên, vẻ mặt kỳ lạ hỏi cô: “Chị có cảm thấy gì không, hai hôm nay Tổng tổng thế nào ấy, Thư tổng cũng vậy, hình như có chuyện gì đó đang xảy ra!”

“Vì Cao Bằng còn gì, em đã kể với chị rồi đó.”

“Không phải, không phải! Có vụ mới nhất cơ!” Tiểu Cần nói.”Chị biết không, hôm qua bọn em đi thăm chị, lúc xuống lầu,Tổng tổng đột nhiên ngẩn người ra.”

Phồn Tinh giật nảy mình, bất giác hỏi: “Anh ấy làm sao?”

“Chị biết không, tối qua Tổng tổng không lái xe, bọn em gọi taxi đến nhà chị. Lúc từ nhà chị về,bọn em nhìn thấy có một chiếc xe rất đẹp đỗ ở ngay chỗ đỗ xe gần cổng của khu nhà. Chị Ưống còn nói: “Ồ, cái xe này đẹp quá, không biết là nhãn hiệu gì.” Ai ngờ Tổng tổng nhìn thấy chiếc xe đó thì lập tức bước tới mở cửa xe. Chị biết điều kỳ lạ gì xảy ra không? Cửa xe bỗng nhiên mở ra, Tổng tổng ngó đầu vào trong thì không thấy có ai. Nhưng nhìn vẻ mặt đau khổ của Tổng tổng thì còn thảm hơn là bắt gian tại giường.”

Phồn Tinh giật thót tim, hỏi: “Đợi đã, chị hơi bị rối. Anh ấy nhìn thấy xe rồi bước đến mở cửa, cửa xe mở ra, là xe gì vậy?”

“Bọn xem đều không biết.” Tiểu Cần nói.”Lúc đó em cũng thấy mơ hồ, thậm chí sao Tổng tổng lại mở cửa xe của người khác chứ? Chủ xe để quên chìa khoá ư? Kết quả Tổng tổng nói, chiếc xe này có thể mở bằng cảm ứng vân tay. Ôi, chị không thể tưởng tượng được vẻ mặt của anh ấy lúc đấy đâu! Chị nói xem, có người nào ngoài bản thân còn lưu dấu vân tay của Tổng tổng lên khoá xe chứ? Hai người này nhất định có quan hệ vô cùng thân thiết!”

Phồn Tinh trầm nghĩ, hình như tối qua Thư Dập lái một chiếc xe mới, anh có nhiều xe, thỉnh thoảng lại thay đổi. Vì rất nhiều xe hơi hiện nay có

hệ thống hỗ trợ lái xe tự động, trong đó phần kỹ thuật quan trọng nhất đều liên quan đến con quay hồi nhất để trải nghiệm cảm giác dùng sản phẩm mới.

Tiểu Cần quyết tâm nói ra dự đoán của mình: “Chị xem, Tổng tổng thân thiết với người này đến mức lái chung một chiếc xe, chắc chắn là anh ấy với người đó sống cùng nhau, nếu không làm sao có thể lưu cả dấu vân tay trên khoá xe nữa chứ!”

Phồn Tinh mở to mắt, không thốt nên lời.

Tiểu Cần nói: “Theo phân tích của em, người này nhất định là nam giới, vì màu xe và phong cách rất mạnh mẽ, nam tính. Điều quan trọng là tối qua em đứng bên cạnh liếc vào bên trong thấy ghế lái được chỉnh ra phía sau rất nhiều, chứng tỏ người lái có đôi chân dài, chiều cao phải khoảng một mét tám mươi. Sau đó em lên mạng tra thì thấy đây là loại xe mới, được bán trên toàn thế giới chưa bao lâu, lại bán rất chạy, nghe nói đơn đặt hàng xếp dài đến tận sang năm. Vậy mà bây giờ người đó đã được lái chiếc xe này, chứng tỏ có mối quan hệ cực kỳ đặc biệt với hãng xe hoặc đại lý.” Tiểu Cần bỗng kích động oà lên một tiếng. “Tổng tổng chắc chắn có người yêu bí mật! Người này lái chiếc xe đời mới nhất thế giới, khoá vân tay của chiếc xe này cũng có vân tay của Tổng tổng. Người này còn cao mét tám, chân rất dài. Đúng là cường công cường thụ (*)! Hôm qua chắc chắn Tổng tổng đã phát hiện người này lén lút phản bội anh ấy. Thật là độc ác mà! Bị một anh chân dài cầm sừng... Người này lại sống cùng khu nhà với chị đấy, chị Phồn Tinh, chị có để ý thấy ở khu nhà mình có soái ca chân dài nào không, loại gay gay ấy...”

(*) Cường công cường thụ: thuật ngữ thường dùng trong truyện đam mỹ. “Cường” ở đây không chỉ đơn giản là mạnh mẽ về ngoại hình, mà còn có hàm ý mạnh về tài chính, đầu óc, về độ ngang ngược, cổ chấp, cứng đầu. Nếu chỉ có một bên “cường” thì bên kia phải chịu thiệt xuống nước, còn hai bên mà “cường” thì thế nào cũng sút đầu mẻ trán mới nên cơm nên cháo.

Phồn Tinh nói: “Chắc gì đó đã là xe của bạn Tổng tổng...Không nói chuyện với em nữa, chị có việc phải làm rồi.”

Tiểu Cần lưu luyến nói: “Chị Phồn Tinh, nếu chị nhìn thấy chủ chiếc xe đó thì nhớ chụp ảnh lại nha! Em muốn xem anh ta có đẹp trai không, có hợp với Tổng tổng không...”

Phồn Tinh buồn cười quá nhưng chỉ nói: “Chắc chắn là hợp, hợp về ngoài!”

Tiểu Cần còn muốn nói gì đó nhưng Phồn Tinh đã quay người rời đi, Tiểu Cần ngoảnh đầu lại rồi đột ngột kéo tay Phồn Tinh.”Đến rồi, đến rồi! Người hợp về ngoài thực sự đến rồi!”

Phồn Tinh quay lại nhìn thì thấy Thư Dập và Tống Quyết Minh sánh vai bước vào, hai người đàn ông chân dài cùng sải bước trông rất đẹp, đặc biệt là Thư Dập, anh mặc áo sơ mi choàng trông vô cùng phong độ, tuấn tú.

Phồn Tinh cảm thấy mình có chút thiên vị, vì rõ ràng Tống Quyết Minh cũng mặc áo choàng nhưng cô lại thấy không đẹp được như Thư Dập.

Tiểu Cần đẩy đẩy vai Phồn Tinh, hào hứng nói: “Chị thấy có hợp về ngoài không, hợp không?”

Nhân viên lễ tân đứng dậy chào: “Chào Thư tổng, chào Tống tổng!”

Thư Dập cũng chào lại, rồi anh vừa cởi áo choàng vừa nói với Phồn Tinh: “Sao đã đi làm rồi? Mà thôi, phòng họp đã chuẩn bị gì chưa? Thông báo cho bộ phận kỹ thuật, hai mươi phút nữa tiến hành họp khẩn cấp nhé. Chuẩn bị luôn cà phê đặc biệt và chút đồ ăn, bánh sandwich cũng được.”

Phồn Tinh đưa tay ra nhận chiếc áo choàng của Thư Dập. Tống Quyết Minh cũng đưa áo choàng cho Tiểu Cần, rồi nói với Thư Dập: “Thư Dập,

tôi nói cho cậu biết, đây không phải là vấn đề của chúng ta, không thể...” Anh ta vừa nói vừa đi cùng Thư Dập vào phòng làm việc.

Tiểu Cần sợ hãi le lưỡi. Phồn Tinh treo áo choàng của Thư Dập lên rồi bắt đầu bận rộn làm việc. Cô cùn Tiểu Cần và phòng Hành chính chuẩn bị cà phê, trà nước, bữa sáng, bánh mì hamburger nóng hổi, con có cả sandwich, xúc xích... để mang vào phòng làm việc.

Phồn Tinh đặt cà phê lên bàn, tay cô không còn đau nhiều nữa nhưng vẫn chưa hoạt động bình thường được nên bưng khay bằng tay trái. Tống Quyết Minh ngồi ở mép bàn làm việc của Thư Dập ăn bánh hamburger như rỗng cuốn, một miếng ăn hết cả nửa cái.

“Việc này tôi không thể nào làm khác được, lúc đó tôi đã nói với họ, trong hoàn cảnh này chúng ta không có cách nào đảm bảo sự tán nhiệt của điện thoại, họ lại không nghe, mà trên giấy tờ họ đã ký rồi đấy...”

Phồn Tinh không biết đã xảy ra chuyện gì. Tiểu Cần và cô bận rộn cả buổi sáng, đến khi nhóm kỹ sư bắt đầu thảo luận sôi nổi, hai người mới lui ra ngoài. Phồn Tinh bôi thuốc cho cổ tay bị đau, Tiểu Cần thì đi nghe ngóng tình hình rồi chạy về nói với cô: “Xảy ra chuyện rồi! Khách hàng quan trọng của công ty, công ty sản xuất di động của Hàn Quốc ấy, mẫu di động mới nhất của họ vừa ra mắt trên thị trường đã hỏng con quay hồi chuyển, sau đó thì máy tự động tắt ngúm và màn hình thì đen sì.”

Phồn Tinh không mấy lo lắng vì Thư Dập có niềm tin sản phẩm của công ty luôn tốt nhất thế giới, mà cô thì tin anh.

Tiểu Cần hình như quan tâm đến một vấn đề khác. “Ôi, lần trước có anh giám đốc người Hàn Quốc tới, cực kỳ đẹp trai nha, xảy ra chuyện lớn thế này không biết oppa chân dài ấy có bị đuổi việc khôn. Nghe nói anh ta là con trai út của tổng giám đốc, vì không được cha mẹ yêu quý bằng anh

traì nên đã bị ép rời khỏi sản nghiệp kinh doanh chính và điều chuyển sang làm điện thoại di động. Ôi, thật là đáng thương...”

Thư Dập họp cả buổi sáng, đến giờ ăn trưa mới nghỉ. Nhóm kỹ sư liên lạc với phòng thực nghiệm ở Tô Châu nhưng vẫn cảm thấy không ổn, do đó Tổng tổng dẫn cả đoàn đi công tác Tô Châu để kiểm tra xem rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu, một chuyên sản xuất có vấn đề gì không.

Phồn Tinh biết Thư Dập vất vả nên bữa trưa cô đặt cho anh món canh sườn hầm mướp đắng thanh mát, và quả nhiên là anh ở trong phòng làm việc vừa gửi email vừa ăn vội ăn vàng.

Ăn xong, anh lại tiến hành họp online với khách hàng Hàn Quốc. Phồn Tinh nhân lúc rảnh rỗi liền mang hộp cơm lên gian nhà kính ăn trưa. Cô đặt cho mình món cơm cà ri, sợ ăn ở trong phòng có mùi nên mới mang lên sân thượng ăn. Trong gian nhà kính vẫn yên ắng không có ai, cô ngồi dưới cây hoa sơn trà lặng lẽ ăn cơm, món cơm cà ri rất mềm nên có thể cầm thìa bằng tay trái ăn thoải mái.

Hoa sơn trà nở rất nhiều vào mùa đông nhưng bây giờ cũng đã tàn gần hết, chỉ còn mấy bông màu đỏ xen lẫn trong những chiếc lá xanh non, trông rất đẹp. Hôm nay nắng cũng đẹp, chiếu sáng cả căn phòng, phía trên cao là bầu trời xanh trong, chân trời xám xám, thậm chí có thể nhìn thấy dãy núi xa xa phía tây.

Phồn Tinh đang ăn thì ánh mắt vô tình nhìn sang cây quất phía đối diện. Phong bao được buộc bằng sợi dây màu đỏ trên cành, hoa văn màu vàng trên phong bao lấp lánh dưới ánh nắng, cô bất giác có chút mê tẩn.

Cô xuống lầu, cầm ví tiền lên gian nhà kính, lấy khăn quàng cổ che kính camera, sau đó lấy tờ năm đồng trong ví, nghĩ không đúng, lại đổi thành tờ một trăm đồng, trong lòng thầm cầu nguyện, hy vọng sóng gió trước mắt sẽ trôi qua bình yên, hy vọng Thư Dập có thể bình tĩnh đối phó.

Cô thấy hơi xấu hổ, thấy mình thật mê tín nên mở mắt nhìn trước ngó sau, xác định không có ai mới nhét đồng tiền vào phong bao. Sau đó cô vẫn không yên tâm, cởi dây buộc tóc ra, trợn trợn thắt nút như ý, sau đó quần quanh đồng tiền rồi mới dứt trở lại vào phong bao.

Hãy cố gắng nhé! Cô lấy bút nghiêm túc viết lên phong bao, vì tay phải vẫn chưa khỏi hẳn nên viết bằng tay trái, chữ nghiêng ngã, xiêu vẹo.

Chắc là linh nghiệm thôi. Dù sao thì những nguyện vọng trước đây của cô, anh cũng đều vì cô mà thực hiện.

Phồn Tinh nghĩ hành động này của mình thật là ngốc, nhưng chẳng phải Cố Hân Nhiên đã nói “khi cậu yêu ai đó thì sẽ cam tâm tình nguyện làm những chuyện ngốc nghếch” hay sao!

Vì cậu thương anh ta.

Thư Dập bận rộn tối tăm mặt mũi, buổi chiều, tin tức đã lan tràn trên mạng một cách nghiêm trọng, con quay hồi chuyển không chỉ gây hiện tượng chết máy và tắt màn hình, mà một khách hàng trong quá trình sử dụng, điện thoại còn đột ngột phát nổ, suýt thì bị thương ở mắt. Khách hàng này phẫn nộ lên mạng công khai khiếu nại, sự việc vốn chỉ như một đốm lửa nhỏ, nhưng sau đó đã cháy bùng lên. Phía công ty Hàn Quốc bị ép phải ra thông báo thừa nhận sản phẩm có lỗi, còn nguyên nhân cụ thể thì đang tiến hành điều tra làm rõ.

Mặc dù phía công ty Hàn Quốc vẫn chưa xác định vấn đề là do con quay hồi chuyển, nhưng điện thoại bị nổ là một vấn đề rất nghiêm trọng, trong khi đó con quay hồi chuyển lại là bộ phận quan trọng của chiếc điện thoại, nhưng họ lại không thể khuyến nghị khách hàng ngừng sử dụng. Áp lực dành cho Thư Dập càng cao, anh lập tức quyết định đích thân bay đến Tô Châu, về phía công ty ở Hàn Quốc cũng có CTO (*) dẫn đoàn vội vàng

bay từ Seoul đến Tô Châu họp bàn với Thư Dập, cùng nhau nghiên cứu, thảo luận xem vấn đề nằm ở đâu.

(*) CTO: Chief technical officer là từ viết tắt của giám đốc công nghệ.

Trong phòng làm việc của Thư Dập để sẵn một chiếc va li, tiện cho việc đi công tác. Phồn Tinh giúp anh kiểm tra các đồ dùng cần thiết trong va li rồi khoá lại. Sau đó cô đặt vé máy bay chuyển sớm nhất cho anh, sợ trên đường kẹt xe không đến kịp, cô còn nhắc anh hãy đi sớm.

Thư Dập lên xe, tài xế lái thật nhanh đến sân bay, lúc đó anh mới có thời gian mở điện thoại nhắn tin cho Phồn Tinh. “Tối nay không thể nấu cơm cho em rồi, hãy chăm sóc bản thân nhé. Đừng quên bôi thuốc đấy.”

Anh tranh thủ chớp mắt trên máy bay. Lúc máy bay hạ cánh, anh mở điện thoại thì thấy tin nhắn trả lời của Phồn Tinh, chỉ là một hình mặt cười, không có gì khác. Sau đó anh đi thẳng đến phòng nghiên cứu, người bên phía công ty Hàn Quốc chưa đến nhưng đã thấy lão Tống đang phùng phùng giận dữ, xắn tay áo cãi nhau với Cao Bằng.

Cao Bằng cũng nhanh chóng bay đến Tô Châu, vì lô điện thoại mới nhất của công ty phía Hàn Quốc là do Công ty điện tử Trường Hà cung cấp bo mạch chủ và các linh kiện khác, bây giờ xảy ra vấn đề, hẳn ta đương nhiên phải đến giải quyết.

Tống Quyết Minh và Cao Bằng đã có ân oán nhiều năm, thường thì vừa gặp chưa đầy ba phút đã cãi nhau. Lúc này lão Tống đang lo lắng, bỗng đứng nhìn thấy Cao Bằng thì không nhịn được cục tức, hai người hết tranh luận từ vấn đề lớn như phép toán nghiệm chứng đến vấn đề nhỏ như cái kim. Thư Dập vừa bước vào phòng thực nghiệm, Tống Quyết Minh vui mừng khôn xiết, kéo anh đến trước bàn thực nghiệm, nói: “Thư Dập, cậu nói xem, phép toán của chúng ta không có bất cứ vấn đề gì đúng không?”

Cao Bằng cười lạnh. “Không có vấn đề gì sao con quay hồi chuyển lại làm cho điện thoại chết máy, thậm chí phát nổ?”

Thư Dập nói: “Nếu phép toán trong máy xử lý có vấn đề thì con quay hồi chuyển có thể làm chết máy.”

Cao Bằng lạnh lùng nói: “Anh đang đổ lỗi lên đầu người khác đấy à?”

Thư Dập nói: “Tôi đang chỉ ra các khả năng thiếu sót của kỹ thuật.”

Cao Bằng cười lạnh, muốn nói gì đó nhưng Thư Dập đã đeo găng tay đến chỗ kính hiển vi nhìn vào bo mạch. Cao Bằng không nhịn được châm chọc: “Có cần kỹ thuật giúp một tay không? Hay là gọi kỹ sư của chúng tôi đến?”

Thư Dập không buồn để ý đến hấn ta, chỉ bàn bạc với Tổng Quyết Minh. Hai người đã có mười năm làm việc cùng nhau nên rất ăn ý, một người xem, một người vẽ và cùng viết ra công thức. Phòng thực nghiệm bỗng yên ắng hẳn, vài kỹ sư đang đứng bên cạnh quan sát, không dám gây ra tiếng động mạnh, chỉ sợ tiếng ồn làm ảnh hưởng đến tư duy của họ. Chỉ có Cao Bằng nhìn họ chăm chăm, vừa nhìn vừa cười lạnh.

Cuối cùng, Tổng Quyết Minh không nhịn nổi, nói: “Những người nào không giỏi Toán thì hãy đứng yên một bên, đừng có lăm bắm được không?”

Cao Bằng tức đến nổi suýt phụt máu tươi, ngày xưa thì môn Toán, hấn thì chơi cờ cũng đạt điểm tối đa, vì hấn chính là quán quân của cuộc thi Olympic Toán toàn quốc. Hấn vốn được đặc cách đỗ đại học nhưng vì muốn khoe khoang nên vẫn tham gia thi cử. Trường đại học P nhân tài nhiều vô kể, nhưng hấn vẫn được giáo viên yêu mến, mỗi lần nhận học bổng là mỗi lần được vinh danh. Đây là lần đầu tiên trong đời hấn bị mắng là dốt Toán, mà lại chính trong khoảnh khắc này. Hấn nhất thời không nghĩ ra câu nào để phản bác lại, vì công ty Thư Dập nghiên cứu ra phép toán, còn Công ty điện tử Trường Hà lại là nhà cung ứng duy nhất trong việc

thực hiện phép toán này. Đương nhiên, công ty hẳn là nhà cung cấp thuật toán này. Đương nhiên, công ty hẳn là nhà cung cấp thuật toán hàng đầu thế giới, nhưng cũng không thể bằng nhà người ta tự nghiên cứu ra rồi.

Cao Bằng kiêu ngạo đã quen, không ngờ bị lão Tống xô xiên, nói một câu như muốn đâm vào tim khiến mặt hắn tái xanh, tức muốn chết. Đoàn khách hàng Hàn Quốc cũng vừa đến, mọi người cùng nhau chào hỏi mới khiến cục diện căng thẳng giảm đi phần nào.

Mấy người Hàn Quốc và nhóm kỹ sư cùng nhau bàn bạc, nghiên cứu. Tống Quyết Minh một mình thể hiện tài năng, thảo luận sôi nổi khiến phiên dịch cũng không theo kịp tốc độ nói của anh ta. Sau đó đến phiên Thư Dập chủ trì cuộc thảo luận. Tống Quyết Minh cầm cốc cà phê, ngồi trước bàn thực nghiệm nhắm mắt nghỉ ngơi, có vẻ như đang nghe Thư Dập nói, cũng có vẻ như đang có tâm sự riêng.

Đúng lúc đó, Cao Bằng quyết định báo thù. Hắn liếc mắt nhìn Tống Quyết Minh, chậm rãi nói: “Anh học trường đại học T mà dám chê tôi học dốt Toán?”

Đại học T và đại học P cạnh tranh nhau nhiều năm, hai bên đều biết làm thế nào để giáng sấm sét vào đối phương.

Cao Bằng rất vui, nghĩ mình đã đánh trúng Tống Quyết Minh.

Ai ngờ Tống Quyết Minh mở mắt ra nhìn hắn, nói: “Môn Toán ở trường đại học P các cậu tốt thật đấy, nhưng cũng tùy người, cậu xem Thư Dập mới học ở đại học P nửa năm mà môn Toán còn giỏi hơn cậu.”

Cao Bằng suýt thì đâm cái bo mạch chủ đang cầm trong tay vào khuôn mặt nhìn có vẻ tử tế của Tống Quyết Minh.

Thật ức hiếp người quá đáng!

Hắn ta nhanh chóng bình tĩnh lại. “Được lắm, lão Tống mấy hôm không gặp, anh tiến bộ hơn nhiều đấy, nói năng đâu ra đấy ghớm! Anh bị làm sao thế? Thư Dập cho anh ăn thuốc nổ à? Sao suốt ngày anh bảo vệ Thư Dập như vợ bé thế? Rốt cuộc anh ta bỏ bùa mê thuốc lú gì cho anh? Rõ ràng năm đó công ty tôi trả lương cao hơn Thư Dập gấp mấy lần mà anh cũng không thèm đến công ty tôi. Anh yêu thương Thư Dập thật lòng đấy nhỉ! Lúc nào thì hai người kết hôn, tôi sẽ chuẩn bị phong bì thật dày!”

Tống Quyết Minh cười lạnh. “Tôi đã chia tay Thư Dập rồi, cậu ta và tôi chẳng liên quan gì đến nhau, cậu đừng có chọc giận tôi.”

Cao Bằng quan sát Tống Quyết Minh một lượt từ trên xuống dưới rồi nói: “Đánh là thương, mắng là yêu, không đòi chia tay không phải là tình yêu thật sự. Tôi không tin, hai người đầu giường cãi nhau, cuối giường thì ôm ấp chứ gì, có khi tối nay lại ngủ cùng nhau trên chiếc giường lớn, sáng mai ân ái mặn nồng ngay cũng nên. Hai người mà chia tay thật, có đánh chết tôi cũng không tin!”

Lão Tống bực mình, ngồi đó không thèm nói.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 3+3

Type: Nhã

Người Hàn Quốc đến muộn nên cuộc họp kéo dài đến hơn tám giờ tối mới kết thúc, ai cũng đói meo. Thư Dập chủ trì buổi họp, phòng thực nghiệm lại toàn đàn ông, chẳng ai nghĩ đến việc chuẩn bị bữa tối. Anh đang định hỏi thì bỗng người thấy mùi thơm của thức ăn, giây tiếp theo, cánh cửa phòng thực nghiệm được mở ra, anh ngẩng lên nhìn thì thấy Phồn Tinh đang cho người đem cơm vào.

Đồ ăn của mỗi người đều khác nhau, có người là cơm trộn, có người là món doenjang jjigae (*), có người là món mì trộn vẫn còn nóng hổi...Người Hàn Quốc không ngờ đến nơi đất khách quê người mà vẫn được ăn món ăn của quê nhà, liền cảm ơn bằng tiếng Anh. Phồn Tinh mỉm cười, đáp lại một câu bằng tiếng Hàn. Vì khách hàng lớn của công ty ở Hàn Quốc nên cô đã đăng ký một lớp học tiếng Hàn, có thể giao tiếp bình thường được.

(*) Deonjang jjigae: món ăn truyền thống của Triều Tiên, giống như món hầm, được làm từ đậu phụ và các nguyên liệu như các loại rau, nấm, hải sản...

Suất ăn của Thư Dập gồm có thịt kho tàu và váng đậu trải trên cơm trắng mịn, lúc anh cần suy nghĩ thì rất thích ăn thịt, Phồn Tinh luôn nhớ thói quen này của anh. Lão Tống thích ăn hamburger, một cái rất to, kèm theo một cốc coca, anh ta uống

Một hơi hết sạch. Ngay cả Cao Bằng cũng được chăm sóc chu đáo, hẳn ta không biết vì sao Phồn Tinh lại biết mình thích ăn mì sushi, hai mặt đều vàng, rất thơm.

Nhân lúc mọi người đang ăn, Thư Dập nháy mắt với Phồn Tinh. Một lát sau, anh tìm cơ hội đi ra ngoài hành lang, thấy cô đang cầm cúi rót trà liền hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Phồn Tinh nói: “Sợ anh bận quá nên em đã đặt vé máy bay qua đây. Vừa kịp về nhà sắp xếp hành lý, tiện đường qua tiệm giặt là lấy cho anh thêm hai bộ quần áo, có lẽ ở đây không thể xong việc trong ngày một ngày hai được.”

Thư Dập nói: “Tay em bị đau mà?”

Phồn Tinh nhanh nhẹn giơ tay lên cho anh xem. “Đã khỏi rồi.”

Thư Dập có rất nhiều điều muốn nói, nhưng thời gian và địa điểm không thích hợp, đành phải kìm nén lại. Mọi người ăn xong lại tiếp tục thảo luận. Phồn Tinh vẫn như thường ngày, làm tốt công việc của mình. Thư Dập biết tối nay chắc chắn sẽ thảo luận đến khuya, không thể để ý đến Phồn Tinh được, anh phải tập trung làm việc.

Đến hơn ba giờ sáng, buổi thảo luận cuối cùng cũng kết thúc. Mọi người đồng ý tìm vấn đề từ phép toán, thế nên nhà cung cấp phép toán liên kết với Mỹ lại bắt đầu mở cuộc thảo luận qua video, đến tận khi thấy trời sắp sáng thì mới về khách sạn nghỉ ngơi.

Thư Dập rất mệt, tối hôm trước vị Tổng Quyết Minh lôi kéo uống rượu, hai người đều không ngủ. Vì chuyện xảy ra đột xuất bên phía khách hàng Hàn Quốc nên cả ngày hôm nay mọi người đều căng thẳng làm việc, anh họp gần như xuyên đêm, cuộc họp này rất “đốt não” nên vô cùng mệt mỏi. Về đến khách sạn, Phồn Tinh còn bảo anh, quần áo đã treo trong tủ, nhưng anh chỉ trả lời mơ hồ, đặt người xuống giường là ngủ ngay.

Anh ngủ được khoảng hai, ba tiếng thì tỉnh, điều hòa trung ở khách sạn chỉnh chế độ quá ấm nên không khí rất khô, anh dậy uống nước, đột nhiên phát hiện có một người đang nằm ngủ trên sofa.

Thì ra là Phồn Tinh. Anh có chút mơ hồ, nhớ rằng gần phòng thực nghiệm chỉ có khách sạn này, lúc anh lên xe, Phồn Tinh đưa anh thẻ phòng và nói là đã hết phòng rồi, lại không có phòng VIP nên anh chỉ có thể ngủ ở phòng bình thường thôi. Anh không để tâm nên không hỏi nhiều, có lẽ cô không đặt được thêm phòng nữa.

Dáng cô ngủ rất đẹp, dưới ánh đèn ngủ mờ mờ, môi cô hơi đỏ, có lẽ vì không khí trong phòng quá ấm nên trên chóp mũi còn có vài giọt mồ hôi, gương mặt kiều diễm giống như nàng công chúa trong truyện cổ tích.

Thư Dập nhẹ nhàng bế cô đặt lên giường, đắp chăn cho cô và điều chỉnh nhiệt độ điều hòa xuống thấp một chút. Sau đó anh nghĩ mình có nên ngủ ở xô pha hay không, nhưng lúc tìm trong tủ quần áo thì không thấy chiếc chăn thừa nào, bèn mặc kệ, nằm ngay xuống giường rồi hôn vào gáy Phồn Tinh, mấy sợi tóc loà xoà che phủ làn da trắng nõn của cô. Cô ngủ rất say, không động đậy gì. Anh ôm lấy eo cô và thoải mái ngủ thiếp đi.

Phồn Tinh mơ một giấc mơ, lúc đó vừa tốt nghiệp chưa được bao lâu, công ty tổ chức team building và mọi người đều tham gia. Chẳng hiểu tại sao lại chỉ có cô giữa bốn bề sa mạc vắng vẻ, ánh mặt trời gay gắt khiến cô không mở nổi mắt, không khí vừa khô vừa nóng hầm hập. Cô bị nhốt ở trong xe, trong xe còn có một con báo toàn thân đen sì sáng bóng, mắt nó cũng sáng lấp lánh, nó đang tiến lại gần nhìn cô chăm chăm, gầm gừ và nhe hàm răng trắng ớn về phía cô.

Phồn Tinh cố gắng nhớ lại lúc mình xem chương trình thế giới động vật hay các chương trình về địa lý của các quốc gia, khi gặp mãnh thú thì phải làm thế nào? Chạy thì không được rồi, vì toàn thân loài động vật họ

mèo to lớn này toả ra mùi nguy hiểm khiến cô có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị nó ngoạm một cái chết ngay lập tức.

Cô run rẩy, rồi bỗng nhớ ra cô luôn mang theo bên mình một hộp sô cô la, liền vội vàng lấy ra cho báo đen ăn. Con báo đen lè lưỡi cuộn lấy ăn hết sạch, gai nhọn trên lưỡi nó còn cào xước ngón tay cô đau điếng, sau đó nó gầm lên một tiếng, rõ ràng không thoả mãn với miếng bánh con con đó.

Cô đành giơ hai tay ra. “Không có nữa! Không có nữa! Thật sự không có nữa mà!”

Con báo đen bực bội phát ra tiếng gầm gừ trong cổ họng, sau đó đột ngột giơ móng vuốt lao vào cô với cái miệng đầy máu. Cô sợ hãi bỏ chạy, nó nhảy lên lưng cô, hơi thở nóng hằm hập phà vào cổ cô. Cô ngoảnh đầu lại, thấy nó há miệng ngoạm vào cổ cô. Cô hét to kinh hãi, bưng tịt mới phát hiện thực ra chẳng có tiếng hét nào cả.

Cô chưa kịp hoàn hồn thì đã phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu, chính là vì có người đang áp sát vào người cô, hơi thở nóng hổi phà vào cổ cô, mà người đó không ai khác ngoài Thư Dập. Cô khẽ cựa quậy, Thư Dập cũng cựa quậy theo, còn mơ hồ ôm chặt cô vào lòng, lẩm bẩm nói câu gì đó rồi lại vùi mặt vào cổ cô.

Phồn Tinh cảm thấy lúc này Thư Dập không giống con báo mà giống Mèo lớn đang ôm Bạc hà mèo (*) hít người, không nỡ ăn, chỉ người thôi, sau đó tiếp tục ôm rồi cuộn tròn người ngủ.

(*) Bạc hà mèo: là một loại cây thuộc họ bạc hà. Bạc hà mèo có tác dụng kích thích hưng phấn đối với họ nhà mèo, chính vì vậy loài cây này được dùng để huấn luyện sư tử, cạp ở các rạp xiếc, khiến cho những con mãnh thú ngoan ngoãn và nghe lời.

Bạc hà mèo định thần lại, run rẩy cố gắng nhớ lại tại sao mình lại ngủ cùng Mèo lớn trên giường, còn nữa, di động của cô đâu? Bây giờ là mấy

giờ?

Thư Dập mơ màng hồi lâu rồi cũng dần dần tỉnh giấc. Một con Mèo lớn tràn trề sức lực mà chỉ được ôm Bạc hà mèo vào buổi sáng sớm thế này, thật khiến người ta khó chịu. Thế nên Mèo lớn chậm rãi cựa quậy, cúi đầu tham lam hít hà Bạc hà mèo, bắt đầu suy nghĩ về vấn đề cực kỳ triết học là: nên làm loài cầm thú, hay là không bằng loài cầm thú?

Bạc hà mèo định thoát khỏi móng vuốt của Mèo lớn khiến Mèo lớn càng cảm thấy khó chịu, dường như ý chí chưa bao giờ phải đấu tranh nhiều đến nhường này.”Đừng động đây!”

Bạc hà mèo nhỏ nhẹ đáp: “Em muốn vào nhà vệ sinh.”

Mèo lớn hít sâu một hơi, trong đầu đang có một cuộc giao chiến khốc liệt thì đột nhiên bên ngoài có người vừa bấm chuông vừa gõ cửa, còn gọi tên Thư Dập. Mèo lớn buông tay, Bạc hà mèo nhanh chóng trốn thoát, còn chạy nhanh hơn cả mèo, loáng cái đã chui vào phòng vệ sinh và khoá cửa lại.

Thư Dập nhanh chóng bò dậy mở cửa.

“Thư Dập, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Cao Bằng đầu tóc bóng mượt, kiểu tóc đang hot của thanh niên bây giờ, ăn mặc gọn ghẽ. Hắn ta định đẩy cửa bước vào nhưng bị Thư Dập ngăn lại.

Cao Bằng cố ý ngó đầu vào. “Lão Tống không có ở đây à? Trợ lý của tôi nói khách sạn đã hết phòng, tôi cứ nghĩ tối qua hai người ngủ chung phòng cơ đấy.”

Thư Dập cố gắng nhẫn nhịn.”Tôi còn chưa rửa mặt, có chuyện gì không nói ngay được hay sao?”

“Thư Dập, sao hôm nay anh nóng tính thế nhỉ?” Cao Bằng cảm thấy rất lạ.” Anh với lão Tống hai hôm nay cứ như ăn phải thuốc nổ ấy.”

Thư Dập làm động tác muốn đóng cửa. “Không có chuyện gì thì tôi đi ngủ tiếp đây.”

Cao Bằng nhanh chóng ngăn lại.”Này này, bên phía Mỹ lại bị hỏng rồi, anh còn ngủ được sao?”

Trái tim Thư Dập bất giác chùng xuống, nếu chỉ hỏng một lô thì là số lẻ, nhưng hỏng thêm lô khác là tin cực kỳ xấu, chứng tỏ hỏng cả dây chuyền, không là cả quy trình sản xuất gặp vấn đề. Việc này cực kỳ nghiêm trọng.

Anh nói: “Tôi sẽ lập tức xuống lầu, chúng ta gặp nhau ở nhà ăn.”

Anh đóng cửa lại. Phồn Tinh cũng nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân xong. Anh tắm gội xong, vừa đánh răng vừa nghe báo cáo tin tức khắp nơi. Nhà cung ứng thuật toán ở Mỹ vẫn đang điều tra, ở chỗ xưởng sản xuất vẫn chưa có bất cứ phát hiện nào. Lão Tống cũng bị điện thoại gọi đến đánh thức, nghe được tin xấu, anh ta trầm mặc hồi lâu. Thư Dập đành phải an ủi: “Các anh tìm hiểu trước đi, xem vấn đề nằm ở đâu.”

Thư Dập vội vàng ra ngoài. Phồn Tinh nhân lúc mọi người đi hết thì một mình đến quầy lễ tân, hỏi con thừa phòng không để đặt một phòng khác. Vì phòng đó vẫn chưa được dọn dẹp nên cô để hành lý ở quầy lễ tân, đợi mọi người ăn sáng xong thì cô đã đặt xong, cùng đến phòng thực nghiệm.

Cao Bằng nghĩ hôm nay không chỉ có lão Tống ăn phải thuốc nổ mà Thư Dập cũng vậy. Cả buổi sáng anh khí thế hùng hục, chẳng giống với người chỉ ngủ bốn tiếng chút nào. Đặc biệt lúc đối chiếu lại công thức, các phép toán lần lượt được báo cáo lên, anh không cả ngược mắt lên, nghe xong chưa đến nửa giây đã nói ngay đúng hay sai. Không chỉ nhân viên của

công ty anh run sợ mà ngay cả người của Công ty điện tử Trường Hà có mặt ở đó cũng bị chấn động.

Cao Bằng cho rằng đây mới chính là kỹ xảo khoe khoang. Trên thế giới này sao lại có người có kỹ xảo khoe khoang hơn ca Cao Bằng hẳn chứ, thật không thể chịu nổi!

Hắn lập tức đứng dậy. Hắn báo cáo nhanh, Thư Dập cũng trả lời rất nhanh, hai người như đang tránh nhau hỏi đáp vậy. Họ càng nói nhanh khiến ngoài lão Tống ra thì những người bên cạnh đều không nghe thấy gì, chỉ biết nhìn hai cao thủ ra tay giống như Ý Thiên Kiếm với Đồi Long Đao, tia lửa toé ra tứ phía.

Cao Bằng nói đến nổi mồm miệng khát khô. Thư Dập càng nói càng tự tin, điềm tĩnh khiến Cao Bằng càng hậm hực, cũng nói càng nhanh hơn, dài hơn, còn tiện miệng nói ra một công thức dài dằng dặc, cuối cùng Thư Dập mới ngược mắt nhìn hắn. “Cậu rút đi! Phép toán này chỉ dùng trong điều khiển tên lửa!”

Cao Bằng cười lạnh: “Chẳng phải anh rất có bản lĩnh sao, có bản lĩnh thì anh tính luôn cả phép toán này đi, rồi tôi sẽ tiến cử anh vào trong núi chuyên nghiên cứu tên lửa với bố anh, thực hiện nghĩa vụ bảo vệ tổ quốc.”

Thư Dập không trả lời, còn lão Tống cười một tiếng tỏ vẻ khinh bỉ, “Ấu trĩ!”

Cao Bằng không chịu được ánh mắt khinh bỉ của lão Tống, máu nóng lập tức bốc lên đầu, ùng ùng nổi giận. Khi đoàn khách của công ty Hàn Quốc họp xong trở lại đã nhìn thấy hai người xắn tay áo cãi nhau trong phòng thực nghiệm, dù không hiểu gì nhưng họ vẫn sẵn sàng khuyên can.

Cãi nhau chán chê, cuối cùng cũng đến giờ ăn trưa. Phồn Tinh dẫn người mang cơm vào, ngay cả Cao Bằng cũng nén cơn giận xuống vì Phồn Tinh đã bưng cho hắn một bát canh trai nấu theo hương vị đặc biệt của quê

nhà. Hãn cảm thấy món ăn này giống như được bà ngoại hãn đích thân ra chợ chọn những con trai tươi ngon nhất mang về ngâm hai, ba ngày cho nhả hết cát, rồi nấu bằng bếp lò trong những ngày đầu xuân. Mùi thơm, vị tươi ngon đặc trưng nhất của Giang Nam khiến hãn nhớ đến cái ôm ấp của bà ngoại.

Cao Bằng cảm động suýt rơi nước mắt, lão Tống và Thư Dập lúc nào cũng hợp sức đối phó với hãn, chỉ có cô thư ký bé nhỏ là đặc biệt quan tâm và chu đáo với hãn mà thôi. Vì bát canh này mà hãn quyết định phải báo đáp cô thư ký nhỏ. Hãn lập tức hành động, gọi người lại thì thầm hai câu, một là đặt trái cây và hoa tươi, hai là nghe ngóng xem cô thư ký đó ở phòng nào.

Buổi chiều Phồn Tinh nhàn nhã hơn chút, vì đám đàn ông sau khi ăn no lại bắt đầu cuộc họp, cô chỉ cần chuẩn bị trà nước là được. Khoảng ba, bốn giờ, Cố Hân Nhiên đột nhiên gửi tin nhắn thoại qua Wechat, hỏi có phải cô đang công tác ở Tô Châu không.

Phồn Tinh nói là phải.

“Tốt quá! Tối qua không có thời gian đến ăn cơm với cậu, tớ đang đi công tác ở Thượng Hải, gần chỗ cậu đấy, nửa tiếng thôi.”

“Bên chỗ tớ đang bận lắm, lần sau nhé!”

“Cũng được, tớ sẽ tìm cơ hội thăm cậu.”

Tối nay tan họp khá sớm, vì buổi chiều có thông báo lại bị nổ một chiếc điện thoại nữa. Liên tiếp hai, ba chiếc điện thoại bị nổ khiến tâm trạng của tất cả mọi người đều rất tệ, trong tình hình này thì có muốn gấp cũng không thể gấp được. Công ty Hàn Quốc bắt đầu suy nghĩ xem có nên thu hồi toàn bộ sản phẩm không, do đó họ đã bay về Seoul ngay trong đêm để mở cuộc họp.

Phồn Tinh sắp xếp xe xong, lúc cô lên chiếc xe cuối cùng về khách sạn cũng đã mười rưỡi, không ngờ Cố Hân Nhiên đang ở đại sảnh đợi cô.

“Ngạc nhiên không?”

Phồn Tinh quả thực rất ngạc nhiên và vui sướng. “Sao cậu lại đến đây?”

“Đến thăm cậu chứ sao!” Cố Hân Nhiên nói. “Dù sao tớ cũng xong việc rồi, mà lại ở gần nhau như thế này.”

Hai người nói cười rôm rả, đi lên lầu. Phồn Tinh hỏi: “Sao cậu đi công tác đột ngột thế?”

Cố Hân Nhiên nói: “Bọn tớ nhận được thông tin mật, đi theo dõi.”

Phồn Tinh chưa bao giờ tò mò về công việc của bạn nên chỉ mỉm cười cho qua.

Cao Bằng về phòng tắm gội, trợ lý mang hoa và trái cây đến, viết vào danh thiếp số phòng của Phồn Tinh, thậm chí còn lén lút kẹp một thứ siêu mỏng giữa danh thiếp.

Cao Bằng giận điên người, may mà hăn mở tấm danh thiếp ra xem trước, hăn là kẻ lông bông chơi bời thế sao? Thư ký nhà người ta thì làm việc thận trọng, đúng mực như thế, con trợ lý nhà mình thì chẳng khác nào đầu đất! Hăn vứt ngay thứ siêu mỏng đó đi, cầm hoa tươi và trái cây đi gõ cửa phòng của Phồn Tinh.

Phồn Tinh đang ăn táo, Thư Dập đã mệt mỏi cả ngày trời, về đến khách sạn thì không thể chịu nổi nữa, quyết định gọi Bạc hà mèo đến hít ngửi.

Bạc hà mèo đến rất nhanh, nói với Mèo lớn rằng bạn thân của cô từ Thượng Hải qua thăm, thế nên cô chỉ có thể ở lại mười phút thôi, nếu không bạn thân sẽ nghi ngờ.

Mèo lớn rất thất vọng, muốn mua đứt cả cái khách sạn này hoặc bao trọn tất cả các phòng để Bạc hà mèo có thể ở cùng phòng với anh. Nhưng cái chuyện khó tin này anh không thể làm được, thế nên đang iu xiu nói: “VẬY Ể ANH GỌI TÁO CHO EM ĂN.”

Thấy Bạc hà mèo cầm quả táo ăn rất vui vẻ nên anh hỏi: “CÓ NGỌT KHÔNG?”

Bạc hà mèo xoay nửa quả táo còn lại cho anh ăn. Mèo lớn có vẻ bất mãn, trừng mắt nhìn Bạc hà mèo, Bạc hà mèo đành chủ động xấp lại gần để anh “nếm” xem táo có ngọt hay không.

Nụ hôn này sâu hơn tất cả những nụ hôn trước đó, khiến người ta đắm chìm. Hơi thở từ mũi Mèo lớn phả ra, có vẻ rất hài lòng, rất ngọt, ngọt hơn chút nữa thì càng tốt, cảm giác như thế này không đủ, lúc nào cũng cảm thấy thiếu, tốt nhất là nuốt luôn vào bụng ấy.

Bỗng nhiên từ hành lang vọng đến tiếng hét.

Bạc hà mèo sợ đến nỗi suýt làm rơi quả táo xuống đất.” Là bạn của em! Xảy ra chuyện gì rồi?”

Cao Bằng cũng sợ giật nẩy mình. Hắn mang trái cây và hoa tươi đến trước phòng của Phồn Tinh ấn chuông, ai ngờ Cố Hân Nhiên vừa tắm xong, nghĩ là Phồn Tinh quay về nên chỉ quấn cái khăn tắm rồi ra mở cửa.

Kết quả là vừa mở cửa ra thì nhìn thấy bên ngoài có một gã đàn ông chân dài, hai mắt nhìn cô chăm chăm. Cô cuống cuống muốn đóng cửa lại theo bản năng nhưng không ngờ vì dùng sức khiến chiếc khăn tắm rơi xuống.

“Ánh sáng mùa xuân” đột ngột tràn ra khiến Cao Bằng trợn mắt há mồm. Cố Hân Nhiên vừa hét to vừa kéo chiếc khăn tắm và đập hẳn một cái.

“Anh còn dám nhìn!” Cố Hân Nhiên đã đạt đai đen tứ đẳng môn Taewondo, chỉ một cú đập đã có thể khiến người khác bị thương rồi. “Đồ dê già! Bà đây sẽ cho người tuyệt đường con cái!”

Lúc Phồn Tinh chạy đến nơi thì thấy Cao Bằng đang ôm chân, đầu toát mồ hôi hột, nếu lưng hẳn không dựa vào tường thì có lẽ đã nằm sống soài dưới đất rồi.

Dù gì trong thời khắc cuối cùng Cố Hân Nhiên đã nể tình đập chệch vài phân, tha mạng cho hẳn. Tuy thế, đầu của Cao Bằng cũng bị thâm tím một mảng, đương nhiên lúc này hẳn không hề biết, chỉ ôm chân giận dữ gầm lên: “Cô...Sao lại là cô!”

Cố Hân Nhiên nhanh chóng đóng cửa rồi chạy đi khoác áo choàng tắm, sau khi đi đã mặc cẩn thận, kín đáo rồi mới ra mở cửa, hai tay khoanh trước ngực, khí thế hung hăng.”Tôi thì sao nào? Có bản lĩnh thì đến căn tôi đây này!”

Cao Bằng hận đến nổi nghiêng răng ken két. Đúng lúc đó Phồn Tinh chạy đến.”Sao thế? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cao Bằng nước mắt lưng tròng, có cảm giác bị cả thế giới này ức hiếp. Hẳn chỉ vào đồng trái cây lăn lóc ở hành lang và cả bó hoa tươi, tủi thân không nói nên lời.

Phồn Tinh đành phải hỏi Cố Hân Nhiên: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tớ vừa mở cửa thì gặp ngay dê già!”

“Ai là dê già chứ! Tôi đến tìm Phồn Tinh.”

“Cậu tìm Phồn Tinh có chuyện gì?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, Phồn Tinh ngoảnh đầu lại, quả nhiên là Thư Dập. Cô thầm nghĩ, ở đây còn chưa đủ loạn hay sao mà anh còn đến? Thấy mắt anh nheo lại, cô biết anh đang rất bức bối, thế nên vội gọi “Thư tổng” để nhắc anh về thân phận của mình.

Cao Bằng nhìn thấy Thư Dập thì đứng thẳng người lên theo bản năng, mặc dù đầu hấn đau như bị rút gân nhưng hấn vẫn cố chịu đựng. Hấn đứng nghiêng người dựa vào tường, tay vuốt tóc, lập tức lấy lại phong thái công tử thời loạn lạc.

“Tôi tới để cảm ơn cô ấy, cảm ơn cô ấy hằng ngày chăm sóc chu đáo cho tôi...cho chúng tôi.” Cao Bằng nói câu này mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cô ấy là thư ký của tôi, công ty trả lương cho cô ấy, cậu là đối tác của công ty, đó là trách nhiệm công việc của cô ấy, không cần cảm ơn đặc biệt đâu.”

Thư Dập chỉ hai, ba câu đã đuối được Cao Bằng, sau đó anh liếc nhìn Phồn Tinh.”Ngày mai còn phải họp, đều nghỉ sớm đi.”

Phồn Tinh đáp “vâng” rồi nhìn sang Cao Bằng gật đầu. “Cao tổng, chúc ngủ ngon.”

Cao Bằng đương nhiên còn ngàn lời muốn nói nhưng chỉ biết lặng lẽ chảy nước mắt nhìn Phồn Tinh và Cố Hân Nhiên dắt tay nhau bước vào phòng, đóng cửa lại.

Thư Dập nói: “Không ngủ được à? Có cần đến phòng tôi bàn một chút về phép toán không?”

Cao Bằng lạnh lùng nói: “Hôm nay là Valentine, anh cũng muốn hẹn tôi à?”

“Biết hôm nay là Valentine mà còn mang trái cây, hoa tươi đến quấy rối nhân viên nữ của tôi, không sợ người ta tố cáo cậu ư?”

Cao Bằng kiêu ngạo cười một tiếng. “Tôi đẹp trai thế này, ai nữ tố cáo tôi chứ!” Sau đó hãnh mặc kệ Thư Dập, khập khiễng bước về phòng.

Khi cởi quần áo ra hãnh mới phát hiện trên đùi thâm tím một mảng. Nghĩ đến việc suýt bị làm cho tuyệt tử tuyệt tôn, hãnh lạnh toát cả sống lưng, buột miệng nói: “Đồ đàn bà ác độc, sau này ai lấy phải cô ta thì xui xẻo cả đời!”

Cố Hân Nhiên ngó nhìn qua mắt thần, thấy. Thư Dập và Cao Bằng lần lượt rời đi mới mở cửa, nhặt hết trái cây bỏ vào giỏ, rồi cầm luôn cả hoa vào phòng. Cô vừa gọt cam vừa nói với Phồn Tinh: “Không ăn thì thật lãng phí, gã đó mang đến toàn trái cây nhập khẩu, nhãn hiệu cũng không tồi. Mà này, cậu từng nói đến cái anh chàng mà “ngủ với anh ta, tai hoạ khôn lường”, có phải là gã không đấy?”

“Đương nhiên là không.” Phồn Tinh bắt đầu soi gương tháo bỏ đồ trang sức rồi phản bác. “Tớ không thích kiểu ấy.”

Cố Hân Nhiên nói: “Thư tổng của các cậu còn đẹp trai hơn trong ảnh, lai uy nghiêm, mới nói hai, ba câu đã khiến cho gã họ Cao kia ghen họng không nói được lời nào.”

“Họ là bạn cùng trường, trường bọn tớ có truyền thống là đàn anh thường chiều cố, chăm sóc đàn em, còn đàn em cũng tôn trọng đàn anh, hình như Cao tổng nhỏ tuổi hơn Thư tổng, là đàn em của Thư tổng. Nghe nói bố của Cao tổng là ông chủ mỏ khoáng sản lớn nhất nhì trong nước, họ còn mua được rất nhiều giếng dầu ở Trung Đông, từ nhỏ anh ta đã được chiều chuộng, thực ra không phải là người xấu. Chuyện vừa nãy có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi!”

“Thế còn chưa đủ là người xấu à!” Cố Hân Nhiên nói, “Chẳng trách đom đóm như vậy. Tớ nói cậu nghe, loại người ấy chẳng có tình yêu gì đâu, cậu cũng thấy thế giới quan, giá trị quan và nhân sinh quan của hắn đấy, lại còn khai thác dầu mỏ xa như thế, sau này cô gái nào lấy phải hắn thì xui xẻo cả đời.”

Phồn Tinh buồn cười.”Cậu cũng có lấy anh ta đâu mà phải lo.”

“Tớ đang tiếc cho cô gái nào sau này lấy phải hắn, ôi chao, không biết bông hoa nhài nào bất hạnh lắm phải bãi hôn thê ấy!”

Phồn Tinh đang định nói thì điện thoại bỗng đổ chuông, là Thư Dập gọi, cô giả vờ lơ đãng nhìn Cố Hân Nhiên đang cầm điều khiển chuyển kênh tivi, không chú ý đến cô. Cô bước đến trước cửa sổ nhận cuộc gọi.

“Xin chào!” Cô ấy nói giọng thật lịch sự, khách sao, ngầm nhắc nhở an bên cạnh cô còn có người khác.

May mà Thư Dập không nói nhiều, chỉ bảo: “Em nhìn ra ngoài cửa sổ đi!”

Phồn Tinh mơ hồ hỏi: “Sao cơ?”

“Mở rèm ra, nhìn về phía đông.”

Phồn Tinh cố tỏ vẻ tự nhiên, mở cửa sổ nhìn về hướng đông. Phía xa có một màn hình quảng cáo rất lớn đang phát các loại quảng cáo, trên đường từ phòng thực nghiệm về khách sạn, qua cửa kính ô tô, cô đã từng nhìn thấy rồi.

Lúc này, màn hình điện tử đột nhiên tối om, tựa như hoà vào màn đêm, rồi màn hình bỗng sáng trở lại và xuất hiện hàng ngàn vì sao sáng, những vì sao dần dần xoay chuyển, xếp thành sông ngân, ánh sáng từ các ngôi sao trong màn đêm tựa như những bông pháo hoa rực rỡ nhất trên bầu

trời, chúng chậm chậm chuyển động, một ngôi sao sáng nhất từ sông ngân bay lên, ánh sáng toả ra khắp nơi rồi chậm chậm tạo thành quầng sáng và biến thành một trái tim khổng lồ.

Những ngôi sao sáng chạy trên màn hình, cuối cùng tụ lại một chữ “LOVE” vô cùng lung linh, lời tỏ tình nổi bật và sâu sắc nhất trong không gian đêm tối.

Anh nói khẽ trong điện thoại: “Valentine vui về!”

Phồn Tinh bất giác cong cong khoé miệng, hỏi: “Muộn thế này rồi mà công ty quảng cáo còn làm việc ư?”

“Anh tự làm đấy!” Chàng kỹ sư tỏ vẻ tiếc nuối. “Tuy hơi thô nhưng vì muộn quá, sợ em buồn ngủ nên làm không được tỉ mỉ.”

“Sao lại liên kết được với màn hình lớn?”

Chàng kỹ sư hồn nhiên nói: “Hack hệ thống của nó chứ sao!”

Phồn Tinh vừa giận vừa buồn cười. Chàng kỹ sư nói tiếp: “Em yên tâm, anh đã chuyển khoản rồi, sáng mai là công ty họ nhận được tiền thôi.”

Ồ, quên mất là chàng kỹ sư này còn là một tổng giám đốc bá đạo.

Tổng giám đốc bá đạo khéo léo dẫn dắt: “Quà như vậy mới vui đúng không? Đừng để ý đến mấy gã ngốc chỉ biết tặng hoa, tặng trái cây.”

Phồn Tinh nói: “Ngày mai ăn bánh sủi cảo nhé!”

Chàng kỹ sư có vẻ không theo kịp tư duy của cô. “Hả?”

“Giấm cũng có rồi, chỉ thiếu bánh sủi cảo thôi.”

Chàng kỹ sư bật cười thành tiếng trong điện thoại, còn Phồn Tinh thì cố kìm nén không dám cười.

Đúng lúc này, Cố Hân Nhiên bước đến trước cửa sổ.”Cậu làm gì đấy?”

“Không...không có gì...” Phồn Tinh hốt hoảng che giấu, không chỉ ngắt điện thoại mà còn nhanh chóng buông rèm xuống.

Cố Hân Nhiên mở rèm cửa sổ ngó ra xem, nhưng chỉ thấy trên màn hình ở phía xa, ánh sao đã tắt đi giống như sao băng liền khoanh hai tay trước ngực, nghiêm túc nhìn Phồn Tinh.”Cậu biết luật rồi đấy, thẳng thắn thì được khoan hồng, kháng cự thì bị trừng trị nghiêm khắc.”

Phồn Tinh nói: “Đang nói chuyện yêu đương!”

Cố Hân Nhiên “ồ” lên một tiếng, từng bước áp sát.”Yêu đương gì mà làm như đang chơi trò gián điệp thế, thành thực khai báo mau!”

Phồn Tinh ngẩng đầu ưỡn ngực.”Có đánh chết tớ cũng không khai!”

Cố Hân Nhiên cười ha ha, giơ móng vuốt lên như muốn cù cô.”Có nói không? Có nói không...”

Phồn Tinh né tránh cánh tay của bạn, chui tọt vào phòng tắm. “Tớ đi tắm đây!”

“Hừ, tưởng đi tắm mà tớ không thăm tra cậu sao? Tớ nói cho cậu biết, hôm nay cậu không thoát khỏi bàn tay của tớ đâu, “người đẹp...có phải Tổng tổng của các cậu không?”

Phồn Tinh đứng trong phòng tắm nói to: “Không phải!”

Thực ra lúc này Tổng tổng đang cực kỳ phiền não, thực sự phiền não.

Tống Quyết Minh cũng không biết vì sao tất cả mọi chuyện lại xảy ra cùng lúc, khiến anh ta trở tay không kịp. Cuộc sống đúng là ở đâu cũng có chuyện đáng sợ!

Anh ta về phòng mình, tắm rửa rồi ngủ một giấc thật say, vì mấy ngày nay không được ngủ ngon, không đủ giấc.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 3+4

Type: Nhã

Anh ta mơ một giấc mơ. Trong mơ, anh ta đang quây đòn gánh cùng sư phụ đi lấy kinh, mà sư phụ của anh ta lại chính là Thư Dập. Anh ta băn khoăn nghĩ việc này không đúng rồi, nếu Thư Dập là đường tăng thì anh ta phải là Tôn Ngộ Không chứ, hoặc là thái tử Long Vương tuần tú biến thành Bạch Long Mac cũng được, sao có thể biến thành Sa hoà thượng quây đòn gánh, à không, phải là Tống hoà thượng chứ!

Tống hoà thượng quây đòn gánh cùng Thư trưởng lão đến một thành trì phồn hoa, chính là Nữ nhi quốc trong truyền thuyết. Quốc vương Nữ nhi quốc dẫn văn thần võ tướng cũng vài trăm mỹ nữ a công thành nghênh đón. Quốc vương Nữ nhi quốc luôn đeo mạng che mặt, đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Không ngờ, vị quốc vương này không thích Thư trưởng lão mà lại thích anh ta, đi vòng quanh ta, hát một bài hát nổi tiếng: “Đôi uyên ương cùng đậu, đôi bướm cùng bay. Khắp vườn xuân sắc khiến người đắm say. Lén lút hỏi thánh tăng: Nữ nhi có đẹp hay không? Nữ nhi có đẹp không...?” (*)

(*) Trích trong bài Nữ nhi tình, nhà thơ Dương Khiết, Trung Quốc.

Cứ hát mãi, hát mãi, quốc vương Nữ nhi quốc bỗng bỏ mạng che mặt xuống, quả nhiên là đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, còn đẹp hơn

Phồn Tinh, đẹp hơn cả quốc vương Nữ nhi quốc trong Tây du ký. Tống Quyết Minh trợn mắt há mồm, thực sự bị kinh hãi đến đờ đẫn.

Quốc vương Nữ nhi quốc nhẹ nhàng hôn vào má anh ta, “Cứng à, có nhớ em không?” Giọng nói này vừa có cảm giác xa tận chân trời, lại vừa có cảm giác ở gần bên tai.

Mặc dù là trong mơ nhưng anh ta vẫn chân thành nói: “Em đẹp quá...”

Quốc vương Nữ nhi quốc cười khẽ, tiếng cười giống như đang vang lên bên tai anh ta.

Anh ta thầm nghĩ giấc mộng xuân này đẹp quá, tuyệt quá. Quốc vương Nữ nhi quốc nói: “Thế anh lấy em nhé, được không?”

Anh ta buột miệng nói: “Không được! Tôi còn phải cùng Thư Dập đi lấy...lấy...Mà không đúng!” Anh ta cố gắng sửa lại.”Chúng tôi không đi lấy kinh, chúng tôi chưa giải quyết xong vấn đề về phép toán, chưa tìm ra nguyên nhân vì sao điện thoại lại phát nổ!”

Vừa nghĩ đến điện thoại, đột nhiên tay anh ta cầm lấy chiếc điện thoại của khách hàng Hàn Quốc, rồi “phịch” một tiếng, anh ta kêu lên và ngồi bật dậy, vậy là tỉnh giấc.

Chỉ nghe thấy tiếng “phịch”, có người bị động tác ngồi bật dậy của anh ta làm ngã xuống giường, kêu lên vừa nũng nịu vừa lạnh lót.

“Ai? Ai?” Lão Tống hoảng hốt bật đèn.

Dưới đất là đại mỹ nhân với dáng vẻ yếu điệu, mặc bộ váy ngủ rất mỏng, thân hình thon thả, làn da trắng mịn, cực kỳ xinh đẹp, lúc này chỉ biết xoè mắt nhìn anh ta.”Anh...anh...anh là ai?”

Tống Quyết Minh càng hoảng hốt. “Cô...Tôi còn chưa hỏi cô là ai? Tại sao nửa đêm nửa hôm cô lại ở trong phòng tôi?”

Đại mỹ nhân nói: “Đây có phải là phòng 1087?”

Lão Tống nói: “Số phòng của tôi là 1087, sao cô lại ở đây?”

Đại mỹ nhân nói: “Vị hôn phu của tôi ở phòng 1087, anh là ai?”

Lão Tống thấy đại mỹ nhân thật xinh đẹp, đáng tiếc là đầu óc lại mơ màng, anh ta vừa bực vừa buồn cười.”Hai ngày nay tôi luôn ở phòng 1087, có phải cô nhầm phòng không?”

Anh ta bước đến bàn, lật thẻ phòng cho đại mỹ nhân xem. “Cô xem đi, trên giấy có viết, 1087, cô không tin thì mở cửa ra mà xem, ở đây chính là 1087!”

Đại mỹ nhân mở to đôi mắt xinh đẹp, sững sờ khoảng hai giây rồi đột nhiên oà khóc.

Người đẹp cho dù khóc thì vẫn đẹp, đúng là hoa lê ướm mưa, trông thật đáng thương.

Lão Tống chỉ biết ngửa mặt lên trời thở dài, nửa đêm canh ba, đây không phải gặp ma quỷ, mà là gặp tiên cáo!

Phồn Tinh ngủ rất say, cả đêm không mộng mị, lúc tỉnh giấc thì thấy Cố Hân Nhiên đang nói chuyện điện thoại trong phòng vệ sinh, có thể nghe thấy bập bõm giọng cô đang cố nói nhỏ. “Không thể nào? Trùng hợp vậy sao? Tôi đang ở Tô Châu...”

Phồn Tinh nhìn đồng hồ, còn sớm, chín giờ mới họp, bây giờ mới bảy rưỡi. Cô lười biếng dựa người vào chiếc gối mềm mại nhớ lại hồi còn học ở

trường, bạn bên cạnh đã dậy sớm học bài, còn cô vẫn lười biếng nằm trên giường, cảm giác xa xỉ đó thật khiến người ta lưu luyến.

Cố Hân Nhiên từ phòng vệ sinh bước ra, thấy cô tỉnh giấc, bất giác cảm thấy áy náy. “Làm cậu tỉnh ngủ à?”

“Không sao, tớ cũng nên dậy rồi.” Phồn Tinh mở điện thoại, bắt đầu kiểm tra email, đối tác của công ty thường là khách hàng nước ngoài, chênh lệch giờ giấc, cô sợ nửa đêm nhận được thư quan trọng nên muốn trả lời ngay.

Cô vừa xem email vừa hỏi Cố Hân Nhiên: “Vé tàu cao tốc của cậu là lúc mấy giờ? Có kịp ăn sáng rồi đi không?”

“Hôm nay tớ không đi Thượng Hải nữa.” Cố Hân Nhiên đã buộc tóc xong, bắt đầu rửa mặt, trang điểm.”Ồi, tớ nói cho cậu biết một tin, thực ra tớ đi chuyến này là vì bọn tớ nhận được một tin mật. Bọn tớ theo dõi một ngôi sao đang hot, cứ nghĩ cô này hẹn hò bí mật với bạn trai trong ngày Valentine, nào ngờ cô ta lại chạy tới Tô Châu. Đồng nghiệp của tớ đang cuống lên, bảo tớ phải mau giúp nghĩ cách giải quyết.”

Phồn Tinh hỏi: “Vậy hôm nay cậu ở Tô Châu?”

“Ừ. Phồn Tinh, cậu là ngôi sao may mắn của tớ, nếu không tớ đã phải vội vội vàng vàng từ Thượng Hải chạy qua đây rồi. Cậu cứ kệ tớ đi, lát nữa đồng nghiệp của tớ sẽ đến, bọn tớ phải ở Tô Châu tìm hiểu ngọn ngành mới được!”

Phồn Tinh đúng là không có sức để ý đến bạn, cô trả lời xong email liền đứng dậy tắm gội, đánh răng rửa mặt, sau khi trang điểm xong thì xuống lầu ăn sáng, đúng lúc đó gặp Tống Quyết Minh ở thang máy.

“Tổng tổng, chào buổi sáng!”

“Chào!”

Không hiểu vì sao quầng mắt của Tống Quyết Minh thâm đen cả mảng, rất giống gấu trúc, à không, giống bulldog. May mà Phồn Tinh có tố chất thư ký chuyên nghiệp, chỉ cúi đầu không nói, tuy nhiên khoé miệng vẫn hơi cong lên do không kiềm chế được.

Lão Tống ngại ngùng giải thích: “Lúc thức dậy không bật đèn nên đụng đầu bị thương.”

Phồn Tinh gật đầu, hỏi: “Có cần bôi thuốc cho bớt sưng không ạ? Lát nữa tôi mua giúp anh nhé?”

“Không, không, không cần đâu.”

Phồn Tinh cảm thấy Tống tổng hôm nay có gì đó rất khác, hình như có chuyện giấu mọi người. Ví dụ hằng sáng ở nhà ăn, anh ta thường nói chuyện với Thư Dập, thậm chí có lúc còn hung hăng tranh luận với Cao Bằng, còn hôm nay anh ta rất trầm mặc, ăn sáng xong thì vội vã trở về phòng.

Phồn Tinh không nghĩ nhiều, cô nghĩ là Tống Quyết minh đã phát hiện ra mối quan hệ giữa cô và Thư Dập, mặc dù cô đã rất cẩn thận nhưng Thư Dập có hai lần vô tình nhìn cô, lại còn mỉm cười với cô nữa, cô nghĩ, nếu cứ như vậy thì có lẽ cả thế giới đều sẽ nhận ra.

May mà khi bận rộn công việc, Thư Dập hoàn toàn tập trung tinh thần và sức lực, lại cư xử với cô giống như trước.

Cao Bằng hôm qua bị đập, lại còn bị người ta gọi là dê già nên hôm nay dậy rất sớm, đặc biệt là với Thư Dập thì thù mới hận cũ trào dâng, hận không thể tính toán sòng phẳng nợ cũ từ hồi đại học, thế nên khi hai người nhận được số liệu mới nhất, lại bắt đầu hỏi “Ỗ. Thiên Đồ Long ký” mới.

Phồn Tinh không hiểu gì về kỹ thuật, cảm thấy trong phòng họp như đang châm thuốc nổ, các kỹ sư chỉ biết câm nín, mở to mắt chứng kiến hai lãnh đạo cấp cao nhất của hai công ty tiến hành “luân kiếm Hoa Sơn”. Nếu đây thực sự là tiểu thuyết kiếm hiệp thì vào thời khắc này, trong phòng họp nhất định có tiếng đao kiếm tung hoành, ánh sáng lạnh lẽo toả khắp bốn phương.

Phồn Tinh kịp thời mang cà phê và trà dương cam cúc tới để mọi người hạ hoả. Cô bản khoản không biết có nên chuẩn bị chè hạt sen, ngân nhĩ và kỷ tử cho bữa ăn nhẹ vào buổi chiều không, vì khách sạn và phòng thực nghiệm đều lắp đặt điều hoà hai chiều, hơi nóng phả ra khiến mọi người cảm thấy rất khô, ăn một chút chè hạt sen, ngân nhĩ, kỷ tử sẽ nhuận phổi, sáng mắt.

Thư Dập đang đứng trước tấm bảng trắng viết công thức, điện thoại của anh để trên bàn bỗng rung lên. Phồn Tinh thấy điện thoại rung, do dự không biết có nên nghe giúp anh không thì gần như cùng lúc đó, điện thoại của cô cũng rung.

Cô bỗng có dự cảm không lành, lập tức cầm điện thoại của Thư Dập và cả điện thoại của mình, vội vàng bước ra khỏi phòng họp, ngắt cuộc gọi ở điện thoại của mình và nhấn nút nghe điện thoại của Thư Dập.

“Xin chào!” Cô nói. “Tôi là Chúc Phồn Tinh, thư ký của. Thư tổng, Thư tổng đang họp ạ.”

Đầu máy bên kia là phó tổng của một công ty khác, giọng anh ta có chút mệt mỏi. “Phồn Tinh, có thể đưa điện thoại cho Thư tổng nghe không?”

Phồn Tinh không do dự, biết chắc chắn có chuyện vô cùng khẩn cấp nên lập tức nói: “Được ạ, xin đợi một chút!” Cô không ngắt điện thoại,

bước vào phòng họp, trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cô bước đến bên cạnh Thư Dập, nói nhỏ vào tai anh mấy câu.

Lông mày của Thư Dập hơi giật giật, anh nhận điện thoại từ tay cô, nói với mọi người: “Xin lỗi, tôi nghe điện thoại chút”, sau đó quay người bước ra cửa.

Cao Bằng nghĩ mình đang dốc toàn bộ sức lực rút kiếm ra đâm thì đột nhiên không thấy kẻ địch đâu. Hắn cực kỳ bất mãn, đập bàn nói: “Nhận điện thoại gì chứ, Thư Dập, anh sợ thua cũng đừng hòng chạy trốn...” Chưa nói hết câu, điện thoại của hắn cũng reo vang. Hắn nhìn tên hiển thị trên màn hình, không thể không nhận, đành cầm điện thoại bước ra ngoài.

Hắn vừa đi khỏi, cửa đóng lại thì tất cả kỹ sư nam trong phòng họp không nhịn được bật cười ha hả. Đám kỹ sư dúao cũng tâm tư đơn thuần, cho dù Cao Bằng và Thư Dập có “Hoa Sơn luận kiếm” thì cũng chỉ giống như hai thầy giáo dạy toán đang quyết đấu, một nửa số học sinh thì học theo, một nửa còn lại thì muốn xem trò vui. Hai người cùng lúc rời đi, đám kỹ sư của hai công ty bắt đầu mồm năm miệng mười tranh luận, vì vừa nãy Cao Bằng và Thư Dập nói quá nhanh nên có vài điểm họ không hiểu, bây giờ đang muốn hỏi Tống Quyết Minh.

Tống Quyết Minh là người thật thà, dù với công ty Điện tử Trường Hà vừa là bạn vừa là đối thủ, nhưng anh ta vẫn nghiêm túc giải thích một số vấn đề kỹ thuật cho bọn họ, khiến bọn họ vừa nghe vừa liên tục gật gù.

Cao Bằng cầm điện thoại bước ra hành lang, trong lòng có chút bực bội vì cuộc gọi này đến không đúng lúc chút nào, nhất là khi hắn vừa nói xong câu kia, như thế chẳng khác nào tát thẳng vào mặt hắn. Tuy nhiên, người gọi đến lại là một người thân tín của hắn, nếu không có chuyện gì gấp, lại biết hắn đang họp thì sẽ không bao giờ gọi đến. Thế nên lúc nghe điện thoại, tâm trạng hắn cũng điềm tĩnh hơn. “Sao vậy?”

“Cao tổng, xảy ra chuyện rồi. Xe Segway kiểu dáng mới nhất ở U&C xảy ra chuyện rồi.”

Cao Bằng cảm thấy tim mình thót lên một cái. Ông già hăn có tiền, thế nên dưới chủ trương của kẻ phá gia chi tử như hăn thì có thể mua toàn thế giới, công ty U&C này họ cũng đã thu mua cổ phần, nhưng chỉ được một phần nhỏ, vì những công trình nghiên cứu phát minh ở U&C đều áp dụng khoa học kỹ thuật tiên tiến, trí tuệ nhân tạo, một số phương hướng nghiên cứu phát triển thậm chí có liên quan đến công trình quân sự nên người Mỹ rất cảnh giác.

Cao Bằng yêu thích khoa học kỹ thuật, từ lâu đã ngấp nghé U&C nên vô cùng muốn tham gia. Nói thì dễ nhưng gia trị cổ phiếu của U&C rất cao, lão già của hăn mặc dù có mỏ dầu lớn đầy tiềm năng nhưng cũng không mua nổi công ty đất đỏ này. Cao Bằng vì thế mà giảm tham vọng xuống, năm đó, lúc mua một phần nhỏ cổ phiếu cũng phải dốc hết sức lực, đầu tiên là mua một ngân hàng, sau đó thì ngân hàng này khống chế cổ phiếu của một công ty khoa kỹ thuật, rồi công ty khoa học kỹ thuật lại khống chế cổ phiếu quỹ ngân sách, mà quỹ ngân sách mới chỉ là cổ đông nhỏ của U&C, phải đi một vòng lớn như vậy mà người Mỹ vẫn tỏ ra rất dè dặt việc người Trung Quốc là cổ đông nhỏ của công ty, may mà số tiền cũng ít, nếu không chắc chắn còn bị giày vò nữa.

Cao Bằng hỏi: “Xe Segway xảy ra chuyện gì?”

Xe mới của họ đang trong thời gian thí nghiệm, CIO Kevin Anderson của U&C là một trong những người sáng tạo chiếc xe, đã đi chiếc xe Segway kiểu dáng mới nhất này ở trên phố Mỹ, lúc ngang qua ngã tư thì đột nhiên xe mất kiểm soát, bị một chiếc xe ô tô đâm vào, sau khi được đưa đến bệnh viện thì qua đời.

Cao Bằng không nói gì, chỉ trong vài câu ngắn ngủi mà lượng thông tin quá nhiều. Hăn hỏi: “Ông già có biết không?”

“Cao tiên sinh đã biết rồi mới bảo tôi gọi điện cho anh.”

“Được rồi, tôi biết rồi.”

Cao Bằng ngắt điện thoại. Đúng lúc đó, Thư Dập từ đầu kia của hành lang bước tới, anh cũng vừa ngắt điện thoại. Cao Bằng đột nhiên nhớ ra, công ty của Thư Dập chính là nhà cung cấp con quay hồi chuyển cho U&C. Đối với sản phẩm xe Segway, con quay hồi chuyển là linh kiện quan trọng, vì xe Segway dựa vào con quay hồi chuyển và bộ phận cảm biến gia tăng tốc độ để cảm nhận sự biến đổi trạng thái của người lái, từ đó khống chế việc lái xe.

Tâm trạng của Thư Dập cực kỳ nặng nề, việc này khác hẳn với việc điện thoại bị nổ, bộ phận quan trọng nhất của xe Segway là con quay hồi chuyển, mà chuyện này lại xảy ra đến với chính lãnh đạo cấp cao của công ty đối tác quan trọng, anh từng nhiều lần nói chuyện với ông, ông vừa là thầy vừa là bạn, một người Mỹ vô cùng vui vẻ, thú vị.

Anh đã mất đi một người bạn rất tốt.

Sau đó thì sự nghiệp của anh bắt đầu rơi vào tình trạng nguy khốn.

Tất cả mọi người đều liên kết sự cố điện thoại bị nổ với sự việc lần này. Nguyên nhân của sự cố nổ điện thoại có phải là do con quay hồi chuyển hay không vẫn đang điều tra, nhưng dù gì thì cũng là xảy ra trong quá trình sử dụng con quay hồi chuyển, bây giờ lại xảy ra sự cố nghiêm trọng về xe Segwan nữa.

Tối nay bên Mỹ mở sàn giao dịch, chắc chắn giá cổ phiếu của công ty sẽ rớt xuống thê thảm. Về mặt đối nội hay đối ngoại, anh đều cần có một lời giải thích rõ ràng.

Cao Bằng rất hiểu điều này. Mặc dù hai người luôn cạnh tranh, đấu đá nhau, nhưng nói thế nào nhỉ, giữa anh hùng với nhau luôn có sự đồng cảm.

Cao Bằng cho rằng, mình là anh hùng nên đương nhiên cũng thừa nhận Thư Dập là anh hùng, nếu không làm sao xứng là đối thủ của hần. Hần vỗ vai Thư Dập hỏi: “Anh có cần lập tức bay sang Mỹ không? Yên tâm đi, về phía Hàn Quốc, tôi sẽ để ý giúp anh, nếu anh không yên tâm thì chẳng phải vẫn còn lão Tống sao?”

Thư Dập lắc đầu, rồi lại gật đầu, cuối cùng anh nói: “Tâm trạng tôi bây giờ hơi loạn, muốn ra ngoài hít thở không khí để bình tĩnh lại.”

“Được, tôi về phòng chủ trì cuộc họp, anh yên tâm.”

Hần ta chỉ nói nửa câu nhưng Thư Dập cũng hiểu ý của hần. Cao Bằng tuyệt đối không phải là loại người giậu đổ bìm leo, mặc dù nhiều năm ân oán với nhau nhưng hần cũng có lòng kiêu hãnh của bản thân, thẳng cũng phải thẳng quang minh chính đại, giữa bọn họ chỉ bất đồng về kỹ thuật mà thôi.

Thư Dập rời khỏi phòng thực nghiệm, đi thang máy lên sân thượng, mặc dù khí hậu Giang Nam khá ấm áp nhưng vì vẫn là tháng Giêng nên thời tiết cũng se lạnh, anh không mặc áo khoác bị gió thổi lạnh nhưng lại cảm thấy có tinh thần hơn, chỉ có điều lòng dạ anh ngổn ngang, không biết phải xử lý từ đâu.

Nhiều năm rồi không có cảm giác như này. Lần gần đây nhất anh cũng hoang mang như thế là khi cầm tờ giấy chẩn đoán chính xác bệnh của mẹ. Hai mẹ con luôn gắn bó yêu thương nhau, anh chưa từng nghĩ có một ngày phải rời xa mẹ mãi mãi.

Mọi thứ anh đang có bây giờ, chẳng lẽ sẽ mất hết sao? Anh chưa bao giờ hoài nghi về mỗi việc làm hay trình độ kỹ thuật của mình, nhưng khoảnh khắc này, khi đứng một mình ở đây, anh bỗng thấy niềm tin ấy đang bị lung lay. Anh nghi ngờ không biết mình đã để xảy ra lỗi ở khâu nào.

Tâm trạng này rất đáng sợ. Một nỗi cô độc chưa từng có trước đây bỗng bao vây lấy anh, giống như cậu học sinh lần đầu tiên không được điểm tối đa môn Toán, mà lỗi sai lại ở bài đơn giản nhất, ngay cả giáo viên cũng không tin học sinh của mình có thể phạm lỗi ngớ ngẩn như thế.

Gió thổi khiến cả người anh lạnh run. Anh mông lung nhìn lên bầu trời xám xịt, nặng nề chỉ toàn mây đen, không biết tuyết sắp rơi hay là sắp có mưa.

Phía sau có người nhẹ nhàng khoác áo lên người anh, quay lại nhìn thì thấy gương mặt của Phồn Tinh, mặc dù trong mắt tràn đầy sự lo lắng nhưng khoé miệng cô vẫn cong cong, tựa như đang cười.

Cô giơ tay ra nắm lấy tay anh. Trái tim anh bỗng bình yên đến lạ.

Một hồi lâu Thư Dập không nói gì. Anh biết không cần phải nói gì cô cũng sẽ hiểu. Đương nhiên là cô lo lắng, nhưng không bộc lộ hết ra ngoài nỗi lo lắng ấy, vì cô tin anh có thể giải quyết được, giống như việc cô đang nắm tay anh lúc này, vừa là cổ vũ, vừa là tin tưởng. Cô sẽ luôn ở bên anh, bất cứ khi nào, dù cho có chuyện gì xảy ra.

Lúc này cô cũng không nói gì, hai người đứng trên sân thượng, lặng lẽ ngắm nhìn chân trời xa xăm, mờ nhạt.

Một lát sau, Thư Dập nói một câu chẳng liên quan: “Đến Tô Châu bao lần mà chưa lần nào có thời gian đi dạo.”

“Mười giờ tối nay đến sân bay Thượng Hải vẫn kịp. Hay là chúng ta đi chơi công viên, tiện thể ăn tối luôn?”

Mắt Thư Dập sáng lấp lánh nhìn cô.”Chỉ có anh và em?”

Phồn Tinh gật đầu.

Thư Dập cảm thấy rất nhẹ nhõm, trước kỳ thi đại học, tâm trạng của anh cũng rất nhẹ nhõm, ở trước mặt đối thủ, dù gặp rất nhiều khó khăn, tâm trạng anh cũng như vậy. Vì thế, anh thoải mái nói: “Được đấy.”

Cả buổi chiều, Cao Bằng không thể tập trung đầu óc, thực ra Tống Quyết Minh cũng vậy, hai người mặc dù đang họp nhưng đều uể oải, cuộc tranh luận vẫn đang tiếp diễn, cuộc thảo luận cũng đang tiếp diễn, thậm chí cả Cao Bằng và Tống Quyết Minh còn tự tay làm thí nghiệm để so sánh, nhưng khi Thư Dập đi khỏi, cả việc tranh cãi nhau giữa bọn họ cũng giảm hẳn khí thế.

Buổi chiều, công ty bên Hàn Quốc lại mở cuộc họp online, nghi thức rất trang trọng, bên đó có CTO chủ trì, bao gồm nhiều vị lãnh đạo cấp cao của ngành di động, điện tử của tập đoàn tham gia. Bên phía nhà cung ứng thì chỉ có Cao Bằng và Tống Quyết Minh là đại diện.

Thái độ của phía Hàn Quốc rất mạnh mẽ, thậm chí còn từng bước lấn át, vì chuyện xảy ra ở U&C khiến họ cho rằng vấn đề nằm ở con quay hồi chuyển và lập tức điều chỉnh phương hướng điều tra. Việc di động phát nổ liên tiếp vốn đã khiến cả ngành di động, điện tử lo lắng, nay lại càng như đổ thêm dầu vào lửa.

Tống Quyết Minh ngoài khả năng về chuyên môn kỹ thuật ra thì khả năng giao tiếp, phản ứng không được nhanh nhạy lắm, tranh luận với họ còn phải dùng tiếng Anh thì thực sự không phải là sở trường của anh ta, chỉ cần không tập trung là đã bị họ cho ra rìa. Cao Bằng thì có trái tim mong manh, lại là công tử, từ nhỏ đã được coi như thần đồng, có bao giờ bị người khác chèn ép thẳng thừng như thế đâu, thế nên cuối cùng hẳn cũng bị cho ra rìa. Nghe Tống Quyết Minh phản bác lại công ty Hàn Quốc mà cứ ấp a ấp úng, câu được câu chăng, Cao Bằng bất giác cảm thấy thật bi ai.

Chưa bao giờ Cao Bằng lại muốn có Thư Dập ở đây như lúc này. Mặc dù hẳn thấy Thư Dập là kẻ đáng ghét, nhưng anh ta phản ứng rất nhanh,

ngoài phương diện kỹ thuật chưa nói đến, thì các vấn đề trong ngành, ít nhất là trong lĩnh vực sở trường của anh ta, không có ai dám nói này nói kia.

Cao Bằng rầu rĩ thở dài một tiếng.

Tống Quyết Minh cũng cảm thấy cực kỳ bức bối. Anh ta và Thư Dập phân công công việc rõ ràng, anh ta phụ trách kỹ thuật còn Thư Dập phụ trách điều hành công ty. Lúc không có tiền, Thư Dập đưa anh ta tiền, lúc không có người, Thư Dập tìm người cho anh ta, giống như bảo mẫu giải quyết mọi vấn đề, anh ta không phải lo lắng bất cứ điều gì, chỉ biết dẫn dắt đội nghiên cứu tiến lên phía trước. Nếu gặp trục trặc gì về kỹ thuật, Thư Dập lại xắn tay áo giúp anh ta giải quyết. Hai người đồng cam cộng khổ cho đến tận hôm nay, có thể nói anh ta và Thư Dập là hai người bạn hợp tác ăn ý nhất.

Các khách hàng, đặc biệt là khách hàng quan trọng thì hầu như chỉ Thư Dập mới xử lý được. Khách hàng Mỹ nổi tiếng khó tính, còn khách hàng Ấn Độ thì yêu mển đến mức hận không thể phơi hết gan ruột, gả con gái cho Thư Dập. Vì thế khi Tống Quyết Minh gặp phiền phức cũng nghĩ, nếu có Thư Dập ở đây thì tốt biết bao.

Nhân lúc phiên dịch đang dịch một đoạn dài, Tống Quyết Minh không nhìn được lắm bẫm: “Nếu có Thư Dập ở đây thì tốt, mấy người Hàn Quốc đâu dám nói chuyện với chúng ta như vậy.”

Cao Bằng bất giác gật đầu.

Thư Dập không hề biết hai người bạn của anh đang nhắc đến anh. Anh và Phồn Tinh bắt taxi đến phố cổ, giờ họ đang ở bảo tàng Tô Châu xem cây hoa tử đằng cổ.

Từ khi trưởng thành, Phồn Tinh có rất ít thời gian nhàn rỗi, nói là nhàn rỗi cũng không đúng, phải nói là thư giãn. Không hiểu sao khoảnh khắc

nghe tin về sự cố xe Segway cô rất lo lắng, nhưng khi ở cùng Thư Dập thì lại cảm thấy yên bình. Anh nắm tay cô, hai người giống như các du khách khác, chậm rãi, nhàn tản dạo quanh bảo tàng Tô Châu.

Bảo tàng Tô Châu được xây dựng bởi kiến trúc sư nổi tiếng Bối Luật Minh, thiết kế tinh tế, mặc dù không rộng nhưng chỗ nào cũng có thể dừng lại ngắm cảnh, vừa mang đặc điểm của khu vườn truyền thống Trung Quốc lại mang thẩm mỹ kiến trúc hiện đại. Giờ không phải mùa cao điểm về du lịch nên ở đây rất vắng khách, hai người thong dong xem tất cả các tác phẩm được trưng bày, rồi Thư Dập nói với Phồn Tinh: “Đi thôi, chúng ta đi xem cây hoa tử đằng cổ.”

Mới vào đầu xuân cây tử đằng vẫn chưa ra lá, có thể nhìn thấy nhiều cột sắt chống đỡ cho những cành cây khẳng khiu, nếu là cuối xuân thì chắc chắn cây sẽ nở đầy hoa tím, rợp khắp sân.

Thư Dập nói: “Tiếc là mình đến không đúng dịp”

Phồn Tinh nói: “Không sao ạ, lúc nào hoa nở chúng ta lại đến xem.”

Thư Dập nói: “Lúc hoa nở chắc sẽ đẹp lắm.” Anh dừng một lát rồi nói tiếp: “Lúc nào hoa nở, chúng ta nhất định sẽ đến lần nữa. Ngày còn nhỏ, mẹ dạy anh một bài thơ cổ, bây giờ anh vẫn nhớ. Mông nhung nhất giá tự thành lâm; Yếu điệu phồn ba chước mộ dương.” (*)

(*) Hai câu thơ trên trích trong bài Tử đằng hoa của nhà thơ Vương Thế Trinh thời Minh, Trung Quốc. Đại ý là: Giàn hoa tươi tốt như một rừng cây. Hoa duyên dáng nở rộ như muốn thiêu đốt chiều hoàng hôn.

Cứ nhắc đến mẹ là tâm trạng anh lại ủ rũ, Phồn Tinh chỉ biết nắm lấy tay anh, dựa nhẹ vào người anh.

Ngồi trên xe đến sân bay, Thư Dập ngủ thiếp đi. Phồn Tinh đặt xe dành cho thương nhân nên chỗ ngồi rất rộng rãi và thoải mái, sau khi điều

chỉnh lại ghế, anh có thể duỗi thẳng chân và nằm ngả ra ghế.

Phồn Tinh biết rõ mấy hôm nay anh vô cùng vất vả, không ngủ đủ giấc, ngày nào cũng phải hao tâm sức suy nghĩ, hơn nữa những rắc rối lại xảy ra liên tiếp, hết việc nọ đến việc kia. Cô lấy áo khoác khế đắp lên người anh, thực ra trong xe cũng mở điều hoà khá ấm, nhưng khi ngủ, lỗ chân lông thường mở to nên cần đắp cho ấm hơn một chút, đây là điều mà bà ngoại từng dạy cô. Chiếc xe ổn định lăn bánh trên đường cao tốc, thân xe rung lắc nhẹ nên Phồn Tinh cũng thấy buồn ngủ, nhưng cô phải cố gắng lấy tinh thần, nếu ngủ lúc này thì lên máy bay sẽ không ngủ được nữa. Chuyến bay kéo dài mười mấy tiếng đồng hồ, cô muốn ngủ một lát trên máy bay, như vậy khi xuống sân bay mới có sức giúp Thư Dập ứng phó với một đồng việc.

Cô mở laptop, xác nhận lại một lần nữa thông tin chuyến bay. Cô và Thư Dập phải trung chuyển hai lần mới đến được phía đông nước Mỹ, đó là hành trình bay nhanh nhất rồi. Xe đón họ sau khi xuống máy bay cô cũng đặt xong, thông tin về khách sạn ở đó cô cũng đã xác nhận lại rồi, lúc này cô mới gập laptop, nhắm mắt nghỉ ngơi, thầm ghi nhớ lịch trình trong đầu.

Đúng lúc này, di động của cô đột ngột đổ chuông, cô vội vàng ấn nút nghe, chỉ sợ làm Thư Dập tỉnh giấc, giọng nói cũng thật nhỏ: “Mẹ ạ?”

Mẹ rất ít khi gọi điện cho cô, vì thế cô cảm thấy khá bất ngờ. Trong điện thoại, mẹ cô ấp úng hồi lâu. Cô không nghe rõ mẹ đang nói gì nên hỏi lại: “Mẹ, có chuyện gì vậy ạ?”

Mẹ cô bỗng oà khóc. Cô biết mẹ cô là người rất mạnh mẽ, từ trước đến nay, cứ gọi điện thoại cho cô là mắng té tát, lần này cô không ngờ mẹ lại khóc, bất giác cảm thấy hoang mang, liền hỏi dồn dập: “Sao thế ạ? Mẹ, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Mẹ từ từ nói cho con nghe, xảy ra chuyện gì ạ?”

Lúc này mẹ cô mới ngừng khóc, nghẹn ngào nói: “Con...Bố con, ông ấy...”

Phồn Tinh đã trấn tĩnh hơn, hỏi lại: “Bố con làm sao ạ?”

Từ nhỏ cô đã chứng kiến bố mẹ cãi nhau, chiến tranh lạnh không biết bao nhiêu lần, đã quen với việc bố hoặc mẹ nói xấu đối phương, thế nên cô nghĩ chắc chắn là dì Cung đã làm chuyện gì đó nên bố mới giận mẹ, mẹ giận quá liền gọi điện khóc lóc kể tội bố với cô.

Không ngờ, mẹ cô nói: “Bố con đi kiểm tra sức khoẻ, phát hiện ra bệnh ung thư...”

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ý Trời Đã Định

Type: Duong My

Phồn Tinh vô cùng kinh ngạc, cảm thấy những chiếc xe chạy đối diện chiếu đèn sáng loáng khiến mắt cô không mở ra được, mọi thứ trước mắt bỗng trắng xóa, mờ mịt, tai ù đi.

Cô định thần lại mới nghe thấy giọng của mình, giống như cách một bức tường, vừa nhẹ vừa xa, tựa như không phải bản thân cô đang nói: “Chuyện xảy ra từ khi nào? Rốt cuộc là có chuyện gì ạ? Mẹ, chuyện là thế nào?”

Mẹ cô vốn là người muốn nói gì là thao thao bất tuyệt, nhưng giờ đột nhiên lại nói năng lộn xộn, lắp bắp mãi mới nói ra được. Hóa ra dì Cung có quen mỗi người bán bảo hiểm, họ cố gắng thuyết phục, khuyên dì mua bảo hiểm cho bố Phồn Tinh. Mẹ cô vốn không đồng ý chuyện này, lầm bầm rằng mua bảo hiểm gì chứ, bảo hiểm y tế, bảo hiểm xã hội, tiền nghỉ hưu, cái gì cũng có rồi, còn mua bảo hiểm làm gì nữa, rồi chẳng phải lấy tiền của con gái sao... Bà chắc chắn là dì Cung sẽ không bỏ tiền ra mua bảo hiểm cho chồng đâu, mà bố cô lại sợ vợ, tất cả tiền lương hưu đều nộp hết cho dì Cung, chẳng có đồng tiền riêng nào. Nếu họ muốn mua bảo hiểm thì chỉ có xin tiền cô mà thôi.

Dì Cung bị mẹ cô khích tướng như thế thì tức quá, nói ngay: “Bảo hiểm của ông Chúc, tôi sẽ mua!” Ban đầu họ phải nộp một khoản tiền, trước khi ký hợp đồng, công ty bảo hiểm sẽ sắp xếp

cho bố cô kiểm tra sức khỏe theo quy định.

Thực ra, cơ quan cũ của bố cô mỗi năm đều cho các nhân viên đã nghỉ hưu kiểm tra sức khỏe, tuy nhiên chỉ được kiểm tra qua loa. Công ty bảo hiểm thì lại có yêu cầu khác hẳn, họ kiểm tra rất cẩn thận và sau đó thì phát hiện ra bệnh nghiêm trọng. Bố cô không biết tình hình cụ thể, vì trước mặt ông, bác sĩ nói không rõ, chỉ bảo khi siêu âm thì thấy ở lá gan có mảng tối, yêu cầu kiểm tra lần nữa và đề nghị nên chụp CT.

Dì Cung buồn bã suốt một ngày, đến tối không chịu nổi nữa, mượn cơ đi siêu thị mua sữa cho cháu để ra khỏi nhà, đứng dưới tầng vừa lau nước mắt vừa gọi điện cho mẹ Phồn Tinh, dì đã lén hỏi bác sĩ mới biết bố cô mắc bệnh ung thư.

Mẹ cô nghe xong tin này, cảm thấy như bị sét đánh trúng đầu. Mặc dù cãi nhau nửa cuộc đời rồi ly hôn, tình cảm vợ chồng họ cũng phai nhạt nhiều, nhưng sống đến từng này tuổi, khi sắp phải đối diện với sinh tử, bà sợ nhất là nghe tin dữ của người cùng tuổi, huống hồ ông ấy không phải là bạn bè hay người quen biết bình thường mà chính là chồng cũ, người có với bà một cô con gái.

Trong phút chốc bà cũng suy sụp, khóc lóc gọi điện thoại cho con gái.

Tai Phồn Tinh vẫn ù ù, tin tức đến quá đột ngột, cảm giác như tất cả máu đều tràn lên não gây ra chứng ù ta. Cô không biết nói gì để an ủi mẹ, chỉ cảm thấy mình như người mất hết sức lực, hỏi thêm vài câu rồi thôi.

Mẹ cô nói: “Nhìn bộ dạng của ông ấy, mẹ cứ nghĩ ông ấy phải ăn hại cả nghìn năm nữa chứ, người ta thường nói người tốt đoán mệnh, ông ta vô lương tâm như vậy, sao lại có thể như thế chứ...” Bà vừa nói vừa sụt sịt khóc.

Phồn Tinh thầm nhủ mẹ cô đang bị kích động nên nói năng hồ đồ. Cô không hỏi thêm được gì, đành vội vàng an ủi mẹ vài câu rồi gọi điện cho dì

Cung.

Dì Cung còn suy sụp hơn cả mẹ cô, mặc dù chỉ là đôi vợ chồng “rõ cá cạp lại”, nhưng những năm qua hai người thực sự yêu thương nhau. Hơn nữa ông Chúc đối với bà rất tốt, chị em bạn bè ở đội múa rất ngưỡng mộ bà, họ khen ông Chúc vừa cao to, đẹp lão lại chăm chỉ, thương vợ, lương hưu cũng không ít, thỉnh thoảng còn kiếm thêm tiền, còn rất chu đáo, trông cháu giúp vợ con. Thằng bé này chẳng có chút máu mủ gì với ông nên tất cả mọi người đều nói ông rất tốt, yêu cháu còn hơn cả con ruột.

Thằng bé cũng rất quý ông, buổi tối đi ngủ luôn đòi ông bế, bây giờ ông bị bệnh thì làm thế nào đây, thằng bé khóc rạc cả người đi rồi...

Dì Cung vừa khóc vừa nói, cảm giác như đứt từng khúc ruột, nước mắt rơi lã chã, sau đó thì nghẹn ngào không nói nên lời. Phồn Tinh không biết làm thế nào, chỉ cố gắng an ủi dì rồi đề nghị dì lập tức đưa bố đến Bắc Kinh, cô sẽ tìm bệnh viện tốt nhất, khám bác sĩ tốt nhất, mà nhờ người ta chẩn đoán sai thì sao? Dù gặp phải tình huống xấu nhất thì cũng có nhiều cách để chữa trị. Bây giờ y học hiện đại, có nhiều thuốc đặc trị, không chừng chữa vài năm thì lại có thuốc mới, rồi lại tiếp tục chữa trị thêm vài năm nữa...

Dì Cung nghe cô nói thế thì cũng le lói hy vọng, lập tức hứa sẽ bảo con dâu chăm sóc cháu, còn dì sẽ đưa ông Chúc đến Bắc Kinh khám bệnh. Ông Chúc chưa được khám bởi chuyên gia tốt nhất, không chừng có thể bị chẩn đoán sai.

Phồn Tinh dập máy mà tay vẫn run run. Mặc dù khuyên người khác nhưng trong lòng cô vẫn băn khoăn, bệnh viện ở quê cô cũng là bệnh viện chính quy hạng 3A(*), khả năng chẩn đoán sai thực sự

(*) Bệnh viện hạng 3A: Chính phủ Trung Quốc phân cấp bậc cho các bệnh viện, cấp ba là bệnh viện có số giường bệnh hơn 501 giường, cung

cấp các dịch vụ vệ sinh y tế ở mức cao nhất. Hạng A là tiêu chuẩn đánh giá bệnh viện có điểm số hơn 900 điểm.

không cao. Chỉ là... cô không thể chấp nhận tin dữ này.

Mặc dù bố đối với cô không tốt lắm, nhưng lúc cô còn nhỏ, có một chiếc răng lung lay mãi không rụng, mẹ bận công việc không xin nghỉ phép được, thế là bố cô đã xin nghỉ nửa ngày để đưa cô đi bệnh viện nhổ cái răng đó. Mặc dù không đau nhưng vì bị nhét bông tẩm thuốc tê nên cô vẫn thấy khá xót.

Lúc ra khỏi bệnh viện, đứng chờ xe buýt, bố sực nhớ ra bác sĩ nói nhổ răng xong có thể ăn kem, kem lạnh sẽ làm ngưng chảy máu, thế là bố liền dẫn cô đi mua kem. Hồi đó, kem là thứ đồ ăn vặt rất xa xỉ, phải bỏ ra mấy đồng mới mua được một que, lương của bố mẹ thì ai có người ấy giữ, mỗi lần hai người phải trả tiền điện, tiền nước... đều cãi nhau, thế nên chẳng ai bỏ tiền ra mua đồ ăn vặt cho cô, vậy mà lần này bố lại mua cho cô một que kem rất to và đắt để cô vừa đi vừa ăn.

Cô cẩn thận cắn phần đầu của que kem, rất ngon, rồi giơ que kem lên, hỏi: “Bố, bố ăn không ạ?”

“Không, bố không ăn đâu, con ăn đi.”

Chiều hôm đó, cô ngồi trên chiếc xe buýt có ánh nắng mùa hè chiếu xuống và ăn kem. Kem chảy rất nhanh, thế nên cô phải cắn từng miếng to mới không làm bẩn quần áo, nếu làm bẩn quần áo sẽ bị mẹ mắng, nhưng cô vẫn cảm thấy rất vui, rất xa xỉ, rất thỏa mãn.

Chắc chắn là bố rất yêu cô, nếu không sao lại mua que kem đắt thế cho cô ăn. Rõ ràng là bố rất nóng, rất khát nhưng không nỡ mua một chai sữa đậu nành giá năm hào, sau khi dẫn cô về nhà, bố mới vào bếp uống hai cốc nước lọc thật to.

Trong gia đoạn khó khăn nhất của tuổi trẻ, cô cũng từng hận bố mẹ mình, không hiểu tại sao họ lại sinh mình ra. Sau khi ly hôn, họ đều xây dựng gia đình mới, cô trở thành một sự phiền phức, phải cẩn thận sống giữa hai người nọ. Một thời gian dài cô đã nghĩ, có thể lớn nhanh hơn một chút không, trưởng thành rồi thì có thể kiếm tiền và sống tự lập, sẽ không phải nhìn mặt bố mẹ để sống nữa.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến buổi chiều đi nhổ răng đó, trái tim cô lại như cái thạch, mềm ra và run rẩy. Trái tim phụ nữ thường tinh tế và nhạy cảm, khi không nhận được nhiều tình yêu thương thì chỉ cần có một chút quan tâm, yêu thương từ người khác cũng khiến họ biết ơn và khắc sâu trong tim.

Khi còn là một đứa trẻ, cô đã thực sự được yêu thương, chăm sóc như viên ngọc quý, ít nhất là trong một buổi chiều.

Phồn Tinh không biết Thư Dập tỉnh dậy từ lúc nào, có thể là lúc cô đang nói chuyện điện thoại với dì Cung, có thể là sớm hơn, lúc cô nhận điện thoại của mẹ. Anh nắm lấy tay cô, bàn tay anh rất to, ấm áp, áp trọn những ngón tay thon nhỏ của cô. Anh hỏi: “Có chuyện gì à?”

Phồn Tinh đành kể hết mọi chuyện cho anh nghe.

Thảo nào sắc mặt cô trắng như tờ giấy, tay cũng lạnh, khiến anh thương xót muốn ôm cô vào lòng, nhưng vì tài xế đang ngồi phía trước, đây lại là công ty xe mà họ thường thuê nên tài xế cũng khá quen, anh có chút e ngại, hơn nữa anh cũng không có thói quen thân thiết với cô trước mặt người ngoài nên lúc này chỉ nắm tay cô, hy vọng có thể an ủi cô phần nào.

May mà chẳng bao lâu đã đến sân bay, sau khi chờ hành lý xuống và tài xế đi rồi, anh nói: “Em không phải sang Mỹ cùng anh nữa đâu, hãy mau về nhà đi, đưa bố em đến Bắc Kinh kiểm tra lại cẩn thận.”

Phồn Tinh mở miệng, định nói lời từ chối nhưng không thể.

Thư Dập nói: “Chẳng có gì quan trọng hơn người thân, với lại ở bên đó anh có thể một mình xử lý được.”

Thực sự nếu đến Mỹ, cô cũng không giúp được gì, chỉ có thể xử lý mấy chuyện vụn vặt để anh yên tâm hơn thôi.

Phồn Tinh còn muốn nói gì đó thì Thư Dập đã ôm lấy cô, hôn lên trán cô rồi nói: “Không lo, có chuyện gì anh sẽ gọi cho em. Đáng lẽ anh phải ở bên cạnh em, nhưng em cũng biết tình hình hiện nay rồi, anh phải xử lý chuyện bên Mỹ đã. Anh có một người bạn làm việc bên bệnh viện, anh sẽ gọi điện cho cậu ta, xem cậu ta có ý kiến hay biện pháp nào không.” Thực ra anh cũng không nghĩ ra được lời nào hay hơn để an ủi cô.

Vì sự thấp thỏm lo lắng, sợ hãi, suy tính thiệt hơn này anh đều đã từng trải qua, nên anh biết cho dù có nói gì, làm gì cũng không giúp ích được cho cô. Trước sự sống chết, sức lực của con người ta thường trở nên mong manh, không thể gánh vác, cũng không thể đối mặt với tất cả. Thực ra, cô đang rất cô đơn.

Những điều anh có thể làm đều có hạn.

Nhưng Phồn Tinh lại vô cùng cảm kích, cũng đã dần bình tĩnh hơn. Cô kiễng chân hôn nhẹ má anh, rồi áp trán mình vào trán anh, nói khẽ: “Chăm sóc tốt bản thân nhé!”

Thư Dập có hàng ngàn điều muốn nói nhưng cuối cùng chỉ nói được một câu: “Em cũng vậy.”

Cô tiễn anh ra tận chỗ làm thủ tục hải quan, lưu luyến nhìn anh rời đi. Anh quay đầu lại vẫy tay với cô. Mắt cô ươn ướt nhưng không muốn để anh nhìn thấy, chỉ cong khóe miệng cười và vẫy tay về phía anh.

Yêu một người thì bất cứ lúc nào cũng mong được ở bên người ấy, hy vọng được cùng người ấy đối mặt với gió mưa, hy vọng người ấy không phải lo lắng cho mình, hy vọng người ấy không bao giờ phải nhìn thấy mình rơi nước mắt, vì điều đó sẽ khiến người ấy bận tâm. Giống như giây phút nghe tin về sự cố xe cân bằng Segway, cô không nghĩ ngợi gì, lập tức đặt hai vé cho Thư Dập và mình bay đến Mỹ. Cô biết anh muốn sang Mỹ ngay lập tức và đương nhiên cô sẽ ở bên anh, là thư ký nên đây cũng là công việc của cô, là người yêu nên trong lúc anh gặp khó khăn, cô muốn được ở bên cạnh anh.

Chỉ vì gia đình cô đột nhiên gặp chuyện nên cô không thể đi cùng anh được, tuy vậy ít nhất trước khi lên máy bay, cô không muốn để anh nghĩ rằng anh bỏ cô một mình lại để xử lý việc gia đình.

Cô làm thủ tục hủy vé máy bay của mình, hủy phòng khách sạn, sau đó đặt chuyến bay nhanh nhất trở về nhà, nhưng tối đó không có chuyến bay nào về tỉnh. Cô muốn trở về nhanh nhất có thể, Thư Dập cũng hỏi cô muốn thuê trực thăng không, nhưng lời của dì Cung đã nhắc nhở cô, bố vẫn chưa biết sự thật về bệnh tình của mình nên nếu nửa đêm nửa hôm cô về nhà sẽ khiến bố nghi ngờ.

Do đó, cô thuê khách sạn gần sân bay, sang sớm hôm sau ngồi chuyển bay sớm nhất trở về.

Dập Thư có rất nhiều tâm sự, anh còn nghĩ nhiều hơn Phồn Tinh, qua cửa kiểm tra an ninh, anh đến phòng chờ nghỉ ngơi, rồi gọi mấy cuộc điện thoại cho người quen, nhờ họ chăm sóc một người bệnh. Anh chỉ nói người bệnh đó là bác cha chú của mình, mấy người bạn của anh đều là những nhân vật có tiếng trong ngành y và họ hứa sẽ sắp xếp kiểm tra cho bệnh nhân. Sau đó anh gửi phương thức liên lạc cho Phồn Tinh.

Một lát sau, Phồn Tinh nhắn tin trả lời, thực ra đó là một câu thơ: “Nam quốc hồng tiêu tương tử mạo; Tây Lăng tùng bách kết đồng tâm.”

Trong bài Tử đằng hoa của Vương Thế Trinh có câu “Mông nhu nhất giá tự thành lâm, yếu điệu phồn ba chức mộ âm; Nam quốc hồng tiêu tương tử mạo, Tây Lăng tùng bách kết đồng tâm”. Câu thơ thứ nhất được khắc trên tường cạnh cây tử đằng cổ. Lúc đó anh nắm tay cô, đứng trước cây tử đằng chưa nở hoa đọc câu thơ này, thực sự cũng có một chút mong ước nhỏ nhoi, không biết là cô có biết đến mong ước này không, tuy anh hy vọng là cô không biết.

Bản thân anh không nghĩ được hàm súc đến thế, nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ. Mặc dù văn nhân cổ đại Trung Quốc thích thề non hẹn biển, nhưng những lời yêu đương thì lại ngại ngùng không nói thẳng, xã hội hiện đại bây giờ giống hệt trong phim ảnh, hơi tí là nói mấy lời ngọt ngào, âu yếm.

Anh dẫn cô đi xem cây tử đằng thực ra cũng là vì câu thơ này.

Cô cũng hiểu nên mới không nói ra ngay lúc đó.

Giống như tùng bách, cao lớn, thẳng tắp, cùng nhau vươn tới mây xanh, dù mưa tuyết vùi lấp tùng xanh, tùng xanh vẫn vươn cao, đây là điều mà cô từng tưởng tượng, đó là cách tốt nhất để yêu mình và yêu người. Thực ra ở trong thành phố cô cũng thường nhìn thấy tùng bách, một năm bốn mùa đều xanh tươi, mùa xuân mùa hạ thấy không bắt mắt lắm, nhưng khi mùa đông đến mới cảm nhận được sự khác biệt, tất cả cây cối đều rụng lá, chỉ riêng tùng bách vẫn phát triển xanh tốt.

Thư Dập nhìn màn hình điện thoại, bất giác mỉm cười. Đây là người mà anh yêu, thông minh, lanh lợi, kiên cường giống như tùng bách, mặc dù lá cây mềm mại nhưng vẫn chống chịu được sương gió.

Phồn Tinh nhận điện thoại của Thư Dập trước khi anh lên máy bay. Anh hỏi: “Em thế nào, cảm thấy khá hơn chưa?”

Phồn Tinh đã đặt được phòng khách sạn, cũng gần sân bay, thỉnh thoảng lại nhìn thấy máy bay vút lên bầu trời. Cô nói: “Em không sao, thực

ra cũng có buồn, nhưng rồi sẽ ổn thôi.”

Thư Dập nói: “Ở bang California có một cái cây lớn nhất thế giới, là cây General Sherman. Nó đã hai nghìn năm tuổi, cao hơn tám mươi mét, khi nào có cơ hội, anh sẽ đưa em đi xem.”

“Sao đột nhiên lại muốn đưa em đi xem?”

“Sau khi mẹ anh qua đời, một thời gian dài anh cảm thấy rất buồn. Em chưa từng gặp mẹ anh nên không biết mẹ. Mẹ rất lương thiện, cũng sống rất đơn giản, nhiệt tình, hay giúp đỡ người khác. Học trò của mẹ rất quý mẹ. Anh nghĩ mẹ chính là người tốt nhất trên đời. Anh không hiểu vì sao mẹ lại bị bệnh, vì sao mẹ lại rời xa anh, anh cảm thấy vô cùng bất công. Đạo đó anh rất phẫn nộ, mẹ là người tốt như vậy, sao số phận nghiệt ngã lại giáng xuống đầu mẹ. Tại sao cuộc sống của mẹ lại ngắn ngủi, mong manh như thế. Có một hôm, anh lái xe đi loanh quanh nước Mỹ, đến gần vườn quốc gia của Mỹ và nảy ra ý định đi ngắm cây đó. Nghe nói đó là cái cây lớn nhất trên thế giới, cũng đã hai nghìn năm tuổi. Cuộc đời thăng trầm nhiều thay đổi, nhưng hai nghìn năm trôi qua, nó vẫn đứng sừng sững ở đó để nhìn ngắm thế giới này. Con người đứng trước mặt nó có cảm giác vô cùng nhỏ bé. Lúc anh nhìn thấy nó mới nghĩ thật đáng sợ, nó đã sống hai nghìn năm, chứng kiến bao nhiêu sinh vật chào đời, bao nhiêu sinh vật chết đi, nó là loài cây lớn nhất thế giới cho đến thời điểm hiện tại, ngay cả cá voi ở biển sâu cũng nhỏ hơn nó. Mặc dù chỉ là một cái cây nhưng sức sống lâu dài của nó đủ để cho cả nhân loại ngưỡng mộ. So với nó thì sinh mệnh của con người chỉ giống như giọt sương trước gió.”

Phồn Tinh lặng lẽ nghe anh nói.

“Anh ngồi ở đó đến khi trời tối. Vì trong vườn quốc gia có thể có thú dữ nên nhân viên quản lý ở đó giục anh xuống núi, anh ta nói “lão già” này không biến mất được đâu, ngày mai cậu có thể đến thăm. Anh hỏi anh ta đã làm việc ở đây bao lâu rồi, anh ta nói khoảng hơn hai mươi năm. Anh ta

sống ở thị trấn gần đây từ nhỏ, và gọi cái cây đó là “lão già”. Anh hỏi anh ta không cảm thấy sợ ư? Cây này luôn ở đây và đã được hai nghìn tuổi

rồi, nó còn tiếp tục sống nữa, nhưng mỗi người chúng ta thì không thể sống đến một trăm tuổi. Anh ta nhún vai nói rằng, “lão già” đã sống đủ lâu rồi, sống càng lâu thì càng cô độc. Anh ta nhìn thấy nó ở đây, chẳng thể đi đâu, các cây xung quanh nó đều chết đi, cây mới mọc ra, nó không có bạn, không có người thân, nó rất cô độc. Như vậy rất đáng sợ. Chúng ta chỉ có thể sống vài chục năm, nhưng chúng ta có gia đình, có bạn bè, có kỷ niệm, có niềm vui. Đó là sự khác biệt. Anh nói với anh ta rằng anh đã mất đi người thân quan trọng nhất của mình. Anh ta nói, ừ, chắc hẳn cậu rất đau khổ, nỗi đau này mỗi người chúng ta đều phải chịu đựng, nhưng cậu sẽ bước ra khỏi nỗi đau đó, vì cậu sẽ gặp được người mình yêu, kết hôn, rồi sinh con. Khi cậu già rồi, cậu sẽ rời khỏi thế giới này mà không hề sợ hãi, vì người cậu yêu, tất cả những gì cậu yêu đều ở bên cạnh cậu. Cậu biết những đứa con của cậu sẽ tiếp tục sống, và chúng sẽ lại gặp được người chúng yêu thương, từ đời này sang đời khác, cuộc sống cứ thế tiếp diễn. Thế nên anh muốn dẫn em đi ngắm cái cây đó.”

Phồn Tinh khẽ đồng ý một tiếng.

“Anh phải khoe với nó. Lần trước anh đi một mình, lần này anh sẽ dẫn em đi, nó cô đơn sống ở đó hàng nghìn năm thì có gì tốt chứ, anh có người yêu, còn nó có không?”

Phồn Tinh nghe thấy thế thì bật cười. Thư Dập nói tiếp: “Cười được là tốt rồi. Em nghỉ sớm đi, đừng lo lắng quá, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.” Anh còn muốn nói gì đó nữa nhưng tiếp viên hàng không đã bước đến đề nghị anh tắt di động, máy bay chuẩn bị cất cánh rồi.

Phồn Tinh nói vào điện thoại: “Em yêu anh.” Không biết anh có nghe thấy không nữa. Cô đứng trước cửa sổ, một lát sau thì nhìn thấy một chiếc

máy bay cất cánh bay lên không trung, càng bay càng cao, dần dần chỉ còn lại ánh đèn nhấp nháy, cuối cùng thì biến mất trong màn đêm.

Cô nằm trên giường, mặc dù suy nghĩ ngổn ngang nhưng cũng cố gắng khuyên bản thân hãy mau ngủ đi, tất cả khó khăn, gian khổ, cô đã quyết định sẽ đối mặt. Nếu số phận muốn thử thách cô, cô sẽ dốc hết sức lực, dù cô không điều khiển được số mệnh nhưng cô là con gái của bố, cô sẽ cố gắng hết sức mình để giúp bố chiến đấu với bệnh tật.

Nghe nói những người dân ở vùng biển khi gặp phải sóng to sẽ lái thuyền xông thẳng vào đó, nếu không rất dễ bị lật thuyền, muốn làm điều này đương nhiên cần phải có dũng khí rất lớn. Phồn Tinh cố vũ chính mình, chẳng có gì đáng sợ cả, mặc dù sắp tới phải đối mặt với con sóng dữ nhưng cô nhất định sẽ lái con thuyền nhỏ của mình đương đầu với nó.

Xông lên mới có thể chiến thắng.

Khi cô tự cố vũ và an ủi bản thân như thế thì cũng ngủ thiếp đi tự lúc nào.

Phồn Tinh lên chuyến bay sớm nhất về quê. Lúc rời khỏi sân bay về nhà vẫn còn rất sớm và bị tắc đường vì đúng vào giờ cao điểm. Từ khi học đại học, quê nhà đã trở thành nơi quen thuộc nhất và cũng xa lạ nhất đối với cô. Đặc biệt là sau khi tốt nghiệp, mỗi năm chỉ đến dịp Tết cô mới về nhà, mà những dịp đó thì đường sá, xe cộ không giống những ngày bình thường, lần này về đột ngột, cô chỉ cảm thấy người đông xe nhiều, cũng tắc đường y như ở Bắc Kinh, hơn nữa chỗ nào cũng đang thi công xây dựng, nghe nói là sửa tuyến đường sắt.

Cô xuống máy bay liền gọi điện cho mẹ, bảo rằng sẽ đến chỗ bố cô xem tình hình thế nào, tốt nhất là ngay hôm nay đưa bố đến Bắc Kinh. Mẹ cô chỉ biết thở dài, thật hiếm có khi nào bà lại không nói nhiều thế này. Bà chỉ hỏi lại: “Có làm lỡ dở công việc của con không?”

Phồn Tinh nói: “Không sao ạ, vừa ra Tết nên không bận lắm, chế độ nghỉ phép năm con còn chưa dùng đến.”

Tình trạng của bố tốt hơn Phồn Tinh tưởng tượng, có lẽ là do ông không biết sự thật. Chỉ có dì Cung là mắt đỏ mọng, chứng tỏ không được ngủ ngon. Phồn Tinh sợ bố nghi ngờ, cũng không dám nói gì, chỉ bảo là đi công tác ở tỉnh, tiện thể về nhà một chuyến. Sau đó dì Cung nhắc đến kết quả kiểm tra sức khỏe, còn căn nhắc chuyện có vật tối ở gan, Phồn Tinh vội nói: “Hay là bố đến Bắc Kinh kiểm tra đi ạ, bác sĩ cũng tốt hơn. Con về lần này có thể nhân tiện đưa bố và dì đi.”

Bố cô có chút do dự, nhưng dì Cung đồng ý ngay, nói: “Chẳng mấy khi Phồn Tinh về, đó là sự hiếu thuận của con. Chúng ta đến bệnh viện lớn ở Bắc Kinh kiểm tra, nếu không có bệnh gì thì càng yên tâm.”

Bố cô vốn sợ vợ, dì Cung nói một là một, hai là hai, nghe vợ nói vậy, ông đành gật đầu đồng ý.

Phồn Tinh nói thời gian đi công tác không nhiều, còn phải về công ty có việc nên lập tức đặt vé máy bay buổi chiều. Dì Cung cũng rất nhanh nhẹn thu dọn quần áo cho vào va li, ba người cùng ăn bữa trưa ở nhà rồi đi thẳng ra sân bay.

Phồn Tinh không ngờ mẹ và dưỡng Giả cũng đến sân bay tiễn họ. Mẹ cô trông có vẻ phờ phạc, dù đã trang điểm tỉ mỉ, đầu tóc gọn gàng nhưng mí mắt hơi sưng, có thể nhìn ra là mẹ đã khóc.

Phồn Tinh chỉ biết nắm chặt tay mẹ, sợ mẹ nhất thời sơ ý nói câu gì đó không nên. May mà mẹ cô cũng trấn tĩnh được, nói là đến tiễn con gái, nhân tiện mang cho con gái ít quà đặc sản. Dì Cung xót xa trong lòng, Phồn Tinh chưa kịp về thăm mẹ đã lập tức đến nhà bà, đưa bà và ông Chúc đi Bắc Kinh. Đưa con gái này thật tốt!

Mẹ cô bảo chồng đặt thùng trứng gà quê lên xe đẩy hành lý, nói: “Bố con nhiều tuổi rồi, dì Cung cũng vậy, con hãy chăm sóc họ chu đáo nhé! Trứng gà này con để mà ăn, cũng cho bố con ăn nữa, đây là của đứa em họ con ở dưới quê gửi lên, ngon hơn trứng mua đấy.” Bà nói một thôi một hồi mấy chuyện vụn vặt, lát sau lại kéo dì Cung sang một bên thì thăm to nhỏ, chẳng bao lâu, hai người đều lén lau nước mắt. Phồn Tinh sợ bố nhìn thấy, đành nói là cô muốn đem vài cân thịt bò khô đặc sản quê lên cho đồng nghiệp ở Bắc Kinh thưởng thức, bảo bố và dượng Giả đi cùng cô đến cửa hàng chuyên bán đồ đặc sản trong sảnh sân bay để mua.

Khi họ mua thịt bò khô trở lại thì dì Cung và mẹ cô đã ổn định tâm trạng, hai người thân thiết như chị em, nắm tay trò chuyện. Bố cô nhìn thấy suýt thì trợn tròn mắt, không hiểu tại sao hai bà lại tốt với nhau như vậy.

Lúc đợi làm thủ tục thông quan, nhân lúc dì Cung vào nhà vệ sinh, bố cô mới hỏi: “Mẹ con làm sao thế?”

Phồn Tinh giấu giếm: “Sao con biết được, con đã về nhà thăm mẹ đâu.”

Bố cô còn muốn hỏi thêm nhưng cô liền nói: “Bố, thế chẳng phải tốt hay sao? Mẹ và dì Cung đối xử tốt với nhau, không cãi nhau nữa, bố cũng không bị khó xử nữa còn gì.”

Bố cô nghĩ cũng đúng nên tỏ ra vui vẻ.

Đến Bắc Kinh thì trời đã tối, Phồn Tinh nghĩ nên đặt khách sạn gần bệnh viện cho bố và dì Cung ở. Cô sống một mình đã quen, mặc dù là người thân nhưng số ở đó cũng bất tiện, huống hồ dì Cung dù sao cũng là mẹ kế, thói quen sinh hoạt khác nhau. Thuê khách sạn cho họ ở, hai bên đều cảm thấy thoải mái, tự do. Dì Cung rất hài lòng với sự sắp xếp này.

Thư Dập đã giúp Phồn Tinh tìm chuyên gia khám bệnh, vị chuyên gia đó cũng rất nhiệt tình, nói rằng bất cứ lúc nào cũng

có thể đến kiểm tra được. Dì Cung nghe nói đến bệnh viện lớn ở Bắc Kinh đông người nên phải xếp hàng lấy số, còn nghe nói có người xếp hàng mấy ngày cũng không lấy được số, may mà Phồn Tinh vừa hiểu thuận lại giỏi giang, đúng là không hổ danh làm việc ở Bắc Kinh. Nghe nói vị chuyên gia này là người giỏi nhất cả nước về lĩnh vực gan thận, chỉ một cuộc gọi của Phồn Tinh, người ta đã đồng ý ngày mai cho họ số ưu tiên.

Người Phồn Tinh thật sự cảm kích chính là Thư Dập, anh suy nghĩ chu đáo, tìm được chuyên gia rất giỏi, chẳng biết anh có phải nhờ vả nhiều người không.

Thư Dập vừa hạ cánh xuống sân bay Mỹ liền gọi cho cô, nghe nói không có vấn đề gì thì vội vã cúp máy. Cô cũng không nói chuyện nhiều với anh, cô biết anh còn phải xử lý nhiều việc quan trọng.

Cô sắp xếp ổn thỏa cho bố và dì Cung xong mới trở về nhà, tắm nước nóng, nằm trên giường trần trọc không ngủ được. Cô chưa từng bị mất ngủ như thế này bao giờ, đành bò dậy tập yoga, tập xong lên giường nằm mà mắt vẫn mở, không buồn ngủ chút nào. Có lẽ là vì quá lo lắng, ngày mai đến bệnh viện chẳng khác nào đi nhận bản tuyên án, lần đầu tiên cô căng thẳng đến mức mất ngủ thế này, thế là cô quyết định lấy điện thoại lướt Weixin. Cô rất ít khi lướt Weixin giữa đêm thế này, bạn bè cô có người chụp món ăn ngon post lên để “báo thù xã hội”, có người post cảnh đang khóc ròng vì phải họp, có người post ảnh cầm xấp tiền trong quán bar, có người post ảnh chên múi giờ ở nước ngoài... Cô liền nhấn vài nút like, sau đó bị Cố Hân Nhiên phát hiện ra, gửi tin nhắn đến: “Sao giờ này cậu vẫn còn chưa ngủ?”

Phồn Tinh thật thà đáp: “Mất ngủ.”

“Cậu cũng có ngày này à!”

Cố Hân Nhiên thường xuyên mất ngủ, nghề nghiệp của cô khiến giờ giấc sinh hoạt đảo lộn, cô lại hay phải tăng ca vất vả, ăn uống thất thường, ngủ lúc chập tối, dậy từ lúc mười hai giờ đêm, nên thường phải dựa vào thuốc an thần. Lúc đó, Phồn Tinh không thể hiểu nổi tại sao ngày nào Cố Hân Nhiên cũng kêu buồn ngủ, làm sao mà lại mất ngủ chứ, thế nên hôm nay Cố Hân Nhiên mới nói câu này như để trả thù.

Phồn Tinh chưa kịp nói gì, Cố Hân Nhiên đã gửi thêm một tin nhắn: “Yêu đương mặn nồng quá nên phòng đơn gối chiếc khó ngủ phải không?”

Phồn Tinh đáp: “Bọn mình đang phải yêu xa.”

Cố Hân Nhiên sợ hãi suýt rơi kính. “Hả? Sao đột nhiên lại biến thành yêu xa?”

Phồn Tinh không muốn nói thật với bạn, dựa người vào gối do dự hồi lâu, gõ vài chữ rồi lại xóa, cuối cùng chỉ gửi câu: “Tớ rất nhớ anh ấy.”

Cố Hân Nhiên nói: “Xong rồi!!! Chúc Phồn Tinh, cậu rơi vào bể ái tình rồi!!! Ngày đầu tiên Thư Hoàn(*) đi, nhớ anh! Ngày thứ hai Thư Hoàn đi, nhớ anh! Ngày thứ ba Thư Hoàn đi, nhớ anh! Nhớ anh! Nhớ anh!”

(*) Thư Hoàn: tên đầy đủ là Hà Thư Hoàn, một nhân vật trong phim Tân dòng song ly biệt.

Cố Hân Nhiên còn gửi cả đồng hình biểu tượng không hiểu tìm ở đâu mấy thứ này.

Phồn Tinh nhìn thấy nhìn dấu chấm than, lại thêm hình biểu tượng thì bất giác bật cười.

Cố Hân Nhiên muốn nói chuyện facetime nhưng Phồn Tinh từ chối, cô bạn liền gửi tin nhắn vào Weixin: “Phồn Tinh, cậu đừng như thế mà, cậu không thể đối xử vô tình, máu lạnh và tàn nhẫn như thế với tớ được, cậu có

biết không, hôm nay bọn tớ đã đi theo Tiểu Hoa cả ngày, bên cạnh cô ta chẳng có chàng nào cả.”

“Không có chàng nào chẳng phải tốt sao, chứng tỏ người ra chưa yêu, bọn cậu cũng được nghỉ ngơi sớm.”

“Có đánh chết tớ cũng không tin, rõ ràng cô ta đã hẹn hò rồi, nhìn vẻ mặt lúc nhận điện thoại của cô ta là tớ biết ngay. Dù có phải đào ba tấc đất thì tớ cũng phải tìm ra người đàn ông đó! Tớ phải trở thành paparazzi giỏi nhất Trung Quốc, phải lợi hại hơn cả Trác Vỹ!(*)”

(* Trác Vỹ: được mệnh danh là “Đệ nhất paparazzi Trung Quốc”, tên thật là Hàn Bình Giang. Tên tuổi Trác Vỹ chỉ thực sự “vang danh” khi ông thành lập nên Phong Hành Studio – một nhóm gồm sáu, bảy phóng viên và biến nó trở thành “Tập đoàn paparazzi hàng đầu Trung Quốc”.

Phồn Tinh không cười nhạo cười, mỗi người đều có một ước mơ, cô ấy muốn làm paparazzi giỏi nhất thì cũng có sao chứ, chỉ cần cố ấy muốn và cố gắng vì điều đó.

Phồn Tinh nói: “Cậu tiếp tục cố gắng nhé, tớ phải đi ngủ đây!”

“Cố lên! Chúc cho chúng ta đều gặp may!”

Phồn Tinh thấy câu nói này rất hay, ngày mai cô dẫn bố đến viện, cô hy vọng sẽ gặp may.

“Chúc ngủ ngon!” Nhấn ba chữ này và gửi đi xong, cô tắt đèn ngủ, xoay người và một lát sau thì chìm vào giấc ngủ.

Phồn Tinh ngủ một giấc không mộng mị, buổi sang tỉnh giấc bởi tiếng chuông báo thức liên dấy làm vệ sinh cá nhân, sau đó sắp xếp nhanh chóng rồi bắt taxi rời khỏi nhà. Giờ vẫn còn sớm, trời chỉ mờ mờ sáng, thành phố

vẫn còn đang ngủ, giao thông khá thông thoáng, vì cô sợ tắc đường nên mới ra khỏi nhà từ sớm.

Đến khách sạn, Phồn Tinh nhìn đồng hồ, sớm hơn ba mươi phút so với giờ hẹn, sợ dì Cung và bố vẫn chưa dậy, cô đi ăn sang ở quán ăn nhanh ven đường, sau đó mua sữa đậu nành và quấy cho dì Cung. Mặc dù khách sạn có phục vụ bữa sang nhưng họ phải đến bệnh viện sớm cho kịp thời gian, hơn nữa bố cô có thể phải làm một số xét nghiệm nên không được ăn gì, còn dì Cung thích uống sữa đậu nành và ăn quấy nên cô mua một suất mang lên, không muốn dì bị đói bụng khi đến bệnh viện.

Cô cầm sữa đậu nành và quấy bước vào khách sạn, không ngờ vừa qua cửa xoay, ngược mắt lên thì nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc. Cô chưa kịp phản ứng thì người đó vốn đã đi ra ngoài lại đi thêm nửa vòng nữa để cùng cô bước vào khách sạn và đứng đó nhìn cô.

Là Chí Viễn.

Thực ra hai người chia tay chưa lâu nhưng Phồn Tinh lại cảm thấy xa lạ. Anh vẫn bảnh bao như xưa, thậm chí còn phong trần hơn trước, có lẽ vì đã gầy đi. Ánh mắt của anh khiến cô có chút ngại. Hồi còn yêu nhau họ từng có những ngày tháng rất ngọt ngào, không ngờ cuối cùng lại chia tay thảm hại như thế.

Bất ngờ Chí Viễn chìa tay ra bắt. “Lâu rồi không gặp!”

Phồn Tinh định giơ tay ra bắt theo phép lịch sự nhưng vì một tay cầm sữa đậu nành, một tay cầm túi quấy, mà giấy đựng túi quấy lại còn dính dầu nên cô chỉ cười, không muốn làm đổ túi sữa đậu nành.

Chí Viễn hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Phồn Tinh không muốn trả lời nên hỏi lại anh: “Các anh tổ chức cuộc họp ở đây à?” Nếu không thì sao sớm thế này anh đã xuất hiện trong khách

sạn?

Chí Viễn nói: “Một khách hàng người Hồng Kông ở đây, anh đến đón ông ta đi uống trà.”

“À, thế thì tốt quá!” Phồn Tinh muốn nói câu gì đó để tạm biệt. “Vậy anh làm việc đi nhé!”

Cô đi về phía thang máy. Chí Viễn đuổi theo gọi: “Phồn Tinh!”

Cô ngạc nhiên dừng bước, Chí Viễn nói: “Em... không sao chứ?” Thấy cô lạng lẽ nhìn mình, anh vội vàng nói thêm: “Anh thấy em có vẻ như không ngủ ngon giấc.”

Phồn Tinh cười, nói: “Không sao ạ.” Đúng lúc thang máy mở ra, cô nói: “Em lên đây.” Cô bước vào thang máy và lịch sự mỉm cười với anh.

Cửa thang máy từ từ khép lại, Chí Viễn cảm thấy có chút hụt hẫng. Nếu nói anh không yêu Phồn Tinh là nói dối, yêu nhau nhiều năm như vậy, mặc dù khá bình lặng nhưng đã trở thành một phần trong cuộc sống của nhau, thậm chí có thể nói là trở thành một thói quen. Có điều, anh luôn cảm thấy Phồn Tinh vẫn thiếu một chút gì đó để trở thành bạn gái lý tưởng của anh, ví dụ như, cô không phải là sinh viên giỏi, ở lớp anh có rất nhiều nữ sinh học giỏi, tài năng vượt trội, sau khi đi làm cũng tìm được nghề danh giá, ngay cả mấy nam sinh như anh cũng phải khâm phục. Hơn nữa, mặc dù Phồn Tinh xinh đẹp nhưng vẫn kém nữ thần một chút, đương nhiên là không thể xinh đẹp bằng Đường Úc Điềm rồi.

Đại khái là hồi trước, Chí Viễn luôn nghĩ rằng thứ mình có phải là tốt nhất trên đời, nếu không thì thà không có còn hơn. Nhưng Phồn Tinh dù sao cũng không phải là đồ vật, cô là con người, sau khi chia tay anh cảm thấy có chút hối hận, mặc dù lúc cô gửi hình chụp chiếc nhẫn kim cương màu hồng đó anh cũng rất giận, nhưng anh nghĩ, loại người như Thư Dập sao có thể đối xử chân thành với Phồn Tinh được, chẳng qua chỉ là trò chơi

của kẻ có tiền mà thôi, ăn chán sơn hào hải vị rồi muốn thử ăn cháo loãng, rau dưa. Nếu Phồn Tinh bị tổn thương vì chuyện này thì khiến người ta thấy thật đáng tiếc.

Chí Viễn luôn muốn tìm cơ hội nhắc nhở Phồn Tinh, nhưng thành phố rộng lớn thế này, công việc lại bận rộn, hai người một khi đã xóa thông tin liên lạc với nhau thì giuống như biến mất giữa biển người, khó có cơ hội gặp hay nói chuyện. Anh từng nghĩ có nên hỏi bạn bè để biết thông tin liên lạc của cô không, kết quả là hôm nay lại gặp cô ở đây.

Chỉ có điều trông cô thật tiều tụy. Mặc dù đã trang điểm tí mĩ giống như thường ngày nhưng nếu ngủ không ngon giấc, mí mắt cô sẽ hơi sưng, hơn nữa trên gương mặt cô không giấu được sự lo lắng. Chí Viễn nghĩ có thể cô gặp phải chuyện gì đó, nhưng anh hỏi mà cô không muốn nói.

Ngày xưa, cô giống như con chim nhỏ, chuyện gì cũng riu rít nói với anh, đặc biệt là lúc đi làm, các đồng nghiệp thịnh hành một gì, trong bữa ăn có món gì ngon, cô và bạn thân gặp chuyện gì không vui... cô đều kể hết. Lúc đó anh cảm thấy rất phiền, đi làm mệt muốn chết đi được, đâu có tâm tư nghe cô lải nhải, hơn nữa cô là thư ký, làm trong văn phòng lớn, rất có thể bị người ta soi mói, nói xấu.

Anh thường đi cùng với sếp, khách hàng toàn là nhân viên ngân hàng, kế toán, các nhân vật lãnh đạo, bàn chuyện nghiệp vụ của công ty lên đến hàng trăm triệu. Mấy chuyện trà nước vụn vặt của cô, anh thật sự có chút coi thường và cũng không quan tâm.

Cũng không biết từ bao giờ, Phồn Tinh không còn kể cho anh nghe những chuyện đó nữa. Hai người hẹn hò nhau cũng rất cứng nhắc, chỉ đi xem phim, đi ăn ở nhà hàng mới mở, mãi có dịp leo núi Hương Sơn ngắm lá đỏ thì giữa đường anh nhận được một cuộc gọi, cấp trên nói có chuyện gấp cần gặp, anh liền lập tức trở về thành phố, bỏ cô một mình trên đỉnh núi, cô cũng không nổi giận, nói rằng mình có thể tự bắt xe về. Lúc đó anh

còn nghĩ cô thật rộng lượng, không giống những cô gái khác ngày ngày tra hỏi công việc của bạn trai, quản rất chặt khiến bạn trai thở không ra hơi.

Không ngờ, cô càng hiểu biết, càng rộng lượng, càng độc lập thì càng xa cách anh.

Mặc dù anh chủ động đề nghị chia tay nhưng vẫn cảm thấy có chút hụt hẫng. Cảm giác giống như mình bị bỏ rơi vậy, có thể là do

đã từng thuộc về nhau, đến khi không thuộc về mình nữa thì có chút mất mát, hoang mang.

Chí Viễn nghĩ, nếu cô thật sự gặp khó khăn, anh sẽ giúp cô.

Anh mới chính là người quan tâm cô thật lòng, mới là người đàn ông của cô trong tương lai. Đợi khi nào cô hiểu ra điều này, chắc chắn cô sẽ quay lại với anh.

Phồn Tinh lại không nghĩ nhiều như vậy, đúng là cô có chút lo lắng, căng thẳng, vì dù sao hôm nay cũng đưa bố đến bệnh viện kiểm tra. Nhưng dì Cung còn lo lắng hơn cả cô, mặc dù rất cảm kích vì cô mua sữa đậu nành và quấy cho dì, nhưng ăn hồi lâu mà vẫn không hết nửa cái, chỉ nói là no rồi. Phồn Tinh khuyên dì ăn thêm chút nữa: “Có thể hôm nay sẽ phải ở bệnh viện cả ngày, dì ăn nhiều một chút cho có sức.” Cô nhìn dì Cung bằng ánh mắt cổ vũ. “Dì còn phải chăm sóc cho bố con nữa mà!”

Dì Cung cũng nghĩ đến cảnh mẹ Phồn Tinh nắm tay bà ở sân bay, khuyên bà hãy kiên cường lên thì bỗng thấy cay cay khóe mắt, suýt thì khóc, bà vội vàng ăn nửa cái quấy còn lại rồi uống một mạch hết chỗ sữa đậu nành, nói: “Đi thôi!”

Dì Cung có tâm trạng như đi ra pháp trường. Phồn Tinh cũng rất lo lắng, trong ba người có lẽ chỉ mỗi bố cô là thoải mái nhất. Lúc đến bệnh viện, nhìn thấy người qua lại đông như mắc cửi, bố cô có chút nản chí:

“Nhiều người thế này cơ à! Phải đợi đến bao giờ đây? Hay là buổi chiều chúng ta quay lại.”

“Sao có thể để đến chiều được, khó khăn lắm mới hẹn được bác sĩ đấy. Có nhiều người nữa thì chúng ta cũng phải đợi!” Dì Cung sốt sắng nói.

Dì Cung rất nhanh tay nhanh mắt, chỉ một lát đã tìm được ba chiếc ghế trống ở khu khám bệnh. “Lại đây, Phồn Tinh, con ngồi đi!”

Đây là lần đầu tiên mẹ kế chu đáo dốc hết gan ruột vì cô con gái chồng, Phồn Tinh đương nhiên rất hiểu điều này. Ngồi được một lúc, thấy có người bệnh mới đến không có chỗ, cô vội vàng đứng dậy nhường cho họ. Dì Cung vốn dĩ không vui, nhưng thấy người bệnh đó liên tục cảm ơn, gương mặt tiêu tụy vì bệnh tật, lại nghĩ đến bệnh của ông Chúc không biết có chữa được không, trong lòng cảm thấy buồn bã vô hạn, thậm chí mình phải tích phúc cho ông Chúc mới được, thế là dì cũng đứng dậy, nhường ghế của mình cho một người bệnh khác.

Mặt dù bệnh viện rất đông người nhưng rất có trật tự, quy củ, không lộn xộn, không có ai gây ồn ào hây chen lấn, ai cũng mang vẻ mặt lo lắng. Mặc dù Phồn Tinh rất lo nhưng chỉ biết để trong lòng, không dám thể hiện ra ngoài, sợ bố cô nhận ra. Cô đi đi lại lại trên hành lang nhỏ hẹp của khu hậu chẩn, bỗng điện thoại báo có tin nhắn.

Phồn Tinh mở ra xem, là tin nhắn của Thư Dập.

Anh hỏi: “Có muốn xem mỹ nam không?”

Phồn Tinh nhắn lại: “Đẹp không?”

Thư Dập gửi một bức ảnh, anh mặc bộ đồ ngủ nằm trên giường, chen che đến vai, tóc vừa mới được sấy khô, tóc mái che một phần trán, cả người nằm trong đống gối mềm mại màu trắng, ngoan ngoãn giống như em bé ngủ trưa ở trường mẫu giáo.

Phồn Tinh nhắn thêm lại một tin: “Vẫn chưa đủ đẹp.”

Thư Dập lại gửi một bức ảnh nữa, lần này là kiểu cả người đứng trên giường chống hông giống tư thế của người mẫu, nhìn ống kính với vẻ thách thức. Anh vốn chân dài, đứng trên giường trông lại càng cao. Bên dưới không biết dùng phần mềm gì còn hiệu lên mấy chữ lấp lánh: Đẹp không???

Phồn Tinh chưa bao giờ nghĩ anh lại trẻ con, nghịch ngợm như vậy, không nhịn được bật cười, nỗi buồn trong lòng hoàn toàn biến mất.

Cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, muốn nói mình ở trong bệnh viện, chờ đợi lời tuyên án cuối cùng của bác sĩ, muốn nói rằng mình rất sợ, rất lo lắng, nếu kết quả thật sự không tốt, cô sợ sẽ khóc ở đây mất, muốn nói thực ra cô rất nhớ anh, mặc dù mới xa nhau chưa đến ba mươi tiếng, nhưng cô đã cảm thấy rất lâu, rất lâu...

Cuối cùng, cô chẳng nói gì cả, chỉ nói: “Anh ngủ sớm đi, chúc ngủ ngon.”

Anh nhanh chóng nhắn lại: “Không, anh không ngủ được, em còn chưa nói câu đó.”

Phồn Tinh hỏi: “Câu gì cơ?”

“Câu cuối cùng mà em nói khi em tiễn anh ở sân bay ấy.”

Phồn Tinh hơi đỏ mặt, thì ra anh ấy vẫn nghe thấy. Cô nhanh chóng soạn tin nhắn: “Em đang ở bệnh viện.”

“Anh biết.” Cô đang định nhắn lại thì một tin nhắn khác của anh đã hiện ra. “Anh yêu em.” Cô còn ngẩng người thì tin nhắn thứ ba của anh đã gửi đến. “Cho dù xảy ra chuyện gì cũng đừng một mình chịu đựng nhé, vì bây giờ em không còn một mình nữa. Em có anh.”

Ánh mắt cô dần nhòa đi, sống mũi cay cay. Nếu người khác thấy những dòng chữ này nhất định sẽ cảm thấy vô vị, nhạt nhẽo, những lời ngốc nghếch này lại được chính miệng Thư Dập nói ra, một kỹ sư luôn nghiêm túc, chẳng biết nói những lời ngọt ngào, thì lại khiến cô muốn khóc.

Trên đời này, hoá ra còn có ba từ thân thiết, ngọt ngào hơn “anh yêu em”, đó chính là “em có anh.”

Anh thuộc về em đấy, em muốn thổ lộ gì cũng được, muốn dựa dẫm thế nào cũng không thành vấn đề, em muốn làm phiền anh ra sao cũng không sao, em muốn làm thế nào anh sẽ làm thế ấy. Anh yêu em, thế nên anh cam tâm tình nguyện, nguyện cùng em chia sẻ mọi vui buồn hờn giận, nguyện cưng chiều em, nguyện làm những việc ngốc nghếch nhất, thậm chí chụp ảnh của mình gửi cho em để làm em cười...

Mắt Phồn Tinh ầng ậng nước, cô soạn ba chữ: “Em biết mà”, sau đó mới nói: “Chúc anh ngủ ngon.”

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 4+2

Miền Đông nước Mỹ bây giờ đang là đêm khuya, chắc hẳn anh đã bận rộn suốt ngày, trở về khách sạn, trước khi ngủ còn nhớ tới cô đang ở bệnh viện, không vui, thế nên mới nghĩ cách để chọc cho cô cười.

Phồn Tinh trốn vào nhà vệ sinh trang điểm lại, sau đó mới ra chỗ bố. Cô đã bình tĩnh hơn rồi, Thư Dập từng nói, có người yêu chính là tài sản lớn nhất trên đời, cho dù trắng tay vẫn không cảm thấy đáng sợ.

Cô không còn sợ hãi nữa, cho dù số phận có giáng xuống điều gì, cô cũng sẽ kiên cường đối mặt.

Cuối cùng cũng lấy được số, trợ lý của bác sĩ cầm sổ bệnh mở ra xem rồi nói: “Chuyên gia đã dặn dò cháu rồi, xin mọi người đợi một lát nhé!”

Chuyên gia rất hòa nhã, mặc dù bận rộn cả buổi sáng và giọng nói có vẻ đã hơi khàn khàn. Nhìn kết quả siêu âm, chuyên gia hỏi thêm về bệnh tình, sau đó bảo họ đi chụp CT lại, còn khuyên họ không nên chụp ở bệnh viện này vì phải xếp hàng rất lâu, có khi mấy ngày mới đến lượt. Ông nói các thiết bị ở bệnh viện tuyến 3A cũng giống thế, kết quả rất chính xác, lúc nào có kết quả chụp CT thì mang đến đây cho ông xem là được.

Ông viết trên hồ sơ bệnh án số điện thoại của mình, điều này khiến hai trợ lý có chút ngạc nhiên, vì đây là chuyện rất hãn hữu. Phồn Tinh đang vô cùng cảm kích thì thấy ông nói: “Khi nào có kết quả chụp CT, cô cứ gọi điện thoại cho tôi. Yên tâm đi, Thư Dập là chàng trai mà tôi biết từ khi cậu

ấy còn nhỏ đến khi trưởng thành, chẳng mấy khi nhờ vả ai bao giờ, cô chắc chắn là người rất quan trọng với cậu ấy.”

Phồn Tinh có chút bất ngờ nhưng thẳng thắn thừa nhận: “Vâng, cháu là bạn gái của anh ấy.”

Đây là lần đầu tiên, trước mặt cả bố và dì, cô nói ra câu này. Đây cũng là lần đầu tiên, trước mặt người lạ, cô nhắc đến Thư Dập. Má cô hơi đỏ, mắt sáng lấp lánh, có gì mà phải giấu giếm chứ, cô yêu anh, anh cũng yêu cô, đây là điều đáng tự hào để nói với cả thế giới. Chia sẻ với bậc trưởng bối quan tâm đến họ, cô cảm thấy không có gì là không đúng.

Vị chuyên gia già hơi sững người, nhưng lập tức vui vẻ cười, nói: “Tốt quá, nếu mẹ cậu ấy biết, chắc hẳn sẽ vui lắm.” Ông nhắc nhở Phồn Tinh: “Mau dẫn bố cô đi kiểm tra đi, có kết quả thì mang cho tôi xem!”

Bên ngoài có rất nhiều người bệnh đang đợi, Phồn Tinh cũng không muốn làm phiền ông thêm nữa, luôn miệng cảm ơn rồi dẫn bố ra ngoài. Theo lời khuyên của vị chuyên gia đó, cô dẫn bố đến bệnh viện khác chụp CT, quả nhiên là không phải xếp hàng, chi phí cũng rẻ hơn một chút, họ lập tức chụp CT, nghe nói chiều hôm sau sẽ lấy được kết quả.

Phồn Tinh vẫn còn lo lắng, cảm giác như gánh nặng đeo trên vai chưa tháo xuống được, thế nên bây giờ vẫn chỉ biết chờ đợi. Cô cố tỏ ra thoải mái, nói với dì Cung: “Nghe cách nói chuyện của bác sĩ thì vấn đề có lẽ không lớn lắm, dù sao ngày mai mới có kết quả nên một mình con đến lấy cũng được. Ngày mai con mua vé cho bố và dì đi tham quan, hai người đến Trường Thành chơi đi, đến Bắc Kinh mà không đến Trường Thành thì thật đáng tiếc.

Dì Cung thực ra không có tâm trạng đi chơi, cứ nghĩ đến kết quả khám bệnh của chồng, bà lại thắc thỏm, lo lắng. Mặc dù bà là người cực kỳ đánh đá, nhưng thực ra là miệng hùm gan sứa, ông Chúc mắc bệnh khiến bà ăn

không ngon, ngủ không yên, trong lòng vô cùng khó chịu, nói thẳng ra là bà sợ.

Phồn Tinh nói sẽ đi lấy kết quả chụp CT một mình, bà hiểu đó là vì cô muốn tách bà và ông Chúc ra, nhưng bây giờ bà và Phồn Tinh là đồng minh mà, nếu thật sự là bệnh không chữa được thì không phải họ cần đồng tâm hiệp lực mà giấu ông Chúc ư?

Leo Trường Thành cũng được! Dì Cung cản môi, quyết định sẽ đi. “Được, dì và bố con đều chưa đi Trường Thành bao giờ, lần này đi xem sao, chụp vài bức ảnh cho đám bạn thân xem, mọi người đều nói “bất đao Trường Thành phi hảo hán”, lần này chúng ta sẽ làm hai hảo hán già, mọi người nhất định sẽ khen ngợi cho xem!”

Bố Phồn Tinh bị dì chọc cho cười ha ha. Mối quan hệ giữa dì Cung với người vợ trước và Phồn tinh dần trở nên tốt đẹp khiến bố cô cảm thấy rất nhẹ nhõm. Mặc dù giờ mới là đầu xuân, thời tiết ở Bắc Kinh còn lạnh, nhưng ông rất hang hái kể cho dì Cung nghe nguồn gốc của Trường Thành, ông từng đọc nhiều sách lịch sử mà, thế nên dì Cung cũng chăm chú lắng nghe. Trên đường Phồn Tinh tiễn họ về khách sạn, nghe hai người nói chuyện Trường Thành, thầm nghĩ mình cũng thật vô tâm, đáng lẽ nên dẫn bố mẹ đến Bắc Kinh chơi lâu rồi mới phải.

Nếu không thì rất dễ cảm thấy hối hận.

Phồn Tinh đã vô cùng mệt mỏi vì phải đi đi lại lại cả ngày trong bệnh viện, dù đã đi giày đế bằng nhưng hai chân vẫn đau nhức, mở phần mềm quản lý sức khỏe trên điện thoại mới biết ngày hôm nay cô đã đi hơn hai mươi nghìn bước.

Cô lê từng bước chân lên cầu thang, chỉ muốn về nhà tắm rửa rồi lên giường đánh một giấc, dù có ngủ sớm cũng không sao, nếu nửa đêm có tình

giấc thì cô sẽ nói chuyện với Thư Dập một lát, vì bên chỗ anh đang là ban ngày rồi.

Cô thầm nghĩ như vậy, không ngờ lại nhìn thấy Chí Viễn

đang đứng đợi trước cửa. Cô hơi bất ngờ, con người này sao thế, sáng sớm thì gặp nhau ở khách sạn, tối lại thấy ở đây, anh muốn gặp cô ư? Chẳng phải đã chia tay rồi sao, hay là do sáng sớm nay cô đã có ám thị sai?

Nhưng dù sao cũng gặp mặt rồi, phải cố lấy tinh thần, cô lịch sự gật đầu rồi khách sáo hỏi: “Anh có chuyện gì à?”

Chí Viễn nhất thời kích động, tan làm là đến thẳng đây, ngày trước vì Phồn Tinh ở chung với bạn nên anh chưa đến đây lần nào, phải xem lại tin nhắn trong điện thoại mới tìm được địa chỉ nhận bưu kiện mà năm đó cô gửi cho anh và tìm được đến đây. Thấy cô có vẻ lạnh nhạt, cũng không có ý mời anh vào nhà, anh mới thấy là mình đã mạo muội.

Tuy nhiên anh vẫn phong độ nói ngay: “Anh gọi điện cho cô, nghe nói chú bị ốm.”

Phồn Tinh nghĩ một lát mới hiểu ý của anh, hóa ra anh đã gọi điện cho mẹ cô và biết bố cô bị bệnh.

“Anh có người anh em làm trong bệnh viện, rất thân với anh ta, có gì cần giúp, em cứ nói nhé!”

Phồn Tinh khách sáo cảm ơn rồi nói: “Đã khám bác sĩ rồi ạ, đang đợi kết quả kiểm tra. Cảm ơn anh đã đến tận đây hỏi thăm.”

Chí Viễn có chút khó xử, lần đầu tiên cảm thấy mình mất cô thật rồi, giống như hạt cát, càng nắm chặt thì càng không giữ được. Cuối cùng anh chỉ nói: “Dù sao chúng ta cũng là bạn bè, bạn bè gặp chuyện, giúp đỡ là việc nên làm.”

Phồn Tinh nghĩ ngợi rồi nói thẳng: “Thực ra em không có ý định làm bạn với anh. Vì quan hệ của chúng ta trước đó là người yêu, lúc ấy là yêu chân thành, nhưng dù sao cũng chia tay rồi. Mọi chuyện đã qua dù tốt đẹp hay đau khổ thì cũng là một phần trải nghiệm của mỗi người. Chia tay chính là tạm biệt, em và anh đã không còn cùng nhau bước tiếp trên một con đường nữa, thế nên hãy cứ làm người đứng đi. Nếu anh có bạn gái, cô ấy cũng không muốn anh giữ liên lạc với bạn gái cũ đâu.”

Chí Viễn nghe cô nói như vậy thì giận dữ. “Anh biết, em vì gã Thư Dập đó, em sợ anh ta hiểu lầm đúng không?”

Phồn Tinh thản nhiên nói: “Thư Dập sẽ không hiểu lầm đâu, bọn em tin tưởng nhau. Chỉ là em không muốn làm bạn của anh, chuyện trước đây đã kết thúc rồi, em không muốn làm bạn với người em không thích.”

Chí Viễn tức đến nghẹn họng. “Đừng biện bạch! Nói đi nói lại chẳng qua em cũng chỉ vì gã Thư Dập lăm tiền đó!”

Phồn Tinh cảm thấy thật nực cười, nói: “Ừm, chúng ta đừng nói nữa, hãy dừng lại ở đây đi, khi ký ức về nhau vẫn còn tốt đẹp.” Cô lấy thẻ từ mở cửa. “Làm ơn nhường đường!”

Chí Viễn cảm thấy thất bại thảm hại. Cô không tranh luận, không giải thích, thậm chí còn cười rất nhẹ nhàng, cô như thế này khiến anh cảm thấy xa lạ, không thể hiểu nổi. Anh không thể bước vào thế giới của cô nữa. Cô rất thoải mái nói ra câu: tốt nhất cũng không nên làm bạn nữa.

Anh cảm thấy bị tổn thương. Anh có ý tốt muốn giúp đỡ cô, sao bây giờ lại biến thành anh đang làm phiền bạn gái cũ, anh là người như vậy sao? Từ lúc nào cô đã biến thành người “mắt cao hơn đầu”, giẫm đạp lên thành ý của người khác như thế?

Nhất định là vì Thư Dập.

Tâm trạng của Chí Viễn rất rối rắm, cũng không biết đó là đổ kị hay là hận, là ghét hay là ghen, Thư Dập luôn là bùa mê của trường đại học P. Anh ta mới học nửa năm mà đã trở thành một truyền kỳ trong trường. Anh ta là sinh viên xuất sắc, lại trẻ nhất trường, trẻ tuổi đã lập nghiệp thành công, còn được lên sàn chứng khoán Mỹ... Kỷ lục này cho đến nay chưa ai phá vỡ được.

Nếu nói Đường Úc Điềm là nữ thần thì trường đại học P cũng có nam thần, mặc dù không dám nói Thư Dập là nam thần duy nhất nhưng ít nhất cũng là một trong những nam thần. Trong số sinh viên của các khóa thì những nhân vật xuất sắc cũng phân thành từng cấp độ, và Thư Dập nằm trong top dẫn đầu.

Chí Viễn luôn không dám thừa nhận mình chính là người có tư tưởng vị kỷ, những trong khoảnh khắc này, anh thấy hăng hực. Nỗi hận trong lòng tràn ra như nọc độc găm nhấm lý trí của anh, anh buột miệng gọi: “Chúc Phồn Tinh!”

Phồn Tinh đã mở cửa, quay đầu liếc nhìn anh. Anh nói: “Em cho rằng...”

Mới nói được ba từ thì anh kịp thời dừng lại, sau đó quay người rời đi. Phồn Tinh thầm nghĩ, thật may, may mà anh chưa nói ra những lời độc ác, nếu không ký ức cuối cùng về quãng thời gian từng yêu sẽ biến thành thật kinh khủng. Cô từng thật lòng yêu anh, mặc dù đó là tình yêu thời thiếu nữ, họ ăn cơm cùng nhau, tự học cùng nhau, khi đó trái tim họ thuần khiết, trong sáng và rất thật lòng.

Phồn Tinh không muốn phải băn khoăn nhiều, thế nên cô nhanh chóng không nghĩ đến chuyện này nữa. Cô tắm nước nóng rồi lên giường nằm, nghĩ sáng mai sẽ đi chùa Đàm Chá, cứ cho là mê tín thì cô cũng muốn mê tín một lần, hy vọng kết quả kiểm tra của bố cô sẽ tốt đẹp.

Ở chùa Đàm Chá, Phồn Tinh nhận được điện thoại của luật sư. Nửa đêm hôm qua cô đã tỉnh dậy một lần, gửi tin nhắn cho Thư Dập nhưng không thấy anh trả lời, cô nghĩ anh bận nên không để ý, xoay người ngủ tiếp.

Sáng thức dậy, thấy Thư Dập vẫn không trả lời tin nhắn, cô cảm thấy hơi lạ, vì dù anh bận đến mấy cũng vẫn dành thời gian nói chuyện với cô, không thể nào lâu như vậy mà không nhắn lại. Có thể là xuất phát từ bản năng, cô gọi điện nhưng điện thoại của anh tắt máy, điều này khiến cô càng cảm thấy kỳ lạ.

Cô nghĩ ngợi một lát rồi gọi điện cho Tống Quyết Minh. Tống Quyết Minh đang cãi nhau kịch liệt với công ty phía Hàn Quốc. Công ty phía Hàn Quốc muốn tuyên bố nguyên nhân nổ điện thoại là do con quay hồi chuyển, Tống Quyết Minh thì kiên quyết không đồng ý. Anh ta đập bàn, nói: “Không làm thật nhiều thí nghiệm để so sánh thì sao dám nói nguyên nhân nổ đã được điều tra rõ ràng? Các anh làm thế này là lừa gạt những người tiêu dùng không hiểu gì về kỹ thuật!”

Mặc dù công ty phía Hàn Quốc thế lực mạnh hơn nhưng lão Tống gần như phát điên nên bọn họ cũng không làm gì được. Hơn nữa Cao Bằng cũng không chịu ngồi yên, ngồi bên cạnh “bắn một mũi tên lạnh”: “Nếu các anh công bố nguyên nhân nổ một cách dễ dàng như vậy thì tôi sẽ tự điều tra một mình, nếu không tôi không biết ăn nói thế nào với hội đồng quản trị công ty tôi.”

Công ty phía Hàn Quốc không biết làm thế nào, hai bên lại tranh luận suốt đêm. Lão Tống nói liên tục, vợ được ai là diệt người đó, lúc nhận điện thoại của Phồn Tinh mới đi ra ngoài nghe khiến những người họp cùng anh ta đều thở phào một cái.

Phồn Tinh nói cho lão Tống nghe nỗi lo lắng của mình, anh ta cũng rất ngạc nhiên. “Sao điện thoại của Thư Dập lại không gọi được nhỉ? Không

thể có chuyện đó được, có phải là hết pin không?”

Tống Quyết Minh cũng thử gọi điện thoại cho Thư Dập nhưng không gọi được. Anh ta nói: “Em đừng lo, anh sẽ tìm người hỏi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Cách xa nhau như thế, mọi thứ đều biến thành ngoài tầm với cô. Cô cảm thấy không ổn lắm nên đã cực kỳ thành tâm cầu khẩn ở chùa Đàm Chá. Cô chỉ là một người vô cùng bình thường nên cũng hy vọng điều thần kỳ sẽ đến, hy vọng vận mệnh đừng thử thách cô, hy vọng người nhà, người yêu của cô đều bình an vô sự.

Thời tiết khá lạnh, trong núi càng lạnh hơn, Phồn Tinh mặc rất kín, gió núi thổi vào vành tai đau buốt, cô kéo cổ áo choàng trùm lên tai. Cây cối trên núi vẫn chưa nảy lộc, chỉ có một ít lá xanh, trên nền trời xanh trong đó, các đường nét ở mỗi chạc cây trông thật rõ ràng.

Cô không có tâm trạng để ngắm cảnh, chỉ thầm cầu xin đừng có bất cứ tin tức xấu gì, cho dù là của bố cô hay là của Thư Dập.

Luật sư gọi điện đến. Đây là dãy số lạ nhưng khi nhìn thấy là số gọi từ Mỹ thì cô vội vàng bắt máy. Luật sư nói tiếng Trung không lưu loát lắm, còn mang khẩu âm tiếng Quảng Đông, hỏi: “Đây có phải là cô Chúc?”

Phồn Tinh quyết định nói tiếng Anh với anh ta, luật sư thở phào nhẹ nhõm, đổi sang tiếng Anh nói chuyện với cô. Thì ra Thư Dập đang ở Mỹ thì bị cảnh sát bắt, bị cáo buộc có liên quan đến một vụ lừa đảo. Hiện tại luật sư đã gặp được Thư Dập, Thư Dập đề nghị liên lạc với mấy người, trong đó có Phồn Tinh.

Trong lòng Phồn Tinh như có lửa đốt. Luật sư nói việc xảy ra rất đột ngột, đang cố gắng xác minh sự thật. Tuy nhiên hệ thống tư pháp rất nghiêm mật và có quy tắc riêng, anh ta và đồng nghiệp, thậm chí cả văn phòng luật sư đều đang bận rộn làm việc, vì Thư Dập là khách hàng quan

trọng của văn phòng họ. Họ đang cố gắng tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra, có chứng cứ bất lợi nào, sau đó xem có thể thuyết phục tòa án bảo lãnh cho Thư Dập không...

Trên đường trở về thành phố, ruột gan Phồn Tinh rối bời. Tống Quyết Minh cũng đã nhận được cuộc gọi, lập tức gọi cho cô, hỏi: “Em đã biết tin chưa?”

Phồn Tinh nói: “Em vừa biết.”

“Anh sắp xếp một chút rồi sẽ lập tức đi Mỹ.”

Phồn Tinh liền nói: “Đừng.”

Cô biết hiện nay công ty vô và công ty phía Hàn Quốc đang ở thế giằng co căng thẳng nhất, nếu Tống Quyết Minh đi, công ty phía Hàn Quốc chắc chắn sẽ đẩy tất cả mọi chuyện là do con quay hồi chuyển. Công ty cô đang rất bị động rồi, không thể gặp khó khăn thêm nữa.

Cô vô cùng bình tĩnh nhắc nhở Tống Quyết Minh: “Anh phải để mắt đến công ty phía Hàn Quốc.”

Tống Quyết Minh sửng sờ, cảm thấy Phồn Tinh như biến thành con người khác, mặc dù thường ngày cô rất tài giỏi, nhưng sự tài giỏi chỉ thể hiện ở việc sắp xếp mọi thứ chu đáo, không giống bây giờ, con người cô toát lên phong cách lãnh đạo, biết nắm đại cuộc, thậm chí cách nói cũng gần giống Thư Dập, một câu đã nhấn mạnh vào trọng điểm.

Tống Quyết Minh nhớ ra rằng, Phồn Tinh đã làm thư ký cho Thư Dập năm năm, tất cả mọi văn bản, giấy tờ của công ty đều phải qua tay cô mới đến tay Thư Dập, chuyện lớn chuyện bé cô đều có sự sắp xếp, bất cứ cuộc họp nào có Thư Dập tham gia thì cũng có mặt cô, cô hoàn toàn không hiểu gì về kỹ thuật, cũng không phải là lãnh đạo cấp cao về một lĩnh vực nào đó

trong công ty, nhưng cô biết hết việc trong việc ngoài, là một “tổng quản” đích thực.

Thường ngày chỉ nhìn thấy sự dịu dàng của cô, bây giờ mới nhận ra thêm sự kiên cường, cứng cỏi nữa.

Tống Quyết Minh bỗng thở phào một cái, anh ta sợ nhất là con gái khóc lóc sụt sùi, mặc dù Phồn Tinh không phải kiểu phụ nữ tầm thường, nhưng cũng có thể vì quan tâm quá mà lòng dạ rối bời, nhưng không ngờ cô lại là một người bạn biết kết hợp nhu cương, đáng để tin tưởng giao nhiệm vụ lớn, thậm chí đầu

óc còn tinh táo hơn cả anh ta.

Thế nên anh ta nói: “Vậy sắp xếp ai đi Mỹ?”

Lúc này Phồn Tinh mới phát hiện ra cách nói của mình có hơi vượt quyền, nhưng trong thời khắc quan trọng này, cô đành phải tỏ rõ thái độ nên mới kiên quyết như thế. Lúc này, cô nói năng ôn hòa hơn: “Anh xem có cần bàn bạc với Cao tổng không, nếu anh ta đồng ý thì sẽ cùng chúng ta đến Mỹ, còn việc của công ty ở bên đó có thể nhờ Phùng tổng và giám đốc phòng quan hệ công chúng xử lý, ngoài ra em cũng sẽ đi.”

Tống Quyết Minh cảm thấy thật thần kỳ, Phùng Việt Sơn cũng là người đồng sáng lập công ty, phục trách nghiệp vụ ở Bắc Mỹ, Phồn Tinh đề nghị anh ta đi Mỹ thì có thể đoán được, nhưng bảo Cao tổng đi cùng thì đúng là bất ngờ.

Tống Quyết Minh hỏi: “Tại sao em lại muốn Cao Bằng đi Mỹ?”

“Chẳng phải anh ta là bạn của Thư tổng sao? Hơn nữa Cao tổng có mối quan hệ rộng rãi trong ngành này, đi Mỹ chắc chắn sẽ giúp ích được.”

Tổng Quyết Minh lại một lần nữa thán phục Phồn Tinh, thầm nghĩ Thư Dập nâng tay trên Phồn Tinh cũng có lý, chỉ mấy ngày thôi mà Phồn Tinh nhìn ra được tên oắt con Cao Bằng là người có ích, hơn nữa cô còn nghĩ anh có thể thuyết phục được Cao Bằng đi Mỹ.

Anh ta rất đồng tình nói với Phồn Tinh. “Được, cứ như vậy đi!”

Việc gấp gáp nên Cao Bằng không từ chối, lập tức đồng ý. Anh ta còn gọi điện cho Phồn Tinh, nói: “Không phải đặt vé máy bay đâu, tôi bảo ông già tôi cho chiếc Gulfstream qua đây, đến Canada thì đổ thêm nhiên liệu rồi bay thẳng đến bờ biển Đông Hải, như vậy nhanh hơn.”

Phồn Tinh cũng không khách sáo, công tử phú nhị đại muốn dùng máy bay riêng thì cô còn khách sáo làm gì, dù sao người nợ ân tình hẳn là Thư Dập chứ không phải cô.

Phồn Tinh vừa cân đối các việc liên quan, vừa đến bệnh viện lấy kết quả chụp CT của bố. Cô xem không hiểu gì nên chụp ảnh, gửi cho vị chuyên gia nổi tiếng.

Một lát sau, chuyên gia đích thân gọi điện lại.

Phồn Tinh cảm kích, hỏi: “Có cần cháu mang kết quả đến cho bác xem trực tiếp không ạ?”

Chuyên gia nói: “Không cần đâu, tôi xem rất rõ là bệnh u mạch máu, lành tính. Chuẩn bị phẫu thuật đi, có lẽ vấn đề không nghiêm trọng đâu, chỉ cần làm tiểu phẫu thôi, ở bệnh viện chúng tôi e là phải đợi lâu, cô đưa bố về bệnh viện tỉnh cũng được, bệnh viện tuyến 3A có thể làm được phẫu thuật này đấy.”

Phồn Tinh suýt khóc trong điện thoại. Cô đã lo lắng, sợ hãi suốt bao ngày, vì dù thế nào đi nữa, ông cũng là bố ruột của cô.

Trong điện thoại cô luôn miệng nói cảm ơn, vị chuyên gia già nói: “Không sao, bệnh này có thể chữa được, yên tâm nhé cô gái.”

Từ “cô gái” vang lên khiến Phồn Tinh suýt bật khóc. Tại sao lại đối xử với cô tốt đến thế, là vì có Thư Dập sao? Nhưng bây giờ Thư Dập lại xảy ra chuyện, cô hận không thể mọc cánh để bay đến bên cạnh anh.

Phồn Tinh nhanh chóng đến khách sạn, thông báo cho dì Cung tin tốt lành này. Dì Cung cũng không dám tin, hỏi đi hỏi lại mấy lần: “Thật sao? Bác sĩ nói như vậy thật à? Họ kiểm tra rõ ràng rồi à?”

Phồn Tinh gật đầu, dì Cung liền khóc òa lên khiến ông Chúc vừa đi mua hoa quả về phòng cảm thấy rất kì lạ. “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế? Phồn Tinh, con nói gì à? Con lại làm cho dì Cung con tức giận à?”

Phồn Tinh chưa kịp đáp thì dì Cung đã giận dữ, vừa gạt nước mắt vừa sồn sồn nói: “Sao ông lại nói thế với con gái chứ? Con gái quan tâm, thương yêu chúng ta biết bao, ông không biết nó đã lo ằng thế nào, sợ hãi ra sao đâu! Bao nhiêu năm nay tôi đối xử lạnh nhạt mà nó vẫn rất quan tâm đến tôi và ông. Một mình nó sống ở Bắc Kinh đâu có dễ dàng gì. Ông không thấy mấy ngày nay nó bận rộn tui bụi, chăm chút cho chúng ta từng tí một sao, một đứa con hiếu thảo, chu đáo như thế mà ông còn mắng nó! Ông còn nói mấy lời vô tâm như thế thì tôi không để yên cho ông đâu!”

Bố Phồn Tinh bị mắng mà chẳng hiểu gì, còn Phồn Tinh thì cay cay sống mũi, suýt rơi nước mắt. Dì Cung ôm cô khóc một trận, cuối cùng cô phải khuyên nhủ dì, lại nói mình có việc gấp phải đi công tác bên Mỹ, nếu bố quyết định ở Bắc Kinh làm phẫu thuật thì cô sẽ nhờ y tá chăm sóc, nếu bố về nhà làm phẫu thuật thì cô sẽ chuyển khoản để trả viện phí.

Trái qua cơn sóng gió này, dì Cung đã hiểu ra nhiều điều, bà vỗ ngực nói: “Còn có dì Cung ở đây, con không phải lo, bố và dì chưa về vội vì muốn đi tham quan Bắc Kinh. Con cứ đi công tác, không cần phải lo cho

chúng ta, cũng không cần lo chuyện viện phí, chúng ta có tiền, lương hưu của bố con chưa đựng đến đồng nào nên đủ dùng, dì cũng có lương hưu. Lần này đúng là đã thoát một kiếp nạn, chúng ta phải ở đây vui chơi vài ngày rồi mới về, con cũng đừng lo lắng, chuyện phẫu thuật của bố con cứ để dì lo, về nhà làm cũng được. Ở nhà có người quen, đi lại gần, dì tiện chăm sóc cho bố con hơn.”

Phồn Tinh thật sự yên tâm, thấy dì Cung có vẻ mừng rỡ như vậy, xem ra chuyện lần này đã khiến dì nghĩ thông suốt. Cô thấy như thế rất tốt, mặc dù dì Cung cũng có khuyết điểm nhưng nhân vô thập toàn mà, điều quan trọng là bố cô yêu dì, cuộc sống là của họ, mà bao nhiêu năm nay, hai vợ chồng già vẫn yêu thương nhau, thật tốt biết bao.

Cô về nhà lấy tạm vài thứ cho vào va li rồi ra sân bay Bắc Kinh. Chiếc máy bay Gulfstream của cao phú soái cũng từ Thượng Hải bay đến đón vài người bọn họ, đồng thời đổ đầy nhiên liệu chuẩn bị bay qua biển. Lần đầu tiên Phồn Tinh được rời máy bay riêng rộng rãi, thoải mái nhưng không có tâm trạng để ngắm cảnh. Sau khi máy bay cất cánh, tất cả mọi người đều ra khoang sau nghỉ ngơi, chỉ riêng cô vẫn ngồi ở khoang trước.

Cao Bằng rất hứng thú với cô, thấy cô ngồi một mình liền đến nói chuyện: “Nghe lão Tống nói đây là ý kiến của cô. Tại sao cô lại muốn tôi đi Mỹ?”

Phồn Tinh vẫn nói câu: “Anh là bạn của Thư tổng, nhất định sẽ giúp đỡ.”

Cao Bằng ngồi khoanh tay trên chiếc xô pha bọc da bò sang trọng, nhìn Phồn Tinh như nhìn một con quái vật, vài giây sau mới nói: “Rốt cuộc Thư Dập làm thế nào mà tuyển được một thư ký như cô?”

Phồn Tinh nói: “Đăng tuyển dụng trên mạng chứ sao! Tôi là người tìm việc, còn anh ấy chọn tôi từ trong đồng hồ sơ xin việc.”

Cao Bằng bị cô chọc cười. “Được lắm, cô thật là... À, cô có muốn chuyển đến làm ở công ty tôi không? Thư Dập trả lương cho cô bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi, à không, gấp ba.”

“Như thế không được, chẳng phải anh ưng ý tôi là vì tôi trung thành, đáng tin cậy sao? Nếu như tôi vì tiền mà chuyển sang công ty anh, thế chẳng phải là loại người mà anh coi thường nhất ư?”

Cao Bằng cười ha hả, không nản lòng hỏi thêm lần nữa: “Tại sao cô cho rằng tôi đến Mỹ thì có thể giúp được Thư Dập? Thư Dập không phải là người nói nhiều, anh ta đã nhắc tôi trước mặt cô à?”

Phồn Tinh mỉm cười, nói: “Mặc dù Thư tổng không nhắc nhiều đến anh trước mặt tôi, nhưng tôi nghĩ, nếu như anh gặp khó khăn, Thư tổng chắc chắn sẽ không tiếc mạng sống vì anh, thế nên tôi bèn nghĩ ngược lại, anh chắc chắn cũng sẽ vì Thư tổng mà không tiếc mạng sống.”

Cao Bằng liếc nhìn Phồn Tinh với ánh mắt không thể tin nổi, nói: “Tôi chẳng muốn vì anh ta mà từ bỏ mạng sống đâu, cùng lắm tôi sẽ đâm anh ta hai nhát, Thư Dập là của tôi mà, có chết cũng phải chết trên tay tôi, người khác dám động vào thì tuyệt đối không được.”

Phồn Tinh chẳng biết nói thế nào nữa. Trong thời gian ngắn nhất cô đã đưa một nhóm người xông xáo, quả quyết đến Mỹ, còn có giúp được Thư Dập hay không thì thực ra cô cũng không dám chắc. Nhưng tại sao không thử đánh cược chứ?

Chiếc máy bay Gulfstream cực kỳ sang trọng, nội thất bên trong rất phong cách, nghe nói toàn bộ đều được chế tạo riêng, thiết kế theo sở thích cá nhân người sửa dụng. Trong khoang máy bay thậm chí còn có một chiếc máy hát đĩa than AVDesignHaus Dereneville VPM2010-1.

Cao Bằng bỏ một chiếc đĩa than vào máy, hẩn nghe đi nghe lại bài hát I don't want to say goodbye(*) mấy lần, cuối cùng, hẩn hát khe khẽ, trong

đó có hai câu hát đi hát lại nhiều lần.

(*) I don't want to say goodbye: dịch nghĩa là Anh không muốn nói lời chia tay.

Hắn phát âm tiếng Anh khá chuẩn, giọng trầm ấm, hát cũng rất hay. Phồn Tinh nhắm mắt nghỉ ngơi, cảm thấy cũng được, Cao tổng thích hát trên chiếc máy bay riêng của mình, vậy thì hát đi. Có điều bài hát đệm Brokeback Mountain(*) thì thật là... Đặc biệt, lúc Cao Bằng mở bài này lại còn ngân nga hát theo, nếu Cố Hân Nhiên ở đây chắc chắn sẽ khóc thét, cứ nghĩ mà xem, một cao phú soái dùng chuyên cơ riêng bay qua đại dương đến Mỹ để cứu một người đàn ông, trong suốt hành trình ở độ cao ba mươi nghìn feet(**) chỉ nghe bài I don't want to say goodbye, thật là lời bày tỏ hàm ý và đầy chất thơ!

(*) Brokeback Mountain: tên tiếng Việt là Chuyện tình sau núi, là một bộ phim Mỹ của đạo diễn người Trung Quốc – Lý An được trình chiếu vào cuối năm 2005. Brokeback Mountain nói đến mối tình giữa hai chàng cao bồi ở miền Tây nước Mỹ vào những thập niên 1960, 1970, 1980. Bộ phim được dàn dựng cùng với nền nhạc là tiếng đàn ghi ta có âm hưởng lúc thì sâu lắng, lúc thì phóng khoáng và lãng mạn.

(**) Feet: là số nhiều của foot, 1 foot = 3,048m.

Nếu dùng lời của Cố Hân Nhiên thì nhất định là tình yêu chân thành rung động đến tâm can! Đúng là tình yêu chân thành, một tình yêu chân thành không thể nghi ngờ được!

Cao Bằng thấy Phồn Tinh giống như đang ngủ thì cực kỳ buồn chán. Hắn đã cố ý chọn bài hát I don't want to say goodbye, mà câu này vô cùng quan trọng chứ: “Let the stars shine through(*)”! Lại còn câu “All I want to do is live with you(**)” hắn hát rõ ràng như thể cơ mà!

(*) Let the stars shine through: Mong ánh sao sáng mãi đêm dài.

(**) All I want to do is live with you: Tất cả những điều anh muốn là được sống bên em.

Sao cô ấy lại chẳng có phản ứng gì thế nhỉ?

Trước đây, khi theo đuổi các cô gái khác, hẳn dùng chiêu này trăm lần thắng cả trăm. Chọn một bài hát có tên của người con gái đó rồi nhẹ nhàng hát cho cô ấy nghe, cộng thêm một câu hát lãng mạn để bày tỏ tình cảm. Cô nàng nào nghe được cũng nước mắt lưng tròng. Thậm chí, khung cảnh đó chỉ có âm nhạc bình thường ở phòng khách sạn bình thường, vậy mà đã đủ để các cô nàng vô cùng cảm động rồi.

Con đây là trên chiếc máy bay Gulfstream đấy! Lại là máy hát đĩa than AVDesignHaus Dereneville VPM2010 -1 đấy! Nguyên chiếc đĩa hát này đã có giá trị vài triệu tệ rồi, mà máy hát này còn khắc tên của hẳn nữa chứ! Là do xưởng sản xuất chế tạo đặc biệt cho hẳn!

Càng khỏi phải nhắc đến chiếc máy bay Gulfstream. Cả chiếc máy bay cộng với đồ nội thất, giá trị cũng phải gần năm trăm triệu. Năm trăm triệu đấy!

Có thể không khách sáo mà nói rằng, lời tỏ tình này đáng giá năm năm triệu.

Việc đầu tiên khi theo đuổi con gái đương nhiên không phải là đập tiền vào mặt họ, là một cao thủ tình trường, Cao Bằng biết rõ điều này, điều quan trọng không phải tiền bạc, mà là tấm lòng! Tấm lòng! Tấm lòng!

Nếu em chưa có nhiều trải nghiệm sống, anh sẽ dẫn em đi xem thế giới phồn hoa. Nếu trái tim em đang tan nát, anh sẽ dẫn em ngồi đu quay ngựa gỗ. Câu nói này mặc dù hơi thực tế nhưng rất có đạo lý, mấy lời nói này thực ra có chung một bí quyết, đó chính là: Tấm lòng!

Dùng tấm lòng đưa cô ấy đi trải nghiệm những thú vui cuộc sống mà cô chưa từng được trải nghiệm, dùng tấm lòng đưa cô ấy đi cảm nhận những thế giới khác nhau, để cô ấy dần dần nảy sinh tình cảm với bạn. Nếu không có lòng làm sao theo đuổi được con gái, bố bạn giàu có cũng không được, vì bạn làm sao biết cô ấy có tình cảm với bạn là vì tiền hay là vì con người bạn. Nếu cô ấy vì tiền của bạn thì cũng đừng sốt ruột, nếu cô ấy coi bạn là số một, coi tiền của bạn là số hai thì cũng chấp nhận được, chỉ những cô gái chỉ thích tiền của bạn thì mới không thể cứu vãn nổi.

Cao Bằng lần đầu tiên dùng một chiêu hạ gục đối phương, nhưng kết quả lại đập phải bàn sắt, thất bại thảm hại. Đây là điều mà hắn không bao giờ ngờ đến. Hắn ai oán nghĩ, thật không thể hiểu được tình cảm con người bây giờ... Đều tại Thư Dập, anh ta chẳng thú vị gì cả, thế nên mới tìm thư ký như vậy, đúng là chẳng thú vị gì hết! Hắn đã làm đẹp cho người mù xem, hắn đúng là áo gấm đi đêm, vàng trắng sáng của hắn soi phải cống rãnh...

Hắn uất ức, uống hết ba cốc nước cam, sau đó đi ra khoang phía sau lên giường nằm ngủ.

Cô thư ký nhỏ không hiểu tâm tình hắn, cao thủ tình trường số một như hắn có khởi đầu không thuận lợi nhất định là do người con gái vừa hung dữ vừa độc ác đá vào chỗ hiểm của hắn, làm hỏng cả phong thủy của hắn. Hắn nằm trên chiếc giường lớn, ai oán xé túi mặt nạ dưỡng da màu xanh nước biển để đắp lên mặt, bây giờ hắn chỉ biết hy vọng bề ngoài tuấn tú hơn một chút để làm động lòng cô thư ký nhỏ, không chăm sóc da mặt không được, cho dù đẹp trai thế nào cũng phải chăm sóc da mặt.

Gulfstream thì cái gì cũng tốt, chỉ có điều độ ẩm trong khoang lại không bằng A380(*) nên luôn khiến người ta cảm thấy khô da. Phải chăm chỉ kiếm tiền thôi, nếu không thì không thể mua A380 làm máy bay riêng được.

(*) A380: là chiếc máy bay lớn nhất thế giới, có thân rộng hai tầng và bốn động cơ.

Hắn chán nản ngủ thiếp đi.

Phồn Tinh thì hầu như không ngủ trong suốt chặng bay, khi xảy ra chuyện, mặc dù bề ngoài cô tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng lại như có lửa đốt. Đến khi bay đến Mỹ rồi mà cô vẫn không cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại càng lo lắng hơn. Dù cô nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng hầu như không phút nào là không suy nghĩ, tuy cũng biết là mình đã lo thái quá.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 4+3

Type: Duong My

Lúc máy bay hạ cánh ở Canada để đổ thêm nhiên liệu, vì hạ độ cao nên tất cả mọi người đều tỉnh giấc, tiếp viên hàng không cũng kéo rèm cửa sổ máy bay. Thời khắc hoàng hôn ở Bắc Mỹ, bóng băng chiếu nghiêng về phía tây. Sân bay rất đông đúc nên bọn họ phải đợi khá lâu. Dù chỉ quá cảnh khôn thể xuống máy bay nhưng họ cũng nhân tiện thời gian này để ăn tối. Cao Bằng hẳn hái giới thiệu cho mọi người biết các món ăn mà đầu bếp riêng của họ chuẩn bị trên máy bay, đặc biệt là món mì vẫn thăn. Mặc dù Phồn Tinh không muốn ăn nhưng vẫn miễn cưỡng ăn một ít. Tình hình bên Mỹ vẫn chưa rõ thế nào, không ăn lấy đâu ra sức, đây có lẽ là cuộc chiến lâu dài, cô hiểu rõ điều này.

Cao Bằng cảm thấy chỉ mấy tiếng không gặp nhau mà cô thư ký nhỏ trông tiều tụy vô cùng, có lẽ là vì phải bay đường dài, đáng người cô lại mảnh dẻ, đến bát mì vẫn thăn mà cô cũng ăn thật khó khăn, như đang cố gắng nuốt vậy.

Cao Bằng băn khoăn không biết có phải người đẹp bị say máy bay không? Không thể nào! Gulfstream bay vừa nhanh vừa ổn định, cô cũng không giống như người bị say, huống hồ món mì vẫn thăn này là hẳn bảo người ta chuẩn bị thật tỉ mỉ. Đầu bếp người Hồng Kông thường nấu cho nhà hẳn mà, món mì sau khi làm lạnh liền được đưa vào tủ lạnh trên máy bay bảo quản. Hẳn là người kén chọn thế mà còn thích ăn, không lý do gì

mà cô không thích. Một người có thể mang đến cho hẳn bát canh trai thơm ngon thì sao lại không thích mì vằn thắn chứ? Một lần nữa Cao Bằng có cảm giác trắng soi cống rãnh.

Trước khi máy bay hạ cánh xuống sân bay phía Đông nước Mỹ, Phồn Tinh vào phòng vệ sinh, lúc bước ra đã thấy sắc mặt hồng hào, đầy sức sống. Cao Bằng luôn khâm phục khả năng trang điểm của phụ nữ, dường như chỉ cần cho họ hai mươi phút, họ sẽ trở thành một con người khác hẳn.

Phồn Tinh chẳng qua thoa thêm chút phấn nền, tô lại môi để trông có sức sống hơn. Sau đó cô nhìn vào gương để lấy tinh thần, hãy bình tĩnh, đừng để bản thân suy sụp, cần phải tin Thư Dập, anh sẽ không làm chuyện phạm pháp, cô sẽ có cách liên lạc với anh, hoặc anh có biện pháp để rời khỏi nhà giam.

Lúc qua cửa làm thủ tục hải quan thì cô đã trấn tĩnh hơn rất nhiều.

Bây giờ ở miền Đông nước Mỹ đang là đêm khuya, nhưng luật sư vẫn đến sân bay đón họ. Lúc đó họ lên chiếc xe Lincoln dài, luật sư vội vàng nói cho họ biết tình hình và đang bối rối không biết làm thế nào. Luật sư chỉ được gặp Thư Dập một lần, đối với lời tố cáo cũng thấy mơ hồ, thế nên hướng cơ bản hiện nay là cố gắng bảo lãnh cho anh ra ngoài. Phồn Tinh nghe rất chăm chú, cuối cùng hỏi một câu: “Lúc nào thì chúng ta có thể gặp Thư Dập?”

Luật sư giải thích là trước khi toàn mở phiên xét xử lần đầu thì không có cơ hội, nhưng anh ta sẽ cố gắng.

Phồn Tinh hầu như không hiểu gì về luật pháp của Mỹ, chỉ biết âm thầm gật đầu.

Cô đặt khách sạn cho mọi người cách không xa văn phòng luật sư, sau khi làm thủ tục xong, về đến phòng cũng đã là rạng sáng. Cô đã không ngủ hai mươi mấy tiếng liền, lúc này vô cũng mệt mỏi, tắm xong liền lên

giường nằm, cảm giác mới chỉ chớp mắt được một lúc mà đồng hồ báo thức đã kêu vang, thì ra chín giờ sáng rồi.

Cô đấu tranh tinh thần thức dậy, rồi lại tắm cho tỉnh người, mở laptop xem email từ trong nước, sau đó xuống lầu ăn sáng bằng bánh sandwich. Một lát sau cô nhận được điện thoại của lão Tống, hỏi tình hình thế nào.

Cô nói vẫn chưa gặp được Thư Dập, luật sư đang liên lạc, thử xem hôm nay có thể vào thăm được không. Lão Tống cũng không nói gì, chỉ nói nếu gặp Thư Dập thì bảo gọi điện cho anh ta, không cần để ý đến chênh lệch giờ giấc.

Phồn Tinh bỏ máy xuống mới thở dài. Từ khi trưởng thành, cô hầu như không thở dài, vì cảm thấy hành động này thật mất tinh thần, làm bản thân có ám thị tâm lý sai. Ở môi trường xa lạ, trong một đất nước xa lạ, lại đang trong trạng thái lo lắng nên cô rất căng thẳng.

Buổi sáng mọi người đều đến văn phòng luật sư để họp với các luật sư. Luật sư sau khi biết thân phận của Cao Bằng thì rất ngạc nhiên, cảm như rớt xuống đất đến nơi, hỏi riêng Phồn Tinh: “Sao mọi người lại đưa đối thủ của công ty đến đây?”

Phồn Tinh giải thích rằng Cao Bằng không chỉ là đối thủ cạnh tranh của công ty mà còn là bạn hợp tác nữa, điều quan trọng là anh ta là bạn của Thư Dập, một người bạn rất quan trọng. Anh ta sẽ không làm những chuyện bất lợi cho Thư Dập, vì... tình người! Người Trung Quốc đều rất trân trọng tình người.

Vị luật sư này sinh ra ở Mỹ, nhưng bố mẹ lại là người Hoa kiều, anh ta cũng nói được một chút tiếng Trung, tuy nhiên không hiểu rõ lắm về văn hóa truyền thống Trung Quốc, nghe Phồn Tinh nói như vậy thì chỉ biết nhún vai.

Mấy ngày nay, Thư Dập bị giày vò rất nhiều, chủ yếu là về tinh thần. Anh bị bắt ở khách sạn, đến đồn cảnh sát mới được phép gọi điện cho luật sư, khi trông thấy luật sư, anh vội vàng gửi gắm mấy lời, rồi lại bị áp giải vào phòng giam.

Từ khi sinh ra đến nay, mặc dù cuộc đời anh không được tính là thuận buồm xuôi gió nhưng cũng sống bình thường và có thể diện. Sau khi lập nghiệp, vất vả cũng có nhưng đám kỹ sư nam đều là những người sống đơn giản, nói là vất vả thực ra cũng chỉ tăng ca nhiều hơn một chút mà thôi. Khi lập nghiệp thành công, tiền bạc dư dả hơn, thỉnh thoảng anh cũng buông thả một chút, nhưng chủ yếu là tiêu tiền mua đồ mình thích hoặc là đi du lịch khắp thế giới. Có thể nói, anh là một công dân tốt luôn tuân thủ luật pháp, cho dù khi còn là sinh viên hay là sau khi trưởng thành, cho dù là ở Mỹ hay là ở Trung Quốc...

Lần bị bắt này dường như đột ngột phá vỡ cuộc sống bình lặng hơn ba mươi năm qua của anh, chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc ở gần các loại tội phạm như buôn ma túy, giết người, buôn lậu... đã là nỗi giày vò rất lớn đối với anh. Mặc dù bị nhốt ở phòng riêng nhưng mấy người đó chỉ cách hàng song sắt, bọn họ nhổ nước bọt, nói những câu tục tĩu khiến anh cảm thấy ghê tởm, vậy mà quản giáo cũng coi như không.

Thư Dập trải qua một đêm dài đằng đẵng trong tù, có thể nói là một đêm không ngủ. Sau khi được gặp luật sư, tâm trạng anh đã bình tĩnh hơn, sau đó mới trở về phòng giam ngủ một giấc. Đêm đó anh toàn gặp giấc mộng, dường như trở lại quãng thời gian bị trầm cảm, không biết anh mơ thấy gì, chỉ cảm thấy giống như người bị đuối nước, cố gắng quẫy đạp kêu cứu mà không được.

Anh bật dậy giữa đêm, mồ hôi lạnh ướt đẫm người. Không có cửa sổ nên không biết bên ngoài trời có trăng sáng hay không, ánh đèn trắng chiếu vào song sắt, phản chiếu những đốm sáng lấp lánh, rồi chiếu xuống nền nhà giống như một chòm sao mờ tối.

Anh cố gắng nghĩ đến những chuyện tốt đẹp, cứ nghĩ mãi, cuối cùng nghĩ đến Phồn Tinh.

Chuyện này có lẽ khiến cô lo lắng lắm đây.

Thư Dập cảm thấy có chút áy náy, lúc gặp được luật sư, luật sư hỏi anh muốn liên lạc với ai, cái tên đầu tiên anh nói ra là Phồn Tinh, nói xong mới thấy hối hận, nhưng chuyện lớn như vậy cũng không thể giấu cô được. Anh hiểu cô sẽ bỏ hết mọi việc để bay đến Mỹ.

Anh nghĩ tới Phồn Tinh rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Đến chiều ngày hôm sau, luật sư lại xin được gặp mặt và nói với anh hai tin tốt, thứ nhất là Phồn Tinh và phó tổng của công ty đã đến Mỹ, nhưng tạm thời chưa được phép vào thăm; thứ hai là ngày mai sẽ mở phiên tòa, luật sư sẽ cố gắng bảo lãnh cho anh.

Thư Dập có ngàn điều muốn nói nhưng cuối cùng chỉ nói được một câu: “Anh vất vả rồi!”

Hai ngày liên tục Phồn Tinh cùng Phùng Việt Sơn đi thăm một số khách hàng ở miền Đông nước Mỹ, giá cổ phiếu của công ty đang giảm nhanh chóng, công ty loại hình khoa học kỹ thuật này chịu ảnh hưởng rất lớn từ người sáng lập, bây giờ Thư Dập đang bị tạm giam, mà tội nặng nhất người ta vu cáo cho anh là tội ngộ sát.

Phía cảnh sát khi điều tra nguyên nhân chết của Kevin Anderson phát hiện, Kevin và Thư Dập đã gửi rất nhiều email qua lại cho nhau, hai bên thảo luận về chiếc xe thăng bằng concept kiểu dáng mới, đó chính là chiếc xe mà Kevin lái trước khi chết. Thư Dập thuyết phục Kevin sử dụng loại điều khiển kỹ thuật mới nhất, phía cảnh sát suy đoán có thể là loại điều khiển kỹ thuật này khiến cho xe Segway mất thăng bằng, dẫn đến cái chết của Kevin.

Công ty U&C không có ai biết cụ thể, chi tiết việc này, thậm chí cả CEO của U&C. Đây vốn dĩ là việc trao đổi riêng tư giữa Thư Dập à Kevin, nhưng vì Kevin gặp sự cố nên bây giờ tất cả email qua lại đó trở thành bằng chứng.

Dưới đề nghị của một khách hàng bên Mỹ, Phùng Việt Sơn đã gọi điện cho Tống Quyết Minh, tập thể lãnh đạo công ty quyết định mời một công ty quan hệ công chúng ở Mỹ xử lý các vấn đề về dư luận. Công ty quan hệ công chúng này thực hiện một số bài phát biểu trên truyền thông, nói rõ những kỹ thuật này chỉ mang tính thử nghiệm và thăm dò, đồng thời nhấn mạnh rằng Thư Dập là một thương nhân Trung Quốc có đam mê với kỹ thuật, ngoài ra còn trình bày rõ những ưu việt trong kỹ thuật của công ty, ví dụ họ cũng là nhà cung cấp của công ty điện tử hàng đầu thế giới.

Giá trị cổ phiếu của công ty đã giảm một phần ba so với ban đầu, sau khi nhờ một số thủ đoạn của giới truyền thông, giá cổ phiếu đã có sự khởi sắc, hy vọng có thể khiến tòa án thấy đây là sự cố ngoài ý muốn mà không ai muốn thế cả.

Trước khi đến tòa án, Phồn Tinh đã mua một chiếc áo len màu đỏ, không phải mê tín, chỉ vì mặc màu đỏ bắt mắt, hy vọng Thư Dập có thể nhìn thấy cô ngay.

Cô không biết mấy ngày qua Thư Dập đã sống thế nào trong tù, những người ở ngoài như bọn họ mà còn lòng dạ như lửa đốt, mỗi giây phút đều giống như bị chiên trong chảo dầu, vậy thì chắc chắn anh càng không dễ chịu chút nào.

Chiếc áo len đỏ này khiến Cao Bằng lắc đầu cảm thán. “Đầu tiên, bộ quần áo này không hợp nhau, cô mặc màu này không đẹp chút nào. Thứ hai, đây là một năm ngoái rồi, không thời thượng. Nếu cô muốn mua quần áo, hay là tôi dẫn cô đi dạo phố ở Fifth Avenue nhé?”

Phồn Tinh đâu có tâm trạng đi dạo phố, thế nên chỉ miễn cưỡng mỉm cười.

Trước khi đến tòa án dự tính, Cao Bằng đã chải chuốt rất cẩn thận, vì dưới sự vận động của công ty quan hệ công chúng, chuyện này đã trở nên rất hot, một số cơ quan báo chí và truyền thông có liên quan biết tin muốn đến phỏng vấn trong phiên tòa đầu tiên. Cao Bằng nghĩ, trước giới truyền thông nên ăn mặc thời thượng một chút, dù sao cũng sẽ lọt vào ống kính mà, phải phong

độ chứ!

Đến khi phiên tòa bắt đầu, họ đã vào bên trong và ngồi đó chờ đợi mòn mỏi. Quan tòa giải quyết rất nhiều vụ án, vụ án để phía trên cùng là những tội nhẹ, thẩm tra rất nhanh, đến lượt vụ án của họ thì Thư Dập bước ra, quả nhiên anh nhìn thấy ngay Phồn Tinh.

Phồn Tinh và anh bốn mắt nhìn nhau, hai người có vạ lời muốn nói nhưng trong hoàn cảnh này thì chẳng thể nói được lời nào.

Phồn Tinh cảm thấy Thư Dập gầy đi, chỉ mấy hôm không gặp mà anh gầy hơn rất nhiều, mặc dù tinh thần vẫn khá tốt nhưng quầng mắt thì thâm lại, chắc chắn là anh không ngủ được. Hơn nữa anh còn bị cảnh sát áp giải ra giống như phạm nhân, cô nhìn thấy thế thì muốn khóc, sau đó lại sợ anh thấy cô khóc thì buồn nên cố gắng cong khóe miệng, mỉm cười với anh. Anh cũng nhìn về phía cô gật đầu, sau đó quay người, đứng đối diện với quan tòa.

Buổi xét xử đầu tiên, luật sư đã thất bại vì tòa án không cho phép bảo lãnh. Báo chí và các phương tiện truyền thông đang sôi sùng sục về vụ án này, tòa án băn khoăn vì Thư Dập rất giàu có, lại không phải quốc tịch Mỹ nên họ có lý do lo rằng phạm nhân có thể bỏ trốn.

Luật sư muốn tranh cãi đến cùng nhưng lại sợ làm quan tòa nổi giận, hai phút sau thì quan tòa tuyên bố không cho phép bảo lãnh, đợi xét xử sau.

Phồn Tinh chỉ biết đứng nhìn Thư Dập bị áp giải đi, lòng đau như cắt, lần này anh không gật đầu mà chỉ mỉm cười nhìn cô. Cô hiểu ánh mắt ấy là muốn bảo cô đừng lo lắng, cô cũng cố gắng giữ nụ cười trên môi, nhưng đến giây cuối cùng thì mắt nhòe đi.

Trên đường rời khỏi toàn án, tâm trạng cô vô cùng nặng nề. Phùng Việt Sơn liên tục gọi điện cho công ty quan hệ công chúng, giám đốc lý cũng đang đối phó với những cuộc gọi phỏng vấn của giới truyền thông, chỉ có luật sư phát hiện ra sắc mặt của cô không tốt lắm – dù gì trong danh sách Thư Dập nêu ra thì người đầu tiên cần liên lạc gấp chính là cô, theo bản năng, anh ta nghĩ Phồn Tinh là người quan trọng nhất, thế là phải giải thích đi giải thích lại với cô rằng phiên tòa đầu tiên thường diễn ra rất nhanh, nhưng không thể bảo lãnh là trường hợp quá đặc biệt, chắc chắn đã xảy ra vấn đề gì đó. Trước mặt người ngoài, Phồn Tinh vẫn tỏ ra khá điềm tĩnh, nói rằng ọi sự cô đều nghe theo sự sắp xếp của công ty, mọi người sẽ họp và bàn bạc lại.

Phồn Tinh về đến khách sạn thì khóa cửa phòng và khóc to một trận. Từ khi trưởng thành đến giờ, dường như cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực, bang hoàng, sợ hãi như hôm nay. Cô thực sự rất rất buồn, thì ra đau lòng chính là thế này đây, giống như tim gan bị xé nát vậy. Lúc tận mắt nhìn thấy anh, chứng kiến tất cả những gì mà anh phải chịu đựng, cô suyết thì khóc ngay ở đó, dường như không còn chút lý trí hay sự kiềm chế nào, cô chỉ muốn là một đứa trẻ để khóc thật to cho đã đời. Nhưng cô lại không thể làm thế, đành một mình về phòng mà khóc, vừa khóc vừa cố vũ bản thân không được bỏ cuộc, vì tình hình hiện tại khó khăn như vậy nên cô càng phải bình tĩnh.

Lần cuối cùng anh gọi điện cho cô, anh đã nói: “Cho dù gặp phải chuyện gì, đừng có một mình chịu đựng, vì bây giờ em không một mình

nữa. Em có anh.” Bây giờ cô cũng nghĩ như vậy, anh có cô, cho dù khó khăn thế nào, cô nhất định phải dũng cảm chiến đấu đến cùng, vì anh.

Khóc xong, cô đi rửa mặt, trang điểm lại, lấy tinh thần rồi gọi điện cho Cố Hân Nhiên. Cô không do dự kể rõ mọi chuyện đang xảy ra cho Cố Hân Nhiên nghe, hỏi cô ấy với vai trò là phóng viên chuyên nghiệp thì có chủ ý hay ý kiến gì không.

Cố Hân Nhiên lần đầu tiên nghe đến chuyện này, dù gì giới khoa học kỹ thuật cũng khá kín đáo, chuyện lại xảy ra ở Mỹ. Cô nghe xong thì suy nghĩ rất lâu rồi mới hỏi: “Cậu vừa nói là công ty cậu nhờ công ty quan hệ công chúng xử lý việc này?”

Phồn Tinh nói: “Đúng vậy.”

Cố Hân Nhiên nói: “Môi trường dư luận ở Mỹ thì tớ không rõ lắm, nhưng hồi tớ còn đi học, thầy giáo đã giảng cho bọn tớ nghe về lý luận truyền thông và nhắc đến một quan điểm như sau: In fact, it might have just the opposite effect(*).”

(*) Dịch nghĩa là: Thực ra, điều này có thể chỉ có hiệu ứng trái chiều.

Phồn Tinh hỏi: “Tại sao lại là hiệu ứng trái chiều?”

Cố Hân Nhiên nói: “Môn học truyền thông đề cập đến tâm lý học đại chúng rất phứt tạp, nhưng có một điểm mà cả phương Tây và phương Đông đều giống nhau, áp lực dư luận càng lớn thì đương sự càng tỏ ra bảo thủ, đưa ra những lựa chọn an toàn nhất. Hiện nay quan tòa đang nằm ở trung tâm của dư luận mới là đương sự, vụ án càng bị làm lớn thì người ta càng không thể làm trò cười cho giới truyền thông.”

Phồn Tinh hỏi: “Vậy hóa ra cách làm của bọn tớ bây giờ là sai lầm?”

Cố Hân Nhiên nói: “Tớ cũng không hiểu rõ lắm, hay là tớ nhờ một người tham mưu cho cậu, đó là chị bạn của tớ, chị ấy rất giỏi, đã sống ở Mỹ nhiều năm, có lẽ chị ấy cũng thông thạo tình hình.”

Một lát sau, Cố Hân Nhiên đã gửi cách thức liên lạc của chị Ellen ở Mỹ cho Phồn Tinh. Cô vội vàng viết email hỏi thăm, lời lẽ lịch sự, còn nói rõ sẽ trả phí tư vấn.

Email của Phồn Tinh gửi đi mới được mấy phút, Ellen đã gọi điện thoại đến. Mặc dù ở nước ngoài nhiều năm nhưng chị vẫn nói giọng Bắc Kinh, trong điện thoại cũng có thể nghe ra được chị là người rất phóng khoáng. Chị nói: “Vì được em khóa dưới giới thiệu nên cũng coi như người nhà, vụ án này chị đã nghe qua rồi, chị nghĩ không viết email trả lời mà gọi điện thẳng cho em hỏi tình hình thì hay hơn.”

Phồn Tinh giới thiệu qua một chút. Ellen luôn chăm chú lắng nghe, cuối cùng mới hỏi lại: “Các em tìm công ty quan hệ công chúng nào vậy?”

Phồn Tinh nói ra tên công ty. Ellen nói: “Là họ à? Đáng lẽ không nên làm chuyện ngốc nghếch như vậy mới phải chứ?” Thì ra là một công ty rất đáng tin cậy trong ngành. Ellen hỏi: “Các em không nói rõ yêu cầu của mình à?”

Phồn Tinh liền kể lại những cuộc họp gần đây cho chị nghe. Chị hỏi: “Đợi chút, là ai đưa ra yêu cầu?”

Phồn Tinh nói đó là quyết sách của tập thể công ty, cô sợ Ellen không hiểu tình hình liền bổ sung thêm một câu: “CEO là người sáng lập, thế nên mọi người trong công ty hiện nay đều hoang mang, lo sợ, không biết nên làm thế nào.”

Ellen nói: “Theo chị thấy, bước đầu tiên của các em đã sai lầm rồi.”

Phồn Tinh nghe xong câu này thì tim chột nhói lên một cái. Ellen nói: “Bây giờ chị đang ở trung tâm thành phố xử lý chút việc, hay là chị đến gặp e, chúng ta nói chuyện một lát.”

Phồn Tinh đương nhiên vô cùng cảm kích. Một lát sau Ellen đã lái xe đến, họ ngồi uống cà phê ở quán cà phê gần đó. Ellen mới chỉ bảo vài câu, Phồn Tinh đã cảm thấy thoải mái hơn và hiểu ra nhiều điều.

Phồn Tinh luôn miệng cảm ơn, Ellen cũng không nhận bất cứ chi phí nào. Chị nhìn cô rồi nói: “Các em tốt nghiệp sau chị mười năm mà đã lớn thế này rồi, đúng là năm tháng vô tình mà.”

Phồn Tinh nói: “Hoan nghênh chị về Bắc Kinh, nếu có cơ hội nhất định sẽ mời chị ăn một bữa cơm ở Bắc Kinh ạ.”

Ellen vui mừng nói: “Mì thịt bò Sài Thị! Mỗi lần về nước, ra khỏi sân bay, việc đầu tiên chị làm là lao đến quán Sài Thị, ăn một bát mì của họ.”

Phồn Tinh liền nói: “Em sẽ xếp hàng ở Tự Bảo Nguyên trước, khi nào chị ra khỏi sân bay là có thể đến thẳng đó ăn.”

Ellen vui vẻ nói: “Em nói đấy nhé, hứa thế nhé!”

Phồn Tinh tiễn Hellen đi, trong lòng yên tâm hơn rất nhiều. Đúng lúc đó Phùng Việt Sơn gọi điện cho cô, vì khi từ tòa án đi ra, mọi người hẹn nhau họp bàn một chút, cô thấy sắp đến giờ liền vội vàng lên lầu.

Người của công ty quan hệ công chúng cũng đã đến, họ đưa ra các phương án và ý kiến. Phồn Tinh ngồi trên xô pha, nghĩ đến dáng vẻ của Thư Dập ở trên tòa, cảm thấy thế giới thật xa xôi, lạnh lẽo. Tiếng mọi người nói chuyện vang lên ù ù như cách một bức tường rất dày. Dường như họ có cố gắng thế nào thì Thư Dập vẫn ở bên kia bức tường, không nghe thấy và cũng không nhìn thấy.

Phồn Tinh cố gắng nhắc nhở bản thân tập trung tinh thần, không được ủ rũ, vì ủ rũ cũng không giúp ích được gì, cần cố gắng nghĩ cách mới được.

Phùng Việt Sơn là người có chức vị cao nhất của công ty tại Mỹ nên cuối cùng anh ta đập bàn, nói: “vậy cứ làm theo phương án đó đi!”

Mọi người lần lượt thu dọn đồ đạc, Phồn Tinh cố ý kéo dài thời gian để đi sau cùng, đợi mọi người đi khỏi, Phồn Tinh mới nói: “Phùng tổng, có chuyện này tôi muốn báo cáo với anh.”

Phùng Việt Sơn vẫn rất khách sáo với Phồn Tinh và trong sự khách sáo này còn có vài phần xa cách. Anh ta khác Tống Quyết Minh, trước đây anh ta ra nước ngoài làm việc, Thư Dập phải bỏ rất nhiều công sức mới thuyết phục được anh ta lập nghiệp cùng mình. Quan hệ giữa anh ta và Thư Dập không thân thiết như quan hệ giữa Thư Dập và Tống Quyết Minh, hơn nữa anh ta đã làm việc ở công ty lớn mười năm nên có tư duy thâm căn cố đế, khi thư ký của CEO nói có việc muốn báo cáo với anh ta, anh ta vẫn nói mấy câu khách sáo theo bản năng: “Đâu dám, cô có ý kiến gì, chúng ta cùng nhau bàn bạc.”

Phồn Tinh thì khác hẳn vì sao Thư Dập lại để anh ta quản lý nghiệp vụ ở Bắc Mỹ, vì ở Bắc Mỹ toàn là công ty lớn, Phùng Việt Sơn như cá gặp nước, có thể phát huy hết sở trường của anh ta.

Phồn Tinh nói ra chủ ý của Ellen, Phùng Việt Sơn lắng nghe chăm chú rồi khéo léo nói: “Phồn Tinh, chúng ta không nên có bệnh vái tứ phương, công ty quan hệ công chúng mà công ty chúng ta tìm rất nổi tiếng trong nghề, nếu không thì chúng ta cứ đợi thêm đã.”

Thực ra Phồn Tinh đã nghĩ đến việc không thuyết phục được anh ta, nghe anh ta nói vậy, cô chỉ biết trả lời: “Được ạ.”

Sau khi về phòng, cô vẫn không cam tâm, cố gắng ép mình hãy bình tĩnh, xem tài liệu pháp luật có liên quan của nước Mỹ, hy vọng có thể tìm

ra được biện pháp nào đó. Có điều cuốn sách luật dày như vậy, có bao nhiêu điều luật, lại toàn tiếng Anh, một chốc một lát không thể tìm ra biện pháp được.

Đang ôm cuốn sách thì đột nhiên cô nghe thấy tiếng chuông cửa. Từ mắt thần nhìn ra, là Cao Bằng, cô nghĩ ngợi một lát rồi mở cửa.

Cao Bằng xách một giỏ trái cây, nói: “Cho cô nếm thử đó. Một người bạn của bố tôi vừa đến thăm tôi, mang khá nhiều trái cây ở nông trại của ông ta, toàn trái cây hữu cơ đó.”

Phồn Tinh bỗng nhớ đến buổi tối Valentine đó, Thư Dập cho cô xem một video trên màn hình lớn, còn nói với cô: “Món quà thế này mới thú vị đúng không? Đừng để ý đến mấy tên ngốc chỉ biết tặng hoa, tặng trái cây.”

Ai ngờ hôm nay Cao Bằng lại mang trái cây đến, có mỗi chiêu này mà dùng đi dùng lại, thật cố chấp. Nhớ đến câu nói của Thư Dập, cô không nhìn được bật cười, nhưng vừa cười được một chút thì sự lo lắng lại ập lên đầu, khóe miệng cô bất giác chùng xuống.

Nụ cười này của cô khiến Cao Bằng mê mẩn, nhưng ngay sau đó, nụ cười ấy đã hóa thành băng tuyết, nhanh chóng biến mất trên gương mặt. Hần thấy thật đáng tiếc, nụ cười của người đẹp thật là hiếm hoi, thế nên an ủi: “Đừng buồn nữa, tôi nói cho cô nghe, Thư Dập đúng là ngốc, nhưng ngốc có cái phúc của người ngốc, có khi lại hóa nguy thành an. Hơn nữa, công ty của anh ta mà ngừng hoạt động thì cô có thể chuyển sang công ty tôi, không sợ thất nghiệp đâu!”

Phồn Tinh nghĩ thầm, anh nghĩ đi đâu vậy, nhưng vẫn không nói gì, chỉ đón lấy giỏ trái cây rồi lịch sự cảm ơn. Cao Bằng khoe khoang: “Đây là đặc sản ở nông trại của bạn bố tôi đấy, gia đình họ là đại địa chủ ở miền Nam nước Mỹ, địa chủ thật đấy, nhà họ còn có trang viên giống hệt như truyện Cuốn theo chiều gió, lúc nào có cơ hội, tôi sẽ dẫn cô đến thăm gia

đình họ, những căn phòng của họ được xây từ thập niên tám mươi, cực kỳ đẹp.”

Phồn Tinh bất giác thấy xúc động, đột nhiên hỏi: “Cao tổng, hôm nay có một người bạn của tôi nói rằng, có lẽ chúng ta có thể nghĩ ra cách khác.”

Phồn Tinh kể hết chuyện mình gặp Ellen cho Cao Bằng nghe, sau đó nói: “Cao tổng, anh có nhiều bạn ở Mỹ, mối quan hệ cũng rộng, có thể giới thiệu một, hai vị thượng nghị sĩ cho tôi không, để tôi nghĩ cách thuyết phục họ.”

Cao Bằng bất giác cười hì hì. “Quan hệ với thượng nghị sĩ đó thường là những old money, tôi thuộc kiểu new money nên không liên quan.”

Phồn Tinh nhìn chăm chăm vào hắn, bật cười, nói: “Trên máy bay anh từng nói, Thư Dập là người của anh, không ai có thể đụng vào anh ấy. Hiện nay, vụ án của Thư Dập vô cùng bất lợi, nói không chừng mười mấy năm, thậm chí hai mươi năm nữa đều thuộc quyền quản lý của liên bang, anh không muốn nghĩ cách ư?”

Cao Bằng bất giác bật cười, nói: “Thư Dập tìm được viên ngọc sống là cô ở đâu vậy?”

Phồn Tinh thản nhiên trả lời: “Trên máy bay anh đã hỏi rồi, tôi cũng đã đáp rồi, là đăng tuyển dụng trên mạng, tôi là người tìm việc, gửi hồ sơ qua mạng.”

Cao Bằng nói: “Kẻ sĩ có thể bỏ mạng vì tri kỷ, tên tiểu tử Thư Dập này đúng là ngốc mà hưởng phúc, lại có được một thư ký như cô. Cô đợi nhé!”

Hắn nói đợi, nhưng mấy ngày sau không có tin tức gì, hằng ngày đều đi sớm về muộn, không biết bận cái gì. Phồn Tinh cũng không quan tâm, ngoài việc thỉnh thoảng họp với bên luật sư thì cô lại vui đầu vào đọc các

loại luật của nước Mỹ. Hằng ngày cô chẳng có lòng dạ nào mà đi ăn cơm, chỉ gọi người mang đến, hoặc thỉnh thoảng xuống lầu mua bánh sandwich, thêm một cốc cà phê Americano, ăn linh tinh cho qua bữa.

Hôm nay bỗng có một bài báo viết khác sâu sắc về vụ án của Thư Dập, bài báo còn liệt kê các sự cố do phát minh và sáng tạo kỹ thuật mấy chục năm trước. Ví dụ: Người thành lập ra công ty Segway nổi tiếng đã bất ngờ tử vong, sự việc xảy ra khi ông đang lái chiếc xe hai bánh Segway do chính công ty mình sản xuất. Bài báo còn nêu ví dụ về sự cố bay bằng chiếc Jetlev Flyer và cũng dẫn đến tử vong, nhưng cho đến nay, tất cả các công ty đó vẫn không ngừng sáng tạo và phát minh. Cuối cùng, bài báo viết, chỉ vì Thư Dập không mang quốc tịch Mỹ mà chúng ta phán đoán rằng anh ta có tội? Thậm chí, tòa án còn không cho phép bảo lãnh? Khi xảy ra sự cố về chiếc Jetlev Flyer, sao không có

ai cho rằng người phát minh có tội, liệu đây có phải là một sự kỳ thị? Ngoài ra, bài viết còn nói rằng, công ty của Thư Dập là nhà cung cấp cho các công ty khoa học kỹ thuật tiên tiến và các công ty điện tử của Mỹ, mỗi năm đã tạo ra một lượng lớn cơ hội việc làm cho người Mỹ và công ty ấy cũng đóng thuế không ít. Doanh nghiệp của anh ta còn hợp tác với nhiều trường đại học lớn ở Mỹ, mở phòng thực nghiệm để tìm tòi nghiên cứu, người như vậy nếu ở Thung lũng Silocon cũng được coi là thiên tài và chắc chắn sẽ trân trọng mời anh ta tham gia các diễn đàn thảo luận về khoa học kỹ thuật. Anh ta đã nỗ lực không ngừng vì sự tiến bộ khoa học kỹ thuật của nhân loại, làm ra các sản phẩm công nghệ cao hợp pháp, nhưng bây giờ, tại New York, những điều đó lại trở thành lý do quan trọng khiến tòa án tuyên bố không được phép bảo lãnh cho anh ta. Điều này khiến người ta thật khó tin, không thể tin được rằng nó lại xảy ra ở một nước tự do dân chủ, thu hút được sự chú ý của các nhân vật tinh anh trên toàn thế giới. Cuối bài báo còn liệt kê tất cả các vụ án mà quan tòa từng phán quyết, rồi đưa ra số liệu phân tích, vị quan tòa này sau khi đảm nhận chức vụ, tỷ lệ nghi phạm bị kết

án ở người da màu lớn hơn gấp bảy lần nghi phạm người da trắng! Bảy lần!
Số liệu này quả là gây sốc!

Người viết bài này đã dùng ngòi bút lập luận sâu sắc và chua cay, cũng vô cùng am hiểu tâm thái truyền thông của Mỹ, vừa êm ái thủ thi, vừa rất sinh động. Phồn Tinh đọc xong liền vỗ tay khen ngợi, đọc đi đọc lại ba lần, nghĩ và đoán xem người đứng sau bài viết này là ai, sau đó cô gọi điện cho Ellen, cũng không nói nhiều, chỉ cảm ơn chị ấy.

Ellen vẫn nói nhanh như gió: “Không cần cảm ơn chị, đây là đổi lấy việc em đã đồng ý thay chị xếp hàng ở quán Tụ Bảo Nguyên đấy!”

“Tụ Bảo Nguyên làm sao đủ được, phải thêm cả bánh rán Hồng Ký nữa chứ.”

Bà chị Bắc Kinh lập tức không chịu được, nói: “Không nói chuyện với em nữa, nước miếng chị sắp chảy xuống rồi đây này.”

Hai người phụ nữ cũng bật cười ha ha trong điện thoại.

Bài báo đã gây ra một cuộc bàn luận sôi nổi, vì thực ra việc sáng tạo khoa học kỹ thuật bước đầu thường gặp nguy hiểm và không ổn định, trên mạng có các kiểu các loại đánh giá, bình luận, không ít người xem bài báo này mới biết đầu đuôi vụ án của Thư Dập, cho rằng nếu không cho phép bảo lãnh thì thật quá đáng, đúng là có sự kỳ thị chủng tộc. Người Hoa kiều vô cùng phẫn nộ, có người còn nói: “Nếu là CEO một công ty khoa học kỹ thuật nào đó của Mỹ thì có cho phép bảo lãnh không? Có lẽ buổi sáng ra tòa, buổi chiều đã được về nhà rồi ấy chứ!”

Phồn Tinh cảm thấy được an ủi, ít nhất thì sự việc cũng đang phát triển theo chiều hướng có lợi.

Sau vài ngày, sự cố gắng của Cao Bằng cũng có kết quả. Hần gõ cửa, đặc ý giơ tờ giấy mời lên, nói với Phồn Tinh: “CEO của công ty ITP cuối

tuần này tổ chức party trong biệt thự ở Long Island để chào đón thượng nghị sĩ Brandon cùng vợ con đi nghỉ về, quan khách tham dự đều là giới chính trị và thương nhân. Tôi đã nghe ngóng được rằng vị thượng nghị sĩ này có tầm ảnh hưởng rất lớn, đặc biệt trong giới tư pháp.” Hấn cúi người đầy vẻ lịch thiệp. “Quý cô xinh đẹp, không biết tôi có vinh hạnh được mời cô tới tham dự bữa tiệc như là một người bạn của tôi không?”

Phồn Tinh vừa kinh hãi vừa vui mừng, nhưng chưa kịp nói gì thì Cao Bằng đã nhìn cô từ đầu xuống chân rồi lắc đầu. “Cô thế này không thể tham gia party được. Black tie(*), black tie, cô có hiểu không?”

(*) Black tie: đây là cụm từ quen thuộc chỉ một bữa tiệc trang trọng, trong đó nam giới sẽ mặc tuxedo và phụ nữ sẽ diện váy dài chấm gót.

Cao Bằng cảm thấy cực kỳ tốt, cuối cùng cũng có cơ hội phục vụ người đẹp rồi, đặc biệt sự phục vụ này còn thật là thoải mái. Phồn Tinh chưa bao giờ nghe lời đến thế, cứ để mặc hấn dẫn đến các cửa hàng thương hiệu quốc tế, chọn được một bộ lễ phục tối màu, phải sửa một chút về chiều dài của bộ lễ phục, thế nên bên này thì sửa quần áo, bên kia thì Cao Bằng vận dụng mọi mối quan hệ nhanh chóng tìm cho cô thợ làm tóc và trang điểm, còn có một chuyên gia được mời đến khách sạn để chỉ bảo cách đi đứng, nói năng về nghi thức xã giao cho Phồn Tinh.

Phồn Tinh học rất nghiêm túc, để cứu Thư Dập, cô hận không hề có ba đầu sáu tay, học một chút thế này đã là gì, dù cho có là yếu điệu thực nữ toàn tập cô cũng phải dũng cảm chiến đấu.

Cao Bằng cũng cảm thấy Phồn Tinh thật lợi hại, vừa mặc váy dài đi giày cao gót, đầu đội một cuốn tạp chí dày luyện đi, vừa cầm máy tính bảng đọc. Hấn không nhịn được nhìn cô chăm chăm. Phồn Tinh hào phóng đưa hấn xem máy tính bảng. “Tài liệu về thượng nghị sĩ và phu nhân. Phu nhân của ông ta là một diễn viên ca kịch người Ý. Bà sinh ra ở Bastia, sau đó theo cha mẹ di cư đến nước Ý, tiếng mẹ đẻ là tiếng Pháp và tiếng Ý. Anh

xem, trong tài khoản Twitter, bà đã nhắc đến Trung Quốc mười sáu lần, trong đó có chín lần là nhắc đến Turandot(*), thế là đề cập đến Trung Quốc rồi... Anh nghĩ bà ấy thích nhất là vở ca kịch này à? Không đâu, bà ấy nhắc đến vở Lucia di Lammermoor(**) hai mươi hai lần...”

(*) Turandot: là vở opera ba màn của nhà soạn nhạc opera nổi tiếng người Ý, Giacomo Puccini.

(**) Lucia di Lammermoon: là một trong những vở opera xuất sắc nhất của Gaetano Donizetti, nhà cách tân opera người Ý. Lời của vở opera này được sáng tác bởi Salvatore Cammarano, dựa trên truyền thuyết The Bride of Lammermoor của đại văn hào người Scotland, Walter Scott. Vở opera được trình diễn đầu tiên vào năm 1835 tại Napoli.

Phồn Tinh thậm chí còn làm PPT, chủ yếu thống kê và phân tích những từ quan trọng liên quan đến việc xã giao của thượng nghị sĩ và phu nhân, trong thời gian ngắn, cô phải nhớ một lượng lớn thông tin quan trọng, thế nên cô đã làm một bảng biểu, hằng ngày học thuộc.

Cao Bằng cảm thấy... phụ nữ một khi đã cố gắng thì thật đáng sợ!

Ngoài ra, Phồn Tinh còn tìm một giáo viên dạy tiếng Ý, mỗi ngày luyện nói hai tiếng đồng hồ, thái độ của cô rất tích cực và lạc quan, trước khi ôm được “chân Phật”, có thể học bao nhiêu thì học bấy nhiêu.

Cao Bằng không còn để ý Phồn Tinh đang làm gì nữa, hẳn cảm thấy nếu giấy tiếp theo người phụ nữ này tuyệt bố muốn tranh cử tổng thống Mỹ thì cũng không có gì bất ngờ cả.

Phồn Tinh không nghĩ ngợi gì, thực ra cũng vì bận rộn nên cô mới không lo lắng, đầu óc và sức lực đều hoạt động hết công suất, mỗi tối vừa lên giường nằm là ngủ ngay. Thế sự vô thường, vận mệnh khó lường, cô không biết ông trời sẽ cho cô ván bài thế nào, nhưng cô nhất định phải đánh

thật tốt mỗi con bài, đây là việc duy nhất cô có thể làm bây giờ. Thái độ kiên định, mục tiêu rõ ràng và không tiếc bất cứ cái giá nào để cố gắng.

Thời gian trôi nhanh, mỗi giây mỗi phút mỗi giờ, thậm chí mỗi ngày đều trôi đi như nước chảy. Đến cuối tuần, nhà tạo mẫu và chuyên viên trang điểm vây quanh Phồn Tinh bận rộn bốn tiếng đồng hồ. Trong khi uốn tóc, cô vẫn luyện nói tiếng Ý. Khi cô trang điểm xong, bước ra khỏi phòng, Cao Bằng không kiềm chế được huýt sáo một tiếng.

Cao Bằng luôn cho rằng cô thư ký nhỏ không phải là kiểu tuyệt thế giai nhân, nhưng hôm nay trông cô thật sự xinh đẹp. Bộ trang phục cô mặc rất phù hợp, điều quan trọng là mấy hôm nay cô tràn đầy sức sống, mắt lấp lánh, gương mặt cũng tươi tắn

như bông hồng ngậm sương, dường như đã trở thành một người khác hẳn. Hẳn không biết cô khác thế nào, chỉ có thể nói rằng cô như một viên kim cương đã qua mài giũa, cực kỳ sáng chói. Tối nay cô giống như một chiến sĩ đột nhiên được khoác lên tấm áo giáp, không, trên thế giới này làm gì có người nào khoác áo giáp mà lại động lòng người như vậy chứ, lần đầu tiên cô tỏ ra là một người cực kỳ sắc sảo và xinh đẹp.

Cao Bằng không tìm được chìa tay ra đầy phong độ. Phồn Tinh cũng phóng khoáng quàng tay mình vào tay hắn. Lễ nghi xã giao, hôm nay cô là bạn gái của hắn, đóng kịch cũng phải nhập vai mới được.

Cao Bằng tự lái siêu xe đưa Phồn Tinh đến biệt thự ở đảo Long Island. Trên đường đi, hắn không tìm được bất một bài hát, vẫn là bài I don't want to say goodbye, miệng còn huýt sáo, lặp lại giai điệu của hai câu hát mà hắn tâm đắc.

Phồn Tinh thực sự không tìm được cong cong khóe môi. Một đêm đầy trăng và sao, hai bên đường là những tòa cao ốc chọc trời, chiếc xe chạy

trong thành phố phồn hoa bậc nhất thế giới, đưa họ đến bữa tiệc sang trọng, xa xỉ, hẳn ta còn cố ý mở bài hát này.

Có thể thấy hẳn ta thật sự yêu Thư Dập!

Không nghi ngờ gì nữa. Đợi khi Thư Dập ra khỏi nhà giam, cô nhất định sẽ kể lại màn hát hò và tấm chân tình này cho anh nghe.

Cao Bằng cũng vô cùng đặc ý, cô ấy cười rồi, cuối cùng cũng cười rồi!

Mặc dù giá trị của siêu xe chỉ khoảng ba mươi triệu, rẻ hơn Gulfstream, nhưng bữa tiệc tối nay, tất cả khách quý cộng lại cũng hơn năm trăm triệu, mà còn là đô la Mỹ! Cô bé Lộ Lem nghĩ trăm ngàn cách để đến vũ hội của hoàng tử, con cô thư ký nhỏ có làm thế nào thì cũng không có cơ hội tiếp xúc cảnh này. Đỉnh cao của xã hội thượng lưu chính là như thế đó!

Hắn hăng giọng, nói: “Cô xem kìa, tối nay có trăng đấy!”

Phồn Tinh đã biết từ lâu rồi, nên nói: “Vâng.”

“Tôi nhớ đến một bộ phim điện ảnh, cô có đoán được là phim nào không?”

Cao Bằng đã có sự chuẩn bị, dù cô nói là Pretty Woman(*) hay Date Night(**) thì hẳn cũng sẽ tặng cho cô một nụ cười ngọt ngào và thấu hiểu.

(*) Pretty Woman (Người đàn bà đẹp): là một bộ phim lãng mạn hài hước của Mỹ năm 1990, lấy bối cảnh tại Los Angeles. Phim kể về cô gái bán dâm tên là Vivian Ward được Edward Lewis, một doanh nhân giàu có thuê trong nhiều dịp làm ăn và gặp gỡ đối tác, khiến hai người nảy sinh tình cảm.

(**) Date Night (Đêm hẹn nhớ đời): là một bộ phim hài Mỹ khởi chiếu năm 2010 của đạo diễn Shawn Levy, có sự tham gia của hai ngôi sao Steve Carell và Tina Fey.

Kết quả, Phồn Tinh lại đáp: “The Great Gatsby(*)?”

(*) The Great Gatsby (Đại gia Gatsby): là một bộ phim thể 3D và kịch tình cảm Úc – Mỹ phát hành năm 2013, dựa trên cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn F. Scott Fitzgerald viết năm 1925.

Cao Bằng suýt đập nhầm chân phanh thành chân ga để chiếc siêu xe trị giá ba mươi triệu lao xuống sông Hudson.

Bình tĩnh! Hẳn hít thở thật sâu. Cô ấy không hiểu gì về tình cảm nam nữ thì hẳn cũng không vội, phụ nữ mà! Sau khi cô ấy nhắm tâm giẫm đạp lên tình cảm của hẳn, hẳn sẽ dần dần dạy cô ấy biết thế nào là một phụ nữ có tình cảm dạt dào.

Cao Bằng mang theo sự tự tin tràn trề lái xe trên con đường dài hun hút đến đảo Long Island với những biệt thự cực kỳ xa hoa.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 4+4

Phồn Tình không hề sợ hãi. Cô thường phát huy tốt khả năng khi lâm trận, mỗi lần bước vào cuộc thi quan trọng cũng như vậy, nếu không thì cô đã chẳng đạt điểm cao vào khoa hot nhất của trường đại học nổi tiếng. Hơn nữa, cô cũng đã quen cùng Thư Dập tiếp xúc với các nhân vật lớn trong giới kinh doanh nên chẳng có gì đáng sợ cả, chẳng phải chỉ là một buổi party hay sao, các quan khách đều thuộc tầng lớp quý tộc thôi mà. Mặc dù mục đích của cô hôm nay rất quan trọng nhưng cô có niềm tin sẽ đạt được mục tiêu, thế nên không có gì phải băn khoăn được mất.

Cao Bằng rất hài lòng với biểu hiện của cô. Cô thư ký nhỏ này vô cùng phóng khoáng, nói tiếng Anh lưu loát, có thể nói đến các chủ đề thời thượng và sản phẩm nghệ thuật, đạt đến trình độ cao. Dù một kẻ khó tính như hấn mà cũng không tìm được khe hở nào để chê bai.

Cao Bằng đã nghiêm túc nghĩ đến việc khi nào có cơ hội thích hợp thì dẫn cô về gặp cha mẹ, vậy mà cô vẫn không hay biết gì, cùng hấn đi vòng quanh chào hỏi mọi người.

Phu nhân với vai trò là chủ nhà đón tiếp họ rất chu đáo, mặc dù Cao Bằng khiêm tốn nói mình là new money, nhưng người đại diện cho new money là thế lực mới, huống hồ bố của hấn có rất nhiều giếng dầu ở Trung Đông, nhà họ Cao đều quen với những đại gia dầu mỏ ở Mỹ. Tối nay, hấn cũng khiến Phồn Tình được mở rộng tầm mắt, công tử đào hoa này lúc

nghiêm túc cũng ra dáng phết đó chứ, đúng là hàng quốc tế, ồ không, là bông hoa đẹp trong làng hoa quốc tế.

Bông hoa Cao Bằng bận rộn lượn một vòng, sau đó tự nhiên để cho mấy người bạn thân quen của hắn dẫn Phồn Tinh đi giới thiệu với phu nhân thượng nghị sĩ.

Phu nhân thượng nghị sĩ cũng là minh tinh sáng chói trong giới xã giao, bên cạnh bà có rất nhiều bạn bè, cười nói vui vẻ. Cao Bằng không phụ sự mong đợi của mọi người, thảo luận sôi nổi với thượng nghị sĩ về vấn đề khai thác dầu thô ảnh hưởng đến môi trường như thế nào.

Trước khi đến đây Phồn Tinh đã học mấy chục câu tiếng Ý nên cũng nói chuyện được với phu nhân thượng nghị sĩ. Hồi học đại học, cô cũng từng học tiếng Pháp, vì khá nhàn rỗi nên cô đã đầu tư thời gian học nghiêm túc, bây giờ vẫn có thể nói các câu đơn giản, lúc nào không nói được tiếng Ý thì cô lại nói tiếng Pháp, dù sao tiếng Pháp cũng là tiếng mẹ đẻ của phu nhân. Hai người nói chuyện khá tâm đầu ý hợp, Phồn Tinh còn chuyển chủ đề từ vở Turandot đến vở ca kịch yêu thích nhất của phu nhân là Lucia di Lammermoor, hai người thỉnh thoảng lại bật cười vui vẻ. Ở bữa tiệc này, ngoài thượng nghị sĩ ra thì hầu như không có ai biết tiếng Ý, thế nên phu nhân của ông ta vô cùng hào hứng, chủ động yêu cầu biểu diễn một điệu Un bel di vedremo(*) trong vở opera Madama Butterfly(**) để phục vụ vị khách phương Đông từ xa tới.

(*) Dịch nghĩa là: Vào một ngày nắng đẹp.

(**) Dịch nghĩa là: Phu nhân hồ điệp.

Khi mọi người tụ tập đông đủ bên bể bơi, dưới sự hòa tấu của ban nhạc, phu nhân thượng nghị sĩ trong niềm vui sướng đã tự hát một đoạn giọng nữ cao nổi tiếng trong vở nhạc kịch. Bà hát say mê, uyển chuyển, tiếng hát cuốn hút đến nỗi lấn át cả nhạc đệm, ngân nga trong tiếng gió đêm

xuân, trong phút chốc, mọi tiếng ồn đều im bật, chỉ có tiếng hát đẹp đẽ vang lên bên tai mọi người.

Phồn Tinh gần như nín thở, nghệ thuật thật sự đã có sự tương thông khiến cô có thể nghe hiểu được vẻ đẹp của sự buồn thương, sự bất lực và một lòng hướng về tình yêu với người mình yêu trong từng giai điệu. Bài hát kết thúc, rất lâu sau mới có người phản ứng lại và vỗ tay, rồi sau đó là những tiếng vỗ tay vang dội.

Phồn Tinh cũng nhiệt tình vỗ tay, hát hay quá, cô thực sự thấy rất hay.

Phu nhân thượng nghị sĩ nói: “Câu chuyện của phương Đông luôn buồn thương. Cô gái Cho-Cho-San đáng thương cuối cùng bị bỏ rơi, thậm chí phải từ bỏ cuộc sống mà vẫn không có được tình yêu.”

Phồn Tinh nói: “Không, phu nhân, thực ra tình yêu của người Trung Quốc chúng tôi không như thế.”

Phu nhân thượng nghị sĩ hỏi: “Giống như nàng công chúa Trung Quốc trong vở kịch Turandot ư? Vì hoàng tử không đoán ra câu đố của mình mà ép chàng vào chỗ chết?”

Phồn Tinh mỉm cười. “Không phải, đương nhiên là không phải ạ.” Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ rất mạnh bạo và bất ngờ. Cô nhanh chóng suy nghĩ và lên kế hoạch rồi kiềm chế sự kích động trong lòng, chỉ lễ phép nói: “Thư phu nhân kính mến, cảm ơn bà đã hát một giai điệu xúc động tặng cho chúng tôi. Tôi cũng muốn được hát tặng cho bà và tất cả các vị khách ở đây một bài hát, đó là một đoạn trong vở kịch rất cổ của dân tộc chúng tôi, trong bài hát này, bà sẽ nghe hiểu được tình yêu của người Trung Quốc chúng tôi.”

Phu nhân thượng nghị sĩ nói: “Hay quá! Là Kinh kịch phải không?” Sợ Phồn Tinh không hiểu tiếng Ý, bà nói lại lần nữa bằng tiếng Anh: “Beijing Opera?”

Phồn Tinh cười tươi. Phu nhân thượng nghị sĩ đang định giơ tay ra hiệu cho ban nhạc thì cô nói: “Tôi không có nhạc phổ nên hãy cho tôi tự diễn xướng.”

Cô không biết nói từ “thanh xướng” bằng tiếng Pháp hoặc tiếng Ý thế nào nên đành nói là một mình diễn xướng. Phu nhân thượng nghị sĩ rất hung phấn, lấy châm bạc gõ vào ly rượu, tuyên bố với mọi người một tin tốt lành bằng tiếng Anh. Vừa rồi bà hát một ca khúc rất hay, giờ lại nghe nói có vị khách người Trung Quốc muốn hát tặng mọi người một đoạn ca kịch Trung Quốc thì ai nấy đều hưởng ứng, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Cao Bằng hoàn toàn mù mờ, không hiểu vì sao hẳn vừa cùng thượng nghị sĩ nói về trận thi đấu tennis thì phu nhân thượng nghị sĩ đã lên tiếng nói rằng Phồn Tinh muốn hát tặng mọi người một đoạn ca kịch Trung Quốc.

Hắn vội vàng thì thầm bên tai Phồn Tinh: “Cô biết hát kịch à? Đừng có cố kéo lại xôi hỏng bỏng không đấy.”

Phồn Tinh điềm nhiên nói: “Tôi là người An Huy mà.”

Cao Bằng càng mù mịt, việc này thì liên quan gì đến người An Huy? Phồn Tinh tiện tay rút từ túi áo vest của Cao Bằng chiếc khăn tay rồi nói: “Mượn anh một chút nhé!”

Cao Bằng thật sự mù mịt, thấy Phồn Tinh mỉm cười bước lên sân khấu, đứng cạnh ban nhạc, trước tiên mở chiếc khăn tay rồi làm thành một bông hoa, rất giống đang biểu diễn ảo thuật, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, ai cũng vỗ tay tán thưởng, có người còn huýt sáo rất to. Cao Bằng chột nghĩ, xong rồi, lẽ nào cô ấy muốn hóa thân thành hai nhân vật để hát?

Sau đó, Phồn Tinh liền chuẩn bị tư thế và hát câu đầu tiên: “Vì cứu Lý Lang mà phải rời bỏ quê nhà...”

Cao Bằng vừa uống một ngụm sâm banh, suýt thì phụt ra ngoài, nhưng nếu phụt ra thì sẽ bắn vào áo của thượng nghị sĩ đang đứng đối diện, như thế là vô cùng bất lịch sự, thế nên hẳn phải cố gắng ngậm miệng lại và bị sặc đến nổi ho khù khụ.

Thượng nghị sĩ vô cùng hào hứng hỏi hẳn: “Beijing Opera?”

Cao Bằng đáng thương che miệng ho, nhưng vẫn phải nghiêm túc đáp: “No... Huangmei Opera.”

Phồn Tinh biểu diễn rất tự tin, hát điệu Hoàng Mai(*) tròn vành rõ chữ. “... Ai ngờ lại đổ trụng nguyên bảng vàng, đổ trụng

(*) Điệu Hoàng Mai còn gọi là kịch Hoàng Mai, là một loại kịch vui của các vùng An Huy, Giang Tây, Giang Tô, Hồ Bắc, Chiết Giang, Phúc Kiến, Sơn tây của Trung Quốc... Nội dung rất phổ thông, hình thức linh hoạt, phong cách tươi tắn, giai điệu du dương uyển chuyển. Vào những năm 60 của thế kỷ 20, vở kịch theo thể loại này là Thiên tiên phối đã được dựng thành phim, gây tiếng vang lớn khắp Trung Quốc, ngay cả Hồng Kông, Đại Loan cũng nổi lên phong trào say mê kịch Hoàng Mai.

nguyên thì được mặc áo bào đỏ, đội mũ hoa đỏ, thật đẹp biết bao!” Sự hiểu biết về kịch Trung Quốc của những người có mặt ở buổi tiệc cùng lắm là chỉ được nghe vài câu Kinh kịch, kịch Hoàng Mai họ chưa nghe thấy bao giờ, thấy cô hát uyển chuyển du dương như thế, đến phu nhân thượng nghị sĩ cũng chăm chú lắng nghe và cho rằng đây là môn nghệ thuật phương Đông rất cảm động, rất hay. Thượng nghị sĩ thích thú nói với Cao Bằng: “It’s beautiful, Huangmei Opera!”

Cao Bằng chỉ biết lên tiếng phụ họa theo.

Phồn Tinh tiếp tục hát: “ta cũng từng dự tiệc Quỳnh Lâm, ta cũng từng cười ngựa trước ngự tiền, mọi người đều khen ta có tướng mạo giống Phan

An, thì ra là được mũ ô sa chiếu vào, chiếu vào người đẹp...” Hát đến đây, mười ngón tay cô vung lên, biến chiếc khăn lụa thành một bông hoa.

Mặc dù mọi người không hiểu tiếng Trung Quốc nhưng nghe đến đây cũng biết đây là một tiểu tiết trong đoạn kịch thì không kìm được vỗ tay âm ỉm.

“Ta thi trạng nguyên không phải vì danh hiển, ta thi trạng nguyên không phải vì làm quan cao, mà vì Lý công tử đa tình, bông hoa ân ái của phu thế giống như đêm trăng tròn!”

Đoạn cuối cùng, Phồn Tinh dồn hết bản lĩnh biểu diễn văn nghệ có được từ hồi học cấp ba, xoay vòng bông hoa bằng khăn tay trên không trung. Đương nhiên trong kịch Hoàng Mai không có động tác này, nhưng vì người nước ngoài không hiểu gì nên cô chỉ muốn khoe mà thôi. Cô lần lượt biến hóa thành ba bông hoa khác nhau, cuối cùng thu khăn lại, cúi gập người cảm ơn.

Quả nhiên, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, mọi người đều rất hào hứng. Phu nhân thượng nghị sĩ kích động bước lên ôm lấy cô, hôn vào má cô, nói bằng tiếng Ý: “Hay quá! Hay quá!”

Vì dùng hết sức để diễn nên hai má Phồn Tinh đỏ ửng. Cô nói với phu nhân thượng nghị sĩ: “Đây mới là tình yêu của người Trung Quốc chúng tôi, mặc dù là câu chuyện xảy ra từ cách đây rất lâu rồi. Cô gái xinh đẹp đó biết vị hôn phu của mình vào tù oan khuất liền tìm mọi cách để cứu chàng. Cha mẹ nàng vì tham phú quý nên đã ép nàng lấy con trai của tể tướng. Nàng đã trốn khỏi nhà, cải trang thành nam nhi đến kinh đô, mạo danh tên của vị hôn phu thi đỗ trạng nguyên. Trạng nguyên chính là danh hiệu cao nhất trong các khoa thi trên cả nước, người Trung Quốc xưa dùng cách này để tuyển chọn người xuất sắc nhất phục vụ cho triều đình. Vì nàng mặc áo của nam giới nên trông vô cùng anh tuấn, lại đỗ trạng nguyên nên hoàng thượng muốn gả công chúa cho nàng, nàng khéo léo thuyết phục công chúa

giúp mình, cuối cùng đã cứu được vị hôn phu.” Cô nói một tràng dài, vừa vận dụng tiếng Ý lẫn tiếng Pháp, những từ nào không nghĩ ra thì lại nói bằng tiếng Anh, tuy rất khó khăn nhưng lại hết sức chân thành, mắt cô sáng lấp lánh, giống như ánh trăng chiếu xuống hồ nước, thần thái cực kỳ xinh đẹp, dịu dàng. Sau đó cô nói tiếp: “Phu nhân, đây mới là tình yêu của người Trung Quốc chúng tôi. Phụ nữ ở đất nước chúng tôi sẽ không vì bị người yêu bỏ rơi mà khóc lóc rồi tự sát, cũng không vì người yêu mình gặp phải bất hạnh mà tuyệt vọng thờ dài. Chúng tôi sẽ vận dụng hết khả năng của mình, chúng tôi sẽ dùng học thức và sự dũng cảm để cứu người yêu. Đó là chuyện tình xảy ra ở thời cổ đại, còn bây giờ, phụ nữ chúng tôi càng dũng cảm và kiên cường. Trên mạng Trung Quốc có một đoạn viết thế này, mặc dù khá thô lỗ và vô lễ, nhưng tôi rất muốn chia sẻ với bà. “Hãy chuyển lời đến hoàng tử, cô nương ta vẫn đang cố gắng vượt mọi chông gai, núi tuyết vẫn chưa vượt qua, sông lớn cũng chưa lội qua, rừng khổng lồ vẫn chưa giết được...Chàng hãy cứ ngủ tiếp đi, giống như người đẹp ngủ trong rừng, ta sẽ đến hôn đánh thức chàng dậy.””

Phu nhân thượng nghị sĩ bị chọc cho bật cười ha ha. Bà hỏi: “Thật là thú vị, các bạn đối xử với truyện cổ Grimm như vậy sao?”

Phồn Tinh nhún vai. “Hồi nhỏ ai chẳng ngưỡng mộ Cinderella ạ, nhưng lớn lên mới phát hiện ra rằng, thà làm một người dung cảm, kẻ vai sát cánh với người mình yêu để cùng chiến đấu, thậm chí nguyện giết chết rừng khổng lồ vì người yêu còn hơn.”

Phu nhân thượng nghị sĩ nói: “Cô thật là một người thú vị, ngay cả tên của cô cũng rất thú vị, rất nhiều sao(*), chắc hẳn bố mẹ cô vô cùng yêu cô, họ cho rằng những vì sao khắp bầu trời đều xinh đẹp giống cô.”

(*) Nghĩa của từ “phồn tinh” là rất nhiều sao.

Phụ nữ Mỹ vốn rất lãng mạn, Phồn Tinh cũng không nghĩ nhiều về vấn đề này mà thẳng thắn nói ra khó khăn của mình. “Phu nhân, thực ra tối

nay tôi đến đây là muốn được phu nhân giúp đỡ.”

Phu nhân thượng nghị sĩ quan tâm hỏi: “Tôi có thể giúp gì cho cô?”

Phồn Tinh chưa đáp vội, đưa mắt nhìn mọi người xung quanh đang nói cười trong tiếng nhạc êm dịu, phu nhân thượng nghị sĩ lập tức hiểu ý, nói: “Ở sân sau có một đài phun nước kiểu Hy Lạp, cô có muốn cùng tôi đến tham quan đài phun nước tuyệt đẹp đó không?”

Phồn Tinh cười, nói: “Rất muốn ạ, thưa phu nhân, đó là vinh dự của tôi.”

Khi Thư Dập nghe nói có người đến thăm mình, cứ ngỡ vẫn là luật sư, không ngờ được quản giáo dẫn đến phòng chờ, mặc dù ngoài bàn ghế ra cũng chẳng có gì khác nhưng nơi đây rộng rãi, sáng sủa hơn nhiều. Anh ngồi xuống, không có phản ứng gì, chỉ cảm thấy hình như sự việc đã chuyển biến theo chiều hướng tốt. mấy ngày nay anh đã nghĩ rất nhiều, và người anh nghĩ đến nhiều nhất là Phồn Tinh, không biết cô ở bên ngoài sẽ lo lắng thế nào, ngoài ra anh còn có cả việc của công ty, với tình hình hiện tại, chắc chắn công ty đang rất khốn đốn, mặc dù có lão Tống những lão Tống vẫn quen có anh làm hậu thuẫn, nếu phải chiến đấu đơn độc thì chắc anh ta không chịu nổi. Không biết hôm nay luật sư đem đến cho anh tin tức gì.

Anh chưa nghĩ xong thì người quản giáo đã mở cửa, dẫn người thăm bước vào.

Người đi đầu là luật sư, sau anh ta ngoài Phùng Việt Sơn, Lý Ý của công ty thì còn có Cao Bằng và người đi cuối cùng là Phồn Tinh. Trông cô không tiêu tụy như lúc ở tòa án, đôi mắt sáng lấp lánh, hình như còn đọng nước mắt. Anh đứng dậy theo bản năng, người quản cũng không ngăn cản, luật sư còn chưa nói gì, Phồn Tinh đã bước lên trước, lúc này anh cũng không kiêng dè gì nữa, nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng. Cô không nói gì,

chỉ lao đến ôm chầm lấy anh, kiễng chân trao cho anh một nụ hôn nồng nàn.

Tất cả mọi người đều mở to mắt sững sờ. Cao Bằng cảm thấy có một tiếng “rắc”, có lẽ là tiếng vỡ của trái tim hẳn, là kiểu vỡ thành trăm mảnh không có cách nào hàn gắn được.

Thư Dập cảm thấy nụ hôn này thật nồng nàn và ngọt ngào, mang theo cả mùi hương của cô, còn có cả vị ngọt của trái cay miền nhiệt đới, nhưng cũng cảm thấy nụ hôn thật đắng, mang theo cả nỗi giày vò, nhớ nhung trong nhiều ngày khiến hai người chịu không ít khổ sở. Anh nghĩ mình không cần lo lắng, anh còn có cô, cho dù phải ngồi tù thật, cho dù mất đi tự do nơi đất khách quê người, thì cô cũng không bao giờ rời bỏ anh.

Không biết bao lâu sau, hai người mới rời nhau ra. Luật sư không dám nói câu nào, cẩn thận quan sát sắc mặt của Thư Dập.

Phùng Việt Sơn thực sự kinh ngạc, còn Cao Bằng hoàn toàn

sụp đổ, miệng giám đốc Lý thì há hốc có thể nhét vừa quả trứng gà, nhưng dù gì họ vẫn phải nói, nếu không cơ hội gặp mặt hiếm hoi này coi như công cốc.

Phùng Việt Sơn ho một tiếng, nói: “Thư tổng, những ngày qua thật vất vả cho Phần Tinh, cô ấy phải tìm thượng nghị sĩ nhờ vả thì chúng tôi mới có cơ hội vào thăm cậu thế này, chủ yếu là muốn gặp cậu nói chuyện.”

Thư Dập điềm tĩnh nói: “Cảm ơn mọi người, mọi người vất vả rồi.”

Anh tuy ở trong tù nhưng rất bình tĩnh, cách nói chuyện không giống như đang ở trong phòng thăm phạm nhân, mà như đang ở phòng hội nghị của công ty vậy.

Phùng Việt Sơn bất giác cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều. Thư Dập có một ma lực mà trong quá trình lập nghiệp, toàn bộ lãnh đạo, nhân viên của công ty đều tin tưởng anh. Mỗi lần rời vào bể tắc, anh luôn có biện pháp cứu công ty, thế nên Phùng Việt Sơn vừa nhìn thấy anh, đặc biệt là thấy thái độ bình tĩnh của anh thì cảm thấy không có gì đáng sợ nữa. Chắc chắn anh sẽ có biện pháp giải quyết khó khăn trước mắt.

Mọi người lần lượt nói chuyện với Thư Dập, thời gian thăm phạm nhân có hạn nên họ cố gắng nắm bắt cơ hội này. Thư Dập sắp xếp lại những việc gấp của công ty, rồi lại nói chuyện với luật sư thêm vài câu, chẳng mấy chốc đã hết thời gian.

Mọi người cùng chào tạm biệt anh. Phồn Tinh chỉ có lúc đầu lao đến hôn anh, còn lại thì không nói với anh lời nào. Cô chỉ mỉm cười nhìn anh, anh cũng nhìn cô rồi gật đầu, dùng ánh mắt tiễn họ ra về.

Họ vừa ra khỏi nhà giam không bao lâu thì nghe thấy tiếng còi hú lạnh lạnh, tuy nhiên đó không phải là xe cảnh sát mà là xe cấp cứu 911 đang nhanh chóng tiến vào nhà giam.

Phồn Tinh là người cuối cùng lên xe, bình tĩnh ngồi xuống, lấy khăn giấy lau nước trái cây ở khóe miệng. Cao Bằng cảm thấy có gì đó sai sai, cô giống như con cáo nhỏ vừa làm việc vụng trộm nào đó, gương mặt còn lộ ý cười ranh mãnh, đặc biệt là lúc nhìn thấy xe cấp cứu 911.

Hắn hỏi: “Chúc Phồn Tinh, thật không nhận ra, cô...” Hắn vốn định hỏi về mối quan hệ giữa cô và Thư Dập, nhưng lời vừa kể đến miệng liền cảm thấy như thế thật mất phong độ nên gặng nuốt vào, đổi thành câu: “Vừa nãy trước khi vào nhà giam, sao cô lại ăn xoài trên xe, còn ăn liền một lúc ba quả?” Quả xoài to như vậy, đàn ông như hắn còn không ăn nổi ba quả, lúc nãy trông cô ăn rất vất vả, giống như phải gắng sức vậy, đến nổi xoài dính cả trên miệng cũng không lau, hắn thực sự không thể nào hiểu nổi.

Nếu có quan hệ tình cảm với Thư Dập, sao cô không trang điểm đẹp để trước khi gặp anh ta? Khóe miệng có nước xoài thì đẹp ư?

Phồn Tinh nói: “Thư Dập bị dị ứng xoài.”

Cao Bằng nghĩ ba giây rồi vỗ đùi khen tuyệt hảo. “Chúc Phồn Tinh, cô khiến tôi vô cùng bá phúc.”

Đúng vậy, cuộc đời này hẳn chưa khâm phục ai bao giờ, cô ấy nhanh nhẹn, thông minh như thế, không ai có thể sánh được!

Luật sư cũng hiểu ra, liền khen ngợi Phồn Tinh và hỏi sao cô lại nghĩ ra cách này. Phồn Tinh ngại ngùng nói rằng những ngày qua cô đã đọc rất nhiều vụ án của Mỹ, phát hiện có một vụ án vì phạm nhân bị dị ứng nghiêm trọng nên đã được tạt ngoại, thế nên muốn thử cách này xem sao.

Đoàn người không về khách sạn mà quay xe đến tòa án, quả nhiên luật sư đã nhận được cuộc gọi từ nhà giam, thông báo Thư Dập bị dị ứng nặng phải nhập viện.

Lúc này, luật sư lập tức xin quan tòa, trường hợp này cần phải bảo lãnh vì đương sự có thể chất đặc biệt, ở trong tù không thể có mọi trường chống dị ứng tốt được, như thế sẽ nguy hiểm đến tính mạng của đương sự. Anh ta là nghi can mà quyền sống lại không được đảm bảo thì không công bằng chút nào... Khó khăn lắm luật sư mới nắm được cơ hội liên vận dụng hết tài năng thuyết phục. Quan tòa vì một vụ án không nghiêm trọng mà họ lại không cho bảo lãnh thì đã chịu áp lực rất lớn từ dư luận rồi, ngoài ra họ còn bị chỉ trích và nghi ngờ là có sự phân biệt chủng tộc, cộng thêm báo cáo từ bệnh viện nên lập tức tuyên bố cho bảo lãnh với số tiền là năm mươi triệu đô la Mỹ.

Mặc dù tiền bảo lãnh cao nhưng Cao Bằng vì muốn cứu Thư Dập ra nên lập tức xoay xở vào còn thăm nghĩ Thư Daaph đã nợ hẳn một món ân tình lớn, sau này anh đâu nữa làm khó dễ hẳn nữa, anh còn mặt mũi nào

tranh giành với hắn nữa? Ít nhất là khi đội nghiên cứu của hắn gặp chuyện thì cũng có lý do chính đáng để tìm anh...

Thư Dập nằm viện ba ngày. Lúc mới nhập viện, anh không phải là bệnh nhân bị tai nạn xe cộ, bác sĩ chỉ xem xét qua loa rồi bỏ mặc anh nằm ở đó đến tận nửa đêm, đầu sưng to, suýt thì bị phù phổi, đến đêm bác sĩ xử lý xong những ca thật sự nguy kịch mới để ý đến anh, tiêm thuốc kê đơn cho anh.

Sau khi anh ra viện thì luật sư đã làm xong thủ tục bảo lãnh, anh không phải trở lại nhà giam nữa mà từ bệnh viện đến thẳng tòa án, rồi được tòa tuyên bố cho bảo lãnh.

Tất cả mọi người đều đến tòa án đón anh, bên ngoài cửa có rất nhiều phóng viên, nhưng họ đã bảo vệ anh rời khỏi đó bằng tốc độ nhanh nhất để anh không phải trả lời phỏng vấn. Khi lên xe, anh liền dang tay ôm chặt Phồn Tinh vào lòng.

Lúc này, nước mắt Phồn Tinh mới rơi xuống.

Cô vốn không phải là người hay khóc, nhưng từ khi đến Mỹ đã phải khóc mấy lần, lần nào cũng là vì thương anh. Cô sờ lên miếng keo dán trong suốt trên mu bàn tay anh, anh gầy đi rất nhiều, trên mu bàn tay còn có gân xanh nổi lên, khuôn mặt cũng không còn hồng hào nữa, chỉ có đôi mắt là vẫn sáng, đang dịu dàng nhìn cô.

Cao Bằng rất biết điều, không nói mấy lời chúc mừng Thư Dập kiểu như đặt tiệc để rửa bụi trần, chỉ có giám đốc Lý không biết mua ở phố Đường Nhân(*) hay tìm ở đâu một đồng lá bưởi để Thư Dập tắm giải đen.

(*) Phố Đường Nhân: hay còn gọi là Chinatown, chỉ những khu vực sinh sống tập trung của người Hoa ở các quốc gia khác.

Phồn Tinh đã đặt một phòng lớn và sang trọng cho Thư Dập, mọi người đưa anh về phòng rồi rời đi để anh tắm gội và nghỉ ngơi, từ nhà giam đến bệnh viện, chắc chắn nhiều ngày qua anh không được nghỉ ngơi. Anh tắm thật thoải mái một trận rồi tiện tay vớt lá bưởi bỏ vào thùng rác trong phòng tắm, sau đó mặc áo choàng tắm, lấy khăn lau tóc và bước ra ngoài.

Ở phòng khách có tiếng động nhẹ, bây giờ đã sắp tối rồi, trong phòng chỉ bật một chiếc đèn chân cao, quầng sáng vàng dịu đó chiếu vào một người, chính là Phồn Tinh. Cô đang cúi người đặt mâm xuống bàn ăn, mái tóc dài rủ xuống che khuất nửa khuôn mặt, đôi hàng lông mi dài dưới ánh đèn càng thêm đậm, không hiểu vì sao anh lại biết là cô đang vui.

Anh nhẹ nhàng bước đến gần cô, vén tóc cô sang một bên rồi hôn. Vì động tác của anh rất nhẹ nên cô không phát giác ra, tận khi nụ hôn nóng bỏng của anh đặt xuống cổ cô, cô mới mím cười ngoảnh mặt lại, hôn lên khóe miệng vẫn hơi sưng của anh, nói: “Ăn cơm thôi.”

Cháo trắng được nấu rất khéo, mềm nhừ, còn có thêm vài món rau xanh, không biết cô lấy ở đâu ra. Ở trong nhà giam ngày nào cũng ăn hamburger, sandwich, đương nhiên không có đồ ăn Trung Quốc rồi. Anh thật rất muốn ngồi xuống ăn ngay, nhưng lại nói: “Đợi một chút!”

Sau đó, anh chạy vào phòng lấy một thứ gì đó rồi bước ra nắm tay cô. Cô nhìn anh không hiểu, cho đến khi anh mím cười quỳ xuống. “Phồn Tinh, em đồng ý lấy anh nhé?” Anh giơ chiếc nhẫn trong tay lên, là chiếc nhẫn anh hay đeo ở ngón út, màu đen, không có gì nổi bật. Anh nói: “Đây là con quay hồi chuyển đầu tiên mà anh làm, là khởi đầu cho sự nghiệp của anh, cũng là một phần quan trọng trong cuộc sống của anh, nó chứng kiến quá khứ của anh, cũng nhắc nhở tương lai của anh, thế nên anh làm thành chiếc nhẫn, mỗi ngày đeo ở ngón út. Bây giờ thì anh hy vọng mỗi ngày của anh sau này đều có em ở bên, em có đồng ý không? Phồn Tinh, em có đồng ý lấy anh không?”

Phồn Tinh không nghĩ ngợi gì liền gật đầu.

Anh đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô, vừa khít ngón giữa tay trái của cô như ý trời định, đây chính là nhân duyên.

Cô nhìn chiếc nhẫn mộc mạc được đeo trên ngón tay mình, nước mắt tự nhiên ứa ra.

Thư Dập hôn lên nước mắt của cô, nói: “Đừng khóc! Ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn, không có gì ngăn cách được chúng ta nữa.”

Phồn Tinh không kìm được khóc rất to, ôm chặt lấy cổ anh, không muốn buông tay. Tất cả lo lắng và buồn bã trước đó, cô luôn cố tỏ ra không có gì, cô muốn là cô gái “giết chết rồng ác”, vung gươm lên chiến đấu vì người mình yêu. Đến khoảng khắc này cô mới thật sự sợ hãi, áo giáp của cô, sự yếu đuối của cô chính là anh, tất cả những lo lắng được mất của cô cũng chính là anh. Cô không kiên cường như mình tưởng tượng.

Thư Dập dang tay ôm cô vào lòng. Thực ra anh đều hiểu cả. Anh nhẹ nhàng hôn vào vành tai cô giống như dỗ dành một đứa trẻ, rồi khẽ suyt suyt bên tai cô. Cô để mặc cho nước mắt ào ạt tuôn rơi, còn gì thoải mái hơn khi được khóc trong lòng người yêu, có thể buông bỏ mọi sự yếu đuối cũng như kiên cường, chỉ còn lại cái tôi chân thật nhất, nhỏ bé, yếu đuối, giống như một đứa trẻ, hoàn toàn không có sự đề phòng với thế giới này, vì có người đã dùng vòng tay chắc chắn nhất để ôm lấy cô.

Mọi thứ đều bắt đầu lại, mọi nỗi đau đều được xoa dịu, những thứ chưa đạt được hãy đã mất đều được lấp đầy viên mãn. Cô sẽ không mất mát nữa, từ nay về sau cô sẽ là người đủ đầy, có một thế giới hoàn toàn mới, trong thế giới đó cái gì cũng có, thế giới đó dịu dàng bao dung, thế giới đó có tất cả sự ấm áp và ánh sáng mà cô hy vọng, thế giới có cái tên duy nhất: tình yêu!

Không biết cô đã khóc bao lâu, đến khi Thư Dập dùng khăn ẩm lau mặt cho cô, cô mới ngại ngùng dừng lại. Mắt anh sáng lấp lánh nhìn cô. “Nhấn em đã nhận rồi, vậy bây giờ anh có thể hôn em không?” Không đợi cô nói gì, anh đã bổ sung thêm một câu: “Anh đợi lâu lắm rồi.” Giống như cậu bé mong chờ được ăn kem, ánh mắt anh nhìn cô nóng bỏng.

Cô bật cười một tiếng, ôm lấy cổ anh rồi trao cho anh nụ hôn mềm mại nhất.

Chẳng có gì đẹp hơn tình yêu, cô mệt mỏi và thỏa mãn nằm trong lòng anh. Cô nghĩ bao nhiêu năm qua, cô giống như một vận động viên điền kinh, cứ chạy mãi chạy mãi, cuối cùng cũng chạy đến đích. Cô không còn phải lang thang nữa, không còn phải cô đơn nữa, không còn phải một mình nữa.

Cô có thể gửi gắm toàn bộ tâm tư, phó thác hết cho một người.

“Đây là buổi tối hạnh phúc nhất từ khi anh chào đời đến nay.”

“Em cũng vậy.”

Anh hôn lên tóc cô, rồi ôm cô càng chặt hơn. Từ giờ phút này trở đi, anh và cô không còn cô đơn nữa.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ánh Sáng Nhỏ Bé

Cao Bằng rất tức giận, cực kỳ tức giận. Hấn giận mình tự lừa gạt mình.

Vốn dĩ sau khi Phồn Tinh và phu nhân thượng nghị sĩ trò chuyện xong, bọn họ có cơ hội vào thăm Thư Dập, hấn còn rất vui. Kết quả là Phồn Tinh vừa vào đã hôn Thư Dập nồng nhiệt khiến trái tim hấn vỡ thành hàng triệu mảnh, nát vụn.

Sau khi họ ra khỏi nhà giam và lên xe, mấy câu nói của Phồn Tinh lại khiến hấn le lói chút hy vọng, có lẽ là vì cô ấy "có thể bỏ mạng vì tri kỷ" nên đã cố gắng giúp ông chủ của mình, biết Thư Dập bị dị ứng xoài nên cố tình hôn anh ta để anh ta được bảo lãnh.

Hấn cố thuyết phục bản thân, dù sao Thư Dập cũng cho cô hợp đồng quyền chọn cơ mà, mấy tin này hấn nghe được từ miệng của lão Tống, vì muốn thuyết phục cô chuyển sang công ty mình nên hấn đã nghe ngóng một chút về lương lậu của cô, khi biết chuyện hợp đồng quyền chọn hấn rất bất ngờ, Thư Dập thật là hào phóng. Nhưng không sao, dù gì hấn cũng có nhiều tiền hơn Thư Dập, hơn nữa giá trị cổ phiếu của công ty Thư Dập đang sụt giảm, giá trị quyền chọn của cô bây giờ cũng chỉ đáng vài triệu thôi, không đáng sợ lắm.

Hấn tràn đầy tự tin.

Đến khi Phồn Tinh nhờ hẳn mượn nhà bếp của một người bạn đang sống ở New York, nấu cháo và rau mang đến cho hẳn thì niềm tin của hẳn càng phình to. Lúc mang thức ăn đến Phồn Tinh còn cảm ơn sự giúp đỡ của hẳn mấy ngày qua, cô không thích hẳn thì sao lại nấu món ngon như thế cho hẳn ăn chứ?

Ở trong đó chứa đầy tình yêu mà! Là tình yêu! Tình yêu đấy!

Ăn cháo và rau xong, Cao Bằng càng cảm kích hơn, hẳn chọn một chai sâm banh cầm lên lầu, muốn mượn cơ chúc mừng Thư Dập được bảo lãnh, tiện thể hỏi dò xem Phồn Tinh có sở thích gì, sau đó hẳn sẽ liệu. Ai ngờ vừa bước ra khỏi thang máy thì hẳn nhìn thấy Phồn Tinh bưng khay, mở cửa bước vào phòng Thư Dập.

Cô có hẳn thẻ phòng của Thư Dập!

Cao Bằng rất tức giận, nhưng sau hai giây thì bình tĩnh lại, cô ấy là thư ký mà, đặt phòng giúp ông chủ, có thẻ phòng là chuyện bình thường.

Nhưng Phồn Tinh vào phòng rất lâu mà không thấy ra.

Cao Bằng cố thuyết phục bản thân, có lẽ là Phồn Tinh đợi Thư Dập ăn xong, thu dọn bát đĩa rồi mới ra. Lúc đó hẳn sẽ giả vờ tình cờ gặp cô, chào cô một câu, nhân tiện hỏi cô ngày mai có dự định gì, thậm chí có thể tùy cơ ứng biến sắp xếp một cuộc hẹn, ví dụ đến công viên trung tâm chơi chăng hạn, ở Mỹ bao nhiêu ngày rồi mà ngày nào cô cũng lo lắng chạy khắp nơi vì Thư Dập, chưa có thời gian đi ngắm cảnh lần nào.

Kết quả, hẳn đứng ở hành lang nghịch di động gần một tiếng đồng hồ, chơi được mười mấy ván game rồi mà cô vẫn chưa ra. Cuối cùng hẳn không thể thuyết phục bản thân được nữa, ấn chuông cửa thì hẳn cũng không thể làm nổi, chỉ biết giận đùng đùng đi về phòng mình, mười hai giờ đêm, hẳn gọi điện đến phòng của cô nhưng không có ai nhắc máy.

Hắn bỗng thấy đau lòng, tổn thương gấp bội. Mặc dù hắn cũng không hiểu vì sao lại tổn thương gấp bội, nhưng Thư Dập đúng là chẳng ra sao! Mặc dù Phồn Tinh không chấp nhận sự theo đuổi của hắn, nhưng bị đá thảm hại như thế, hắn không thể nào chấp nhận được. Hắn là một cao phú soái, muốn tiền có tiền, muốn người có người, có điểm nào không bằng Thư Dập, hơn nữa, Thư Dập dám qua lại với thư ký mà không nói cho hắn biết, còn giấu hắn đến tận hôm nay!

Hắn đau lòng, hắn bị tổn thương sâu sắc.

Đúng là trăng soi cống rãnh mà!

Hắn bỗng hiểu ra, không phải cô thư ký nhỏ không hiểu chuyện nam nữ, mà căn bản cô không chấp nhận tín hiệu của hắn, tất cả tín hiệu cô dành hết cho Thư Dập rồi. Thêm nữa là Thư Dập cũng thật quá đáng, xấu xa, không thèm nói cho hắn biết, muốn hắn bị mất mặt đây mà!

Hắn dần vật, mất ngủ đến quá nửa đêm, uống mấy cốc rượu whisky, gọi điện đường dài làm phiền lão Tống một lúc lâu, sau đó mới lên giường đi ngủ.

Yêu ai đó, hắn không làm được! Ngày mai hắn về Trung Quốc! Hắn muốn trở về ngôi nhà ấm áp của mình, để chữa vết thương lòng!

Cao Bằng bị tiếng chuông cửa làm tỉnh giấc. Tôi qua hắn uống nhiều nên bây giờ phải cố mở mắt đứng dậy ra mở cửa. Hắn nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, mới chín giờ sáng, chắc là hắn quên treo biển "Do not disturb" rồi, hắn bực bội ra mở cửa, kết quả người đứng bên ngoài là Thư Dập.

Thư Dập trông có vẻ tươi vui, mặt đầy gió xuân, cười nói với han: "Có thể nhờ cậu một việc được không?"

Cao Bằng càng bực, nhưng cũng không thể đỡ cánh cửa đập vào mặt anh được nên đành hỏi: "Giúp chuyện gì?"

"Hôm nay tôi và Phồn Tinh đi đăng ký kết hôn, cậu có thể làm chứng cho chúng tôi được không? Tôi biết luật ở New York là khi đăng ký phải có một người làm chứng."

Cao Bằng suýt thì khóc, gầm lên với Thư Dập: "Anh thật quá đáng! Tôi... tôi đối tốt với anh như vậy mà anh lại kết hôn với người khác!!!"

Thực ra câu này là hăn muốn nói với Phồn Tinh, nhưng hăn ngại, hăn là công tử đại gia, sao có thể đi níu kéo một người con gái không thích mình chứ?

Thư Dập nghe hăn hét lên như vậy nhưng cũng không giận, chỉ thản nhiên vỗ vai hăn, nói: "Không phải sợ, sau khi kết hôn chúng ta vẫn là bạn tốt!"

"Ai thèm làm bạn tốt với anh!" Cao Bằng vẫn hầm hè. "Tôi không thèm làm bạn tốt với anh!"

Thư Dập không hiểu chuyện gì, nhưng có vẻ rất hiểu tâm trạng tồi tệ của bạn nên điềm tĩnh nói: "Nhất nhất thì tôi cũng tìm cậu làm người làm chứng cho lễ đăng ký kết hôn, đâu có tìm người khác, chẳng phải đã chứng minh cậu là bạn tốt nhất của tôi sao?"

Cao Bằng nói: "Anh dám tìm người khác xem! Anh còn nợ tôi năm mươi triệu! Đô la Mỹ đấy!"

Cuối cùng Thư Dập khoanh hai tay trước ngực. "Thế rốt cuộc cậu có đến không? Hoàng Thế Nhân (*)."?

(*) Hoàng Thế Nhân: một nhân vật hư cấu trong tác phẩm Bạch Mạo Nữ, là nhân vật phản diện, một địa chủ độc ác điển hình. Người Trung Quốc khi gặp phải áp lực quá lớn trong công việc thường gọi đùa ông chủ của mình là "Hoàng Thế Nhân", ý muốn nói về sự "chèn ép".

Cao Bằng đau đớn muôn phần. Hoàng Thế Nhân ư? Hoàng Thế Nhân có thảm như thế này không? Phải chứng kiến người mình thích kết hôn với người khác thì hẳn còn là Hoàng Thế Nhân gì chứ?!

Nhưng Thư Dập chỉ ném lại một câu rồi bỏ đi: "Một tiếng, đợi cậu ở tòa thị chính!"

Cao Bằng nuốt nước mắt bước vào phòng, bắt đầu rửa mặt, đánh răng và tìm lễ phục. Gió bắc đang thổi, bông tuyết đang rơi.

Hỷ Nhi(*) sắp kết hôn rồi. Hoàng Thế Nhân phải mặc lễ phục đi làm chứng cho lễ đăng ký kết hôn của họ, làm sao sống nổi.

(*) Hỷ Nhi: nhân vật nữ chính trong tác phẩm Bạch Mao Nữ.

Thật không thể sống nổi!

Hoàng Thế Nhân quyết định trên đường đến tòa thị chính sẽ đâm vào đầu chết quách cho xong!

Thực ra Thư Dập cũng hơi căng thẳng, anh và Phồn Tinh cùng xuất phát, lúc lên xe mới hỏi: "Em không hối hận đấy chứ?"

Phồn Tinh tỏ ra rất bực. "Tối qua em đã nói rồi mà, bây giờ anh là người của em rồi, không được phép nói linh tinh!"

Thư Dập ngoan ngoãn im lặng vài phút, một lát sau lại đưa cô một tập giấy tờ.

Phồn Tinh hỏi: "Đây là gì vậy ạ?"

Thư Dập nói: "Giấy ủy quyền, nếu như... anh nói là nếu như, anh bị tuyên án có tội, phải ngồi tù nhiều năm, là vợ anh thì em có toàn quyền quyết sách và quyền nắm giữ cổ phiếu dưới danh nghĩa của anh, tiện cho việc quản lý công ty."

"Em sẽ không ký mấy thứ này đâu, anh muốn quảng công ty cho em, còn mình thì ngồi tù ở Mỹ, không có chuyện đó đâu!"

"Đề phòng bắt trặc mà... ‘

"Nếu để đề phòng bắt trặc thì anh còn anh phải viết đơn xin ly hôn với em nữa đấy, ngộ nhỡ anh ngồi tù thì có phải sẽ không muốn làm liên lụy đến em, rồi mình thì sống cô độc đến già?"

Thư Dập vội nói: "Không đâu, không đâu, anh đâu có ngốc!' Anh có em, tại sao anh phải sống cô độc đến già chứ! Khó khăn lắm anh mới gặp em mà. Anh chỉ muốn bày tỏ tấm lòng mình thôi. Tiền của anh cũng chính là tiền của em, công ty của anh cũng chính là công ty của em! Cho dù có ngồi tù thì e cũng sẽ đợi anh, hôm qua em đã nói rồi còn gì. Anh hoàn toàn tin tưởng em!"

Mắt Phồn Tinh nheo lại, liếc anh một cái. "Thế cũng không được, dù sao lần trước anh cũng đã cầu hôn người khác, còn bao trọn cả biệt thự lớn ở bờ biển nữa chứ!"

Thư Dập vội vàng giải thích: "Địa điểm hôm qua anh cầu hôn là khách sạn năm sao ở trung tâm thành phố, có thể nhìn thấy công viên trung tâm, cũng không kém chút nào mà!"

"Lúc cầu hôn người khác, anh ăn mặc rất lịch sự, phong độ, tối qua cầu hôn em, anh chỉ mặc áo choàng tắm!"

Thư Dập tủi thân nói: "Chẳng phải em khen anh mặc áo choàng tắm rất đẹp trai sao? Thì ra là em lừa anh!"

Phồn Tinh véo má anh. "Dù sao anh cũng cầu hôn em rồi, em cũng đã đồng ý rồi, anh đừng có mà hối hận rồi bỏ chạy. Dù anh phải ngồi tù cả đời thì em cũng gả cho anh rồi!"

Thư Dập cảm động hôn cô. Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên phá rối, thì ra là Hoàng Thế Nhân giận dỗi dùng dùng gọi điện đến.

Thư Dập cầm điện thoại lên xem và đành ấn nút nghe, kết quả là Hoàng Thế Nhân đã mở một đoạn bài Nữ phò mã.

Thư Dập nhận ra giọng của Phồn Tinh, ở bữa tiệc đó có người đã thu âm lại và gửi cho Cao Bằng. Cao Bằng nhận được thì giấu nhem đi, thỉnh thoảng lại mở lên nghe và thấy rất vui vẻ. Nhưng bây giờ thì không cần thiết nữa rồi.

Hắn kể lại chuyện Phồn Tinh hát bài Nữ phò mã ở bữa tiệc cho Thư Dập nghe, sau đó nói: "Cô gái đối tốt với anh như thế, cô gái tìm mọi cách cứu anh như thế, tôi nói cho anh biết, tôi vốn muốn chăm sóc cô gái này cả đời, nhưng anh đã biết mà cướp trước, nếu sau này anh dám đối xử không tốt với cô ấy thì không xong với tôi đâu!"

Thư Dập trầm mặc hồi lâu rồi nói: "Yên tâm đi, người anh em!"

Cao Bằng tự hào nói: "Tôi không thèm làm anh em với anh, nhớ là anh còn nợ tôi năm mươi triệu đấy, tôi là Hoàng Thế Nhân, anh là Hỷ Nhi!"

Cao Bằng cúp máy rồi, Phồn Tinh mới hỏi Thư Dập: "Cao Bằng gọi điện đến có việc gì thế anh?"

Thư Dập không đáp mà ấn số gọi lại, Cao Bằng bắt máy thì anh nói: "Nhớ gửi vào email cho tôi!"

Cao Bằng ngơ ngác. "Gì cơ?"

Thư Dập nói: "Bài Nữ phò mã vợ tôi hát!"

Cao Bằng tức quá, mắt sáng quắc. "Bây giờ cô ấy vẫn chưa là vợ anh, tôi không gửi cho anh đấy, có bản lĩnh thì cứ cắn tôi đi!"

Cao Bằng giận đùng đùng rồi ngắt điện thoại. Phồn Tinh thấy có gì đó mờ ám, hỏi: "Nữ phò mã... là thế nào?"

Thư Dập hôn cô thật sâu, đến nỗi cô không thở nổi, sau đó mới chạm vào trán cô, nói: "Anh yêu em."

Phồn Tinh vừa tự hào vừa xấu hổ, liếc mắt nhìn anh, nói: "Anh thật sự muốn anh ấy gửi đoạn thu âm đó cho anh nghe à?"

Thư Dập nói: "Anh đâu có ngốc, tối nay em có thể hát cho một mình anh nghe, anh cần gì đoạn thu âm đó chứ?"

Anh ôm Phồn Tinh vào lòng, thầm nghĩ tối nay là đêm động phòng hoa chúc rất bận rộn, đợi đến ngày mai anh sẽ hack laptop của Cao Bằng, copy đoạn thu âm, sau đó xóa sạch trong máy tính của hắn. Vợ anh hát kịch, sao có thể lưu trong máy tính của Cao Bằng chứ!

Thư Dập vui vẻ quyết định như thế đây.

Thủ tục đăng ký kết hôn rất đơn giản, đáng lẽ phải hẹn trước và đợi thêm một ngày nữa, nhưng Thư Dập nhờ người bạn ở Mỹ giúp đỡ nên họ đã được sắp xếp ngay. Trước đó Phồn Tinh đã mua một chiếc váy trắng coi như váy cô dâu, còn Thư Dập chỉ có com lê màu đen và đeo cà vạt, vì trong hành lý anh mang đến đây cũng chỉ có com lê mà thôi.

Phùng tổng và giám đốc Lý đến tham dự, Cao Bằng là người làm chứng. Thực ra chỉ có việc xuất trình hộ chiếu, điền vào bản đăng ký, tuyên thệ, ký tên, sau đó nhân viên ở tòa thị chính thành phố sẽ tuyên bố việc kết hôn của hai người chính thức hoàn tất và có hiệu lực. Thư Dập hôn Phồn Tinh rất lâu, mấy người giám đốc Lý vô cùng hưng phấn, đứng bên vỗ tay ầm ĩ.

Thư Dập mua cho Phồn Tinh một bó hoa nhỏ cầm tay, lúc bước ra khỏi tòa thị chính, người đi đường đều mỉm cười nhìn hai người hạnh phúc

rạng ngời, nhìn là biết vừa kết hôn. Phồn Tinh đứng trước công tòa thị chính, quay lưng về phía dòng người đi bộ rồi tung bó hoa nhỏ trong tay lên.

Một cô gái đi qua bắt được thì rất bất ngờ và sung sướng, chạy đến ôm Phồn Tinh, nói một tràng những câu chúc phúc, rất nhiều người đi đường đứng lại vỗ tay, chúc mừng cô dâu, có một bà lão còn bước đến hôn vào má Phồn Tinh, bắt tay Thư Dập, chúc mừng hai người...

Lời chúc phúc của những người xa lạ khiến Phồn Tinh vô cùng cảm động.

Cô lần lượt gọi điện về cho bố mẹ, nói cho họ biết cô đã đăng ký kết hôn ở Mỹ cùng với Thư Dập.

Phản ứng của mẹ bình tĩnh và điềm đạm hơn Phồn Tinh tưởng. Bà nói: "Chính là cái cậu học ở Princeton đó hả? Cũng được đấy! Cậu ta đẹp trai, thông minh. Lúc đó mẹ cũng thấy cậu ta được! Thế là tốt rồi, cháu ngoại sau này chắc chắn rất tuấn tú, tài giỏi!"

Phồn Tinh cười hì hì không nói gì nhiều, cũng không kể chuyện Thư Dập có thể phải ngồi tù, anh chỉ được bảo lãnh thôi nên cứ cách một khoảng thời gian lại phải đến tòa báo cáo, tạm thời không thể rời khỏi Mỹ. Nhưng hôm nay là ngày vui, cô không nên nghĩ nhiều, cũng không muốn nói gì. Mẹ cô ngoài việc yêu cầu khi về quê phải tổ chức tiệc cưới linh đình thì cũng không nói gì thêm.

Phồn Tinh gọi điện cho bố, nhưng dì Cung lại nghe máy. Dì nghe tin thì luôn miệng chúc mừng, sau đó nói với cô, hai ngày trước bố cô đã làm phẫu thuật rồi, bác sĩ nói kết quả rất tốt, ở viện thêm vài ngày nữa là có thể về nhà.

Phồn Tinh rất bất ngờ, cô cứ nghĩ dì Cung và bố còn ở Bắc Kinh chơi thêm vài ngày, mấy hôm nay cô cũng bận việc của Thư Dập, gọi điện về

hai lần thì dì Cung nói là mọi chuyện vẫn ổn nên cô mới không hỏi han kĩ. Dì Cung nói: "Đừng trách chúng ta không nói cho con biết, là bố con không cho dì nói, sợ con lo việc bên ngoài lại còn phải lo lắng cho chuyện phẫu thuật của ông ấy. Dì cũng đồng ý với ông ấy, mà con xem đây, bây giờ thì tốt rồi, sắp được ra viện rồi!"

Phồn Tinh gọi điện nói chuyện facetime với bố, tinh thần của bố cô khá tốt, nhìn thấy cô thì vẫy tay liên tục.

Dì Cung đứng bên trách: "Ông không biết chúc mừng con gái con rể sao, hôm nay các con đăng ký kết hôn đó!"

Trong tư tưởng truyền thống ở quê nhà, đăng ký kết hôn là chuyện vui, nhưng không long trọng như hôn lễ, chỉ khi tổ chức hôn lễ mới chính thức coi là đã kết hôn, thế nên dì Cung rất vui, dặn dò Phồn Tinh và Thư Dập sắp xếp thời gian về nhà: tổ chức hôn lễ, dì Cung sẽ bàn bạc với mẹ Phồn Tinh để tổ chức thật hoành tráng, ít nhất phải năm mươi tám bàn tiệc! Không, tám mươi tám bàn tiệc mới được!

Phồn Tinh rất cảm động, bố mẹ cô muốn tổ chức lễ cưới truyền thống vì cho rằng đó là cách chúc phúc tốt nhất cho họ, nhưng như thế này cũng tốt mà, cô đang rất hạnh phúc.

Thư Dập đặt tiệc cưới ở nhà hàng Michelin để cảm ơn Cao Bằng, Phùng tổng và giám đốc Lý. Cao Bằng được làm người làm chứng, từng rất đau lòng, nhưng giờ hết rồi, trên đường đến nhà hàng còn dương dương tự đắc gọi điện cho lão Tống "Anh xem, anh ở bên anh ta nhiều năm, nhưng lúc anh ta kết hôn lại tìm tôi làm người làm chứng!"

Lão Tống đã nhận được điện thoại của Thư Dập, cũng đã chúc mừng cho anh và Phồn Tinh, lúc này đang mải cãi nhau với công ty phía Hàn Quốc nên chỉ cười lạnh, nói: "Nếu không phải tôi đang ở trong nước thì đến lượt cậu chắc?"

Cao Bằng cười hì hì, nói: "Anh có ở Mỹ thì anh ta cũng sẽ chọn tôi, sáng nay anh ta nói với tôi rằng cảm ơn tôi đã làm chứng, vì tôi là bạn tốt nhất của anh ta!"

Lão Tống cố kiềm chế không để ý đến sự khoe khoang ấu trĩ của hẳn, nói: "Được rồi, lúc nào tôi kết hôn cũng sẽ mời cậu làm người làm chứng! Tôi sẽ chọn cậu làm người bạn tốt nhất!"

Cao Bằng "hừ" một tiếng rồi nói: "Anh muốn tôi làm người làm chứng thì tôi cũng phải xem xét đã! Hơn nữa, anh ba mươi mấy tuổi đầu rồi, đã có bạn gái đâu mà đòi kết hôn? Đúng là chuyện hão huyền!"

Lão Tống không chấp, nói: "Tôi phải hợp với công ty bên Hàn Quốc đây! Cúp máy nhé!"

Cao Bằng chưa khoe khoang xong thì lão Tống đã dập máy, thật mất hứng, thế nên trong bữa tiệc ở nhà hàng Michelin, có một người uống hẳn chai rượu Domame de la Romanée-Conti(*), rồi trang trọng tuyên bố với cô dâu: "Phồn Tinh, tôi mãi mãi là người nhà của cô, nếu Thư Dập dám đối xử không tốt với cô thì hãy đến tìm. Tôi nhất định sẽ đánh cho anh ta một trận!"

(*) Là một loại rượu vang rất đắt tiền, được gọi tắt là DRC. Rượu vang DRC được ủ từ 20-30 năm để đạt hương vị lý tưởng. Loại rượu này sẽ càng ngọt ngào hơn nếu được cất trữ trong khoảng 40-50 năm. Đó là lý do vì sao các nhà máy sản xuất rượu vang DRC từng bán đấu giá những chai rượu từ năm 70,80,90 với giá thấp nhất là 20.000 USD.

Phồn Tinh mỉm cười không nói gì, chỉ có Thư Dập lên tiếng: "Tôi sẽ chẳng bao giờ đối xử không tốt với cô ấy, nếu tôi dám đối xử không tốt với cô ấy, hoan nghênh cậu đến đánh tôi."

Cao Bằng chua chát nói: "Tôi sẽ rèn luyện sức khỏe để sẵn sàng bất cứ lúc nào."

Cao Bằng uống rất nhiều, hôm trước ngủ không ngon nên hôm sau ngủ một mạch đến trưa mới tỉnh. Hắn tỉnh dậy liền đi tắm gội rồi bắt đầu nhận và gửi email, bật hệ thống liên lạc với trong nước và tiến hành họp. Nhưng khi mở laptop, hắn thấy có gì đó sai sai.

Hắn nhìn mặt bàn thì không thấy có gì khác lạ. Xem các văn kiện khác, cũng không thấy có gì lạ. Đến khi hắn xử lý xong toàn bộ văn bản mới giật mình nhận ra và mở ngay một tệp file lên xem. Không thể nào, tệp file chứa bài hát Nữ phò mã của cô thư ký nhỏ đã bị xóa rồi, bị xóa sạch sẽ, ngay cả ở ổ cứng cũng bị xóa sạch, không thể nào lấy lại được nữa.

Cao Bằng giận điên người, gọi điện cho Thư Dập: "Hôm qua anh còn nói là anh em của tôi!"

Thư Dập đang thông thả bón bít tết cho Phồn Tinh ăn, vì mới cưới nên tâm trạng rất tốt, không thèm chấp nhặt với Cao Bằng. "Đúng vậy, không sai."

"Anh đột nhập vào hệ thống máy tính của tôi!"

"Tôi thề là không, tôi chỉ xóa file Nữ phò mã của vợ tôi thôi mà."
"Anh mà còn như vậy, tôi sẽ hack máy tính của anh, xóa sạch tài liệu của anh!"

"Tùy thôi! Chỉ cần cậu có khả năng!"

Cao Bằng tức sôi máu. Anh ta cậy mình là cao thủ phá tường lửa, cậy mình có kỹ thuật hơn người, thật là biết ức hiếp người khác!

Cao Bằng dập máy xong thì đến lượt Phồn Tinh nổi cáu. "Tối qua anh nói anh không xem, còn để dành em hát cho anh nghe!"

Thư Dập vội vàng mang laptop đến. "Vợ ời, em xem đi không có mà! Thật sự là không có! Anh chỉ xóa file của hắn thôi chứ không tải về!"

Phồn Tinh mở ra xem, đúng là không có thật. Cô bán tín bán nghi, đến khi Thư Dập giở đủ mọi trò để thay đổi sự chú ý của cô thì sự việc mới chấm dứt.

Thư Dập thở phào nhẹ nhõm, thầm cảm ơn và khen ngợi bạn Dịch vụ điện toán đám mây(*), ai dùng người đó biết! Muốn giấu vợ lưu trữ tài liệu nào cũng được hết!!!

(*) Dịch vụ điện toán Đám mây (tên tiếng Anh là cloud computing): còn gọi là điện toán máy chủ ảo, là mô hình điện toán sử dụng các công nghệ máy tính và phát triển dựa vào mạng internet.

Phồn Tinh cùng Thư Dập đến tòa án báo cáo, cứ cách một dạo họ lại phải đến tòa án để chứng minh mình không bỏ trốn. Phồn Tinh theo truyền thống của Trung Quốc mua hai gói kẹo ở phố Chinatown mang đến tòa án rồi tặng cho quan tòa, quan tòa nghe nói cô và Thư Dập đã đăng ký kết hôn thì không giấu được sự ngạc nhiên.

Phồn Tinh nói: "Tôi tin là anh ấy vô tội."

Quan tòa thận trọng nói: "Hy vọng bồi thẩm đoàn cũng tin." Từ tòa án đi ra, Thư Dập dẫn Phồn Tinh đến tòa nhà Empire State. Ánh hoàng hôn lan tỏa khắp nơi, du khách nườm nượp, có không ít cặp tình nhân đang hôn nhau trên tầng thượng.

Thư Dập nói với Phồn Tinh: "Hồi học đại học anh rất thích bộ phim Sleepless in Seattle(*) nên luôn nghĩ rằng đỉnh của các tòa cao ốc là nơi rất lãng mạn. Anh từng nghĩ, nếu có người yêu, nhất định sẽ dẫn cô ấy đến đây, nhìn ngắm cả thành phố và ngắm ánh hoàng hôn đẹp nhất." Anh dừng lại một lát rồi nói tiếp, "Sau đó một thời gian rất, rất lâu, anh cứ ngỡ sẽ không tìm được, giống như King Kong, chắc là phải một mình leo lên đỉnh tòa nhà thôi..."

Phồn Tinh mỉm cười nhìn anh.

(*) *Sleepless in Seattle* (Không ngủ ở Seattle): là một bộ phim tình cảm hài lãng mạn của Mỹ trình chiếu năm 1993, phim được biên kịch và chỉ đạo sản xuất bởi đạo diễn Nora Ephron. Bộ phim lấy cảm hứng từ phim *Một chuyện tình để nhớ* (An affair to remember) và sử dụng hầu hết những bài hát và những đoạn clip từ bộ phim này trong những cảnh quan trọng. Cuộc gặp gỡ đầy cao trào ở trên đỉnh của tòa nhà Empire là một sự ám chỉ tới cuộc đoàn viên của Cary Grant và Deborah Kerr trong phim *Một chuyện tình để nhớ*.

Mặt trời hắt từng tia nắng yếu ớt, màn đêm bắt đầu buông xuống, các tòa nhà phía xa bắt đầu lên đèn, du khách qua lại như mắc cửi, rất nhiều người cầm máy ảnh, điện thoại chụp thành phố phồn hoa.

Anh nắm chặt tay cô, chậm chậm giơ lên. Anh cầm lấy tay cô viết chữ trên không. Động tác của anh rất chậm, đầu tiên là vẽ chữ "I", rồi hình trái tim, cuối cùng vẽ hình chữ "U".

Sau đó, anh cứ giữ tay cô giữa không trung. Cô chớp mắt, không hiểu anh đang làm gì.

Bỗng nhiên, biển đèn phía trước biến đổi, cái nọ nối tiếp cái kia sáng rực trên các tòa cao ốc, mỗi cái là một màn hình quảng cáo khổng lồ, giờ đã biến thành một câu tiếng Trung: "Anh yêu em!"

Toàn bộ biển quảng cáo ở quảng trường Thời Đại cũng đổi nền, các biển quảng cáo ấy đều nhất loạt biến thành dòng chữ "Anh yêu em" bằng các thứ tiếng khiến người đi đường hào hứng dừng bước.

I love you! Ich liebe dich! Eu amo-te!

Ik hou van jou! S"agapo! Szeretlek! Mina armastan sind!

Min rakastan sinua! Tave myliu! Te sakam! Miluji te!

Ani ohev otach! Jag lskar dig!

Tất cả người đi đường với màu da và quốc tịch khác nhau đều bất giác dừng lại, nhìn lên biển quảng cáo điện tử với nhiều ngôn ngữ và màu sắc khác nhau. Có người huýt sáo, có người vỗ tay khen ngợi bởi cảnh tượng lãng mạn và hoành tráng này, có người nghĩ đây là một tiết mục hoành tráng, ấn tượng nên nhìn trước ngó sau để tìm, có cặp tình nhân quên hôn nhau, có người thì ôm chặt lấy người yêu của mình...

Tất cả du khách trên đỉnh tòa nhà Empire State đều chụp ảnh lia lịa và kêu lên đầy kinh ngạc, có cặp đôi đan tay vào nhau, nhìn thấy trên màn hình cực lớn đó có chữ tiếng Trung thì cho rằng đó là lời tỏ tình mạnh bạo và lãng mạn của người Trung Quốc.

Phồn Tinh cũng ngậy ngốc, đờ đẫn trước cảnh tượng lãng mạn này. Thư Dập hôn cô, chạm trán anh vào trán cô, chạm mũi anh vào mũi cô, nói: "Nhiều năm trước, anh đã thiết kế một trình tự trong chiếc nhẫn này. Khi con quay hồi chuyển định vị cảm ứng ở trên đỉnh của tòa nhà Empire State, và hoàn thành ba tư thế tay thì sẽ tự động phát tín hiệu đến vệ tinh. Vệ tinh, tòa nhà Empire State, các tòa nhà chọc trời lân cận và cả biển quảng cáo điện tử ở quảng trường Thời Đại khi nhận tín hiệu cảm ứng sẽ tự động phát đi thông tin, chính là mấy thứ em vừa xem đó. Anh yêu em, mặc dù khi anh thiết kế trình tự này cũng không biết em là ai, không biết em nói ngôn ngữ gì, tên là gì, là do nhân duyên nào đã đưa em đến bên anh, nhưng anh yêu em, đó là điều quan trọng nhất trên đời, cũng là lời hứa trịnh trọng nhất anh tặng em."

Phồn Tinh không nói nên lời, chỉ biết hôn nhẹ lên môi anh.

Anh nói vào tai cô: "Cảm ơn em đã hát bài Nữ phò mã vì anh, cảm ơn em đã làm mọi thứ cho anh."

Máy ảnh, điện thoại trong tay du khách chớp sáng liên hồi, tạo thành một dòng sông ánh sáng nhấp nháy tuyệt đẹp. Mọi người đều lấy máy chụp lại màn tỏ tình lãng mạn bằng biển quảng cáo khổng lồ, không ai để ý đến một góc nọ có cặp đôi đang trao nhau nụ hôn nồng nàn. Cũng có người nhìn thấy, nhưng trong khoảnh khắc này, ở tòa nhà Empire State này, có biết bao cặp tình nhân đang chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào, tình yêu đẹp đẽ như thế, lời tỏ tình lãng mạn như vậy, khung cảnh thuận lợi như thế, cho dù là người đi đường cũng mỉm cười cảm nhận được vị ngọt ngào của hạnh phúc.

Trên đỉnh của tòa nhà Empire State không còn có King Kong cô độc nữa, mà thêm vào đó là từng cặp, từng cặp tình nhân.

Cảnh tượng hoành tráng này lập tức được phát lên bản tin tivi trên Facebook cũng tràn ngập thông tin, bao nhiêu người thi nhau chụp ảnh, mọi người sôi nổi bàn tán và nhanh chóng trở thành đề tài hot. Ngay cả ở Trung Quốc cũng bắt đầu xuất hiện tin tức có liên quan trên weibo, bởi vì có chữ tiếng Trung Quốc trên màn hình quảng cáo ở mấy tòa nhà chọc trời nên lưu học sinh và đồng bào Hoa kiều chụp được và gửi đi.

Tuy nhiên, người tạo ra màn này sau khi đã xem cảnh quan trọng nhất thì vui vẻ dặt tay người yêu đi thang máy xuống lầu.

Trên đường về khách sạn, Phồn Tinh đói là người, Thư Dập phải chạy vào quán ăn nhanh mua cho cô một cái xúc xích. Xúc xích ở Mỹ rất to, cô ăn không hết nên chia cho anh một nửa, qua cửa sổ có thể nhìn thấy ti vi của nhà hàng đang chiếu cảnh tượng lãng mạn vừa rồi. Cô nghịch ngợm coi chiếc xúc xích là micro, đưa lên miệng anh làm cuộc phỏng vấn. "Bây giờ chúng tôi sẽ phỏng vấn đương sự, xin hỏi, cảm nghĩ của anh hiện tại là gì?"

Thư Dập thông thả nói: "Không muốn tiết lộ tài hoa và danh tính."

Phồn Tinh vui vẻ bật cười ha ha.

Cả thế giới không biết họ làm gì, trừ Cao Bằng. Hắn xem tin tức xong, phản ứng đầu tiên là gọi điện cho Thư Dập. "Sao anh làm được?"

Thư Dập nói: "Làm được gì cơ?"

"Có tiền dẫn vợ đi chơi trò lãng mạn, không trả tiền tôi hả?"

Hoàng Thế Nhân ác độc nói. "Năm mươi triệu! Đô la Mỹ!"

Thư Dập nói: "Sao cậu biết là tôi?"

Cao Bằng "hừ" một tiếng, nói: "Biết mình biết ta, chẳng phải anh là đối thủ của tôi sao, tôi có thể không hiểu anh ư?"

Thư Dập nói: "Đây là trình tự rất nhỏ trong thiết kế hồi xưa, thực ra cực kỳ đơn giản."

Cao Bằng bắt đầu chơi xấu. "Tôi không biết, dù sao sau này nếu tôi cầu hôn, anh cũng phải giúp tôi tạo bối cảnh như vậy, nếu không anh phải trả tôi tiền, bây giờ, ngay lập tức!"

Thư Dập nói: "Có năm mươi triệu đô tôi cũng không làm được, bây giờ biển quảng cáo và phí thuê vệ tinh đã đắt gấp mấy lần như nhế, hay là cậu tăng thêm dự toán đi?"

Cao Bằng vẫn chưa mất lý trí, nói: "Thế thì đợi tôi tìm được cô gái đó rồi hãy nói!"

Thư Dập nhắc nhở: "Vài năm nữa tiền thuê lại tăng lên, sớm đặt trước và dự toán trước đi!"

Cao Bằng tức đên nổi mắt vẫn đỏ, thật là quá đáng! ỨC HIẾP MỘT KẼ ĐẾN GIỜ VẪN ĐỘC THÂN NHƯ HẮN, MÀ NGAY CẢ MỤC TIÊU CŨNG ĐÃ CÓ Đâu, NGỘ NHỜ... NGỘ NHỜ MƯƠI MẤY, HAI MƯƠI NĂM NỮA HẮN MỚI TÌM ĐƯỢC MỘT NỬA CỦA MÌNH THÌ LÀM THẾ NÀO, CHẲNG LẼ BỊ Gã Thư DẬP ĐÓ CƯỜI BỂ BỤNG SAO!

Cao Bằng quyết định về quê tìm vợ, lão già từng khen có mấy cô gái con nhà danh giá, mẹ hắn cũng sắp xếp cho hắn gặp gỡ mấy cô rồi, có khi lại tìm được người hợp mắt cũng nên! Hắn không tin là không tìm được!

Nhân lúc Thư Dập tạm thời chưa có năm mươi triệu trả hắn, hắn muốn làm chuyện này, đến lúc ấy lấy tiền bảo lãnh đó gán nợ, không đủ thì bắt Thư Dập tự đi mà bù. Dù sao hắn cũng là Hoàng Thế Nhân, Cao Bằng độc ác nghĩ thầm.

Thư Dập đương nhiên không hề biết quyết tâm đó của Hoàng Thế Nhân. Sáng sớm hôm sau, ăn sáng xong, anh mặc bộ com lê màu đen rất lịch sử dẫn Phồn Tinh đến một nơi đặc biệt khác.

Phồn Tinh cũng mặc bộ váy tối màu, sáng sớm cô đã đến cửa hàng hoa mua một bó hoa màu trắng.

Họ đến mộ của Kevin Anderson.

Khu mộ rất lớn, vì là khu mộ cao cấp nên được chăm sóc rất tốt. Hai bên đường là hàng cây xanh cao lớn giống chiếc ô che bóng xuống con đường, phóng tầm mắt ra xa là bãi cỏ xanh non, rất nhiều bia mộ nằm xếp thẳng hàng. Tối qua vừa có mưa nên không khí ẩm ướt, thỉnh thoảng còn thấy một, hai con sóc nhảy từ trên cây xuống bãi cỏ, trên lá cỏ còn đọng vô vàn hạt sương, ở đây giống như công viên, chỉ khác là tĩnh mịch hơn nhiều.

Thư Dập dẫn Phồn Tinh đi tìm rất lâu mới thấy bia mộ bằng đá màu đen còn mới. Tấm bia đặt nằm trên thảm cỏ xanh khắc chữ Kevin Anderson, có huy chương thành lập công ty của ông, năm sinh năm mất của ông và một tấm ảnh chân dung đang mỉm cười.

Có nhiều bó hoa được sắp xếp gọn gàng trên bia mộ và xung quanh, có lẽ là của người thân, bạn bè đã đem đến hôm tổ chức tang lễ, vì hoa đã héo rũ hết cả.

Thư Dập đứng trầm mặc rất lâu.

Phồn Tinh quỳ xuống, đặt bó hoa trắng tinh khiết ngay ngắn trên mộ.

Khi Thư Dập bay đến Mỹ, ngoài việc điều tra nguyên nhân sự cố kỹ thuật, lý do quan trọng khác nữa là anh hy vọng kịp đến tham dự tang lễ của Kevin Anderson. Anh coi Kevin vừa là thầy, vừa là bạn, thế nên, khi nghe tin Kevin qua đời, anh rất buồn. Nhưng cảnh sát lại đến khách sạn bắt anh, nên anh không được tham dự tang lễ của Kevin.

Anh quỳ xuống, rút khăn mùi soa ra cẩn thận lau bụi bẩn bám trên tấm bia mộ. Anh nhìn tấm ảnh của ông, nhất thời không nói nên lời.

Phồn Tinh khẽ nắm tay anh.

Thư Dập nói: "Hồi đó ông ấy nói với anh: Shu, cậu phải thử, cậu phải không ngừng thử nghiệm, nếu không trải qua hàng chục nghìn lần, thậm chí hàng trăm nghìn lần, hàng triệu lần thì cậu không thể biết ánh sáng ở nơi đâu."

Phồn Tinh không biết nên an ủi anh thế nào, chỉ lặng lẽ nắm lấy ngón tay anh.

Thư Dập nói: "Ông thường đến các trường đại học nói chuyện, ở Thung lũng Silicon, ở miền Đông nước Mỹ, ông đều nói chuyện với các start up, cổ vũ những người chưa có gì như bọn anh hãy kiên trì. Ông nói khoa học kỹ thuật là ánh sáng nhỏ bé nhất trong đêm dài, bạn cần học cách bắt lấy nó. Khi đã bắt được rồi, bạn sẽ phát hiện ra mình có cả bầu trời sao. Bạn không nên vì chưa nhìn thấy mà nghĩ rằng ánh sáng không tồn tại, nó cũng giống như nguyên tử, luôn luôn tồn tại, chỉ có điều bạn phải dùng một chiếc kính lúp để phóng đại nguyên tử mới nhìn thấy nó, thế nên cần không ngừng thử nghiệm, không ngừng tìm tòi các cách để nhìn thấy nó, không ngừng tìm cái kính lúp phù hợp với bản thân. Thách thức nền khoa học kỹ

thuật tiên tiến hơn, tốt hơn chính là động lực duy nhất và cũng là nguyên nhân duy nhất để nhân loại tiến bộ.

Năm đó, ông là khách hàng duy nhất của anh, anh thuê một gara ô tô rất cũ làm phòng thí nghiệm, lo lắng bất an đem lô sản phẩm mẫu gửi cho ông, ông đích thân gọi điện cho anh, hẹn anh đến văn phòng nói chuyện, sau đó viết một tờ chi phiếu trị giá năm mươi nghìn đô cho anh. Bắt đầu từ lúc đó, anh mới thực sự hạ quyết tâm, anh mới có niềm tin, cảm thấy mình có thể làm được việc gì đó, có thể thành lập công ty, đóng góp chút công sức nhỏ bé của mình vào sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật.'

Trong giọng nói của anh chứa đựng nỗi buồn và sự nuối tiếc, đó là thời điểm mà Phần Tinh hoàn toàn không biết gì. Lúc đó, cô còn chưa quen anh. Anh lập nghiệp từ bàn tay trắng, non nớt và mơ hồ, chính người đó đã chăm sóc cho anh, cho anh sức mạnh để bước từng bước, thế nên bây giờ anh mới buồn như vậy. Cô biết anh đang muốn tâm sự, đang nói cho người bạn tốt, người thầy giỏi mãi yên nghỉ nơi đây nghe, nói cho bản thân mình nghe, nói cho cô nghe, nói cho những phần mộ xung quanh, cho cỏ xanh, cây lớn nghe.

Gió thổi qua, lá cây ở những rặng cây phía xa vọng đến xào xạc.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 5+2: Ánh Sáng Nhỏ Bé 2

Anh lại tiếp tục trầm mặc, những lời này anh vốn định nói trong tang lễ ở Mỹ, người thân, bạn bè có thể phát biểu trước tang lễ, nói về những điều liên quan đến người quá cố, có người vừa nói vừa cười, có người vừa khóc vừa cười, có người cười rồi mới nói, có người khóc xong rồi lại cười... Đó là kết thúc của duyên phận này và cũng là khởi đầu của duyên phận khác, vì người quá cố đã ở thế giới bên kia rồi, từ nay về sau họ chỉ sống trong trái tim của bạn bè, người thân mà thôi.

Thư Dập rất buồn, nỗi buồn này thực sự không thể dùng ngôn ngữ để bày tỏ được. Lúc còn trong tù, anh đã nghĩ rất nhiều, không được tham dự tang lễ là một trong những điều mà anh nuối tiếc nhất.

Anh và cô nắm tay nhau, đứng rất lâu trước mộ phần.

Anh dẫn cô đến nơi này, cùng gặp người bạn, người thầy mà anh tôn trọng nhất. Người bạn, người thầy đó đã không thể chứng kiến hôn lễ của anh và cô, nhưng anh hy vọng ông biết rằng anh đã tìm được một người có thể chung sống suốt đời. Trên đường từ nghĩa trang về khách sạn, Thư Dập nhận cuộc gọi của Cao Bằng, giọng của hấn trong điện thoại có vài phần trầm lắng: "Vừa nãy, thư ký của lão già tôi gọi điện đến nói rằng, báo cáo kiểm tra sức khỏe của lão già nhà tôi có chút vấn đề."

Thư Dập kinh ngạc, hỏi: "Có nặng không?"

"Cũng chưa biết, thư ký không nói rõ." Cao Bằng cố ý tếu táo. "Tôi nghĩ không sao đâu, lão già nhà tôi chạy nhảy như ngựa, đánh tennis toàn thắng tôi, đến tuổi này rồi mà còn thích ăn cơm với người đẹp, tà tâm sắc tâm đủ cả, có khi ăn hại đến nghìn tuổi ấy chứ!"

Thư Dập nói: "Cậu hãy mau về nhà đi." Nửa câu còn lại anh không nói, thư ký đã chủ định gọi điện chứng tỏ sự việc không hề đơn giản. Mặc dù Cao Bằng suốt ngày gọi bố mình là "lão già", nhưng chính "lão già" ấy đã nuông chiều hăn bao nhiêu năm, không có bố yêu thương, làm sao hăn có tính cách vừa kiêu ngạo vừa ngông cuồng như thế được.

"Ừ, lát nữa tôi đi."

"Bảo trọng nhé!"

"Anh cũng thế."

Hai người đàn ông nói chuyện, có khi không cần nói nhiều, mặc dù Thư Dập nợ hăn năm mươi triệu đô nhưng hai chữ "cảm ơn" cũng không nói. Trong lòng anh hiểu rõ nhà họ Cao cũng đang gặp rắc rối, bố của Cao Bằng là Cao Viễn Sơn đương nhiên không phải là người bình thường nên mới có thể dẹp yên tình hình như thế. Anh cũng thấp thoáng nghe nói rằng mấy người chú của Cao Bằng đều có một ghế trong hội đồng quản trị. Nếu sức khỏe của Cao Viễn Sơn gặp vấn đề, mặc dù Cao Bằng là người thừa kế chính thức nhưng nhận chức vụ này cũng sẽ gặp không ít sóng to gió lớn. Anh quyết định sẽ nhanh chóng điều chỉnh tài chính để trả cho Cao Bằng tiền bảo lãnh mà anh đang nợ, năm mươi triệu đô tính ra khoảng vài trăm triệu nhân dân tệ, nơi đâu sóng ngọn gió, anh không muốn Cao Bằng bị người ta nắm thóp.

Phồn Tinh không hiểu rõ gia thế của Cao Bằng, nghe Thư Dập miêu tả qua vài câu thì mới biết đó chính là ân oán của hào môn, tình hình phức

tạp. Họ về đến khách sạn cũng không kịp tiễn Cao Bằng, vì hẳn đã trả phòng, ra sân bay lên chiếc Gulfstream về nước.

Phồn Tinh hẹn Ellen ăn cơm, cảm ơn chị ấy đã có đóng góp cuộc chiến với dư luận. Ellen vui vẻ đồng ý, thấy cô hẹn ở nhà hàng sang trọng ở New York, chị rất vui, nói: "Nhà hàng này không dễ đặt đâu, hai bạn thật là có lòng."

Phồn Tinh nói: "Cái nào ra cái ấy, chị em ta ăn ở Mỹ trước, cuộc hẹn ở Tự Bảo Nguyên vẫn tính ạ."

Ellen cười ha hả. Chị cầm theo một bó hoa tulip màu hồng tặng cho Phồn Tinh. Phồn Tinh vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, luôn miệng cảm ơn.

Ellen phóng khoáng nói: "Đi ngang qua cửa hàng hoa, trông thấy bó hoa này, chị thấy rất hợp với em nên mua đấy." Khi biết Phồn Tinh và Thư Dập đã đăng ký kết hôn, chị chẳng bất ngờ chút nào, ý cười tràn ngập trong ánh mắt, đầu tiên là chúc mừng, sau đó mới nói: "Thực ra, chị sớm đã nhìn ra rồi." Phồn Tinh ngạc nhiên hỏi: "Tại sao ạ?"

Ellen nói: "Tình yêu, nghèo khổ, cơn ho là ba chuyện không thể che giấu được. Lúc nhắc đến tên cậu ấy, nhìn mắt em sáng lấp lánh."

Phồn Tinh rất thích tính cách thẳng thắn của Ellen, vừa có sự hào sảng của người Bắc Kinh, lại có sự thời thượng, kiêu ngạo của khách New York. Khi nói đến những người và việc thú vị đều tươi cười rạng rỡ. Bữa cơm diễn ra vui vẻ. Thư Dập rất phong độ, rất biết chăm sóc hai người phụ nữ, còn "dọn sạch" cả nửa miếng thịt bò Phồn Tinh không ăn hết.

Đang nói chuyện vui vẻ thì có một anh chàng ngoại quốc cao to, đẹp trai bước đến chỗ Ellen chào hỏi, còn ôm và hôn chị nữa, có vẻ rất thân thiết. Chị giới thiệu anh ta với Phồn Tinh và Thư Dập, hóa ra anh ta tên là Dave, làm việc cho quỹ đầu tư doanh nghiệp tư nhân PE khá nổi tiếng.

Dave và Thư Dập bắt tay nhau, khi bắt tay Phồn Tinh, anh ta đưa tay cô lên rồi hôn nhẹ đúng phép lịch sự, khen ngợi vẻ đẹp của cô, khen đôi mắt đen và mái tóc đen của cô rất đẹp. Cô biết đối với người nước ngoài, mấy lời khen ngợi và chào hỏi nhiệt tình là lễ nghi xã giao nên chỉ mỉm cười cảm ơn. Một lát sau thì bạn của Dave đến, anh ta liền trở về ghế ngồi của mình.

Bữa cơm tối cùng với Ellen rất vui vẻ, lúc trở về khách sạn, Thư Dập đi tắm trước, còn Phồn Tinh nhận điện thoại của Ellen. Cô hơi bất ngờ vì đã muộn rồi mà Ellen còn gọi tới, chắc là có chuyện.

Quả nhiên, Ellen nói với cô, Dave không chỉ là bạn của chị ấy, mà còn là "admirer(*)" của chị ấy, thế nên sau bữa cơm tối, anh ta hẹn chị ấy đi quán bar uống rượu nhưng chị ấy từ chối, anh ta liền lái xe đưa chị ấy về nhà.

(*) Admirer: người hâm mộ.

Trên đường đi, hai người nói chuyện phiếm, mặc dù đã giới thiệu ở bữa tối nhưng Dave chỉ hiểu mơ hồ tên tiếng Trung dịch ra tiếng Anh, đến khi anh ta biết Thư Dập chính là ShuYi(*) của gyroscope(**) thì vô cùng ngạc nhiên.

(*) ShuYi: tên phiên âm của Thư Dập.

(**) Gyroscope: con quay hồi chuyển.

Ellen nói, sự kinh ngạc của Dave khiến chị ấy hết sức bất ngờ, mặc dù anh ta không nói gì nhiều và cũng nhanh chóng chuyển chủ đề, nhưng chị ấy lại cảm thấy có gì đó không đúng nên mới gọi điện cho Phồn Tinh. Chị nhấn mạnh: "Dave có rất nhiều khách hàng lớn, thậm chí rất lớn, quỹ đầu tư tài chính mà anh ta làm chủ yếu là ở châu Á.,:*" Chị dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Trong đó chắc chắn có công ty cùng ngành với bọn em."

Đều là người thông minh nên chỉ cần nói vậy, Phồn Tinh đã hiểu ngay ý của chị, luôn miệng cảm ơn.

Ellen nói: "Có gì đâu, chị hy vọng các em may mắn."

Sau khi đập máy, Phồn Tinh suy nghĩ vài giây rồi ra sức lắc đầu, tìm kiếm tất cả mối liên quan, và một tình huống không có khả năng nhất nảy ra trong đầu cô. Cô mở máy tính, bắt đầu thu thập và sắp xếp số liệu. Khi Thư Dập tắm xong bước ra thì phát hiện cô đang ngồi xếp bằng trên xô pha, ngăn người nhìn vào mấy biểu đồ. Anh bước đến xem, thấy đó là bảng giá cổ phiếu và số lượng giao dịch thành công, anh bất giác cười, trêu đùa: "Thế nào Thư phu nhân, đừng lo, cổ phiếu công ty đã tăng lên rồi mà."

Phồn Tinh không lên tiếng, cô chỉnh máy chiếu thông qua wifi kết nối với máy tính, trực tiếp chiếu lên tường trắng, từng trang bảng biểu hiện lên, toàn là số liệu cổ phiếu gần đây nhất.

Lúc đầu Thư Dập còn mơ hồ không hiểu. Cô chiếu lần lượt các bảng biểu, các số liệu trọng điểm đều được cô dùng bút khoanh đỏ, khi chiếu được hơn một nửa thì cuối cùng anh cũng hiểu ra vấn đề, mở to mắt nhìn cô.

Phồn Tinh giải thích: "Luận văn tốt nghiệp của em là viết về vụ mua bán và sáp nhập của ngân hàng SenDi."

Đó là một ngân hàng nổi tiếng lâu đời ở châu Âu, không hề bị suy sụp khi gặp phải sóng gió tài chính năm 2008, mà trong vụ mua bán và sáp nhập đó đã âm thầm dừng lại. Cuộc chiến thu mua với thái độ thù địch có giá trị tham khảo rất tốt trong việc dạy học, các giảng viên từng chiếu lên máy chiếu và nói: "Tư bản hút máu, các em ạ, đây chính là kiểu tư bản hút máu, giống như cá mập vây thành đàn tấn công cá voi xanh không lồ người thấy mùi máu tanh là lao đến, tư bản cũng giống như vậy, tồn tại vì danh lợi, chỉ cần người thấy mùi tiền là có thể sống chết không từ thủ đoạn!"

Những lời thầy giáo nói để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng cô, vì thế mà bài luận văn tốt nghiệp của cô chọn theo phương hướng này, chỉ có điều năm mơ cũng không nghĩ được rằng sau vài năm tốt nghiệp, cô lại gặp phải cuộc chiến gần giống như vậy. Cô càng xem số liệu càng giật mình, càng phân tích càng đoán được trong chuyện này có vấn đề.

Thư Dập vội vàng ôm chầm lấy Phồn Tinh, không biết cô có linh cảm này từ đâu mà tự nhiên quan tâm đến sự biến động cổ phiếu của công ty. Anh liền gọi điện thoại nói chuyện với các lãnh đạo chủ chốt của công ty, phân tích số liệu gần đây nhất, khoảng một tiếng sau thì được xác nhận được là cổ phiếu công ty đúng là có sự bất thường, không rõ ai đang âm thầm thu mua với số lượng lớn. Phương thức và thủ đoạn cực kỳ khéo léo, kín kẽ, vì gần đây công ty đang bận nhiều việc nên không chú ý.

Thư Dập triệu tập vài cuộc họp trực tuyến khẩn cấp, mặc dù miền Đông nước Mỹ bây giờ đang là nửa đêm nhưng lại là buổi sáng ở Bắc Kinh nên liên lạc vô cùng thuận lợi. Phồn Tinh không buồn ngủ chút nào, còn Thư Dập lại càng trở nên lạnh lùng và bình tĩnh. Cuộc họp gấp gáp này nặng nề hơn họp nghiệp vụ rất nhiều, bầu không khí nghiêm túc như sắp bước vào một cuộc chiến lớn, mà thực sự là họ đang đứng trước một cuộc chiến không có khói súng. Hơn nữa, tình hình rất không lạc quan.

Khi cuộc họp kết thúc thì đã là buổi sáng ở New York. Phồn Tinh phân tích tỉ mỉ số liệu và tổng kết tình hình, giống như bài tập ở trường đại học, rồi đưa file mềm cho Thư Dập xem. Thư Dập giơ tay ra ôm lấy cô, hai người lặng lẽ ôm nhau một lát, lưu luyến sự ấm áp trên cơ thể đối phương.

Cô vùi đầu trong ngực anh. Giọng nói của anh trầm trầm như tiếng vọng: "Em yên tâm."

Thực ra cô không có gì không yên tâm cả, cô đã chọn anh chính là chọn cùng anh kề vai chiến đấu khi gặp phải bất cứ tình huống nào. Dù phải vượt núi cao, lội sông sâu, giết rồng ác, cô tình nguyện.

Cô sớm đã có sự lựa chọn của mình rồi.

Tình hình nghiêm trọng hơn dự đoán, khi đã để ý đến sự bất thường của cổ phiếu thì có hàng nghìn manh mối để điều tra. Bối cảnh của hai công ty tài chính thu mua cổ phiếu với số lượng lớn không đơn thuần chút nào, có thể đoán ra họ không cố ý đánh lén một lần mà định thu mua với ý thù địch.

Tình hình lợi nhuận của công ty Thư Dập rất tốt, có rất nhiều hạng mục độc quyền quốc tế, điều quan trọng là, công ty có địa vị cực kỳ quan trọng trong thị trường quốc tế, nếu công ty lớn nào muốn hoàn thiện dây chuyền sản xuất của mình, hoặc muốn chiếm địa vị có lợi trong ngành nghề này thì thu mua là biện pháp đơn giản nhất.

Thư Dập lại đang vướng vụ kiện cáo, muốn đối phó với vụ thu mua này cũng khó. Đầu tiên là anh không thể rời nước Mỹ, không thể trở về nước để huy động vốn, sau đó, nếu quả thực anh bị phán quyết có tội phải ngồi tù thì lập tức mất quyền điều hành công ty.

Phồn Tinh ép Thư Dập ngủ một lát, cô cũng uống một viên melatonin để ngủ, dù gì đây cũng là trận chiến lâu dài, có sức khỏe mới là quan trọng nhất, nhưng mới ngủ được khoảng hai tiếng thì lão Tống đã gọi điện tới thông báo một tin xấu. "Công ty phía Hàn Quốc vừa mở cuộc họp với đám phóng viên ở Seoul, tuyên bố nguyên nhân chủ yếu của sự cố di động là do con quay hồi chuyển."

Thư Dập buột miệng nói: "Là họ cố ý.."

Lão Tống nói: "Đúng, là bọn họ cố ý. Đám người này đã có chủ ý từ lâu rồi nhưng cứ giả vờ mở các cuộc họp trong phòng thí nghiệm ở Tô Châu với tôi, sau đó thì giấu chúng ta mở cuộc họp báo ở Seoul, thế này là cố ý để chúng ta gánh vác trách nhiệm, tôi không thể nuốt trôi được cục tức này! Cậu chờ mà xem, tôi sẽ dùng một vạn lần số liệu thực nghiệm để tát

thăng vào mặt họ! Chẳng phải là tổ chức họp báo sao? Chúng ta cũng sẽ tổ chức, hơn nữa còn liệt kê số liệu cho cánh phóng viên biết xem bọn họ giải thích thế nào!"

Lão Tống tức quá chửi mắng âm ỉ, nhưng Thư Dập lại rất bình tĩnh, chỉ nói: "Bọn họ đã dám mở cuộc họp báo, ít nhất sẽ không để lộ sơ hở cho chúng ta tìm ra chứng cứ, có khi sau này còn không phối hợp làm thí nghiệm với chúng ta nữa."

"Vậy tôi đi tìm Cao Bằng, đều là cào cào nằm trên dây, chuyện này hẳn không thể khoanh tay đứng nhìn được."

"Nhà Cao Bằng xảy ra chút chuyện nên cậu ta phải tập trung sức lực xử lý."

Lão Tống rất bất ngờ nhưng cũng không hỏi gì, anh ta cùng Thư Dập thảo luận thêm một chút rồi quyết tâm làm nhiều thí nghiệm, xem rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu thì mới có căn cứ để rửa sạch oan khuất.

Tình hình đang cực kỳ bất lợi. Cuộc họp báo được công bố khiến dư luận thế giới dậy sóng, các công ty trong ngành đều sợ hãi, công ty Hàn Quốc đã chính thức tuyên bố thu hồi các sản phẩm di động, giới truyền thông cũng đưa hàng loạt tin về vấn đề này. Bức ảnh chụp tổng giám đốc công ty Hàn Quốc cúi đầu xin lỗi đã xuất hiện trên trang nhất ở khắp các báo và các phương tiện truyền thông. Là bên chịu trách nhiệm chính, cổ phiếu của công ty Thư Dập lại một lần nữa trượt dốc, nhưng sàn giao dịch Nasdaq không có bảng giá sàn, thế nên lượng giao dịch thành công vẫn bất thường và cao bất ngờ.

Vì tình hình dư luận bất lợi như thế nên tòa án gọi Thư Dập đến thẩm vấn. Thư Dập có đoàn luật sư rất mạnh, bên công tố cũng bày ra thế trận mạnh mẽ. Hai bên bắt đầu nổ súng, miệng lưỡi tranh luận mấy tiếng đồng hồ, lúc tạm dừng phiên tòa, có rất nhiều phóng viên đứng đợi ngoài cổng.

Thư Dập và Phồn Tinh được các luật sư bảo vệ, lên xe rồi mà đèn xe phía sau còn chiếu rất sáng, lái xe phải lái rất nhanh mới cắt đuôi thành công.

Giữa tình trạng bốn bề nguy khốn như vậy, Thư Dập cũng không tỏ ra hoảng loạn, chỉ là Phồn Tinh nửa đêm thức giấc thì thấy anh đứng một mình ngoài ban công, như đang ngắm cảnh đêm.

Cô dậy lấy áo khoác, khe khẽ bước ra rồi khoác lên vai anh.

Anh không ngoảnh đầu lại, chỉ đưa tay nắm lấy tay cô. Cô vùi mặt vào lưng anh, cọ cọ. Anh mỉm cười quay người lại, vòng tay ôm cô.

Anh nói: "Có lúc anh cảm thấy mình quá may mắn."

Cô nói: "Tất cả mọi thứ đều có nhân quả, nếu may mắn chứng tỏ trước đó đã phải cố gắng rất nhiều."

"Nhưng có một số chuyện không phải cố gắng là đạt được." Anh dừng lại giây lát rồi nói tiếp: "Nếu như học hành, lập nghiệp, gây dựng sự nghiệp cần phải cố gắng nhiều mới được đền đáp thì việc gặp em, không phải cứ cố gắng là có thể có được. Đây chỉ là may mắn thôi."

Phồn Tinh kiễng chân, nhéo vành tai anh, nói: "Thế thì đúng là may mắn, phải cảm ơn hôm đó anh đã không ném bản sơ yếu lý lịch của em vào thùng rác."

Thư Dập ôm cô vào lòng, hai người cùng ngắm nhìn ánh đèn thành phố lấp lánh về đêm. Trên con đường phía xa, những dòng xe đang di chuyển uốn lượn như dòng nước.

Gió đêm thổi làm mái tóc cô bay bay. Thư Dập ôm cô chặt hơn, dùng áo choàng quấn cả người cô lại, hai người giống như hai hạt đậu, thân thiết gần gũi sát trong vỏ đậu, yên ổn mà thoải mái.

Giọng nói của anh rất gần: "Nếu anh không còn gì cả..."

"Anh không thể không còn gì, mà cho dù anh không gì cả thì anh vẫn còn có em." Thư Dập bật cười. Phồn Tinh nói tiếp: "Em biết công ty rất quan trọng với anh, nhưng anh cũng rất quan trọng với em, anh không được nghĩ rằng nếu mình không còn gì thì sẽ rời xa em, điều này là không thể, Thư Dập mà em biết không phải là người như vậy, cho dù thật sự không còn gì nữa, anh cũng sẽ bắt đầu lại, cố gắng làm đến khi có lại tất cả."

Thư Dập gí tay vào chóp mũi cô, yêu chiều nói: "Thế bây giờ em muốn gì?"

Phồn Tinh dứt khoát nói: "Về phòng, ngủ với em."

Thư Dập cười ha hả, bế ngang người cô, hôn vào gò má đã hơi lạnh của cô, nói: "Tuân lệnh!"

Mặc dù Phồn Tinh suy nghĩ rất tích cực và lạc quan nhưng trong lòng cũng thấp thỏm lo lắng, chỉ có điều cô biết Thư Dập đang gặp áp lực lớn, cô càng phải tỏ ra ung dung, không muốn anh nghĩ là cô quá để ý.

Phùng Việt Sơn và giám đốc Lý đã tạm thời về nước xử lý nghiệp vụ, Phồn Tinh và Thư Dập bàn bạc với nhau, trước mắt phải chiến đấu lâu dài với quan tòa Mỹ, cứ ở trong khách sạn cũng không phải là biện pháp nên họ thuê một căn hộ chung cư gần khách sạn.

Phồn Tinh làm việc rất nhanh gọn, xem phòng và đặt cọc cũng chỉ mất vài tiếng. Chung cư ở Mỹ có đặc điểm là chỉ cần xách hành lý tới là có thể ở được. Cô chỉ di chuyển một vài đồ gia dụng, mua thêm mấy thứ lặt vặt, mấy bình hoa tươi đặt trong phòng, sắp xếp giống như ở nhà. Thư Dập cũng không nhàn rỗi, ngoài việc kê đặt đồ đạc theo sự chỉ đạo của Phồn Tinh, anh còn thuê xe chở cô đi siêu thị mua đồ, hai người lúc này mới cảm thấy có chút không khí sống chung một nhà. Mặc dù phía quan tòa lúc nóng lúc lạnh, mặc dù cuộc chiến thu mua vẫn đang xảy ra, nhưng giữa chiến

trường hoa thơm vẫn nở, lẫn trong các kiểu hợp hành, thảo luận, lên tòa thì vẫn có sinh hoạt đời thường giản dị, như thế cũng đủ để trân trọng rồi.

Chuyến nhà được mấy hôm thì Thư Dập nhận được một cuộc gọi của người bạn cùng phòng ở Mỹ nhiều năm trước tên là Giang Từ. Bây giờ Giang Từ ở bang duyên hải phía tây nước Mỹ, hồi đó anh ta cũng đầu tư một số tiền cho Thư Dập làm vốn khởi nghiệp, cũng coi như là bạn hợp tác thời kỳ đầu, thế nên vẫn có một tỷ lệ cổ phiếu nhất định trong công ty, nhưng sau đó trong vài lần xoay vốn đã bán bớt cổ phiếu lấy tiền mặt, sau khi lên sàn thành công anh ta lại bán một ít nữa nên bây giờ chỉ là cổ đông nhỏ của công ty, cổ phần hiện có không nhiều.

Có lẽ vì xem được tin tức nên Giang Từ mới gọi điện cho Thư Dập. Thư Dập rất vui, vì anh không thể rời khỏi New York nên mời Giang Từ đến New York chơi, không ngờ Giang Từ đồng ý ngay.

Mối quan hệ giữa Thư Dập và Giang Từ kể cũng hơi kỳ lạ. Năm đó, vốn dĩ là ba người cùng khởi nghiệp, Giang Từ nhận được lời mời của công ty lớn thì muốn bán cổ phần để lấy tiền mặt rời đi, Thư Dập và lão Tống phải huy động rất nhiều tiền mới mua được phần lớn cổ phần dưới danh nghĩa của Giang Từ, vì không muốn công ty bị tan rã ngay trong thời kỳ đầu khởi nghiệp.

Nhưng dù thế nào, bạn cũ chịu đến thăm Thư Dập trong lúc khó khăn thế này là anh cũng rất vui rồi.

Giang Từ đến thăm bạn với tâm trạng áy náy, không ngờ Thư Dập đích thân lái xe đến sân bay đón anh ta. Về đến chung cư, Phần Tinh tươi cười bước ra mở cửa. Căn hộ họ thuê không lớn nhưng sáng sủa, từ cửa sổ sát sàn ở phòng khách có thể nhìn thấy bãi cỏ xanh mơn mơn ở công viên trung tâm phía xa xa.

Phồn Tinh làm bốn món mặn một món canh đãi khách, cũng chỉ là những món ăn thường ngày trong gia đình, vì Giang Từ là người Tây Bắc nên sau khi hỏi qua Thư Dập, cô đã làm món mì xào thịt cừu, hành tây. Giang Từ lấy vợ miền Nam, nhiều năm không được ăn món quê nhà nên rất cảm khái, đặc biệt cảm ơn sự đón tiếp chu đáo của Phồn Tinh và Thư Dập.

Thư Dập nói: "Hồi xưa khi bọn mình thuê phòng ở chung, cậu lúc nào cũng nói muốn ăn món thịt cừu xào hành tây, lúc đó bọn mình nghèo, phố Chinatown cũng toàn là món ăn Quảng Đông, cậu còn nói đợi khi nào có tiền sẽ mở một quán ăn Tây Bắc(*) ở phố Chinatown."

(*) Tây Bắc: ở Trung Quốc, bao gồm Thiểm Tây, Cam Túc, Thanh Hà, Ninh Ba, Tân Cương và một số vùng phía Tây của Nội Mông.

Nhắc đến ngày xưa, hai người không khỏi cảm khái. Phồn Tinh bưng hai bát trái cây ra rồi nói: "Hai anh nói chuyện nhé, em lái xe đến phố Chinatown mua ít gừng về làm món dưa muối."

Phồn Tinh cố ý để không gian riêng cho hai người nói chuyện, bạn cũ bao nhiêu năm không gặp, chắc chắn có rất nhiều điều muốn nói. Sau khi cô rời khỏi, Thư Dập lấy chai whisky rót cho Giang Từ một ly. Giang Từ nói: "Cậu lấy được một người vợ tốt đấy."

Thư Dập chỉ mỉm cười. Năm đó tách ra, thực ra anh cũng ngầm hiểu là do cô vợ mới của Giang Từ muốn chồng ổn định, làm ở công ty lớn, không muốn làm ăn chung với anh. Nhưng khi đó Giang Từ không kể nên anh cũng coi như không biết. Anh nói: "Mỗi người đều tìm được người thích hợp với mình, cái gọi là tốt ấy mà, chẳng qua chính là thích hợp."

Giang Từ gật đầu, nói: "Cô ấy đúng là thích hợp với cậu hơn Tiểu Đường."

Tiểu Đường chính là Đường Úc Điềm, nhiều năm rồi không ai gọi Đường Úc Điềm như vậy nữa nên Thư Dập có chút cảm khái.

Giang Từ nói: "Trước đây cậu luôn quyết tâm phấn đấu để sau đó cầu hôn với Tiểu Đường mà."

"Từng cầu hôn rồi."

Giang Từ ngạc nhiên hỏi lại: "Hả?"

"Cô ấy từ chối thẳng thừng, nói rằng tôi bị nổi bần khoản của bản thân lừa gạt thôi. Tôi không yêu cô ấy, tôi chỉ yêu cái mục tiêu mà tôi đặt ra thôi."

Giang Từ ngẩn người giây lát rồi bật cười ha hả. "Thật là... thật là... Không hổ danh là Tiểu Đường! Không hổ danh là Tiểu Đường!"

Giang Từ liên tiếp nói từ "không hổ danh" khiến Thư Dập bất giác cười to, vừa cười vừa nói: "Đó là chuyện xấu hổ nhất trong cuộc đời tôi, nhưng không có ai biết cả, cậu cũng đừng nói với ai, nếu không tôi sẽ hỏi tội cậu đấy!"

Giang Từ nâng ly. Hai người liền cùng ly. Nhập một ngụm whisky, Giang Từ lấy đĩa xiên cà chua trong bát ăn. Phồn Tinh thật chu đáo, sau bữa ăn còn có món trái cây đặc biệt, đó là cà chua thái miếng tẩm đường. Giang Từ rất thích hương vị giản dị, đậm chất quê nhà thế này. Aqn thêm miếng cà chua, uống thêm ngụm whisky, anh ta mới nói tiếp: "Tiểu Đường nói đúng, đúng là có những lúc, chúng ta bị lừa gạt bởi nổi bần khoản của bản thân."

Thư Dập thản nhiên nói: "May mà bây giờ tôi biết mình cần gì."

Giang Từ nói: "Điều này thật hiếm có!"

Hai người vui vẻ cạn ly. Dường như họ được quay trở lại rất nhiều năm về trước, đó là những ngày tháng phải vùi đầu làm việc khổ cực trong gara ô tô, hồi đó hai người nhiệt tình và đơn giản, lại có sự chân chất mộc

mạc của tuổi trẻ. Bây giờ nhìn lại mới thấy đó là những năm tháng thật đáng quý.

Giang Từ nói: "Rất vui khi gặp lại cậu, thật đấy!"

Anh ta không giỏi thể hiện tình cảm, câu này nói ra có chút ngô nghê, còn mượn hơi men nữa, nhưng Thư Dập cũng không nói gì, chỉ vỗ vai anh ta rồi rót thêm rượu.

Giang Từ lấy trong ví ra một tấm ảnh gia đình cho anh xem "Đây là con gái lớn, đây là con gái thứ hai, còn đây là đứa út mới hơn một tuổi."

Trong ảnh là cảnh gia đình rất hạnh phúc, một gia đình trung lưu điển hình ở Mỹ, không phải lo lắng cơm áo gạo tiền, mấy đứa trẻ đều cười rạng rỡ, vợ anh ta cũng tràn đầy hạnh phúc ôm đứa con út.

Thư Dập nói: "Được lắm, cậu đã sinh ba đứa rồi cơ đấy!"

"Cậu phải cố mà đuổi kịp đấy!" Giang Từ không khỏi đắc ý. "Có con là có một cuộc sống khác, giống như cuộc đời ta tự nhiên có trọng tâm, mà bọn trẻ chính là lực hút, khiến ta cảm thấy thiết thực."

"Khi nào việc kiện cáo kết thúc, tôi nhất định sẽ đến thăm vợ chồng cậu và lũ trẻ."

Giang Từ rất vui. "Thế thì hay quá! Tôi sẽ chuẩn bị hai chai rượu ngon!"

Giang Từ thích uống rượu mạnh nên Thư Dập mới cùng anh ta uống whisky, rồi hai người như trở về những ngày tháng trước kia, cùng nằm ngả ra xô pha tán gẫu đủ thứ chuyện, nói về những người bạn họ cùng quen trước đây, nói về những trải nghiệm của mỗi người, nói về những tin tức trong ngành kỹ thuật, nói về những chuyện vụn vặt trong ngành, thỉnh thoảng lại cười ha hả giống như hai nam sinh vô lo vô nghĩ ngày xưa...

Phồn Tinh mua lọ muối kim chi và gừng về, lúc mở cửa thì phát hiện hai người đàn ông đã uống say, trong phòng nồng nặc mùi rượu. Giang Từ ngủ ngáy khò khò trên xô pha, còn Thư Dập cũng nằm ở một góc ghế khác ngủ ngon lành. Chai whisky đã cạn, hai người còn tự trộn một bát sa lát nhắm với rượu, ăn sạch sẽ.

Phồn Tinh cảm thấy rất buồn cười, nghĩ đủ mọi cách mới làm Thư Dập tỉnh dậy vài phút, rồi mất bao công sức mới dìu được anh vào giường ngủ, còn Giang Từ thì cô không tiện gọi dậy nên chỉ lấy chăn đắp cho anh ta.

Cô dọn dẹp bãi chiến trường, cẩn thận làm một âu dĩa muối, sau đó mới vào phòng ngủ, thấy Thư Dập ngủ say không biết trời đất gì, cô lấy khăn ẩm lau mặt, lau tay cho anh. May mà anh uống rượu say không gây chuyện, chỉ ngủ ngoan như một đứa trẻ, cô sợ anh khó chịu, buồn nôn nên rót một cốc nước lọc to đặt ngay trên tủ đầu giường để anh tỉnh dậy thì uống.

Kết quả là Thư Dập ngủ rất ngon, không tỉnh dậy lần nào, đến khi cô tắm rửa rồi lên giường nằm mà anh vẫn ngủ say. Cô cảm thấy cả phòng nồng nặc hơi rượu anh thở ra, may mà hệ thống thông gió ở chung cư tốt nên cô mới không bị anh làm cho say nốt.

Nửa đêm Thư Dập tỉnh dậy một lần, uống nước ừng ực, nhưng hình như anh vẫn còn say, dang tay ôm cô vào lòng, lẩm bẩm: "Phồn Tinh, anh rất thích em."

Phồn Tinh buồn cười, biết là anh say nhưng vẫn hỏi đùa: "Vậy anh nói cho em biết, mật khẩu thẻ ngân hàng của anh là gì?"

Thư Dập mơ màng nói: "Căn bậc hai số cuối cùng của mỗi tấm thẻ nhân với số pi, tính ra kết quả thì chọn sáu chữ số phía trước, lúc rút tiền tính toán một chút là được."

Phồn Tinh cạn lời, hình như mấy chàng kỹ sư đều bị bệnh thần kinh cả!

Cô tiếp tục moi tén: "Này, vậy trước đây anh có thích ai khác không?"

Chàng kỹ sư không nói gì, Phồn Tinh nghiêng đầu thì phát hiện chàng ta đã lại ngủ rồi. Ngủ trông như thật ấy nhỉ, Phồn Tinh thầm nghĩ.

Sáng hôm sau, hai người đàn ông mới tỉnh dậy, ngủ đến nổi mặt mũi bơ phờ, dù sao cũng không còn là thanh niên hai mươi tuổi uống nhiều rượu nặng vẫn không hề hấn gì nữa rồi. Vốn dĩ sau khi say rượu tỉnh lại sẽ rất khó chịu, nhưng vì Phồn Tinh đã nấu một nồi cháo, tối qua trước khi đi ngủ còn làm một âu dưa muối xối nữa, anh đào, củ cải tươi chua khai vị, cải xoăn trắng giòn, ngon nhất là gừng, gừng non cay lại hơi chua, vì có dưa muối xối nên hai người đàn ông ăn hai bát cháo to, cảm giác rất ấm bụng, tinh thần sáng khoái.

Đang ăn thì Giang Từ nhận được cuộc gọi facetime của con gái lớn, thì ra cô bé vừa thức dậy chuẩn bị đi học, hai cô con gái nói chuyện ríu rít, đứa út cũng i i a a nói chen vào, trái tim Giang Từ muốn tan chảy. Con gái anh ta hỏi bằng giọng cảnh giác: "Daddy có uống rượu không đấy?"

"Không đâu, tuyệt đối không!" Giang Từ chỉ tay lên trời thề thốt. "Con thấy đấy, bố đến chơi nhà bạn thân, tuyệt đối không uống rượu mà." Rồi anh ta thấp giọng nói: "Vợ của chú ấy còn lợi hại hơn cả mẹ các con, một chút rượu cũng không cho bố uống."

"Thế thì được." Công chúa nhỏ bị gạt nhưng vẫn nói bằng giọng cảnh cáo. "Bố về nhà con sẽ kiểm tra đấy nhé!"

"Được, được, khiêm tốn chấp nhận kiểm tra!"

Không ngờ sau bao nhiêu năm không gặp, Giang Từ lại trở thành nô lệ của con gái như vậy, dám giở mười tám chiêu thức ra gạt con, còn làm liên

lộ đến cả Phồn Tinh. Thư Dập cũng cảm thấy buồn cười. Ăn sáng xong thì Thư Dập lái xe đưa Giang Từ ra sân bay. Anh ta nhận được điện thoại của con gái thì nhớ nhà nên muốn về ngay hôm nay.

Vì Giang Từ khen Phồn Tinh muối dưa ngon nên cô đã đóng một hộp cho anh ta mang về, có thể làm bánh kim chi cho bọn trẻ ăn. Ngoài ra cô còn mua cho bọn trẻ con một hộp bánh donut, loại thịnh hành ở New York bấy giờ, để mua được bánh, cô phải xếp hàng rất lâu, cô cũng chuẩn bị quà cho vợ Giang Từ, đó là nước hoa và khăn lụa của một hãng nổi tiếng.

Giang Từ cảm thấy rất ngại, nói: "Đã được ăn rồi còn được quà mang về."

Thư Dập nói: "Sao cậu phải khách sáo thế chứ, đợi tôi xong việc bên này, tôi sẽ cùng Phồn Tinh đến làm phiền cả nhà cậu."

Giang Từ không nói gì nữa. Vì đến sân bay khá sớm nên Thư Dập lái xe ra bãi gửi, hai người lại ngồi trong xe nói chuyện một lúc.

Giang Từ nói: "Lần này đến thăm cậu, tôi thật sự rất vui."

Thư Dập nói: "Tôi cũng vậy."

Mặc dù hai người không phải kiểu thích bá vai bá cổ, nhưng lúc này cũng giơ tay ra ôm đối phương, như ôm lấy khoảng thời gian tốt đẹp mà xa xôi. Giang Từ vỗ nhẹ vào lưng Thư Dập, Thư Dập cũng khẽ vỗ lại vào lưng bạn rồi mới buông ra, nhìn nhau cười.

Giang Từ nói: "Thực ra phải cảm ơn cậu, cậu đã cho tôi thấy một khả năng khác, để tôi thấy rằng nếu trước đây mình không rút khỏi nhóm thì có lẽ cũng sẽ giống cậu ngày hôm nay, có được một vị trí riêng trong ngành."

Thư Dập cũng chân thành nói: "Cậu cũng cho tôi thấy được một khả năng khác."

Nếu năm đó anh định cư ở Mỹ, có thể sẽ giống như Giang Từ, lấy vợ sinh con và sống cuộc đời bình yên, hạnh phúc.

Giang Từ hạ quyết tâm, nói: "Có chuyện này tôi nhất định phải nói với cậu. Một người bạn của bạn tôi qua giới thiệu đã tìm đến tôi, muốn thu mua cổ phần còn lại của tôi trong công ty cậu. Vì được bạn giới thiệu nên giá cả rất hấp dẫn, mà tôi thì đang muốn chuyển nhà để cho con đến học ở một trường tốt hơn..." Anh ta bật cười, nói: "Thư Dập, cậu yên tâm, lần này tôi sẽ đứng về phía cậu."

Thư Dập rất cảm động, nhất thời không biết nói gì.

Giang Từ tự cười nhạo mình, nói: "Đương nhiên, chủ yếu là do tôi tin tưởng cậu hơn, tôi nghĩ cậu sẽ khiến công ty trở nên lớn mạnh hơn và cổ phần này của tôi ngày càng có giá trị."

Thư Dập nói: "Cho dù thế nào, là bạn bè, tôi tôn trọng bất cứ lựa chọn nào của cậu."

Giang Từ nhớ đến buổi tối hôm anh ta quyết định rút khỏi công ty, Thư Dập, Tống Quyết Minh và anh ta cùng ngồi ăn lẩu, lúc đó Thư Dập cũng nói, là bạn bè nên tôn trọng bất cứ quyết định nào của anh ta.

Thời gian thấm thoát đã trôi qua bảy, tám năm rồi.

Hai người hiểu ý nhau bật cười, giống như trở về những ngày tháng sống chân thành, không tính toán trước kia.

Giang Từ nói: "Cậu phải cẩn thận đấy, lần này thế lực của đối phương rất mạnh, hình như không có thiện chí gì đâu, chút cổ phần trong tay tôi mà họ ra giá gấp ba lần thị trường đấy."

Anh ta nói với Thư Dập, đối phương đã thông qua một quỹ tài chính để liên lạc với anh ta, có khi không dừng lại ở việc chỉ tiếp xúc với một cổ

đông nhỏ như anh ta đâu. Mà người bạn giới thiệu đó cũng là một người quen làm trong nghề, không phải kiểu mối lái chuyên nghiệp.

Giang Từ rất lo lắng cho Thư Dập. Ngược lại, Thư Dập còn khuyên anh ta vài câu. Đến khi anh ta bước vào bên trong sảnh, Thư Dập mới gọi điện cho lão Tống: "Anh đi xem Cao Bằng thế nào."

Lão Tống chẳng hiểu gì, vì đang chênh lệch múi giờ nên Bắc Kinh bây giờ đang là nửa đêm, anh ta đang ngủ mơ màng nên tiện miệng hỏi lại: "Cao Bằng làm sao thế?"

Thư Dập kể cho lão Tống nghe toàn bộ câu chuyện mà Giang Từ nói, sau đó còn nhấn mạnh vào thông tin trọng điểm, thì ra người giới thiệu người ở quỹ đầu tư cho Giang Từ chính là một người quen trong ngành, Thư Dập cũng biết, người này có mối quan hệ đặc biệt thân thiết với Cao Bằng, năm đó được Cao Bằng đề bạt lên làm phó tổng giám đốc của Trường Hà, chuyên quản lý nghiệp vụ điện tử, thế nên Thư Dập đã gặp vài lần.

Thư Dập nghĩ Cao Bằng không thể nào không biết việc này, nhất định là xảy ra chuyện ở chỗ hăn rồi.

Lão Tống dù là người thẳng thắn, thành thực nhưng cũng hiểu mối quan hệ lợi hại trong đó, sáng hôm sau lập tức đến Công ty điện tử Trường Hà tìm Cao Bằng, nhưng Cao Bằng lại đi công tác ở Kazakhstan rồi.

Cao Bằng là người thông minh, nghe lão Tống nói chuyện qua điện thoại, không nói nửa lời liền lập tức mua vé máy bay về Bắc Kinh, giận dùm dùm về trụ sở chính của tập đoàn gặp tất cả mọi người.

Lúc này "cái đuôi cáo" của bố hăn không che giấu nổi nữa. Ông đâu có bị viêm tuyến tụy mà rõ ràng là đang họp bàn việc thu mua với hội đồng quản trị. Hai bố con họ cãi nhau một trận, Cao Bằng còn ném điện thoại,

đập bàn gào lên với bố: "Con cứ nghĩ bố bị bệnh nên quay về giúp bố làm việc, không ngờ bố lại đâm một nhát dao sau lưng con!"

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều nhìn Cao Viễn Sơn. Ông nói: "Sao bố có thể đâm con một nhát dao được? Thu mua là hành động rất bình thường của công ty. Dây chuyền sản xuất của con suốt ngày bị Thư Dập chèn ép, bây giờ trở thành điểm yếu của tập đoàn, có thể bỏ tiền ra để giải quyết vấn đề thì tại sao lại không mua công ty của nó! Thư Dập là gì của con mà con lại bảo vệ nó thế?"

"Thư Dập là bạn tốt nhất của con, giống như anh em vậy, anh em đấy, bố biết không hả? Bố làm như vậy khác nào biến con thành đứa bất nghĩa!"

Cao Viễn Sơn tức quá bật cười. "Con với nó thành anh em rồi à, sao bố không biết mình còn sinh được một đứa con trai tài giỏi như vậy nhỉ? Nếu nó thật sự là con trai của bố thì tốt biết mấy, có nó, bố sẽ gói ghém hành lý tiễn con ra khỏi nhà, thích đi đâu thì đi cho nhẹ lòng!"

Tất cả mọi người trong hội đồng quản trị muốn bật cười mà không dám, vì Cao Viễn Sơn rất lạnh lùng, uy nghiêm.

Cao Viễn Sơn nói: "Con còn tiêu tiền của bố để bảo lãnh cho nó nữa, nếu con có thể kiên trì như thế thì sao không ngồi tù cùng nó luôn đi, tiêu tiền của bố làm gì? Còn anh em à, chẳng phải nó vì lợi ích của đồng tiền, lợi dụng con sao!"

Cao Bằng rất sắc sảo, mau miệng, khi cãi nhau với bố không bao giờ chịu thua, hôm nay vì nổi cơn tam bành nên mới bị bố nắm thóp.

Cao Bằng tức quá cũng nói năng lộn xộn: "Bố chỉ biết có tiền thôi! Bố chỉ biết thu mua thôi! Bố có thể mua mẹ con về không? Bố có biết tại sao mẹ lại ly hôn bố không? Vì loại người như bố, trong mắt chỉ có tiền, không có bất cứ thứ gì khác nữa!"

Cao Viễn Sơn tức đến nổi mắt tối sầm lại, giơ tay tát "bốp" một cái vào mặt con. Giáng xong cái tát, Cao Viễn Sơn sững người, còn Cao Bằng thì lại vờn cổ ra. "Bố đánh đi, nếu có bản lĩnh thì hôm nay bố cứ đánh chết con ngay tại đây cũng được!"

Cao Viễn Sơn tức sôi máu, nghiêng răng ngoảnh lại tìm đồ. "Tao không đánh mà được hả cái thằng súc sinh kia!"

Mọi người thấy cha con họ cãi nhau to, vội vàng bước đến khuyên ngăn, khó khăn lắm mới đẩy được Cao Bằng ra ngoài rồi nhanh chân nhanh tay đẩy hẳn vào phòng phó tổng để hẳn bình tình lại.

Cao Bằng bị nhốt trong văn phòng, chẳng thèm bật đèn, bên ngoài hành lang vẫn đang ồn ào ầm ĩ, có lẽ là mọi người đang khuyên nhủ Cao Viễn Sơn không nên đập cửa đánh con trai nữa. Cao Bằng đứng tựa vào bàn làm việc chờ đợi, thấy mặt hơi ngứa, đưa tay lên thì mới phát hiện mình đang chảy nước mắt.

Lần đầu tiên trong cuộc đời hẳn cãi nhau một trận to như vậy với ông già, mà lại là vì Thư Dập. Hẳn cảm thấy thật vô lý, đáng lẽ phải vì một cô gái mới đúng.

Hẳn nhất định phải lấy người hẳn yêu cho dù lão già chê bai không đồng ý, nếu lão già không nhượng bộ, hẳn sẽ cùng tình yêu đích thực của mình cao chạy xa bay, cùng xây dựng tổ ấm hạnh phúc, đến khi sinh con đẻ cái cũng không thềm dẫn về, để lão già chết thềm mới phải. Kết quả là bây giờ hẳn gây chuyện với lão già vì Thư Dập.

Cao Bằng thấy có gì đó sai sai.

Hẳn mất một giây để nghiêm túc định hướng lại vấn đề và xác nhận là mình vẫn thích nữ giới hơn. Chỉ có điều chuyện của Thư Dập, lão già giấu hẳn quá kỹ, làm như thế thì bảo hẳn còn mặt mũi nào nhìn bạn bè nữa, thật mất mặt!

Lão già thực sự đã động tay với anh ta rồi, và rõ ràng không có ý nhượng bộ.

Cao Bằng dần bình tĩnh lại, nên liên lạc với Thư Dập trước để anh ta có sự phòng bị. Hắn đưa tay sờ túi quần mới nhớ ra là vừa nãy đã ném vỡ di động trong phòng họp rồi, may mà trong phòng làm việc còn có máy để bàn, hắn cầm lên định bấm số thì phát hiện mình không nhớ số của Thư Dập, vì bình thường cứ bấm trực tiếp từ di động của hắn.

Cao Bằng lại càng bình tĩnh hơn, rất tốt, chứng tỏ tình yêu đích thực của hắn không phải là Thư Dập, nếu không hắn thật sự nghi ngờ về xu hướng giới tính của mình.

Hắn ấn số lẻ đến tổng đài, bảo tổng đài kết nối đến phòng làm việc của hắn, rồi bảo trợ lý của hắn lật tìm trong danh bạ cũng được.

Cô gái trực tổng đài là người rất thông minh, nhận ra giọng của hắn liền nói: "Tiểu Cao tổng, trợ lý Tôn đang họp ở tầng hai mươi ba, có cần em gọi đến đó để tìm anh ấy không ạ?"

Cao Bằng thấy cô gái trực tổng đài rất có tiền đồ, cũng có nhân lực giống Phồn Tinh. Hắn quyết định lát nữa sẽ đi gặp cô em đó xem người ngợm thế nào, rồi lập tức dẫn đến trước mặt lão già tuyên bố muốn kết hôn với cô em đó để lão già tức chết đi.

Có một quyết định điên rồ như thế, hắn cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.

Sau khi đã loại bỏ hết mọi khó khăn, chướng ngại mới liên lạc được với Thư Dập, câu đầu tiên hắn nói với Thư Dập lại là: "Tôi định sẽ kết hôn với cô em trực tổng đài của công ty tôi."

Thư Dập ngỡ người không hiểu, hỏi lại: "Tại sao?"

"Làm cho lão già tức mà chết!" Rồi hắn nói nhẹ như gió thoảng. "Ai bảo lão nhất định đòi thu mua công ty của anh."

Thư Dập không còn lời nào để nói, không hiểu logic bên trong là gì nữa, nhưng cũng lờ mờ đoán được chuyện này là thế nào. Anh nói: "Vậy có phải bây giờ tôi nên trả tiền cậu ngay lập tức?"

"Tiền của lão già nhà tôi." Cao Bằng có chút ủ rũ. "Không biết lão có thu hồi lại tiền bảo lãnh không, nếu mà như vậy thì có phải anh lại phải vào tù?"

Thư Dập bình thản nói: "Tôi cũng không biết, lát nữa hỏi luật sư xem sao."

Cao Bằng nói: "Hôm nay ông ấy đã đánh tôi, có thể thấy ông già nhà tôi quyết tâm đấy, anh đừng xem thường. Bố tôi còn keo kiệt hơn tôi, không bao giờ đánh trận mà không nắm phần thắng, bên dưới còn nuôi một đám người rất có năng lực, ông ấy muốn thu mua công ty anh thì nhất định sẽ làm bằng được."

Thư Dập nói: "Tôi biết rồi, cậu yên tâm." Anh ngừng một lát rồi khuyên nhủ hắn. "Cậu cũng đừng làm căng quá với bố cậu, dù sao cũng là bố con, vì một người ngoài như tôi, không đáng đâu."

Cao Bằng thở dài, nói: "Tôi cũng không ngờ ông ấy lại đánh tôi thật."

"Đánh nhẹ thì cố mà chịu, đánh mạnh thì bỏ chạy là xong." Thư Dập chẳng mấy khi nói mấy lời khuyên nhủ thế này. "Linh động một chút, đừng có cứng đầu quá làm bố cậu giận."

Cao Bằng còn có chuyện âm ức khác nhưng không tiện nói, chỉ hậm hực bảo: "Thế ông ấy có coi tôi là con trai ruột nữa không chứ? Lừa tôi là bị ốm, làm tôi sợ hết hồn vội vàng bay về, rồi còn vội vàng thay ông ấy đi công tác, lần này tôi..." Hắn đột nhiên dừng lại, thở dài.

Ngàn lời muốn nói, nhưng nói được với ai đây?

May mà hắn không muốn nói với Thư Dập, một lần nữa chứng tỏ Thư Dập không phải là tình yêu đích thực của hắn. Hắn cảm thấy hòn đá to đè trên ngực mình nhẹ hơn một chút.

Thư Dập ngắt điện thoại xong thì tâm trạng lại rất nặng nề.

Ở New York bây giờ đang là hơn ba giờ sáng, di động của anh vốn đang sạc pin ngoài phòng khách, anh bị đánh thức bởi cuộc gọi đến ở đồng hồ đeo tay có chức năng điện thoại, liền nhẹ nhàng bước ra ngoài nghe điện, lúc về phòng thấy Phồn Tinh đang ngủ say, dường như không bị tiếng động làm tỉnh giấc. Anh chậm rãi, nhẹ nhàng kéo chăn ở góc giường lên đắp, sợ làm cô tỉnh ngủ.

Dạo gần đây cô rất vất vả, luôn thức cùng anh khi anh phải họp bất kể giờ giấc, lại nghĩ mọi cách để làm món ăn cải thiện cho anh, anh thấy xót xa vì mặt cô đã gầy đi, cằm cũng nhọn hơn rồi.

Anh giơ tay ôm cô vào lòng. Cô vốn đang nằm nghiêng người về phía anh ngủ, giờ càng cuộn người lại giống như con thỏ vùi đầu vào cánh tay anh. Anh đưa tay vuốt tóc cô, tóc cô rất dài, trước đây anh không có cảm giác này, nhưng sau đó phát hiện tóc cô trùm cả gối, mỗi lần ngủ anh đều rất cẩn thận, chỉ sợ nằm đè lên tóc của cô.

Anh hài lòng thỏa mãn ôm cô, thầm nghĩ cho dù là vì người mình yêu, anh cũng phải bình tĩnh, bước chắc từng bước để đối phó với cục diện khó khăn trước mắt.

Tình hình diễn biến nhanh chóng và tồi tệ hơn tưởng tượng, tin tức bắt đầu dậy sóng ở trong nước, có thể sách lược của Cao Viễn Sơn là đánh từ trong ra ngoài. Vì Thư Dập từng lên trang nhất của các báo nên công chúng cũng có ấn tượng về anh. Dưới sự xào xáo của các phương tiện truyền thông, anh nhanh chóng trở thành tâm điểm. Chỉ có điều, môi trường truyền

thông trong nước tốt xấu lẫn lộn, các thông tin trên báo lá cải với các tin tức ly kỳ thì nhau xuất hiện, ngay cả tiêu đề như "Chàng trai tỷ phú tài năng đẹp trai giết người và bị bắt ở Mỹ" cũng có, thậm chí còn có tin Thư Dập mưu sát CEO của một công ty đối thủ ở Mỹ. Đúng là toàn tin tức giật gân, gây chú ý.

Trong tình trạng sôi sục đó, mấy mẩu tin tức tài chính lại chẳng có ai chú ý đến, kể cả chuyện tập đoàn Trường Hà dùng toàn bộ công ty con ở Mỹ để tiến hành thu mua... Người bình thường làm sao hiểu được những chuyện này, ngược lại, họ còn cố tình hòa vào để những tin đồn đó lan tràn khắp nơi. Cuối cùng thì những tin tức đó trở nên sóng động như thật, nào là Thư Dập còn trẻ tuổi đã trở thành CEO là do ăn cắp bản sáng chế độc quyền, nào là vì không cạnh tranh được với đối thủ nên đã thiết kế ra thiết bị ngầm hãm hại lãnh đạo cấp cao của công ty họ, tin tức càng ly kỳ thì người ta càng tin, vì quá nhiều người cho rằng làm giàu thì thường thất đức, làm gì có chuyện còn trẻ thế mà đã giàu không ai sánh bằng, chắc chắn là vì không từ thủ đoạn mới có tiền, và không biết đã gây ra bao nhiêu chuyện hèn hạ, xấu xa rồi.

Một số người thì có sẵn tâm lý tự ti, nghe thấy mấy chữ "hàng nội địa" đã cảm thấy thấp kém rồi, vừa nghe công ty Hàn Quốc xác nhận nguyên nhân sự cố là do con quay hồi chuyển liền lớn tiếng mắng hàng nội địa, chỉ biết sao chép máy móc.

Phồn Tinh đương nhiên cũng chú ý đến những tin tức rối rắm, thất thiệt đó, nhưng cô đã lọc bỏ đi, vì Thư Dập đã đủ bận, đủ mệt lắm rồi, anh không cần thiết phải biết thêm những thứ này nữa. Cho dù khói lửa nổi lên bốn phía thì cô cũng cố gắng để mọi thứ xung quanh Thư Dập luôn yên tĩnh, trong lành và an toàn.

Trong tình hình này, sự sắp đặt của tập đoàn Trường Hà dần lộ rõ. Đầu tiên, Trường Hà ngầm thừa nhận hợp tác với công ty Hàn Quốc, công ty Hàn Quốc sau khi đổ hết nguyên nhân kỹ thuật vào con quay hồi chuyển thì

từng bước ép giá cổ phiếu. Thứ hai, vừa hay Kevin Anderson ở Mỹ lái chiếc xe Segway gặp sự cố, Thư Dập bị vướng vụ kiện cáo hầu tòa, điều này đối với tập đoàn Trường Hà đúng là sự cộng gộp của thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Tạo ra dư luận trong nước là bước đầu tiên, mục đích là để mê hoặc các cổ đông nhỏ và vừa, thuyết phục họ không tin nhiệm Thư Dập nữa, bán cổ phần cho Trường Hà.

Sau đó, họ sẽ tìm cách đi bằng con đường tư pháp để việc tố tụng của Thư Dập kéo dài, mặc dù họ không thể làm ảnh hưởng đến sự công bằng, chính trực của luật pháp Mỹ, nhưng chỉ cần Thư Dập có chút tội thì sẽ mãi mãi đeo cái danh xấu, mất quyền điều hành công ty. Điều bọn họ đánh cược là xác suất, thậm chí, chỉ cần Thư Dập được thả sau khi bọn họ đã mua được lượng lớn cổ phiếu, nắm quyền khống chế cổ đông thì cũng giành được thắng lợi. Đây là thế trận liên hoàn, từng bước ép sát, mỗi mắt xích đều rất chặt chẽ. Phồn Tinh biết tình thế cấp bách, căng thẳng đến nỗi khóe miệng bị nhiệt sưng đỏ. Cô không muốn Thư Dập lo lắng, việc thu mua đã đến giai đoạn công khai, công ty phải thông báo với toàn thể cổ đông theo chương trình, họp đại hội cổ đông để thảo luận việc thu mua và thu tóm ngược, chỉ có điều Thư Dập đang ở Mỹ, đại hội cổ đông đành phải sắp xếp tổ chức ở Mỹ, trăm công nghìn việc, và đều là những việc vụn vặt mệt người.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 5+3: Ánh Sáng Nhỏ Bé 3

Type: Dung

Phồn Tinh tự lái xe đến phố Chinatown mua hai thang thuốc Đông y, lúc về cũng không ăn uống gì, sắc ngay cho Thư Dập uống để bồi bổ sức khỏe.

Đoàn luật sư phân công tìm tòi các tình tiết mới, hằng ngày Phồn Tinh họp thảo luận với họ, còn Thư Dập thì bận rộn họp với các cổ đông.

Phiên tòa mở lần thứ hai, cục diện xoay chuyển sang tình thế bất lợi, vì công ty Hàn Quốc tìm được rất nhiều chứng cứ chứng minh sự cố lần này chính xác là vì con quay hồi chuyển. Thư Dập lại phạm thêm một tội khác là lừa đảo doanh nghiệp, biết rõ kỹ thuật có vấn đề mà vẫn bán cho nhà sản xuất. Bên công tố viên bắt đầu thảo luận với các luật sư, nói rằng nếu Thư Dập chủ động nhận tội thì họ sẽ xem xét giảm nhẹ tội, có thể phán quyết giam đi vài năm. Hành động này của bên công tố viên là hợp với pháp luật Mỹ.

Tuy nhiên khi luật sư vừa nêu ý kiến này với Thư Dập, anh đã quả quyết từ chối, “Tuyệt đối không.”

Luật sư khó xử không biết làm thế nào, họ cho rằng điều kiện tòa án đưa ra như thế là rất ưu đãi, liền chuyển sang thuyết phục Phồn Tinh, để cô đi thuyết phục Thư Dập.

Phồn Tinh nghe phân tích lợi hại của luật sư, điều kiện mà tòa án đưa ra cực kỳ hấp dẫn, họ có thể bỏ qua tội danh vô ý giết người, chỉ còn tội lừa gạt doanh nghiệp thì sẽ bị xử rất nhẹ, và có thể giảm tội. Nhưng cô cũng nói một câu y hệt: “Tuyệt đối không.”

Luật sư không hiểu, cũng rất bực mình. “Why?”.

“Nỗi oan không được rửa sạch. Người Trung Quốc rất coi trọng sự “trong sạch”.” Cô chậm rãi nói từng từ với luật sư. “Thiên chùy vạn tạc xuất thâm sơn, liệt hỏa phần thiêu nhược đẳng nhàn. Phấn thân toát cốt hồn bất phạ, yếu lưu thanh bạch tại nhân gian .” Cô giải thích một lượt bài thơ trên bằng tiếng Anh, sau đó nói: “Chồng tôi không phạm tội, thế nên anh ấy sẽ không bao giờ nhận tội. Tôi hiểu anh ấy, đây là nguyên tắc, cũng là giới hạn thấp nhất.”

Luật sư bất lực nhún vai, nói: “Nếu đối thủ tiếp tục có thêm chứng cứ thì cực kỳ bất lợi cho chúng ta. Chúng ta không thể đàm phán với bên công tố viên được.”

Phồn Tinh nói: “Không có đàm phán, chỉ có thắng kiện.”

Luật sư là người thông minh, anh ta nhìn người phụ nữ phương Đông cứng cỏi trước mặt, dù dáng vóc nhỏ bé hơn so với người da trắng, giọng nói kiên định và dịu dàng, nhưng trông cô giống như một chiến sĩ vậy. Anh ta đã từng chứng kiến dáng vẻ lúc cô chiến đấu, thế nên dừng việc thuyết phục. “Được, không có đàm phán, chỉ có thắng kiện.”

Nói thì nói như vậy nhưng trong lòng Phồn Tinh vô cùng lo lắng, cô hiểu Thư Dập, thế nên cô cũng biết anh bị giày vò rất nhiều.

Lúc buồn bã nhất, Thư Dập lái xe đưa cô ra biển. Cô ngồi trên bãi cát, còn anh thì bơi ra thật xa để trút hết mọi phiền muộn, uất ức trong lòng. Có một khoảnh khắc, Phồn Tinh còn sợ anh không bơi trở lại nữa. Cô đứng trên mỏm đá lo lắng nhìn ra xa, Thư Dập bơi ngày càng xa, dần dần biến

thành một chấm đen nhỏ, gần như không nhìn thấy. Cô thực sự rất sợ, tay run run nhưng vẫn tự nhủ, anh ấy sẽ quay trở lại, anh ấy sẽ quay trở lại, anh ấy tuyệt đối sẽ không bỏ rơi mình.

Mình phải tin anh ấy. Câu nói giống như một lời cầu nguyện, cô nói đi nói lại, cảm giác an toàn thực ra được xây dựng từ nội tâm, chỉ cần bạn tin thì sẽ có cảm giác an toàn.

Cuối cùng Thư Dập cũng bắt đầu bơi trở lại, giữa sóng biển anh vẫn chỉ là một chấm đen nhỏ, nhìn bằng mắt thường thì không phát hiện ra anh đang bơi đến gần, nhưng dần dần, anh bơi ngày càng gần hơn, cuối cùng đến gần bờ biển, nước quá nông nên anh đứng dậy đi vào bờ.

Phồn Tinh mang khăn tắm đến quần cho anh, nước biển làm ướt giày của cô, cô cũng quên không cởi ra. Thư Dập biết cô lo lắng nên anh bế cô lên, cứ thế bế lên đường quốc lộ rồi bế vào xe ô tô.

Bãi biển vắng vẻ không có ai khác, hai người ngồi trong xe bật điều hòa, uống cà phê nóng trong bình giữ nhiệt. Nước biển mùa xuân vẫn rất lạnh, Thư Dập đã lau khô người và thay quần áo, cà phê khiến người anh ấm lại. Anh nói: “Lần sau anh sẽ không thể nữa, sẽ không làm em lo lắng nữa, lần sau anh sẽ bơi ở bể bơi công cộng.”

Phồn Tinh lắc đầu, giơ tay ôm lấy anh, không nói gì cả, cô không muốn anh vì cô mà thay đổi, nếu anh cảm thấy cách này có thể giải tỏa tâm trạng thì cô có thể chấp nhận tất cả.

Hai người cắm trại trên bãi cát, giữa đêm chiếc lều bị gió thổi phàn phật, họ đang ngủ thì bị tỉnh giấc, sau đó liền dậy ngắm sao.

Không khí ban đêm rất mát, gần biển không có nhà dân, không có ánh đèn, cách xa thành phố, hoang vắng và yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng biển ì oạp. Những vì sao ở mãi trên cao, giống như vô số chiếc đỉnh bạc sáng lấp lánh, nổi bật giữa bốn bề mênh mông.

Phồn Tinh quẩn chặn thi hát với Thư Dập. Đây là hoạt động của nam nữ sống ở ký túc đại học, những bài đã hát một lần thì không được hát lại, những bài mà đối phương đã hát cũng không được hát lại, họ thi xem ai hát được nhiều bài hơn.

Hai người vốn định hát chơi thôi, anh hát bài này, em hát bài kia, người nào thua sẽ bị cốc vào trán, sau đó thì họ hát ngày càng to, cuối cùng gần như là gào, hai người cùng gào bài Hào hán ca : “Những dòng sông lớn đều chảy về hướng đông; Sao trên trời đều ngưỡng về Bắc Đẩu; Nói là đi thì chúng ta sẽ đi; Anh có tôi có chúng ta đều có; Gặp chuyện bất bình hô một tiếng; Gặp lúc ra tay phải ra tay...”

Giọng hai người vang thật xa giữa đêm khuya, to đến nỗi muốn nhấn chìm cả tiếng sóng biển. Phồn Tinh gần như đang gào lên, tiếng cười vang khắp bờ cát, dường như mọi mệt mỏi đã tiêu tan.

Thư Dập ra cốp xe lấy bếp ga mi ni nấu mì cho cô ăn. Nấu xong không có bát, hai người chụm đầu vào chiếc nồi nhỏ cùng ăn mì. Mặc dù là loại mì rất bình thường nhưng ăn ban đêm thế này lại thấy ngon vô cùng.

Phồn Tinh thầm nghĩ, nếu thật sự không còn gì cả thì chỉ cần cô và anh được ở bên nhau, dù phải ăn mì gói cũng vẫn thấy thơm ngon. Cái gọi là “một túp lều tranh, hai trái tim vàng” chắc là thế này đây.

Vậy thì còn sợ gì nữa chứ?

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, cô đã thấy Thư Dập đi dạo trên bãi biển, nghe tiếng cô bước lại gần, anh ngoảnh đầu nhìn cô cười, thông thả, điềm tĩnh. Cô đứng bên anh ngắm cảnh biển, anh khẽ nói: “Triều lên, trời đất xanh .”

Cảnh rất đẹp, mặt trời mọc thật hùng vĩ. Cô nắm tay anh, cùng nhau ngắm mặt trời mọc.

Đại hội cổ đông cuối cùng cũng được họp vào trước ngày mở phiên tòa cuối cùng, thật bất ngờ, đại bộ phận cổ đông vừa và nhỏ đều bày tỏ ủng hộ việc thu tóm ngược. Một phụ nữ có hai nhà máy ở Chiết Giang và vài dây chuyền sản xuất nói: “Lúc Thư Dập chưa làm trong ngành này, xưởng chúng tôi phải nhập con quay hồi chuyển từ Đức, mỗi cái là ba mươi lăm euro. Sau khi Thư Dập làm ngành này, giá của con quay hồi chuyển trên toàn thế giới đã giảm xuống năm đô la. Tôi biết ngành này gặp rất nhiều khó khăn, đặc biệt là trong lĩnh vực công thương nghiệp, trong lúc này, tôi sẽ không quay lưng bỏ rơi người đã từng giúp đỡ mình.”

Cổ đông vừa và nhỏ đồng loạt tán thành, họ là những người dẫn tham gia vào quá trình công ty phát triển, có người đầu tư chiến lược cùng ngành, cũng có người chỉ là cổ đông thuần túy làm trái ngành, nhưng vì công ty ngày càng lớn mạnh nên đã mang lại lợi nhuận rất cao cho họ. Thư Dập là đại diện cho những kỹ sư sống rất đơn giản, không tính toán nhỏ nhặt nên các cổ đông vừa và nhỏ luôn hài lòng, họ đều bày tỏ sự đồng lòng nhất trí giúp Thư Dập thu tóm ngược.

Các cổ đông đều thống nhất ý kiến nên mọi thứ còn lại dễ dàng hơn, công ty của Thư Dập và đối thủ tiến hành trận chiến giằng co trong việc mua cổ phiếu lưu thông.

Điều đau khổ nhất của Thư Dập lúc này là không có tiền. Ưu thế lớn nhất của Trường Hà lại là có tiền.

Trong trận chiến giằng co này, cái cần nhất là tiền, thế nên Thư Dập luôn ở thế bị động. Mặc dù cổ đông vừa và nhỏ đều ủng hộ, có người còn cho anh mượn chút vốn nhưng so với tập đoàn Trường Hà lắm tiền nhiều của thì chỉ như muối bỏ biển.

Cuộc chiến thu mua chỉ thu hút sự chú ý của người trong lĩnh vực kinh tế tài chính, còn phần lớn mọi người vẫn tập trung vào vụ án ngộ sát kia. Nguy hiểm nhất là không ít công ty trong ngành nghe tin này đều có hành

động xuân ngốc. Công ty lớn MTC ở thung lũng Silicon, Mỹ cũng thèm nhỏ dãi công ty của Thư Dập, phái người bay đến New York đàm phán với anh. “Shu, chúng tôi rất có hứng thú với công ty của cậu, chúng tôi có điều kiện tốt hơn cả Trường Hà, thậm chí còn đồng ý sẽ giữ lại toàn bộ lãnh đạo của công ty, cậu và đội ngũ của cậu vẫn ở lại quản lý công ty, điểm khác biệt duy nhất là chúng tôi sẽ trở thành đại cổ động của cậu mà thôi.”

Phía trước là sói, phía sau là hổ, hơn nữa bọn họ còn nhìn chăm chăm vào công ty của Thư Dập như là đang chết đói. MTC là công ty đứng vị trí số một, số hai trong ngành, đưa ra điều kiện hấp dẫn như thế, so với Trường Hà luôn ức hiếp người khác thì các cổ đông vừa và nhỏ bắt đầu dao động, vì MTC không chỉ đưa ra phương án rất hấp dẫn mà giá cả cũng vô cùng thu hút. Điều đó gây ra sự bất đồng lớn, một bộ phận cổ đông nghĩ, điều kiện của MTC tốt như thế, mà việc thu tóm ngược lại tổn công tổn sức như thế thì chi bằng tiến hành đàm phán cùng MTC còn hơn.

Khi bất đồng này xảy ra thì sẽ có sơ hở. Vốn dĩ cuộc chiến giằng co thu tóm ngược này mỗi ngày đã tiêu tốn rất nhiều tiền, khi nội bộ các cổ đông xuất hiện sự bất đồng thì cục diện thu tóm ngược cũng trở nên nguy khốn.

Phồn Tinh cảm thấy Thư Dập giống như nhân viên phòng cháy chữa cháy, ngày nào cũng phải bôn ba giữa đám cháy. Cô thấy một ngày thật dài, Thư Dập phải họp không biết bao nhiêu cuộc, chạy vạy không biết bao nhiêu tiền, nhận không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, lại còn phải an ủi những cổ đông bị lung lạc tinh thần. Rồi có lúc cô lại thấy mỗi ngày trôi qua thật ngắn ngủi, giống như chưa làm được mấy việc thì đã hết ngày rồi.

Ban đêm tĩnh mịch, Thư Dập luôn đợi cô ngủ sau mới ra ban công hút thuốc. Anh thực sự là người biết kiềm chế, Phồn Tinh làm việc ở công ty bao nhiêu năm nhưng chưa thấy anh hút thuốc bao giờ. Bây giờ, chắc chắn vì anh gặp áp lực vượt quá giới hạn chịu đựng nên mới chọn cách này để giải tỏa.

Đối với anh, công ty cực kỳ quan trọng, là người sáng lập nên anh đã phải vất vả khổ cực mới giúp công ty phát triển như hôm nay, giống như việc nuôi dưỡng một đứa trẻ, đã bỏ ra biết bao tâm huyết, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ được?

Nhưng hiện nay, tiền thì đã tiêu hết mà Trường Hà vẫn cứ rầm rập dùng tiền của họ thu mua cổ phiếu, công ty MTC lại càng hùng mạnh, hơn nữa so sánh trong ngành thì MTC là công ty nổi tiếng từ lâu, có liên quan đến nhiều doanh nghiệp, nếu tùy tiện ngáng chân họ, công ty anh hiện nay đang yếu như thế, lại đang bị thu mua với thái độ thù địch và bị chỉ trích về lỗi kỹ thuật như thế thì sẽ không chống chọi nổi. Nhưng nếu anh chọn MTC trong tình hình này thì cũng chỉ là giải quyết khó khăn trước mắt mà thôi.

Để loại bỏ nỗi lo lắng của Thư Dập, CEO của công ty MTC là Barth đích thân bay từ vùng duyên hải miền tây nước Mỹ đến New York gặp anh, có thể thấy là họ cực kỳ có thành ý. Anh ta còn hẹn vợ chồng thượng nghị sĩ cùng dùng bữa, về việc công việc tư, Thư Dập đều không thể từ chối cuộc gặp mặt này.

May mà bầu không khí khá vui vẻ, Barth cũng có một biệt thự ở Long Island, New York nên đặc biệt mời Thư Dập và Phồn Tinh đến nhà anh ta. Phu nhân của thượng nghị sĩ rất nhiệt tình, cởi mở, vừa gặp đã ôm chầm lấy Phồn Tinh. Bà nói với Thư Dập rằng, Phồn Tinh đã kể cho bà nghe một câu chuyện và bà rất cảm động.

“Tình yêu của người Trung Quốc cổ đại thực sự quá đẹp, lại vô cùng dũng cảm nữa.”

Phồn Tinh chỉ mỉm cười. Barth chỉ biết một phần của sự việc là Thư Dập nợ mỗi ân tình với thượng nghị sĩ chứ không biết chi tiết cụ thể bên trong. Sau khi nghe phu nhân thượng nghị sĩ kể lại, Barth nhìn Phồn Tinh bằng ánh mắt đầy khâm phục và ngưỡng mộ.

Thư Dập cũng bày tỏ lòng biết ơn tới thượng nghị sĩ. Vợ chồng thượng nghị sĩ vì phải tham dự một cuộc gặp gỡ khác nên sau bữa cơm đã vội vã cáo từ, vợ Barth cùng Phồn Tinh tham quan vườn hoa hồng, Barth thì mời Thư Dập hút xì gà, cuộc nói chuyện của họ lúc này mới chính thức bắt đầu.

Đại khái là để cuộc nói chuyện không quá căng thẳng, đầu tiên Barth đã khen ngợi Phồn Tinh – cô vợ mới cưới của Thư Dập thật xinh đẹp, đây là lễ nghĩa xã giao nên Thư Dập liền khách sáo cảm ơn.

Thực ra đến mức độ này rồi cũng không cần phải nói vòng vo làm gì nên Barth thẳng thắn nói: “Shu, cậu có thể cảm nhận được thiện ý của chúng tôi là đã thả cậu ra trước, chúng tôi rất coi trọng cậu và đội ngũ nhân viên của cậu, mong các cậu tiếp tục ở lại, chúng tôi hy vọng chúng ta có thể xây dựng mối quan hệ trên cơ sở tình hữu nghị và hai bên cùng có lợi.”

Lời này thật biết lừa mình dối người, đã là giậu đổ bìm leo thì sao có thể gọi là tình hữu nghị? Nhưng Thư Dập không giận dữ, chỉ nói: “Bây giờ không phải là thời cơ tốt.”

“Đúng vậy.” Barth rót cho anh một ly rượu. “Rượu whisky ngon nhất đây, cậu sẽ thấy rằng người Scotland thật biết ủ loại rượu này. Nhưng có Chúa biết, LR ra tay với cậu lúc này khiến chúng tôi lo lắng. Cậu cũng biết LR là đối thủ cạnh tranh rất quan trọng trên phạm vi toàn thế giới, chúng tôi tuyệt đối không để cậu rơi vào tay đối thủ cạnh tranh được, vì đối với chúng tôi, đây là tổn thất lớn nhất không thể bù đắp được.” Anh ta nhún vai. “Tôi chỉ muốn giúp cậu, Shu, đừng từ chối tình bạn của chúng ta.” Anh ta gian xảo nhìn Thư Dập chăm chú. “Trừ phi cậu thấy LR đối với cậu quan trọng hơn.”

“Tôi không từ chối tình bạn của chúng ta.” Thư Dập nói. “Các anh luôn là đối tác quan trọng của chúng tôi, nhiều năm qua, các anh luôn rất công bằng và khảng khái với công ty chúng tôi.”

Barth nâng ly lên. “Vì tình bạn!”

Thư Dập cụng ly với anh ta rồi uống một ngụm to, chất cồn khiến người ta thấy ấm áp, thoải mái, nhất là sau nhiều ngày căng thẳng. Thư Dập ngồi lọt thỏm trên xô pha. “Rượu này không tồi đâu.”

“Đúng vậy!” Barth đặc ý nói. “Tôi có hai chai, ngon nhất, chỉ dành cho bạn tốt nhất uống thôi, lát nữa cậu mang một chai về, lúc phải ngồi họp cả ngày với những luật sư chán ngắt, chắc chắn cậu sẽ muốn uống một ngụm, tôi đoán cậu thích loại rượu này mà.”

Đàn ông khi uống rượu vào thì nói chuyện cũng thoải mái và cởi mở hơn. Barth giới thiệu với Thư Dập mấy loại xì gà, hai người tán chuyện phiếm một lúc thì Barth nói: “Không ngờ cậu lại kết hôn ở New York, ôi, vì Chúa, luật sư của cậu có làm bản hôn ước đủ chặt chẽ không? Cậu cũng biết đấy, luật hôn nhân ở New York không tốt lắm đâu, thông thường, bọn tôi thường khuyên bạn bè đến bang khác đăng ký kết hôn, có câu ngạn ngữ thế nào nhỉ? Phải biết là trời lúc nào cũng có thể mưa, nên bạn luôn phải mang ô theo để đề phòng.”

“Không có bản hôn ước nào cả.” Thư Dập thong thả nói. “Tất cả mọi thứ của tôi đều là của cô ấy. Cô ấy là vợ tôi, là nửa còn lại của cuộc đời tôi, tôi nguyện chia sẻ với cô ấy mọi thứ.”

Barth bất ngờ không thốt nên lời, vì cho dù có ở trong hoàn cảnh khó khăn đến thế nào thì giá trị khối tài sản của Thư Dập vẫn rất cao, cái anh thiếu chỉ là tiền mặt để tiến hành thu tóm ngược, thậm chí Trường Hà thu mua với thái độ thù địch nên cổ phiếu của công ty anh đang rất cao. Anh ta lẩm bẫm: “Cậu là một người khảng khái, Shu, cậu cũng là một người tốt.”

Thư Dập nói: “Cô ấy là một người khảng khái, cô ấy cho tôi tình yêu, cho tôi tất cả những gì cô ấy có, thế nên để công bằng, tôi cũng nên cho cô ấy tất cả những gì tôi có.”

Barth nâng ly. “Chúc mừng cậu! Xem ra cậu đã tìm được một nửa quan trọng nhất của đời mình rồi!”

“Cảm ơn!” Thư Dập cụng ly với anh ta.

Hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện. Barth mặc dù có tính toán kỹ lưỡng nhưng cũng rất có thành ý, không ngừng thăm dò và thuyết phục, tuy nhiên cũng phải nói rằng, hành động của anh ta không khiến người ta thấy phản cảm. Dù sao, so với Trường Hà, anh ta là kiểu “trước là quân tử, sau là tiểu nhân” điển hình, ít nhất còn cho Thư Dập cơ hội chọn lựa.

“Cậu nghĩ mà xem, Shu, cậu không có tiền, tôi có thể tính ra cậu cần bao nhiêu tiền để tiến hành thâm tóm ngược, mọi người đều có thể tính ra được, bọn người ở phố Wall ấy mà, mũi của họ thính lắm. Cậu chống chọi được đến hôm nay đã không dễ dàng chút nào, nhưng cũng chỉ đến đây thôi, trong lĩnh vực lưu thông cổ phiếu, cậu không thể không nhận thua. LR có nguồn vốn rất lớn, tôi biết ngành nghề chính của họ, dù giá dầu đang sụt giảm nhưng họ có bao nhiêu giếng dầu như thế, những giếng dầu ấy mỗi ngày đều có thể biến thành tiền. Tôi cũng biết ông Cao của LR, ông ta là một đối thủ rất khôn ngoan. Ông ta biết cậu không có tiền, sẽ thua trong việc mua cổ phiếu lưu hành, mà cậu thì khó có thể kiếm được tiền trong các lĩnh vực khác. Cậu rất tài giỏi, Shu, nhưng thế giới này rất tàn khốc, nguyên tắc của nó là, cậu mất đi một quân bài, quân bài quan trọng, ok, cậu thua rồi và đây không phải là lỗi của cậu, cậu đã kiên trì đủ lâu, nhưng LR đã thắng. Cậu càng giãy đạp lại càng làm mình chảy máu nhiều hơn, còn tôi, MTC, quyết không để LR có được cậu, thế nên đừng từ chối chúng tôi nữa. Chúng tôi chỉ muốn giúp đỡ cậu mà thôi.”

Thư Dập trầm mặc rất lâu, vì anh biết những điều Barth nói đều là sự thật, mặc dù anh vẫn đang vất vả nắm giữ công ty, nhưng cuộc chiến thu mua cổ phiếu lưu hành này sx không thể kéo dài lâu, vì anh đã cầm chắc phần thua trong tay rồi. Thực ra lúc tiến hành mua cổ phiếu với Trường Hà, anh đã thua rồi, nhưng không thể không làm, dù phải đối mặt với hàng

nghìn quân địch thì cũng phải dũng cảm tiến tới, dù chỉ là con thiêu thân lao vào lửa thì anh cũng phải dùng đôi cánh của mình ngăn không cho lửa cháy mạnh hơn.

“Cậu nghĩ mà xem, Shu, chúng tôi rất có thành ý và cũng có điều kiện tốt nhất.” Barth nói. “Chúng tôi thậm chí có thể đầu tư thêm tiền vào công ty nhỏ của cậu hoặc mua đứt nó.”

Thư Dập nhìn Barth với vẻ nhạy cảm, ngoài công ty lên sàn chứng khoán, đúng là anh còn có một công ty riêng, đó là công ty được phát triển từ nhóm nghiên cứu khi về nước lập nghiệp, nghiệp vụ chủ yếu không liên quan nhiều đến con quay hồi chuyển, mà là sản xuất một số linh kiện điện thoại đặc biệt và thiết bị truyền cảm chuyên dùng trong trí tuệ nhân tạo, vì luôn thiếu tiền nên công ty tồn tại dựa vào tài sản cá nhân của Thư Dập. Anh nắm giữ toàn bộ cổ phần của công ty nhỏ này, không có sự cạnh tranh hay giao dịch với công ty lên sàn, vì thuộc sở hữu tài sản cá nhân của anh nên người khác không chú ý lắm đến công ty nhỏ này.

Barth cảm thấy Thư Dập có chút thay đổi sắc mặt thì trong lòng đắc ý, nói: “Cậu xem đây, Shu, tôi có thể giải quyết được khó khăn thực tế của cậu, thậm chí giúp đỡ nhiều nhất có thể. Chúng ta là bạn bè mà.” Rồi anh ta nói với ý sâu xa: “Bạn bè thì luôn suy nghĩ cho nhau.”

Thư Dập nói: “Như vậy là làm trái với nguyên tắc của tôi.”

“Nhưng bây giờ cậu có gia đình rồi.” Barth cảm thấy rất thoải mái, tiếp tục thuyết phục. “Cậu rất yêu vợ, cậu cũng sẽ có con, cậu có muốn phá sản không? Cậu muốn con cậu sinh ra không có gì ư? Chúng ta có thể nghĩ cách mà.” Bàn tay to lớn của anh ta đặt lên vai Thư Dập. “Cậu nghĩ đi, Shu, không cần vội, cứ nghĩ cho kỹ rồi trả lời tôi cũng được. Cậu là một người tốt, cậu muốn có trách nhiệm với tất cả cổ đông, nhưng tất cả họ có thật sự đứng về phía cậu không?”

Trên đường về, Thư Dập rất mệt mỏi, Phồn Tinh cũng vậy, dự tiệc xã giao là công việc rất vất vả, mặc dù vợ của Barth rất nhiệt tình nhưng đó cũng chỉ là một trận chiến xã giao khác thôi. Thư Dập đang phải chiến đấu nên cô cũng phải nếm trải. Thư Dập ôm cô vào lòng, cô không lên tiếng, yên lặng dựa vào lòng anh.

Thư Dập nói: “Anh cảm thấy có lỗi với em, vì luôn để em phải chịu khổ với anh.”

“Em tình nguyện mà.”

Thư Dập cười, nói: “Trước có sói sau có hổ, cũng không có con đường khác để chọn, em nghĩ anh nên chọn sói hay là hổ?”

“Thật sự không còn đường nào khác để đi sao?”

“Có lẽ thế, với tình hình trước mắt, đúng là phải chọn một trong hai.”

Phồn Tinh cố ý làm bầu không khí trở nên vui nhộn. “Đâu phải là chọn bính chọn tướng, chọn cái nào cũng được mà.”

Thư Dập bật cười. “Còn không bằng ném xúc xắc.” Anh hôn nhẹ lên tai cô. “Chọn hổ đi, anh quyết định rồi.”

Phồn Tinh ngạc nhiên nhìn anh. “Sao nhanh vậy? Vì sao?”

“Dù sao cũng phải chọn mà.” Thư Dập tỏ ra thoải mái hơn, có lẽ là cũng không có gì quan trọng, thậm chí anh còn nói đùa. “Dù sao hổ cũng đã khen em xinh đẹp, chỉ riêng về mặt này, anh sẽ chọn hổ!”

Nói thì nói như vậy nhưng bất cứ quyết định nào cũng rất khó khăn. Đầu tiên là phải thống nhất ý kiến của cổ đông, các cổ đông cũng biết Thư Dập đã cố gắng hết sức rồi, không còn cách nào khác nữa, nhưng lúc này mà hợp tác với MTC thì chẳng khác nào nhận thua. Khi MTC đưa ra đề

ngợi đầu tiên sẽ thu mua công ty riêng của Thư Dập, các cổ đông đã cãi nhau âm ỉ, đại bộ phận cổ đông vừa và nhỏ vô cùng phẫn nộ, nghĩ rằng Thư Dập phản bội và bán đứng họ.

Những lời nói khó nghe nhất được văng ra cùng lúc, Thư Dập lập tức mất đi sự ủng hộ của cổ đông vừa và nhỏ. Những cuộc điện thoại với những lời nói khó nghe cũng bay tới chỗ Phồn Tinh, cô chỉ biết âm thầm lọc bỏ.

Thực ra cũng không còn cách nào khác, Thư Dập muốn bán công ty riêng để huy động vốn, có tiền rồi mới có thể thâm nhập ngược, nhưng không ai hiểu cho anh, nhiều cổ đông vừa và nhỏ thậm chí còn quay lưng, ủng hộ tập đoàn Trường Hà.

Giữa những tiếng mắng chửi, Thư Dập vẫn lạc quan. “Thế này có được coi là bị bỏ rơi không nhỉ?”

Thực ra, áp lực mà anh phải chịu trong lúc này lớn hơn bất cứ lúc nào khác, ngay cả lão Tống cũng không nhận được gọi điện đến, nói: “Thư Dập, cậu không nên làm vậy, cậu mà làm vậy là mất hết lòng dân, cậu có biết không hả?”

“Vậy anh nói cho tôi biết, tôi có thể lấy tiền ở đâu để thâm nhập ngược?”, Thư Dập hỏi lại. “Nếu không bán công ty riêng, tôi có thể lấy tiền ở đâu? Hơn nữa công ty này luôn thua lỗ, mà bây giờ tôi lại có thể bán được với giá cao.”

Lão Tống nói: “Cậu không thể làm vậy, cậu làm như vậy chẳng phải cũng chỉ giải quyết khó khăn tạm thời hay sao? Các cổ động nhỏ đều ủng hộ Trường Hà thu mua cổ phiếu thì cậu làm thế nào?”

Thư Dập nói: “Người hiểu ta thì lòng ta ưu sầu. Người không hiểu ta thì nói ta đang tìm kiếm vật gì .”

Cao Bằng cũng gọi điện đến, thẳng thắn nói: “Thư Dập, mặc dù tôi đứng về phía anh, nhưng nếu anh thật sự muốn bán công ty cho MTC thì chi bằng bán cho bố tôi còn hơn. Anh cũng biết mối quan hệ giữa hai chúng ta rồi mà! Anh bán cho bố tôi khác gì bán cho tôi đâu, đúng không? Anh yên tâm, khi anh còn chưa rơi vào tay bố tôi, tôi chắc chắn sẽ nghĩ cách cứu anh ra, không để ông ấy thao túng anh đâu. Bố tôi cũng sắp phát điên vì chuyện của tôi với cô em trực tổng đài rồi, bây giờ ông ấy chỉ cần tôi chia tay với cô bé là bất cứ điều kiện gì cũng đồng ý hết, thế nên tôi nhất định sẽ nghĩ cách cứu anh ra. MTC đưa ra điều kiện gì, tôi cũng sẽ đáp ứng hết! Tôi làm cổ đông lớn của anh thì anh có gì không yên tâm chứ!”

Thư Dập vẫn còn tâm trạng đùa với hăn: “Chẳng phải như thế cậu sẽ phải hy sinh tình cảm của mình với cô em trực tổng đài sao?”

Cao Bằng chân thành nói: “Tôi muốn làm cổ đông lớn của anh nhiều năm nay rồi, hy sinh chút tình cảm thì có đáng gì!”

Thư Dập rất cảm động nhưng vẫn từ chối. Mặc dù anh không hổ thẹn với lòng, nhưng tiếng mắng chửi vây tứ phía, Trường Hà vui mừng đến phát điên, họ biết lần này anh bị ép vào đường cùng thì không thể không ra hạ sách.

Cao Viễn Sơn nói: “Thế này là thật sự hết tiền rồi, định lấy tiền cá nhân để chiến đấu đây mà. Tài sản cá nhân của cậu ta thì được bao nhiêu chứ, lại còn bị tất cả cổ đông mắng chửi nữa, họ nghĩ cậu ta cầm tiền bỏ chạy. Cậu Thư Dập này bị ép đến mức ngốc nghếch rồi!”

Tập đoàn Trường Hà thừa thắng xông lên, được sự ủng hộ của các cổ đông vừa và nhỏ của công ty Thư Dập, họ dần dần tiến gần đến việc thu mua thành công. MTC lại tỏ ra không lo lắng chút nào.

Barth có thể khẳng định chắc chắn là Thư Dập tuyệt đối sẽ không cam tâm để Trường Hà thu mua, hơn nữa bản thân anh ta đã bày tỏ thành ý như

thế, chắc chắn Thư Dập sẽ đồng ý. Đó không phải là số tiền nhỏ, mà là rất nhiều tí. Hơn nữa Thư Dập là người rất có trách nhiệm, cho dù chỉ để giữ lại các lãnh đạo trong công ty thì cũng sẽ đàm phán với anh ta.

Tập đoàn Trường Hà càng ép Thư Dập thì trong việc đàm phán MTC càng có lợi, thế nên Barth nhàn tản quan sát trận chiến, đợi Thư Dập tự lọt lưới.

Vì việc thu mua nên phải họp đại hội cổ đông một lần nữa, và lần này, các cổ đông nổi giận đùng đùng, hoàn toàn không có chung mối thù như buổi họp đầu tiên. Tất cả mọi người đều có ác cảm với Thư Dập. Thư Dập không thể không khẳng định chiêu này của MTC là một mũi tên trúng hai đích, đầu tiên là ép anh xem xét đến việc dùng tài sản cá nhân để thâm tóm ngược công ty lên sàn, sau đó gây chia rẽ, ly gián mối quan hệ tốt đẹp giữa anh và các cổ đông.

Barth cực kỳ khôn ngoan, giáo hoạt, tuy đã gây thêm cho anh bao nhiêu rắc rối, nhưng anh vẫn phải cảm ơn lòng tốt của MTC vì ít nhất cũng thể hiện, thậm chí là nói thật rằng muốn giúp anh thâm tóm ngược công ty.

Giữa cuộc chiến có thể gây sứt đầu mẻ trán này, Thư Dập vẫn phải hầu toà lần cuối. Buổi sáng thức dậy, Phồn Tinh thắt cà vạt giúp anh để chuẩn bị đến tòa.

Ở New York bây giờ đã là cuối xuân, ánh nắng rạng rỡ khắp nơi.

Thư Dập cảm thấy bàn tay Phồn Tinh khá lạnh, gần đây cô vô cùng mệt mỏi, anh liền nắm lấy tay cô, nở nụ cười cổ vũ cô.

Lần này, cả bên công tố viên và bên bị cáo đều chuẩn bị một trận quyết chiến.

Nhân chứng mà bên công tố viên đưa đến rất thuyết phục, gồm có vị cố vấn kỹ thuật cấp cao. Ông ta giải thích tỉ mỉ với mọi người về nguyên

nhân mất thăng bằng của chiếc Segway, đúng như những gì Thư Dập đã nói trong email với Kevin Anderson. Sau đó ông ta còn nêu ra một số thực nghiệm mẫu trong phòng thí nghiệm, chính vì nguyên nhân này dẫn đến sự mất thăng bằng của xe Segway.

Bên viện kiểm sát hỏi Thư Dập: “Email này là anh gửi đúng không?”

“Đúng.”

Bồi thẩm đoàn im lặng, ai cũng chăm chú ghi chép, không biết bọn họ đang nghĩ gì, vì họ là những người thường dần được lựa chọn ngẫu nhiên nhưng có vai trò quan trọng đối với phán quyết của thẩm phán nên sẽ không để lộ bất cứ biểu cảm nào trước tòa.

Bên công tố viên và bên bị cáo bị vướng ở một điểm, đó là vụ án có phải là ngộ sát hay không. Nếu ngộ sát là tội nặng, còn lừa đảo doanh nghiệp là tội nhẹ, mà tội này được định ra trên cơ sở Thư Dập biết rõ sản phẩm bị lỗi mà vẫn bán cho doanh nghiệp bên dưới, luật sư thì có niềm tin chiến thắng vì lỗi do cố tình chủ quan rất khó chứng minh.

Chứng cứ của bên công tố viên liệt kê rất hoàn chỉnh, bên luật sư có vài lần phản kích nhưng đều bị viện kiểm sát ngăn lại, việc thẩm vấn ở trong thế giằng co, bầu không khí cũng trở nên nặng nề. Ngay cả Phồn Tinh cũng biết tình hình không ổn, cứ thế này thì bồi thẩm đoàn sẽ định tội danh mất.

Trong giờ nghỉ giải lao, trợ lý của bên luật sư bước vào, nói thầm với luật sư một câu, luật sư tỏ ra rất phấn khởi, xin được dẫn nhân chứng mới vào. Bên viện kiểm sát và công tố viên lập tức phản đối, vì bên bị cáo không xin từ trước. Luật sư cố gắng tranh luận, nói rằng nhân chứng này rất quan trọng, hai bên lại cãi nhau một chặp, cuối cùng quan tòa quyết định cho gọi nhân chứng mới vào.

Nhân chứng mới chính là vợ của Kevin Anderson. Sau đám tang của chồng, bà vô cùng buồn bã nên dẫn con đến Úc ở với bố mẹ chồng, và vừa quay trở lại Mỹ.

Thư Dập không biết luật sư làm cách nào mà tìm được và thuyết phục bà ra tòa làm chứng.

Từ rất lâu rồi anh không gặp vợ của Anderson, lần gặp mặt trước đã cách đây nhiều năm, Kevin mời anh đến nhà ông chơi, vợ ông là người rất hòa nhã, dễ gần, giống như sư mẫu tiếp đón anh và vài vị khách trẻ vậy.

Thư Dập cảm thấy vô cùng áy náy và buồn bã, luật sư cũng không nói chuyện này cho anh biết, có thể là sợ anh phản đối làm phiền đến người vợ góa của Anderson. Anh liếc nhìn Phồn Tinh, Phồn Tinh hiểu được ý của anh, khẽ lắc đầu, ý muốn nói là luật sư cũng không hề bàn bạc với cô.

Đối với đoàn luật sư, vụ án này cực kỳ quan trọng, vì họ nhận được rất nhiều sự chú ý của giới doanh nhân Mỹ, trên báo còn có những bài viết rất dài đề cập đến vụ án này, thế nên văn phòng luật sư gần như dốc hết sức lực để thắng kiện. Và chính vì thế mà bên viện kiểm sát và công tố viên cũng cố gắng hết sức để có một kết quả đẹp.

Sau khi tuyên thệ, vợ của Anderson ngồi vào ghế nhân chứng, bình tĩnh nhìn Thư Dập, sau đó bắt đầu khai báo.

Sau khi luật sư đặt câu hỏi, bà nói với quan tòa: “Đúng vậy, tôi biết những email này, tôi đã nghe chồng tôi nhắc đến chúng, anh ấy rất hào hứng, cảm thấy đây là phát minh hoàn toàn mới và mang tính cách mạng. Anh ấy cho rằng Thư Dập làm một thiên tài trong lĩnh vực này, anh ấy rất nôn nóng muốn thử sản phẩm.”

Bên công tố viên hỏi: “Đây là do Thư Dập đề nghị với chồng bà ư?”

“Không.” Vợ của Anderson tỏ ra bất ngờ và phủ nhận. “Thư Dập chỉ nêu ra cách làm, họ thảo luận thông qua facetime, nhà tôi có màn hình cực lớn dùng để facetime và họp hành, thế nên tôi nhìn thấy. Tôi nghe thấy Thư Dập nói, tiếng Anh của cậu ấy rất tốt, cậu ấy thường dùng tiếng Anh nói chuyện với chồng tôi. Thư Dập nói phương pháp này chỉ là giả thiết thôi, cậu ấy khuyên chồng tôi không nên vội vã sử dụng, ít nhất phải làm xong thí nghiệm chịu lực trong phòng thực nghiệm đã... Họ còn nói một số từ kỹ thuật mà tôi không hiểu lắm, nhưng Thư Dập luôn nhấn mạnh, cái này cần thử nghiệm trước đã, không nên vội vã ứng dụng vào sản phẩm, như vậy rất nguy hiểm. Tôi nhớ sâu sắc điều này, vì kết thúc cuộc nói chuyện, Kevin còn phàn nàn với tôi là Shu cứng nhắc quá, anh ấy còn nói đùa rằng: Mặc dù Shu có bộ óc hiện đại hàng đầu thế giới, nhưng trong xương cốt của cậu ấy vẫn là người phương Đông bảo thủ. Thế nên tôi nhớ điều này, nhớ rất rõ.

Tôi không nghĩ là Shu đáng bị trừng phạt, cậu ấy không làm gì sai cả, cậu ấy chỉ nghĩ ra một biện pháp rất hay, sau đó vội vã nói với người bạn tốt nhất của cậu ấy, là chồng tôi, vì giữa họ có rất nhiều điều để chia sẻ. Họ cùng đưa ra ý tưởng, mà thông thường, nếu những ý tưởng này có thể thành hiện thực thì cũng phải rất lâu, năm năm, mười năm, tôi cũng không biết nữa. Chồng tôi thường nói, điều vĩ đại nhất của nhân loại chính là dám nghĩ, thách thức với khoa học kỹ thuật mới nhất. Ông ấy quá gấp gáp, luôn nghĩ rằng mình bị thời gian rượt đuổi, mỗi lần có ý tưởng mới, ông luôn muốn biến nó thành hiện thực... Ông ấy nói với tôi: “Nếu như mười lăm năm trước có ai đó nói với anh rằng di động có thể thay thế cho máy vi tính, anh chắc chắn sẽ không tin, nếu mười năm trước có ai đó nói với anh rằng trí tuệ nhân tạo có thể thực hiện được chế độ không người lái, nếu năm năm trước có ai đó nói với anh rằng AI có thể chiến thắng nhà vô địch cờ vây tài năng nhất thế giới, anh cũng sẽ không tin.” Điều ông ấy muốn làm là không ngừng chạy đua với thời gian, thách thức những thứ mới mẻ nhất. Chỉ là không ngờ lần này, ông ấy đã chạy quá nhanh... quá gấp... Ông ấy đã dốc hết sức vì lý tưởng của mình, tôi tin ông ấy sẽ không hối hận, mặc dù

đối với tôi và gia đình, đây là nỗi đau không gì bù đắp được.” Bà cúi đầu lau giọt nước nơi khóe mắt. “Cầu Chúa để ông ấy yên nghỉ!”

Bầu không khí tại phiên tòa chìm trong sự yên lặng, không ai lên tiếng.

Bà nói tiếp: “Không nên trách Thư Dập, càng không nên buộc tội cậu ấy.” Ánh mắt xanh thẳm của bà nhìn Thư Dập. “Cậu ấy và chồng tôi giống nhau, đều là những người luôn dốc hết sức hết lòng vì khoa học kỹ thuật, hưởng thụ từng sự sáng tạo và thách thức mới. Hơn nữa, việc này thực sự không phải là lỗi của cậu ấy, cậu ấy đã hết lời cảnh báo và khuyên nhủ chồng tôi rồi.”

Bằng chứng của vợ Anderson thực sự rất quan trọng, quan toàn tuyên bố tạm dừng xét xử để bồi thẩm đoàn có thời gian bàn bạc. Bên viện kiểm sát, công tố viên dường như không có bất cứ sự cố gắng nào nữa vì sự thực đã quá rõ ràng.

Bên công tố viên bước đến thương lượng với luật sư xem có thể chấp nhận lời buộc tội nhẹ nhất không, ví dụ là lơ là nên dẫn đến hậu quả nghiêm trọng chẳng hạn.

Lần này luật sư kiêu hãnh nói: “Không, sự trong sạch của đương sự tôi rất quan trọng.” Thậm chí anh ta còn dùng giọng tiếng Trung lơ lớ của mình để nói từ “trong sạch”.

Phồn Tinh nhìn ánh mắt của anh ta thì biết rằng vụ án đã có chuyển biến lớn.

Phải bình tĩnh, cô tự nói với bản thân. Thư Dập còn trầm mặc hơn lúc này, những lời của vợ Anderson khiến tâm trạng của anh trở nên nặng nề. Cái chết của người bạn tốt nhất là một chuyện rất buồn đối với anh, dường như mỗi câu nói của vợ ông lại khiến anh nhớ đến tất cả kỷ niệm giữa hai người.

Bồi thăm đoàn không thảo luận quá lâu, bên công tố viên lại một lần nữa đàm phán với thái độ nhượng bộ, nhưng luật sư vẫn từ chối. “Tôi lừa đảo doanh nghiệp cũng không có chứng cứ, không tin chúng ta hãy chờ mà xem!”

Quả nhiên, phiên tòa tiếp tục xét xử, và quan tòa tuyên bố Thư Dập hoàn toàn vô tội.

Các luật sư vui sướng nhảy cẫng lên, ai cũng ôm chầm lấy Thư Dập. Thư Dập cũng rất vui. Ngay cả bên công tố viên cũng bước đến bắt tay anh, nói: “Xin lỗi, Thư tiên sinh, tôi biết anh là người nước ngoài, có thể không hiểu lắm luật pháp nước Mỹ chúng tôi, chúng tôi bảo đảm rằng mỗi tội danh đều bị trừng phạt thích đáng, nhưng chúc mừng anh, anh vô tội.”

Thư Dập nói với vẻ đầy phong độ: “Cảm ơn!”

Anh bước đến trước mặt vợ của Anderson, chân thành cảm ơn bà và vô cùng xin lỗi về chuyện xảy ra với Anderson.

Vợ của Anderson nói: “Tôi chỉ nói ra sự thật mà tôi biết, cậu không có lỗi gì cả. Kevin luôn quý mến cậu, tôi rất vui vì có thể thay mặt ông ấy giúp đỡ cậu một chút. Ông ấy luôn nói rằng, cậu có rất nhiều ý tưởng mới mẻ, và ông ấy cảm thấy mỗi ý tưởng đều rất tuyệt vời. Ông ấy rất vui vì có một người bạn như cậu. Chuyện này không phải là lỗi của cậu, nếu còn sống, ông ấy cũng sẽ nói như thế với cậu.”

Thư Dập lịch sự nói: “Cảm ơn bà!”

Bà chìa tay về phía Thư Dập, anh liền bắt tay, một lần nữa cảm ơn và giới thiệu Phồn Tinh với bà.

“Đây là vợ của tôi.”

Bà ôm lấy Phồn Tinh, nói: “Tôi rất vui vì cậu đã tìm được người yêu thương. Kevin luôn nói, Shu quá thông minh, người thông minh thường cô độc, tôi thật sự rất vui vì cậu không còn cô độc nữa.”

Trên đường từ tòa án trở về chung cư, họ lái xe ngang qua công viên trung tâm. Thư Dập có rất nhiều tâm sự, liền hỏi Phồn Tinh: “Hay là chúng mình xuống xe đi dạo một lát?”

Phồn Tinh vui vẻ đồng ý.

Thời tiết rất đẹp, những cây cao lớn trong công viên đã ra lá non xanh, có hai cây nở hoa mọc xen giữa, hai người đi bộ men theo con đường nhỏ giữa hàng cây.

Thư Dập nói: “Sau khi đăng ký kết hôn, anh vẫn chưa tổ chức hôn lễ hoành tráng cho em, bây giờ kiện cáo đã kết thúc nhưng lại bận rộn việc thu tóm ngược, e là chúng mình còn phải ở Mỹ thêm một thời gian nữa.”

Phồn Tinh nói: “Lúc nào đến đám cưới vàng, anh tổ chức thật hoành tráng bù cho em cũng được mà.”

Thư Dập gật đầu: “Ý kiến không tồi.”

Thấy Phồn Tinh do dự, anh liền hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

“Em có một thứ muốn cho anh xem.”

Thư Dập nhướng cao hàng lông mày, Phồn Tinh thò tay vào túi áo gió lấy ra một phong thư đưa cho Thư Dập.

Vì căng thẳng nên lòng bàn tay cô vã mồ hôi, sự khác thường này khiến cho Thư Dập thấp thỏm, bất giác hỏi: “Em định xin từ chức à? Em không muốn làm thư ký của anh nữa sao?”

Phồn Tinh không nói gì.

Thư Dập nói: “Phải tuyển một thư ký giống em quá là khó hơn lên trời, làm thế nào đây, anh không thể tưởng tượng là mình gọi điện cho HR và đưa ra yêu cầu gì nữa.”

Anh nhìn đi nhìn lại phong thư, chậm chạp không muốn mở ra.

Phồn Tinh thật sự khó hiểu với kiểu tư duy của anh chàng kỹ sư này, hỏi: “Tại sao anh không nghĩ đây là một bức thư tình?”

Thư Dập nói: “Anh thấy không giống... Nếu là thư tình, em sẽ không có biểu cảm như thế.”

Phồn Tinh vừa bực vừa buồn cười, nói: “Mặt em có biểu cảm gì?”

“Anh không biết.” Anh thẳng thắn nói. “Biểu cảm trên gương mặt em rất phức tạp... Anh có một người anh em rất thân thiết, anh ta là chuyên gia trí tuệ nhân tạo giỏi nhất nước, thậm chí trên phạm vi toàn thế giới. Trong đội ngũ của anh ta có một chuyên gia trong lĩnh vực phân tích biểu cảm khuôn mặt, căn cứ vào biểu cảm khuôn mặt này, trong thời gian cực ngắn AI sẽ đưa ra các số liệu phân tích, phán đoán tình cảm và suy nghĩ hiện tại, nghe nói tỷ lệ thành công đạt 3/10. Đối với AI mà nói, đây là việc rất tuyệt vời... tiền đồ phát triển không thể tưởng tượng nổi. Nếu trí tuệ nhân tạo có thể đoán được trong lòng chúng ta đang nghĩ gì, em nói xem kỹ thuật sáng tạo này sẽ như thế nào...”

Phồn Tinh nói: “Anh không muốn mở thư ra à?”

Thư Dập không phủ định, gần đây tâm trạng của Phồn Tinh không tốt, anh biết điều đó, ví dụ cô ấy ăn uống rất kém, gần như là miễn cưỡng ăn, sáng nào cũng mất rất nhiều thời gian trong nhà vệ sinh, có lẽ là cô ấy lo lắng hơn anh nghĩ. Nhưng anh lại không có cách nào an ủi cô, việc ở tòa án giống như một quả bom hẹn giờ, anh cũng không thể đoán được kết quả, làm sao an ủi được cô chứ? Thậm chí anh còn nghĩ, chẳng lẽ trong phong

bì là đơn xin ly hôn, cô muốn đến đây giúp anh, bây giờ anh vô tội rồi thì cô sẽ rời bỏ anh?

Cô là tấm vé số tuyệt vời nhất trong cuộc đời anh, anh thực sự sợ hãi nếu mất đi điều tốt đẹp nhất này.

Thấy anh cứ đắc đo, băn khoăn mãi, Phồn Tinh liền cầm lấy phong thư. “Không xem thì thôi vậy.”

Anh vội vàng lấy lại. “Anh mở, mở ngay đây!”

Anh cẩn thận mở phong bì, bên trong không phải giấy, mà là một thứ giống như usb, rất nhẹ. Anh liền dốc ngược ra và cầm trên tay.

Chàng kỹ sư chờ đã ba giây, đó là một tấm nhựa có khung màu xanh lam rất đơn giản, ở giữa kẹp một cái que màu trắng, đầu qua hiển thị hai vạch màu đỏ. Chàng kỹ sư trầm nghĩ, đây là giấy thử gì vậy?

Phồn Tinh tỉ mỉ quan sát vẻ mặt anh. Bây giờ đến lượt cô lo lắng, muốn dùng AI để phân tích biểu cảm trên gương mặt anh xem anh đang nghĩ gì, anh có tâm trạng thế nào, anh có vui không, hay là...

Khi cô đang nghĩ lung tung thì Thư Dập lấp bắp. Đây là lần đầu tiên trong đời anh nói lấp, lưỡi cứ lú lại: “Đây.. Cái này... có phải là để thử thai... Gọi là gì nhỉ... Đây là que thử thai có phải không? Em... Anh...”

Phồn Tinh trả lời rành mạch, rõ ràng: “Phải”

Thư Dập hét to khiến không ít người đi đường nhìn họ, đến con thiên nga đang bơi ở hồ phía xa cũng giật mình ngóng chiếc cổ dài lên, cảnh giác bảo vệ đàn con bé nhỏ phía sau.

Phồn Tinh chưa kịp phản ứng lại thì anh đã lao lên bãi cỏ, lộn mấy vòng đẹp mắt trên không. Phía xa có người huýt sáo, có người vỗ tay khen

ngợi. Anh lại chạy về, hai mắt sáng lấp lánh nhìn cô, lắp bắp hỏi: “VẬY.... vậy bây giờ anh phải làm gì? Anh phải chuẩn bị những gì? Làm thế nào đây, anh phải làm gì bây giờ?”

Phồn Tinh cảm thấy rất thú vị, liền nghiêm mặt nói: “Thâu tóm ngược.”

“Thâu tóm ngược!” Thư Dập vô cùng tự tin, nói. “Nhất định sẽ thành công.” Anh ôm lấy vai cô. “Anh quyết định rồi, anh sẽ gọi điện cho hồ.”

Phồn Tinh hỏi: “Anh nghĩ kĩ rồi à?”

Thư Dập nhớ đến câu nói của Barth: “Cậu rất yêu vợ của cậu, cậu cũng sẽ có con, cậu có muốn phá sản không? Cậu muốn khi con cậu sinh ra không có gì ư? Chúng ta sẽ nghĩ cách!”, rồi anh tràn đầy tự tin nói: “Đương nhiên rồi, bây giờ đã khác, anh có con rồi, anh sẽ vì con mà suy nghĩ một con đường lùi.”

Thăng lợi từ phiên tòa khiến toàn thể cổ đông thở phào nhẹ nhõm, công ty từ trên xuống dưới ai ai cũng có tinh thần làm việc hơn. Tuy nhiên, đối với việc thâu tóm ngược thì cục diện không mấy tốt đẹp. Các cổ đông vẫn chia bè cánh, không đoàn kết. Cao Viễn Sơn càng không hổ là tay lão luyện, việc Thư Dập được thả tự do cũng không ảnh hưởng đến bước tiến của ông ta. Ông ta giống như đang chơi cờ, không lo lắng, không sốt sắng, từng bước thu hẹp chiếc túi thu mua, thu hẹp phạm vi bao vây của mình.

Về chuyện này, Thư Dập chỉ biết nói: “Bố của Cao Bằng quả là lợi hại.”

Phồn Tinh cũng nghĩ như vậy. Cao Bằng là cáo con, thế nên Cao Viễn Sơn chắc chắn là cáo già rồi, tu luyện đã vài chục nghìn năm, người khác không thể áp đảo được.

Đến khi Trường Hà tiếp cận đến gần ranh giới thu mua thành công thì Thư Dập đã gọi vào số điện thoại đó.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 5+4: Ánh Sáng Nhỏ Bé 4

Type: Dung

Barth nhận cuộc gọi của anh với vẻ tự nhiên, không bất ngờ chút nào, chẳng phải anh ta sớm đã dự đoán được rồi sao?

Barth vẫn tiếp đón Thư Dập ở biệt thự của anh ta. Lần này Phồn Tinh không đến, phản ứng mang thai thời kỳ đầu khiến tinh thần của cô không tốt, Thư Dập cũng không muốn cô mệt mỏi thêm, vì thế để cô ở nhà nghỉ ngơi.

Khi vợ của Barth hỏi về Phồn Tinh, Thư Dập nói rằng cô không được khỏe. Vợ của Barth rất quan tâm vì Phồn Tinh đã để lại ấn tượng rất tốt với chị ta, một cô gái lịch sự và dễ mến, mặc dù không phải một người phụ nữ thông minh của giới thượng lưu Mỹ nhưng cũng là một người bạn ngoại quốc rất thú vị.

Barth vẫn cùng Thư Dập uống rượu whisky ở phòng tiếp khách. Thư Dập thoải mái uống một ngụm rượu, nói: “Ok, anh biết mục đích tôi đến tìm anh đúng không?”

“Đương nhiên.” Barth nói. “Rất vui vì cậu đã tin tưởng tình bạn giữa chúng ta.”

“Tôi đồng ý bán công ty cho anh.” Thư Dập nói. “Điều kiện tiền đề là, các anh mua công ty riêng của tôi thì phải trả toàn bộ tiền mặt.”

“Không vấn đề gì, toàn bộ tiền mặt cũng được.” Barth nói. “Tôi có thể hỏi một chút không? Cái gì đã khiến anh đến tìm tôi, nếu anh không muốn trả lời cũng được, tôi vẫn rất cảm kích vì anh đã chọn chúng tôi chứ không phải LR.”

“Vợ tôi có thai rồi.” Thư Dập nói đơn giản và rõ ràng. “Tôi muốn mau chóng kết thúc việc này.”

Barth lập tức dập tắt sự lo lắng cuối cùng trong lòng, vui vẻ giơ ly rượu, nói: “Đúng là một tin tốt lành, đáng để cạn ly này.”

Hai ly whisky chạm vào nhau, Thư Dập vui vẻ uống cạn, Barth cũng vậy. Uống rượu xong, anh ta thấy biểu cảm trên gương mặt Thư Dập rất phức tạp, anh ta hiểu tâm trạng đó, liền nắm lấy vai Thư Dập, an ủi: “Tôi biết trên phương diện tình cảm, cậu rất khó chấp nhận việc bán thân tự tay bán công ty mình sáng lập ra, nhưng lý trí lại nói với cậu, cậu làm thế là đúng, là chọn lựa tốt nhất.”

“Đúng vậy.” Thư Dập thở dài một hơi, nói bằng giọng đầy cảm thán. “Đây là lựa chọn tốt nhất.”

Trong cục diện thu mua không tốt, Thư Dập đã bất ngờ nhận thu trước, anh ký kết với MTC, quyết tâm tiến hành mua bán và sáp nhập. MTC lãi tiền nhiều của nên dù thế nào Trường Hà cũng rơi vào thế bất lợi.

MTC vui mừng tiến hành thu mua công ty riêng của Thư Dập, vì công ty này chưa lên sàn chứng khoán nên họ bỏ tiền mặt ra mua rất đơn giản, sau đó Thư Dập thực hiện như giao ước, quyết định bán công ty lên sàn cho MTC.

Cổ đông vừa và nhỏ cực kỳ giận dữ, nhưng trong tình hình hiện nay, căn cứ vào tỷ lệ cổ phần thì Thư Dập là cổ đông lớn nhất. Anh ép mọi người phải thông qua giao dịch này trong đại hội cổ đông. Rất nhiều cổ đông vừa và nhỏ phản nộ cắt đứt quan hệ với Thư Dập.

Chuyện này cuối cùng đã đảo lộn toàn bộ kế hoạch của Cao Viễn Sơn khiến ông ta tức điên, sắp thu mua thành công rồi lại hỏng việc. Công ty của ông ta còn làm nền cho kẻ khác bước, chuyện này chưa bao giờ xảy ra cả. Ông ta cảm thấy vô cùng nhục nhã, quyết định trước khi Thư Dập ký tên sẽ tìm mọi cách cản trở, thế là ông ta lập tức bay đến Mỹ, đích thân gặp Thư Dập.

Là một tên cáo già, ông ta có thể nhường một bước, tức là hứa sẽ giữ lại các quản lý cấp cao trong công ty, và có thể dùng nhiều điều kiện khác để an ủi cổ đông vừa và nhỏ, cho dù có giữ lại các quản lý cấp cao thì sau này cũng không dễ dàng.

Sự việc còn có thể cứu vãn, lão cáo già có vài phần tự tin vì cổ phiếu mà ông ta có cũng khá nhiều, nếu MTC cố gắng chiến đấu cũng sẽ là chiến thắng thảm hại.

Thư Dập rất khảng khái tiếp đón lão cáo già ở nhà anh, có điều vì dạo gần đây Phồn Tinh bị ghen nặng nên anh gọi đồ ăn ngoài về, không nỡ để Phồn Tinh vào bếp nấu nướng. Nói đùa chứ, có phải ai cũng được ăn cơm Phồn Tinh nấu đâu. Cao Bằng là bạn bè thì còn có thể, nhưng lão cáo già này tạm thời không có tư cách.

Lão cáo già cũng tỏ ra khá bất ngờ. Ông ta dẫn theo trợ lý, còn mua hoa quả tươi đến, khách sáo giống như đến thăm một người bạn. Lúc hai bên gặp mặt còn tỏ ra niềm nở giống như bạn cũ lâu ngày không gặp.

Khách sáo một hội, Thư Dập hỏi: “Cao Bằng vẫn khỏe chứ ạ?”

Lão cáo già nói: “Nó rất tốt, ngoài việc đang theo đuổi con bé trực điện thoại tổng đài. Có điều, xem ra cũng là do chơi với bạn cả thôi, gần mực thì đen mà, chẳng phải cậu cũng lấy thư ký của mình hay sao!”

Thư Dập chẳng tức giận chút nào, chỉ nói: “Nghề nghiệp không quan trọng cao thấp, hôn nhân quan trọng nhất là tìm được đúng người.”

Lão cáo già không có ý định xuống nước, mà cũng chẳng ủ rũ, chỉ nói: “Có điều tôi không thể hiểu nổi cậu, không chịu bán công ty cho Trường Hà, lại đi bán cho MTC, cậu coi thường doanh nghiệp trong nước à?”

“Không phải, chỉ là do cách kinh doanh không giống nhau.”

Lão cáo già cực kỳ bất mãn với câu trả lời không chút sơ hở đó, nhìn ngó Thư Dập rồi nói: “Hình như tôi đã gặp cậu ở đâu rồi thì phải?”

“Cháu cùng Cao Bằng đến nhà chú ăn cơm, hồi đó chú còn ở nhà, có điều buổi tối phải tiếp khách uống nhiều rượu nên chỉ chào chúng cháu rồi đi ngủ.”

“Ồ.” Lão cáo già gõ trán. “Tôi luôn cảm thấy cậu có chút giống người tôi quen.”

Thư Dập thẳng thắn nói: “Mẹ cháu là Thư Tri Tân, Tri Tân trong từ “ôn cố tri tân”.”

Ngậm rượu vang trong miệng lão cáo già lập tức phụt ra, trợ lý sợ hãi đến mức mặt trắng bệch, Phồn Tinh cũng kinh ngạc không hiểu vì sao.

Biểu cảm của lão cáo già khiến người ta nghĩ thứ ông ta vừa phun ra không phải rượu vang mà là máu tươi. Ông ta nhìn Thư Dập với ánh mắt phức tạp. “Cậu là con trai của Tri Tân?”

“Vâng.”

Lão cáo già trầm mặc hồi lâu rồi bỗng kêu đau đầu, vội vàng cáo từ. Trợ lý vội vã lấy áo choàng giúp ông ta, hai người giống như đang chạy trốn.

Phồn Tinh nhìn Thư Dập, còn Thư Dập thì vẫn thản nhiên ăn canh vằn thắn tề thái, rau tề thái rất khó kiếm, được ăn ở Mỹ như thế này là nhờ một

người bạn giới thiệu nhà hàng Trung Quốc cho anh.

Cuối cùng Phồn Tinh phải hỏi: “Ông ta chắc không phải là... bố ruột của anh đấy chứ?”

“Sao có thể! Anh đẹp trai hơn ông ta, em không thấy thế sao?”

Phồn Tinh hỏi: “Vậy sao vừa nãy ông ta lại có phản ứng như vậy?”

“Ông ta yêu thầm mẹ anh nhiều năm nhưng không được. Hồi đó mẹ anh là hoa khôi trường đại học T, là nữ thần nổi tiếng. Người yêu thầm mẹ anh có khi đứng xếp hàng từ Ngũ Đạo Khẩu đến cầu Quảng An Môn.”

Phồn Tinh hỏi: “Có thể thôi mà cũng làm ông ta sợ chạy mất ư? Rốt cuộc bố ruột anh là ai vậy?”

“Anh bụng dạ hẹp hòi, không muốn nói.”

Phồn Tinh giả vờ tức giận: “Ừm, đợi lúc nào con hiểu chuyện hỏi em, em sẽ nói, mẹ cũng không biết ông nội là ai, bố con bụng dạ hẹp hòi, không nói cho mẹ biết.”

Thư Dập đành đầu hàng: “Không phải, không phải anh không muốn nói cho em biết, sự thật có chút xấu hổ...”

Phồn Tinh hỏi: “Còn xấu hổ hơn cả Cao Viễn Sơn ư?”

“Cũng gần bằng thế... Hai lão cáo già là cá mè một lứa.”

Lão cáo già vừa rời khỏi chung cư của Thư Dập, lên xe thì vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ gọi điện cho một lão cáo già khác bị coi là cá mè một lứa với mình, nói: “Thư Dập là con của ông! Con trai của ông chính là Thư Dập!”

Lão cáo già kia bất lực nói: “Thế thì làm sao, nó đâu có nhận tôi, cũng coi như không có.”

Cao Viễn Sơn vô cùng cảm khái. “Con trai của Tri Tân đã lớn bằng từng này rồi... lại còn xuất sắc như thế...”

Lão cáo già kia nói: “Đúng vậy, thế nên nó mới không nhận tôi, nó sống tốt là được rồi, dù sao thì cũng có một ngày nó sẽ hiểu ra.”

Cao Viễn Sơn cảm thấy ông hơn hẳn bạn, ít ra là con trai của ông chịu thừa nhận ông, mặc dù dạo này nó gây sự với ông, cố ý công khai theo đuổi cô gái trực tổng đài với ý định làm ông tức đến đổ bệnh. Nhưng rồi ông lập tức thay đổi thái độ, tỏ ra giận dữ, bắt đầu gây sự với lão cáo già trong điện thoại. “Ông không nói với tôi một tiếng, tôi còn đang thu mua công ty của Thư Dập kia, ép nó phải bán công ty riêng cho người ngoại quốc rồi. Ông nói xem, nếu bị Tri Tân biết được thì có phải bà ấy sẽ giận không thèm nhìn mặt tôi nữa không?”

“Viễn Sơn!” Người ở đầu máy bên kia buồn bã ngắt lời ông. “Tri Tân đã qua đời rồi. Bà ấy sẽ không biết đâu.”

Hai lão cáo già phút chốc bỗng trầm hẳn xuống, như đang cùng hoài niệm về năm tháng xa xôi, hồi tưởng về thời thanh xuân đẹp đẽ và tươi sáng.

Cao Viễn Sơn nói: “Có một chuyện tôi cứ giữ mãi trong lòng không hỏi ông, hồi đó ông cãi nhau gì với Tri Tân mà để bà ấy phải mang con bỏ đến Thượng Hải?”

Lão cáo già ở đầu máy bên kia trầm mặc hồi lâu rồi thẳng thắn đáp: “Vì tính nhị nguyên sóng hạt, tôi và bà ấy đã cãi nhau vì kết quả thí nghiệm nhiễu xạ điện tử. Ông cũng biết Tri Tân là người thế nào rồi đấy, bà ấy rất nghiêm túc trong khoa học, chẳng ai có thể thuyết phục bà ấy từ bỏ quan điểm của mình. Mà hồi đó tôi lại trẻ tuổi, nóng nảy... giận quá nên ở luôn

trong phòng thực nghiệm không về nhà. Mấy ngày sau tôi về thì bà ấy đã đi rồi. Sau đó tôi mới biết Thư Dập bị sốt cao 39oC, một mình bà ấy phải đưa con đến bệnh viện, bà ấy gọi cho tôi nhưng tôi lại không thèm nghe máy.”

Cao Viễn Sơn tức quá, mắt tối sầm lại: “Ông là đồ khốn nạn!”

“Đúng.” Lão cáo già nói. “Tôi là thằng khốn nạn.”

“Nếu không phải ông đang làm việc cống hiến cho đất nước, lần này về nước tôi sẽ lái xe vào núi lô ông ra đánh cho một trận!”

“Không có thời gian, dạo này chúng tôi đang bận phóng vệ tinh. Hay là hẹn ở công viên Triều Dương đi, chẳng phải ông muốn đánh sao, xem ai đánh ai!”

Hai lão cáo già vẫn còn nã súng miệng, người đang bận rộn phóng vệ tinh kia đột nhiên định thần lại, hỏi Cao Viễn Sơn: “Vừa nãy ông nói Thư Dập phải bán công ty của nó cho người nước ngoài?”

“Đúng vậy.” Cao Viễn Sơn cảm thấy hơi xấu hổ, chuyện này là do ông ta ép, nếu không Thư Dập sẽ không đưa ra hạ sách này.

“Không thể nào!” Dù sao cũng là bố ruột nên ông có phần tự tin vào DNA của mình. “Thế này không giống với phong cách làm việc của Thư Dập. Đến đường cùng nó cũng không nhận thua, mà việc này vẫn chưa đến đường cùng... Sao tôi cứ cảm thấy bên trong có chuyện gì đó cổ quái...”

Barth có tâm trạng rất tốt, thực sự rất tốt, đặc biệt là khi Thư Dập kí xong, anh ta cảm thấy thế giới này không có chuyện gì tốt đẹp hơn thế. Đại cuộc đã định, cho dù tương lai có bất cứ manh mối nào bị Thư Dập nhìn ra thì cũng không quan trọng.

Thế trận thu mua là do MTC và công ty Hàn Quốc liên kết với nhau, tỉ mỉ thiết kế vòng vây. Công ty Hàn Quốc từ lâu đã muốn tách ra khỏi ngành

điện thoại di động có lợi nhuận ngày càng ít này, vừa hay điện thoại kiểu mới lại gặp sự cố, bắt buộc phải thu hồi. Thế nên sau khi bị MTC thuyết phục, bọn họ đồng ý bán cho MTC ngành điện thoại di động này, đồng thời hai bên ngầm đẩy sự cố điện thoại di động cho Thư Dập gánh vác.

Kế hoạch khác của MTC chính là thu mua công ty của Thư Dập, vì công ty của Thư Dập có quá nhiều bản quyền sáng chế quốc tế, nếu làm ngành điện thoại di động thì dù thế nào cũng không thể thiếu bản quyền sáng chế này của Thư Dập. Thay vì mỗi năm, mỗi sản phẩm đều phải trả tiền bản quyền sáng chế cho Thư Dập thì mua đứt cả công ty của cậu ta vẫn hơn. MTC thèm nhỏ dãi công ty của Thư Dập, đặc biệt là sau khi họ thất bại trong việc nghiên cứu phát triển thiết bị cảm biến mới nhất. Barth rất hiểu Thư Dập, công ty riêng của anh có đội ngũ nghiên cứu thiết bị cảm biến tốt nhất, vì việc nghiên cứu này rất tốn tiền nên công ty riêng của anh luôn thua lỗ, nhưng lại có rất nhiều bản quyền sáng chế có thể dùng được. Thế nên anh ta quyết định một mũi tên trúng hai đích, muốn thu tóm tất cả thứ mình cần.

Hành động này tất nhiên phải rất cẩn thận, từng bước tiếp cận mục tiêu. Barth rất nhẫn nại, từ khi công ty Hàn Quốc tuyên bố sự cố điện thoại di động là do con quay hồi chuyển, MTC cuối cùng cũng chính thức thắt chặt vòng vây.

Ai ngờ tập đoàn Trường Hà cũng muốn thu tóm công ty của Thư Dập. MTC không ngờ tập đoàn Trường Hà đột ngột thọc gậy bánh xe, có thể khiến cho kế hoạch của bọn họ đổ bể bất cứ lúc nào. May mà bọn họ không hề có động thái thu mua trước đó nên Barth mới quyết tâm thu phục Thư Dập, quả nhiên, Thư Dập bị dao động trước những điều kiện của anh ta.

Trước là sói sau là hổ, Barth đã khéo léo mượn gió bẻ măng, dưới sức ép thu mua của Trường Hà đã ép Thư Dập chọn MTC.

Rất tuyệt, họ vừa thu tóm ngành điện thoại di động của công ty Hàn Quốc, vừa thu mua công ty của Thư Dập, hoàn thành dây chuyền sản xuất của mình, điều quan trọng là Thư Dập còn bán cho họ công ty riêng của anh, đối với Barth mà nói công ty nhỏ đó vô cùng hữu ích, sau khi hoàn thành đợt thu mua lần này, Barth sẽ vươn lên trở thành tập đoàn sản xuất thiết bị di động điện tử quan trọng nhất thế giới.

Hoàn hảo! Đây là trận chiến thu mua hoàn hảo! Không có súng đạn, không có máu tanh, không có tàn sát khốc liệt. Thậm chí Thư Dập còn bày tỏ sự cảm ơn chân thành tới MTC khi họ giữ lại các quản lý cấp cao của công ty. Yêu cầu duy nhất của Thư Dập là hai cuộc giao dịch này phải cùng hoàn thành, mặc dù một cái là công ty lên sàn, một cái là công ty riêng, không thể làm chung một bản hợp đồng, nhưng nếu MTC ngừng việc thu mua công ty riêng của Thư Dập thì hợp đồng thu mua công ty lên sàn cũng sẽ lập tức dừng lại.

Về điều khoản đặc biệt nêu trong hợp đồng này, Thư Dập không giải thích lý do, nhưng không cần nói lý do thì họ cũng biết rõ là Thư Dập lo MTC có được thứ mình muốn thì sẽ không thực hiện lời hứa của mình.

Thư Dập vẫn không biết rằng thực ra đối với MTC, họ rất muốn có hai công ty này, thực sự rất muốn.

Barth đặc ý rót thưởng cho mình một ly whisky. Mùi vị của chiến thắng, rất tuyệt vời.

Tất cả mọi thứ đều tiến hành thuận lợi, trước tiên họ mua công ty riêng của Thư Dập, đợi hoàn thành đầy đủ thủ tục hợp pháp, họ sẽ đồng thời thu mua và sáp nhập công ty lên sàn của Thư Dập.

Đang hoan hỷ chuẩn bị hoàn thành thủ tục thu mua và sáp nhập cuối cùng thì MTC giống như nghe tiếng sét giữa trời quang, nhận được lệnh

của toàn án, thông báo bắt buộc dừng việc thu mua này, nguyên nhân là vi phạm “Luật cạnh tranh”.

Công ty MTC giặt mình kinh ngạc, nhân viên pháp lý sau khi tìm hiểu kỹ càng mới phát hiện ra, công ty riêng của Thư Dập có nghiệp vụ nhỏ đặc biệt nổi bật, mà nghiệp vụ nhỏ này lại trùng với nghiệp vụ chủ yếu về linh kiện di động của MTC, khi thu mua thành công, MTC sẽ chiếm thị phần quá cao trên thị trường về nghiệp vụ này, vi phạm vào “Luật cạnh tranh”. Họ gần như dốc toàn bộ sức lực, tinh thần vào điều tra nghiệp vụ kinh doanh chủ yếu của hai công ty lên sàn, thậm chí còn tỉ mỉ điều tra nghiệp vụ chính của công ty cá nhân của Thư Dập, nhưng hoàn toàn không phát hiện ra vấn đề nhỏ bé này.

Nhưng bây giờ, vấn đề nhỏ bé ấy lại cực kỳ quan trọng.

Tâm trạng của Barth vô cùng nặng nề, anh ta biết tám mươi phần trăm không phải là sơ suất hay ngoài ý muốn.

Anh ta ôm tia hy vọng cuối cùng gặp Thư Dập đàm phán.

Mặc dù vẫn rót cho Thư Dập một ly whisky nhưng trong lòng anh ta vô cùng phần nộ, tuy nhiên đây là đàm phán mà, không phải sao?

Trên khuôn mặt anh ta vẫn nở nụ cười tươi. “Shu yêu quý, tôi biết vấn đề nhỏ này cậu cũng không biết, chúng ta có thể giải quyết đúng không? Dù sao chúng tôi cũng rất có thiện ý, cậu hiểu mà. Thế nên hãy để chúng tôi giải quyết nhé, đó là một nghiệp vụ rất nhỏ, có lẽ là do sơ suất nên chúng ta đều không lưu ý đến.”

Thư Dập nói: “Đó không phải là sơ suất, cả anh và tôi đều hiểu rõ điều này. Thậm chí tôi còn tính toán tỉ mỉ là nó cần đạt đến một tỷ lệ thị phần nhất định.”

Barth nhìn anh, cuối cùng cũng hiểu ra. “Ồ! Chúa ơi! Cậu biết tất cả rồi!”

Thư Dập vô cùng bình thản, nói: “Đúng vậy, tôi đã biết tất cả.”

Trong khoảnh khắc đó, Barth muốn cắn vào tay mình một cái, hàm răng anh ta nghiến chặt, mãi một lúc sau mới nói: “Kế hoạch này của cậu quả thực quá điên rồi!”

Đúng vậy, anh lấy công ty riêng của mình ra làm mồi, thậm chí còn ký hợp đồng mua bán và sáp nhập công ty lên sàn, chẳng khác nào cá cược toàn bộ tài sản của bản thân, mà lại cá cược Barth sẽ làm một lần nuốt trọn mồi, thật là một kế hoạch điên rồ.

Thư Dập nói: “Tôi nói rồi, vợ tôi đang mang bầu, tôi muốn nhanh chóng kết thúc tất cả.”

Barth không thể không thừa nhận kế hoạch điên rồ này tài tình và hiệu quả khiến anh ta khốn đốn.

Tất cả đều vì bọn họ quá tham lam, ngay từ đầu đã muốn nuốt trọn miếng mồi mà Thư Dập tung ra.

Anh ta nghiến răng nói: “Rốt cuộc cậu làm thế nào mà nghĩ ra được cách này, đáng chết, cậu là người điên khùng nhất mà tôi từng gặp. Cậu làm như vậy thật là...” Anh ta không biết dùng từ ngữ nào để thể hiện sự phẫn nộ của mình.

Thư Dập nói: “Khi anh không còn coi tôi là bạn bè nữa, tôi đã tự nói với bản thân, ok, mình cũng không cần coi anh ta là bạn bè nữa. Tôi từng do dự giữa anh và LR, xem xét xem rốt cuộc nên thả mồi cho ai, nhưng biểu hiện của anh đã khiến tôi chọn anh. LR ít nhất cũng là một đối thủ quang minh chính đại, đáng được tôn trọng, không phải sao?”

Barth ủ rũ phát hiện ra, bản thân anh ta không thể phản bác được điều gì. Anh ta chỉ còn biết cố gắng duy trì sự tôn nghiêm cuối cùng. “Nhưng chúng tôi vẫn có thể kháng án, chúng tôi sẽ biện hộ về việc lũng đoạn không thành công này.”

Thư Dập giơ ly lên đầy phong độ. “Chúc anh may mắn!”

Sau khi Thư Dập lịch sự cáo từ, Barth ném vỡ chai rượu whisky yêu thích nhất của mình.

Sau khi biết mọi việc, tâm trạng của Cao Viễn Sơn rất phức tạp, vì ông ta tự vấn lương tâm mình thì thấy nếu cuộc chiến thu mua đi vào giai đoạn cuối cùng, khi đàm phán với Thư Dập, cậu ta tung ra miếng mồi này, chắc chắn ông ta cũng nuốt ngay. Vậy thì lúc này, người lo lắng chẳng phải là ông ta ư?

Cao Bằng vô cùng đặc ý, nếu có đuôi thì đuôi của hãn chắc chắn vẩy nhanh hơn cả cần gạt nước trên ô tô khi gặp trời mưa. Hãn ta hả hê nói: “Thấy chưa, nếu không phải con ngăn cản thì bố đã vào tròng rồi đó!”

Hiếm khi nào hãn nói năng lịch sự với bố như thế nên Cao Viễn Sơn cũng cảm thấy chối tai. Ông ta làm mặt lạnh nói: “Chưa chắc, chiêu này của Thư Dập chưa chắc có tác dụng với ta.”

Cao Bằng không muốn tranh luận của ông ta, hớn hờ nói: “Con đi hẹn hò với Tiểu Lệ đây.”

Tiểu Lệ chính là tên cô gái trực tổng đài. Cao Viễn Sơn vừa nghe đến cái tên này thì cảm thấy tim lại đập thành thạch như muốn vọt lên tận cổ, huyết thái dương, gân xanh nổi hết cả lên.

“Cút!” Ông ta hận không thể lấy cán chổi lông gà đánh thẳng con trai. “Mau cút đi!”

Cao Bằng thấy bố tức quá thì dương dương tự đắc bỏ đi. Hắn ta nói mình hẹn hò với cô gái trực tổng đài, nhưng thực ra Tiểu Lệ này đã có bạn trai từ lâu rồi, thấy công tử đại gia theo đuổi, cô nghĩ đó chỉ là trò đùa nên không thèm để ý đến hắn.

Cuộc đời thật là cô đơn, lạnh lẽo như tuyết mùa đông!

Cao Bằng đau khổ nghĩ, hắn lái chiếc xe thể thao vài chục triệu tệ mà vẫn không tìm được cô nàng nào vừa ý để mời cơm.

Có lẽ trên chợ cô nàng nhà báo Cố Hân Nhiên cũng được đấy, hắn bỗng hào hứng nghĩ. Từ khi biết cô gái hung dữ, vô cùng đáng ghét này làm trong lĩnh vực truyền thông, hắn thậm chí còn có ý định theo đuổi một đại minh tinh để tạo ra tin tức lớn. Đến lúc đó, Cố Hân Nhiên sẽ quỳ xuống cầu xin được phỏng vấn hắn!

Để xem cô ta còn dám đá vào chỗ hiểm của hắn không! Cô ta còn dám kiêu ngạo nữa không! Cô ta còn dám hung dữ nữa không!

Hắn quyết định mời Tống Quyết Minh ăn cơm. Dạo gần đây, ngày nào Cố Hân Nhiên cũng chụp ảnh Tống Quyết Minh, hiểm có khi nào Tống Quyết Minh bình chân như vại thế, mà vừa hay hắn lại nghĩ ra trò trên chợ Cố Hân Nhiên.

Hắn hào hứng gọi điện cho Tống Quyết Minh, kết quả là anh ta đang ra sân bay để bay đi Mỹ dự cuộc họp báo.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ, hay là hắn cũng bay sang Mỹ góp vui, dù sao mấy người Thư Dập cũng ở bên đó, thật thú vị biết bao! Nhưng rồi hắn lại nghĩ, lão già nhà hắn mặc dù không nói gì nhưng thực ra hai hôm nay rất khó chịu trong lòng, hơn nữa, hắn còn đang giả vờ theo đuổi cô nàng trực tổng đài Tiểu Lệ, nếu bay sang Mỹ thì lộ tẩy mất.

Cuộc đời thật là cô đơn, lạnh lẽo như tuyết mùa đông!

Cao Bằng rút điện thoại ra, nhanh chóng lưu ba chữ. “Thợ săn ảnh” vào trong danh bạ, đây chính là số điện thoại của Cố Hân Nhiên. Tay hắn trượt một cái thì đã bấm số gọi đi. Gọi thì gọi, hắn thấy chẳng có gì to tát. Quả nhiên Cố Hân Nhiên nghe máy với giọng hung dữ: “Ai vậy?”

Đã đến mức “không đánh không quen biết”, ngay cả danh bạ của hắn cũng có số của cô ta rồi, thế mà cô ta dám không lưu số của hắn.

Hắn nói: “Suýt, đừng hỏi tôi là ai, tôi là người yêu thầm cô.”

“Đồ thần kinh!” Cố Hân Nhiên tắt “bụp” một cái.

Cuộc đời thật là cô đơn, lạnh lẽo như tuyết mùa đông.

Cao Bằng ném điện thoại xuống ghế lái phụ, ngửa mặt nhìn trời thờ dài.

Lão Tống bay sang Mỹ, mở cuộc họp báo ở Mỹ. Lần này lão Tống chủ trì cuộc họp, tuyên bố với truyền thông thế giới ngay tại Mỹ thì càng hùng hồn hơn.

Phòng quan hệ công chúng bận bù đầu vì cần phải mời rất nhiều phóng viên, hy vọng hiệu quả của buổi họp báo này sẽ có tác dụng tuyên truyền tốt nhất ở trong nước. May mà bạn gái của lão Tống đã giúp ích rất nhiều.

Bạn gái của lão Tống chính là Kỳ Vũ Thiều, rất xinh đẹp, cũng là người rất phóng khoáng, cởi mở.

Phồn Tinh và Thư Dập mời lão Tống và Kỳ Vũ Thiều ăn cơm. Phồn Tinh rất tò mò không biết lão Tống quen Kỳ Vũ Thiều như thế nào.

Kỳ Vũ Thiều cười hì hì, nói: “Không nói được, đây là duyên số!”

Lão Tống cũng lắp bắp: “Không nói được... đây là duyên số!”

Kỳ Vũ Thiều là tiểu hoa đán nổi tiếng, rất hot, Cổ Hân Nhiên vội vàng phổ cập giáo dục cho Phồn Tinh: “Hot lắm, hot lắm, cậu biết không? Tờ ở Tô Châu để rình bông hoa này, vậy mà cô ấy lại đi yêu lãnh đạo cấp cao của công ty cậu. Cậu không biết đâu, cả làng giải trí đang chấn động. Bây giờ các cậu đều đang ở trang nhất báo giải trí, fan của tiểu hoa đán này đang cố gắng giải thích với mọi người con quay hồi chuyển là thế nào, sáng chế này quan trọng như thế nào, đúng là có bỏ ra bao nhiêu tiền cũng không mua được đâu!”

Phồn Tinh và Thư Dập đều cảm thấy rất vui, không phải vì điều gì khác, mà chính là vì cuối cùng lão Tống đã gặp được người thích hợp, trông bọn họ rất yêu thương nhau.

Bây giờ lão Tống hở một tí là lên trang nhất các báo giải trí, ngay cả công ty anh ta làm việc cũng được đưa lên báo. Cuộc họp báo lần này, có người sẽ bắt chập chênh lệch giờ giấc đưa tin cho giới truyền thông ở nước nhà.

Có lẽ là vì lão Tống đã được tôi luyện nhiều trước cánh thợ săn ảnh nên trong cuộc họp báo, anh ta tỏ ra rất điềm đạm, bình tĩnh. Nội dung trong buổi họp báo lại là sở trường của anh ta. Anh ta đã dùng rất nhiều lần thực nghiệm chân thực và tỉ mỉ nhất để chỉ ra rằng, nguyên nhân thật sự của sự cố điện thoại di động không phải do con quay hồi chuyển, mà là do một linh kiện khác trong di động – bộ phận cảm biến do công ty MTC sản xuất, chứng cứ vô cùng chính xác, hoan nghênh tất cả các ban ngành có liên quan kiểm chứng kết quả thực nghiệm này.

Buổi họp báo đương nhiên đã làm chấn động giới điện tử, tin tức giải trí trong nước đưa tin không biết mệt mỏi, đương nhiên trọng điểm có chút không đúng nhưng hiệu quả tuyên truyền, quảng cáo lại rất rõ. Ít nhất là “các thánh phán liều” đã nhìn nhận sự việc và biết được nguyên nhân thật sự của sự cố điện thoại di động.

Với sự hưởng ứng của thị trường, cổ phiếu của công ty Thư Dập tăng vọt. MTC thì tối tăm mặt mũi vì bị nghi ngờ là liên kết với công ty Hàn Quốc lừa gạt người tiêu dùng, vì MTC đang có dự định thu mua ngành điện thoại di động của công ty Hàn Quốc. Công ty Hàn Quốc dưới sức ép của dư luận một lần nữa công khai xin lỗi, hứa sẽ điều tra lại nguyên nhân sự cố, nhưng dù như vậy thì bạn họ cũng bị chỉ trích. MTC còn chịu nhiều áp lực dư luận hơn, cho dù MTC có kháng án thành công trong việc khởi tố vụ “Luật cạnh tranh” thì họ cũng không thể tiến hành mua bán và sáp nhập như kế hoạch ban đầu nữa.

Sau nhiều lần cân nhắc, cuối cùng MTC đau khổ đưa ra quyết định dừng kế hoạch thu mua. MTC luôn muốn cá lớn nuốt cá bé, nhân lúc cá bé ở vào thế yếu muốn nuốt trọn, tuy nhiên bây giờ cá bé bơi quá nhanh, hơn nữa lại càng lớn mạnh, nếu cứ cố nuốt sẽ bị mắc nghẹn mất. Tính mạng là quan trọng nhất, thế nên bọn họ phải tìm con cá bé khác thích hợp hơn. Tư bản là hút máu, nhưng tư bản cũng có nỗi sợ, vì họ phải tính toán lợi ích từng phút và đạt được giá cả tốt nhất.

Trong cuộc chiến thu mua này, Thư Dập không hề bị tổn thất, lại còn có thể lui về êm đẹp và thành công. Mặc dù người ngoài không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng trong ngành thì ai cũng muốn vỗ tay chúc mừng, chiêu bài này quả thực rất tuyệt vời.

Lúc này các cổ đông vừa và nhỏ mới hiểu được mục đích cuối cùng của Thư Dập, may mà lợi ích của bọn họ vẫn được giữ nguyên vẹn. Thư Dập không hề để bụng việc họ đã chửi bới anh như thế nào.

“Cổ đông lớn là phải gánh vác, chịu trách nhiệm mà.” Anh thậm chí còn trêu đùa. “Cảm ơn mọi người đã cho tôi cơ hội được gánh vác trách nhiệm.” Anh tỏ ra cực kỳ phong độ, không thù ghét ai khiến mọi người đều có thiện cảm.

Mưa bão đã đi qua, mọi việc đã ngã ngũ.

Trước khi rời khỏi nước Mỹ, Thư Dập dẫn Phồn Tinh đến mộ của Kevin Anderson một lần nữa để chào tạm biệt ông.

Hai người đứng trước tấm bia mộ của Kevin Anderson với cảm xúc dồn nén.

Trong lòng Thư Dập rất cảm kích vợ Anderson đã đứng ra làm chứng, anh cũng có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại cảm thấy không cần thiết nữa. Anh khẽ chạm ngón tay vào bia mộ, thầm nói: “Cảm ơn ông, người bạn già!”

Phía xa xa, bầu trời trong xanh được tô điểm bởi những đám mây trắng, cây cối đã mọc những lá non to bằng bàn tay, trên ngọn cây cao vẫn có những mầm lá non mới nhú, mùa xuân bên bờ biển đông này, tất cả mọi thứ đều bừng lên sức sống. Một thiết bị bay không người lái đang lượn trên cây hoa giống như điều gió, cũng giống như một chú chim đang tự do bay lượn trên không trung.

Thiết bị bay không người lái đó vốn đang bay rất ổn định, nhưng khi bay đến phía trên mộ phần thì đột ngột mất kiểm soát, động cơ dừng giữa không trung rồi nhanh chóng rơi xuống “bụp” một tiếng. Thư Dập vội vàng ôm lấy Phồn Tinh. “Cẩn thận!” Thiết bị bay đó rơi trúng xương mày anh, may mà nó rất nhẹ, nhưng dù vậy thì cũng làm rách ra, máu bắt đầu rỉ ra.

Phồn Tinh vội vàng lấy giấy ăn rịt vết thương cho anh, máu chảy không nhiều, sau khi giữ chặt thì máu cũng ngừng chảy.

Một cậu bé bốn, năm tuổi chạy đến, có lẽ biết mình gây họa nên nhìn Thư Dập bằng đôi mắt màu xanh lam với vẻ sợ hãi, hỏi: “Cháu đập vào chú phải không? Chú đang bị chảy máu kìa, ồ, không, có phải gọi 911 đến giúp chú không ạ?”

Thư Dập nhặt thiết bị bay không người lái, ngồi xổm nói với người bạn nhỏ: “À, chỉ là vết thương nhỏ thôi, giống như bị lá cỏ cào xước ấy mà,

không nghiêm trọng đâu. Đây là thiết bị không người lái của cháu à?”

“Vâng.”

“Cháu điều khiển nó thế nào?” Thư Dập hỏi. “Chú không nhìn thấy cháu cầm bộ điều khiển.”

Cậu bé giơ tay ra cho anh xem. “Chính là cái nhẫn này đây.”

Chiếc nhẫn nhỏ đeo trên ngón tay cậu bé, đó là thiết bị trí tuệ nhân tạo concept có thể đeo vào người, thông qua cảm nhận động tác tay để điều khiển thiết bị bay. Mắt Thư Dập ươn ướt, anh nhận ra sản phẩm này, ý tưởng này vốn là anh đưa ra, ông bạn già của anh đã tỉ mỉ biến ý tưởng đó thành hiện thực.

“Ngầu thật đấy!” Thư Dập khen ngợi tự đáy lòng.

“Vâng, rất ngầu ạ!” Cậu bé tự hào nói. “Papa làm cho cháu đấy.”

“Cháu có biết nguyên lý của nó không? Nó thông qua con quay hồi chuyển để cảm ứng và định vị động tác của cơ thể con người, sau đó động tác này sẽ chuyển thành lệnh máy vi tính và truyền đến thiết bị bay không người lái, thiết bị không người lái này sẽ căn cứ vào các lệnh đó để tạo ra các động tác bay, lượn, chụp ảnh và rơi xuống.” Thư Dập kiên nhẫn giảng giải cho cậu bé. “Vì kỹ thuật chưa hoàn thiện nên sau này cháu phải chơi ở những chỗ rộng rãi, vắng vẻ, hơn nữa bên cạnh phải có người giúp đỡ, tránh để nó mất lái gây hậu quả nghiêm trọng.”

Cậu bé nhìn Thư Dập với ánh mắt trong veo. “Sau này cháu sẽ không lén lấy ra chơi nữa, cháu hứa với chú đấy ạ! Chú là bạn của papa cháu phải không? Chú và cô đến thăm papa cháu đúng không?”

“Đúng vậy.” Thư Dập nói. “Bố cháu là một kỹ sư vĩ đại, cũng là người bạn tốt nhất của chú.”

“Vâng.” Ánh mắt cậu bé bỗng có chút buồn bã. “Nhưng papa không còn trên đời nữa.” Giọng cậu trầm hẳn xuống. “Hơn nữa chiếc nhẫn này vẫn chưa hoàn thiện, có lúc nó bị mất lái giống như vừa nãy, thế nên mới đập vào chú đấy ạ.” Cậu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói tiếp: “Có người nói papa cháu làm như vậy là nguy hiểm, vì làm sản phẩm thất bại nên papa đã mất mạng, khiến người nhà đau khổ, chẳng ai biết một lần thất bại lại đáng sợ đến vậy, vậy mà có những lúc papa làm rất nhiều, rất nhanh.”

Thư Dập nói: “Nhưng ánh sáng mà ông ấy để lại vẫn còn đó.” An chỉ vào chiếc nhẫn. “Đây chính là ánh sáng. Chúng ta đã đi trên con đường đầy chông gai, gập ghềnh, con đường này luôn có người đi suốt hàng ngàn năm qua, chính vì có vô số khó khăn, thất bại nên mới có từng đốm sáng nhỏ nhoi. Cháu không biết ánh sáng ấy thắp sáng cái gì đâu, chúng ta từ bỏ thuyết nhật tâm, chúng ta có đèn điện, chúng ta có điện thoại, chúng ta thám hiểm vũ trụ, chúng ta có dây cáp dưới đáy biển. Mỗi ngày chúng ta đều được hưởng thụ ánh sáng này, nhưng cũng có người vì ánh sáng này mà hy sinh. Có những người được số phận sắp đặt vì ánh sáng này mà sống, cũng có những người bị số phận sắp đặt vì ánh sáng này mà chết. Papa cháu là một người vĩ đại, đã vì ánh sáng này mà sống, cũng vì ánh sáng này mà chết.”

Cậu bé ngược đôi mắt màu xanh nhìn Thư Dập. “Cháu cũng sẽ là một người giống như papa.”

“Thế thì quá tuyệt vời!”

Từ xa, bảo mẫu lớn tiếng gọi tên cậu bé: “Dave! Dave! Cháu đang ở đâu?”

Cậu bé ngoảnh đầu lại, cao giọng đáp: “Cháu đang ở trước mộ của papa! Cháu đang nói chuyện với bạn của papa.”

Thư Dập lấy từ trong túi ra một con quay, nói: “Hi, Dave, rất vui được gặp cháu, cái này tặng cho cháu.”

Thư Dập đặt nó vào lòng bàn tay cậu bé, vặn nhẹ, con quay nhanh chóng xoay chuyển.

Cậu bé nhìn con quay đang xoay, ánh mắt lấp lánh như có ánh sáng. Thư Dập biết, ánh sáng này sẽ không bao giờ tắt.

Ngoại truyện

Duyên phận kỳ diệu

“Kiếp trước đi lướt qua nhau năm trăm lần mới đổi được một lần gặp nhau ở kiếp này.”

Thư Dập đương nhiên không đồng ý với câu nói quái đản này, theo lý thuyết xác suất thì mọi sự gặp gỡ đều có xác suất, mà theo lý luận “sáu chạng phân cách” nổi tiếng thì bạn muốn làm quen với bất cứ một người xa lạ nào, chỉ cần thông qua sáu người là đủ.

“Kiếp trước đi lướt qua nhau năm trăm lần mới đổi được một lần gặp nhau ở kiếp này.”

Lần đầu tiên Phồn Tinh đọc được câu này là lúc cô mười hai tuổi – thời điểm kỳ quái nhất của các cô gái mới lớn. Hồi nhỏ ai chẳng vẽ vờ linh tinh hoặc viết mấy câu buồn bã, bi thương vào một cuốn sổ. Phồn Tinh là học sinh ngoan rất có kỷ luật, là học trò cưng của thầy cô giáo, là đứa con ngoan trong mắt bạn bè, cô giáo có bắt nộp sổ nhật ký thì trong sổ luôn sạch đẹp, chữ viết nắn nót.

Hết chương 5.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 6+1: Ngoại Truyện: Duyên Phận Kỳ Diệu

Type: thuy tien

“Kiếp trước đi lướt qua nhau năm trăm lần mới đổi được một lần gặp nhau ở kiếp này.”

Thu Dập đương nhiên không đồng ý với câu nói quái đản này, theo lý thuyết xác suất thì mọi sự gặp gỡ đều có xác suất, mà theo lý luận “sáu chạng phân cách*” nổi tiếng thì khi bạn muốn làm quen với bất cứ một người xa lạ nào, chỉ cần thông qua sáu người là đủ.

*Sáu chạng phân cách: thuyết này được công bố vào năm 1967 bởi nhà tâm lý học Stanley Milgram. Thuyết này khẳng định hai người bất kỳ trên trái đất sẽ biết nhau thông qua nhiều nhất là sáu người trung gian.

““Kiếp trước đi lướt qua nhau năm tram lần mới đổi được một lần gặp nhau ở kiếp này.”

Lần đầu tiên Phồn Tinh đọc được câu này là lúc cô mười hai tuổi – thời điểm kỳ quái nhất của các cô gái mới lớn. Hồi nhỏ ai chẳng vẽ vờ linh tinh hoặc viết mấy câu buồn bã, bi thương vào một cuốn sổ. Phồn Tinh là học sinh ngoan rất có kỷ luật, là học trò cưng của thầy cô giáo, là đứa con ngoan trong mắt bạn bè, cô giáo có bắt nộp sổ nhật ký thì trong sổ luôn sạch đẹp, chữ viết nắn nót.

Kể cũng lạ, con ngoan trò giỏi Chúc Phồn Tinh lại luôn làm bạn với nữ sinh nghịch ngợm, ví dụ như cô bạn có thành tích kém nhất lớp hồi tiểu học là Quan Giai Dĩnh. Bố mẹ của Quan Giai Dĩnh đều làm việc ở Thượng Hải, ông bà nội lại nông chiều nên Quan Giai Dĩnh chẳng bao giờ làm hết bài tập, thầy cô phê bình cũng không sợ. Bà nội cô còn nói, sao lại bắt bọn trẻ làm bài tập đến tận nửa đêm như thế chứ, thế nên thành tích thi cử của Quan Giai Dĩnh luôn xếp cuối lớp. Không chỉ có vậy, Quan Giai Dĩnh còn bạo dạn hơn cả đám con trai trong lớp, mỗi lần bị cô bắt nạt là cả đám con trai đều khóc lóc âm ỉ.

Phồn Tinh rất thích Quan Giai Dĩnh vì cô ấy bạo dạn, dám làm những việc mà cô không dám. Quan Giai Dĩnh dạy Phồn Tinh rèn luyện dũng khí, càng là những việc mình sợ hãi thì càng phải làm, ví dụ như con gái thường sợ sâu sợ rắn, thế là tạnh mưa cô ấy liền dẫn Phồn Tinh đi ra vườn đào giun về chơi, chơi được nửa ngày thì Phồn Tinh không còn sợ loại côn trùng mềm nhũn, trơn trượt ấy nữa.

Sắp tốt nghiệp tiểu học thì Quan Giai Dĩnh được bố mẹ đón lên Thượng Hải học. Lúc chia tay, Phồn Tinh tặng cô ấy một chiếc cặp tóc rất đẹp, cô đã để dành tiền lẻ rất lâu mới mua được nó. Quan Giai Dĩnh thì tặng Phồn Tinh một cuốn nhật ký có khóa bằng mật mã rất đẹp, trang cuối cuốn sổ viết câu: “Kiếp trước đi lướt qua nhau năm trăm lần mới đổi được một lần gặp nhau ở kiếp này.”

“Chúng mình sẽ làm bạn tốt cả đời nhé!” Quan Giai Dĩnh trịnh trọng nói với Phồn Tinh.

Phồn Tinh nghiêm túc gật đầu.

Chữ của Quan Giai Dĩnh vốn không đẹp, cô ấy đã viết câu này vô cùng cẩn thận, rất lâu sau Phồn Tinh cũng không nỡ dùng cuốn sổ này. Quan Giai Dĩnh lên Thượng Hải liền viết thư về cho Phồn Tinh, vì nhà

Phồn Tinh không lắp điện thoại để bàn nên cô cũng viết thư cho cô ấy, hai người thông qua những lá thư để biết tin tức của nhau.

Tình yêu đầu đời của thiếu nữ Quan Giai Dĩnh thực ra là yêu thầm. Bố của Quan Giai Dĩnh làm ăn ngày càng phát đạt, cuối cùng cũng ném nghìn vàng cho cô được học ở một trường cao cấp, cạnh trường này là trường đại học nổi tiếng có hệ trung học, tuy nhiên ông lại không biết con mình có được vào học ở trường trung học này hay không, vì bắt buộc phải thông qua thi cử.

Quan Giai Dĩnh bị ép chiều nào cũng phải đến lớp ôn thi chuẩn bị tham gia kì thi.

Lúc Quan Giai Dĩnh đến lớp ôn thi lại đúng vào thời điểm khối trung học cạnh đó tan học, nên hầu như ngày nào Quan Giai Dĩnh cũng nhìn thấy nam thần đẹp trai nổi tiếng của trường đó.

Nam thần này đang học lớp mười hai, là quán quân của hai môn thi Olympic toàn quốc, nghe nói đại học T đã có ý tuyển thẳng, đại học F cũng muốn giơ cành nguyệt quế tuyển thẳng, nhưng không hiểu vì sao, nam thần lại thản nhiên chuẩn bị ôn thi đại học.

Nam thần thực ra cao, gầy, tay chân dài ngoẵng nên không đẹp trai lắm, ăn mặc có chút lôi thôi, nhưng Quan Giai Dĩnh vẫn bị đánh gục. Cô đã viết bốn trang thư kể cho Phồn Tinh nghe cảm giác cô bị “điện giật” như thế nào.

Phồn Tinh cảm thấy thật nguy hiểm, Quan Giai Dĩnh nhỏ như vậy đã thích một nam sinh cấp ba, liệu người đó có phải là người xấu không?

Quan Giai Dĩnh viết như đinh đóng cột: “Anh ấy không phải người xấu, thành tích của anh ấy rất tốt!”

Sau này Phồn Tinh nghĩ lại mới thấy hồi ấy thật ngốc, nhưng đối với một cô gái mới lớn, thành tích của người ta tốt thì đương nhiên mọi thứ đều tốt, nam sinh có thành tích tốt thì đương nhiên là nam thần.

Cô học sinh nhỏ Quan Giai Dĩnh tìm đủ mọi cách, áp dụng đủ trò, cuối cùng vào sinh nhật, cô cũng được bố mẹ tặng cho món quà là một chiếc máy ảnh mi ni. Mười mấy năm trước, đây là món quà sinh nhật rất quý và đắt, Quan Giai Dĩnh cực kỳ thích thú, chuẩn bị kế hoạch vô cùng chu đáo, lén để máy ảnh trong cặp sách và mạo hiểm chụp được ảnh của nam thần.

Mặc dù chỉ là bóng lung nhưng vì lúc đó là hoàng hôn ngày cuối thu, lá ngô đồng Pháp vàng ruộm, nam thần đang nhìn đi đâu đó nên chỉ chụp được nửa khuôn mặt của anh ta. Ánh nắng cuối ngày chiếu vào mái tóc mềm giống như bông bồ công anh của anh ta, vì ngược sáng nên nửa khuôn mặt của anh ta cũng mờ mờ không rõ, nhưng chính vì mờ ảo như thế nên trông rất đẹp trai, chững chạc.

Quan Giai Dĩnh lưu luyến không nỡ rời nhưng vẫn gửi ảnh đó cùng lá thư cho Phồn Tinh, bố mẹ của Quan Giai Dĩnh luôn kiểm tra cặp sách của cô, mặc dù cô có phòng riêng nhưng lại không có chỗ nào riêng tư, bí mật, nếu họ phát hiện ra tấm ảnh này thì nhất định sẽ làm loạn lên. Trong khi đó bố mẹ của Phồn Tinh thì không quản cô... Quan Giai Dĩnh rất ngưỡng mộ Phồn Tinh, bị bố mẹ quản này quản kia rất phiền, đặc biệt là đối với cô học trò đang bước vào tuổi dậy thì như cô. Mau lớn lên thì tốt biết bao, mau lớn lên thì có thể danh chính ngôn thuận theo đuổi nam thần, mau lớn lên thì có thể khóa trái phòng mình lại, không cho bố mẹ đụng vào đồ của mình nữa... Cô gửi bức ảnh đó cho Phồn Tinh, một phần vì nghĩ rằng để ở chỗ bạn an toàn hơn, một phần cũng muốn cho Phồn Tinh xem, nè, nam sinh mà tớ thích đấy, rất đẹp trai nhé!

Phồn Tinh trịnh trọng cất tấm ảnh trong cuốn nhật ký có khóa đó thay bạn, đợi lúc nào Quan Giai Dĩnh vô cơ hội sẽ lấy bức ảnh đó về.

Vì nam thần, Quan Giai Dĩnh vô cùng cố gắng, thật lòng muốn thi đỗ trung học, mặc dù cô thi vào trung học thì nam thần đó cũng đã vào đại học, nhưng được học cùng trường với nam thần cũng rất tuyệt mà. Quan Giai Dĩnh học được từ “học trưởng” trong phim thần tượng Đài Loan, viết thư cho Phồn Tinh nói rằng nếu cô ấy có thể trở thành học muội của học trưởng thì thật hạnh phúc.

Kết quả Quan Giai Dĩnh không thi đỗ vào trường trung học nổi tiến, bố mẹ cô thảo luận một hồi rồi vội vàng quyết định đưa con gái ra nước ngoài. Trước khi đi, Quan Giai Dĩnh hối hoảng viết cho Phồn Tinh bức thư cuối cùng, dặn cô nhất định phải thay cô ấy giữ tấm ảnh của học trưởng thật cẩn thận. Sau đó, thư hồi âm của Phồn Tinh bị trả lại, vì nhà họ Quan đã bán nhà, không có ai ở đó nữa.

Phồn Tinh học lên trung học, có bạn bè mới nhưng vẫn nhớ tới Quan Giai Dĩnh, không biết cô ấy sống ở nơi đất khách quê người có tốt không, có quen không? Cô ấy từng nói muốn làm bạn tốt với cô cả đời, cả đời cơ mà!

Phồn Tinh thuận lợi thi vào trường trung học điểm số một ở quê nhà, học được vài tháng thì vì có thành tích tốt nên đã được giới thiệu đi Bắc Kinh tham gia cuộc thi viết văn. Chuyện này đã gây chấn động cả vùng quê. Mặc dù bố mẹ Phồn Tinh không để ý nhưng giáo viên chủ nhiệm lại thật rất vinh dự, tự hào vì chính là người dạy văn cho Phồn Tinh, có một học sinh xuất sắc như thế, không tự hào sao được. Tuy Phồn Tinh đã nói với bố mẹ hai lần nhưng bố mẹ đều không muốn đưa tiền để cô lên đường tham gia kỳ thi.

Phồn Tinh rất buồn, thiếu nữ mười mấy tuổi mẫn cảm và yếu đuối, hỏi vay họ hàng ư, bố mẹ còn không muốn cho nữa là họ hàng, hơn nữa cho cô vay thì biết bao giờ mới trả được? Hỏi vay bạn bè ư, tre con thì làm gì có nhiều tiền, ít nhất phải có vài trăm tệ mới đủ. Cuối cùng giáo viên chủ nhiệm đoán ra, liền tự chi tiền của mình, nhưng lại sợ làm tổn thương đến

lòng tự trọng của cô nên phải nói dối rằng buổi chiều bố cô đến trường và đưa tiền cho cô giáo.

Phồn Tinh biết rõ rằng bố sẽ không bao giờ làm như vậy. Cô rất cảm kích vì cô giáo đã giữ thể diện cho mình, càng cảm kích cô giáo đã giúp đỡ cô hết lòng, đã phải bỏ tiền túi ra cho cô tham gia kỳ thi mà còn suy nghĩ chu đáo đến vậy. Thế nên trong bài thi văn cô đặc biệt cố gắng, bài văn “Lý tưởng của em” vô cùng xúc động, đạt giải nhì toàn quốc, giải thưởng là một nghìn tệ. Cô nghĩ sẽ trả cho cô chủ nhiệm tám trăm tệ tiền lộ phí, còn hai trăm tệ đối với cô cũng là một món tiền lớn, cô sẽ giữ lại phòng khi có việc gấp, ai biết sau này sẽ xảy ra việc gì, trải qua chuyện lần này, cô đã rút ra một kinh nghiệm, đó là nhờ vả bố mẹ ít từng nào hay từng đó.

Kết thúc kỳ thi, các thầy cô đã tốt chức cho tất cả học sinh tham gia kỳ thi đi tham quan trường đại học P. Đám học sinh vô cùng kích động, đại học P chính là trường đại học hàng đầu trong mắt bao nhiêu người, là trường học thực sự, là ước mơ của biết bao học sinh.

Đây là lần đầu tiên Phồn Tinh đến Bắc Kinh, cũng là lần đầu tiên có cơ hội ngắm cảnh phố xá, hai ngày trước cô đều phải ở nhà nghỉ để ôn luyện và tham gia kỳ thi. Ngồi trên xe buýt, cô nhìn ngắm thành phố lớn xa lạ, có lẽ do thời tiết nên cô thấy so với thị trấn nhỏ quê hương cô thì ở đây dịu hiu hơn, trời xanh hơn, đường phố cũng rộng rãi hơn... Sau cuộc thi, tâm trạng cô rất thoải mái, mặc dù chỉ đạt giải nhì thôi và quan trọng còn có tiền thưởng. Cô có cảm giác cuối cùng mình cũng không phụ lòng mong đợi của cô giáo nên rất vui.

Khuôn viên trường đại học P rất lớn, phong cảnh bên hồ vô cùng đẹp, mặc dù đang là đầu đông, gió lạnh thổi ào ào nhưng mọi người đều không thấy lạnh.

Thầy cô giáo thông báo học sinh có một tiếng hoạt động tự do. Phồn Tinh không dám đi xa, chỉ lòng vòng quanh hồ.

Bên hồ có mấy cây ngân hạnh, lá vàng sắp rụng, cô bất giác cúi xuống nhặt một chiếc lá, giơ về phía có ánh nắng, trông giống hệt chiếc quạt nhỏ màu vàng, phản chiếu gân lá bên trong rất đẹp. Cô muốn nhặt mấy lá về làm bookmark tặng bạn. Đến Bắc Kinh chuyển này, cô cũng phải có chút quà cho bạn, huống hồ đây là lá ngân hạnh ở khuôn viên trường đại học P cơ mà...

Cô hào hứng nhặt lá rơi, vừa đi vừa nhìn, vô tình nhặt được một chiếc lá ngân hạnh vừa to vừa vàng, bên trên viết chữ “GIMPS”, cô chưa bao giờ thấy chữ này nên không hiểu nó có nghĩa gì, chỉ nghĩ thầm, không hồ là trường đại học P, người ở đây thật lợi hại, nom đầy vẻ trí thức, từ lạ lẫm này chắc chắn là do giáo viên hoặc sinh viên tiện tay viết ra.

Chiếc lá vừa to vừa lành lặn nên Phồn Tinh không nỡ vứt đi. Nhưng trên đó có viết chữ nên không thích hợp để tặng người khác, cô liền giữ lại làm bookmark cho mình, tiện tay kẹp trong cuốn từ điển tiếng Anh.

Lúc này Phồn Tinh mới nảy sinh ý định cố gắng thi vào trường đại học P. Trước đó, cô còn rất mơ hồ, chẳng qua chỉ là một học sinh ngoan ngoãn nghe lời, giáo viên bảo học tốt thì cô học tốt, hơn nữa nếu học tập tốt thì bố mẹ ít nhiều cũng nể mặt cô hơn, không mắng cô té tát nữa, khi nhờ bố mẹ đi họp phụ huynh, cô cũng không cảm thấy xấu hổ. Nhưng bây giờ không giống như trước nữa, cô đã nhìn thấy khuôn viên trường đại học P, trường đại học đẹp như thế, trong không khí trong lành của miền Bắc, lá cây ngân hạnh trải đầy trên mặt đất như một chiếc thảm màu vàng. Gió thổi qua bầu trời trong xanh không một gợn mây khiến lòng người cảm thấy thật thoải mái.

Đó là một thế giới mới mẻ, hoàn toàn khác, cô mong muốn được ở trong thế giới đó.

Cô học điên cuồng, học ngày đêm, hy vọng có thể đỗ vào trường đại học tốt nhất, ngôi trường đó có ánh sáng ấm áp, có ngọn gió vi vu, có cây

ngân hạnh với lá vàng ruộm, có hồ nước êm đềm, mỗi người ở đó đều tài giỏi, thông minh, tiền đồ xán lạn. Được học ở trường đó sẽ là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời mười mấy năm của cô.

Mỗi lần học từ mới sắp ngủ gục, mỗi lần làm bài tập đến nửa đêm, mỗi lần ôn đống đề ôn thi day cật khiến người ta phát sợ, cô đều nói với bản thân mình: Chúc Phồn Tinh, mi muốn một cuộc sống thế nào thì bây giờ mi có cơ hội để quyết định rồi đấy. Hãy đỗ vào trường đại học P, chỉ có đỗ vào trường đại học P, mi mới có cơ hội thay đổi vận mệnh của mình.

Ba năm cấp ba, cô chỉ nặng hơn bốn mươi cân, gầy đến nỗi váy phải có dây thắt, vì đối với cô ăn uống chỉ là việc qua loa, đối phó, còn đầu óc hoang toàn nghĩ đến các loại đề ôn tập. Mỗi bận học đều dậy từ lúc canh ba*, ngủ lúc canh năm**, phía sau tấm bảng đen trong phòng học luôn ghi số ngày đếm ngược đến hôm thi, mỗi ngày đều có những bài trắc nghiệm và đề thi khác nhau. Trong những ngày “cột tóc lên xà nhà” như thế, cô đã làm hết tất cả đề thi của những năm trước, học thuộc tất cả từ mới cần thuộc, ghi nhớ toàn bộ kiến thức mà giáo viên nhắc đến hoặc không nhắc đến. Lúc thi đại học, cả người cô gầy như tê dại, cứ bước vào phòng thi là làm bài, bước ra khỏi phòng thi lại tranh thủ thời gian xem các kiến thức quan trọng của môn tiếp theo. Cuối cùng cũng thi xong tất cả các môn, cả lớp về phòng tổ chức liên hoan. Tất cả mọi người đều vui mừng đến phát điên, có người còn xé sách, có người hát mà như gào, có người nhảy lên bàn nhảy vũ điệu đường phố, còn có người lật đổ hết chồng sách cô để trên bàn, trong đó có cả một cuốn từ điển dày cộp.

*Canh ba: từ mười một giờ đêm đến một giờ sáng.

**Canh năm: từ ba giờ sáng đến năm giờ sáng.

Chiếc lá ngân hạnh vàng ruộm bay ra như một chú bướm, Phồn Tinh cúi xuống nhặt, vẫn không biết chữ viết trên chiếc lá có nghĩa là gì. Nhưng tất cả đã kết thúc rồi, kết thúc những tháng ngày gian khổ nhất của thời học

sinh, cô mỉm cười kẹp lại chiếc lá vào cuốn từ điển, dù thi đỗ vào trường đại học P hay không thì cô cũng đã cố gắng hết sức.

Lúc nhận được giấy báo đỗ đại học, cô cảm thấy như đang mơ. Cô biết mình thi cũng khá tốt nhưng không ngờ lại được nhiều hơn hẳn mười mấy điểm so với khi làm bài thi thử, là người có điểm cao thứ ba trong toàn tỉnh, đỗ vào chuyên ngành hot nhất của trường đại học P.

Lúc ấy Cố Hân Nhiên mừng phát điên, còn vui hơn cả cô, cô bạn còn cài một bông hoa lên tóc, cô nói: “Cậu chính là thám hoa của tỉnh nhà đấy, chúc thám hoa đấy nhé!”

Phồn Tinh luôn thấp thỏm, lo lắng khi những việc quá tốt đến với mình, cô sắp không nhớ được là mình đã đến trường nhập học như thế nào rồi. Khi đã nhập học và ổn định chỗ ở, cô đến căng tin trường ăn một bữa cơm, rồi cô đứng bên bờ hồ, ngắm nhìn cây ngân hạnh. Bầu trời tháng Chín ở Bắc Kinh thật trong xanh, “những chiếc quạt nhỏ” trên cây gập cơn gió thì rung rinh rì rào.

Tâm trạng cô rất tốt, cuối cùng cũng có thể đứng ở đây, đang là mùa thi nên lá vàng rơi khắp mặt đất, nước trong xanh và bầu trời cao vời vợi.

Cô luôn cảm thấy chiếc lá mà cô nhặt được đó đã mang đến cho cô may mắn. Cô lên mạng tra từ GIMPS, mới biết đó là chữ viết tắt của Great Internet Mersenne Prime Search, có nghĩa là “Tìm kiếm số nguyên tố Mersenne khổng lồ trên Internet”. Đây là một kế hoạch của các tình nguyện viên, chỉ cần tải chương trình này về máy tính cá nhân là có thể tham gia. Có thể sử dụng khả năng tính toán của máy tính để tính toán ra số nguyên tố Mersenne mới nhất.

Cô quyết định mình sẽ làm một tình nguyện viên của GIMPS, tham gia vào kế hoạch này.

Nhiều máy tính cá nhân thông qua mạng internet sẽ tạo thành siêu máy tính, không ngừng tính toán, cho đến khi tính ra được số nguyên tố Mersenne mới nhất, nghe cũng rất thú vị, phải không nào?

Học ở trường đại học P mấy năm, mùa thu năm nào cô cũng đến bên hồ nước nhạt lá vàng rơi và viết lên đó. Lần nào cô cũng viết từ “Lucky”, như muốn viết cho những mơ hồ, cô đọc của bản thân mấy năm về trước. Cách con sông dài của năm tháng, cô muốn nói, cố lên cô gái, bạn có thể dựa vào sự cố gắng của mình để thi đỗ vào trường học mơ ước, bạn sẽ có đủ may mắn để thay đổi cuộc sống sau này, chúc bạn may mắn!

Cuộc sống sinh viên trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã sắp tốt nghiệp, các chị em cùng phòng của cô không muốn học tiếp cao học nên đều lên mạng tìm việc làm, cô cũng vậy.

Các chị em cùng phòng của cô đều không hiểu, hỏi: “Sao cậu lại nộp hồ sơ vào công ty này? Còn làm thư ký nữa chứ! Chưa có ai tốt nghiệp chuyên ngành của chúng ta ra lại đi làm thư ký đâu!”

Đại tỷ trong phòng nói: “Các bạn không hiểu rồi, chắc chắn em ấy đã bàn bạc với Chí Viễn, họ muốn ở cùng nhau.”

Phồn Tinh cười hì hì, nói: “Thực ra vì mức lương khởi điểm của công ty này cao nhất nên em nộp hồ sơ thôi!”

Nhị muội “phì” cười, nói: “Chị đúng là đồ mê tiền.”

Phồn Tinh vừa gửi email vừa nói: “Chị không có chí lớn gì, chỉ muốn chọn công việc có nhiều tiền, cho dù mệt một chút cũng xứng đáng.”

Đại tỷ nói: “Này, em không xem tin tức trên mạng à, họ viết về một nhóm người ứng tuyển vị trí thư ký, người thì tốt nghiệp trường danh tiếng, người thì biết viết công văn, còn có người rất có kinh nghiệm làm việc văn

phòng, nhưng kết quả cuối cùng sắp chọn người có ngực to đấy, em đừng nói nữa, Phồn Tinh là thích hợp nhất đấy...”

Nói chưa hết câu, nhị muội đã bật cười ha hả.

Phồn Tinh xông đến vừa cười vừa nhéo má đại tỷ, nhị muội vội chạy đến cứu đại tỷ, mấy chị trong phòng đùa nghịch khiến giường của đại tỷ suýt thì sập.

Chẳng ai biết vận mệnh sẽ ban cho duyên phận như thế nào.

Mười bảy tuổi, Thư Dập quyết định tham gia thi đại học, mặc dù trường đại học T đã thể hiện rõ quan điểm là nhận thẳng anh vào trường, một số vị giáo sư của khoa Vật lý trường đại học T còn cố ý mượn cơ hội đi công tác đến Thượng Hải để gặp anh, bày tỏ rằng cho dù thế nào cũng hi vọng anh đến học ở trường đại học T.

Thấy anh trầm mặc không nói, vị giáo sư cuống lên. “Cậu chỉ cần chọn ngành Vật lý của trường đại học T chúng tôi thì có thể học thẳng tiến sĩ, cậu muốn ra nước ngoài học giao lưu cũng được, nếu cậu không thích tôi thì có thể tùy ý chọn giáo viên hướng dẫn trong khoa.”

Thư Dập nói: “Hàn Dương bảo thầy tới ạ?”

Anh không khách sáo gọi thẳng tên bố khiến vị giáo sư nhất thời bối rối, nói: “Hàn viện sĩ rất mong cậu chọn trường đại học T, dù sao cũng là trường cũ của viện sĩ và sư muội Tri Tân.”

“Ông ấy là ông ấy, em là em. Thầy về bảo với ông ấy, cứ bận rộn với việc phóng tên lửa của ông ấy đi, đừng can thiệp đến chuyện riêng của em.”

Thư Dập còn trẻ đã bộ lộ tài năng và sự quyết đoán mạnh mẽ, vị giáo sư không hiểu vì sao Hàn viện sĩ lại bị cô lập như thế. Ngày ấy có thể lên trời tóm trăng, xuống biển bắt các mập, chuyện trò vui vẻ với các lãnh đạo,

trong ngôi trường chỉ toàn nhân tài, ngài cũng là một nhân vật truyền kỳ, không hiểu vì sao lại không “trị” được con trai. Nghe nói hằng năm Hàn viện sĩ muôn gặp con trai một lần cũng phải nhờ hiệu trưởng cũ chuyển lời, muôi mặt nhờ vả người ta. Vị giáo sư vốn nghĩ rằng có thể sư muôi Tri Tân với vẻ ngoài dịu dàng, nội tâm mạnh mẽ là người vô cùng lợi hại, nhưng qua đây có thể thấy, không phải sư muôi Tri Tân chỉ đạo từ xa, mà là bản thân Thư Dập là người có chủ kiến.

Vị giáo sư thất bại quay về, ủ rũ nói với Hàn viện sĩ: “Không được đâu ạ, cậu ấy bướng bỉnh lắm, không đồng ý đâu. Hay là ngài tự thuyết phục xem sao?”

Hàn viện sĩ không dám.

Đường đường là viện sĩ trẻ tuổi nhất Viện khoa học Trung Quốc, người dẫn đầu ngành, nhận được các loại huân chương, người có uy quyền nhất trong chuyên môn, chỉ cần giậm chân thôi là cả Viện khoa học rung lắc, vẫy tay thôi là cả ngành phải nghiêng ngả. Ngài không sợ đất, không sợ trời, nhưng lại sợ con trai mình.

Bị người ta cười nhạo, âm thầm chấp nhận.

Thư Dập vừa bắt đầu đi học tiểu học đã tự ý đổi họ, Hàn Dập thành Thư Dập. Hàn viện sĩ lúc đó vẫn chưa là viện sĩ mà là giáo sư, Hàn giáo sư dè dặt hỏi một câu, Thư Dập lạnh lùng trả lời: “Họ Hàn khó nghe quá!”

Thế là Hàn giáo sư chán chường không dám hỏi câu thứ hai.

Từ nhỏ Thu Dập đã không gọi ông là bố, vì trong lòng ông luôn cảm thấy hổ thẹn, hổ thẹn với cả hai mẹ con nên cũng không dám so đo với con trai. Khi con trai lớn hơn một chút, ông cảm thấy mối quan hệ giữa hai cha con họ đang ngày càng “đảo lộn”. Thư Dập còn trầm lặng hơn cả ông, mỗi lần gặp nhau đều thờ ơ, lạnh nhạt. Nhiều năm trôi qua, Hàn giáo sư phẫn

đầu trở thành Hàn viện sĩ, nhưng trước mặt con trai vẫn không được thêm nửa điểm nào.

Hàn viện sĩ buồn đến nỗi bạc hết cả tóc, ông báo cáo lên tổ chức là muốn xin đến trường đại học F dạy học, vì nghĩ rằng tám mươi phần trăm Thư Dập sẽ học ở trường đại học F. Lãnh đạo nhận được thông báo này thì vô cùng kinh ngạc, tìm ông nói chuyện, bàn bạc nửa ngày, ông mới quyết định không chuyển công tác nữa, vì dù sao cũng không thể đi được. Điều quan trọng là, cho dù Thư Dập học ở trường đại học T hay F thì cứ gặp ông là anh lại quay đầu bỏ đi. Nếu ông cứ nhất quyết muốn đi dạy học, nhà trường liệu có chấp nhận cho ông dạy lớp chính quy không thì cũng chưa biết, và có khi Thư Dập cũng lập tức chuyển trường cũng nên.

Số ông thật khổ, xa vợ xa con, đã thế con còn không nhận bố, muốn ở gần con một chút thì lại lo con bỏ chạy. Hàn viện sĩ cầm khăn tay chấm nước mắt cay sè, dẫn theo nhân viên bò vào trong tên lửa kiểm tra linh kiện điện tử.

Sau khi Thư Dập quyết định tham gia thi đại học, anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Giáo viên chỉ nhiệm còn vui hơn cả anh, vì với thành tích của anh thì tám mươi phần trăm sẽ đỗ thủ khoa, việc học sinh được xét tuyển thẳng vẫn tham gia thi và đỗ thủ khoa toàn thành phố chắc chắn sẽ vinh dự hơn hẳn việc học sinh được xét tuyển thẳng vào đại học mà không tham gia thi cử gì rồi.

Bà Tri Tân trước nay luôn có chính sách “thả cửa” đối với con trai, muốn thi đại học cũng tốt thôi, thi đại học là trải nghiệm hiếm có trong đời học sinh, trải nghiệm một chút cũng không phải là không tốt.

Và như vậy, Thư Dập trở thành một trong số bao nhiêu học sinh hệ cấp ba của trường đại học, ngày ngày cắp cặp đi học rồi tan học, làm đề ôn thi đại học, ung dung tham gia vào nhịp sống khẩn trương của học sinh cuối cấp.

Hôm đó, anh ôm cặp bước ra cổng trường, vì trời nắng đẹp, bất giác anh ngẩng đầu nhìn ngắm mây bay trên bầu trời cao. Anh không biết ở phía xa có một cô gái đang vội cầm chiếc máy ảnh mi ni chụp lại cảnh anh đang dưới bóng cây.

Thư Dập hoàn toàn lơ đãng đối với chương trình học lớp mười hai, bước vào kỳ thi, anh rất ung dung nhàn nhã. Mấy hôm đó bà Thư Tri Tân cũng bận vài việc, vì hai mẹ con từ trước đến nay không hề lo lắng về việc thi cử nên bà cũng không đưa anh đi thi. Buổi trưa, anh ăn ở quán ăn nhanh gần địa điểm thi, buổi tối anh về nhà tự nấu cơm, ăn xong thì xem ti vi, chơi điện tử. Thi xong, anh tính điểm số thì thấy mình làm bài bình thường, bà Thư Tri Tân cũng không hỏi han gì. Lúc nộp hồ sơ nguyện vọng, anh chỉ liếc qua rồi chọn khoa Vật lý của trường đại học P. Anh biết mình sẽ được hơn sáu trăm điểm. (Năm 225, thi vào các trường đại học ở Thượng Hải, tổng điểm ở tất cả các khoa cũng chỉ khoảng hơn sáu trăm ba mươi điểm), môn Toán và Vật lý được điểm tối đa không nói, lại từng đạt giải thưởng Olympic quốc gia nên chắc là đỗ thôi.

Lúc nhận được giấy báo, thầy trưởng khoa Vật lý trường đại học P là Lão Châu chỉ thiếu điều đánh trống gõ mõ chúc mừng, còn Hàn viện sĩ thì giận điên người. Lão Châu và ông vốn là tình địch trong ký túc xá, có ân oán nhiều năm, vậy mà con trai ông lại “tát” thẳng vào mặt ông như vậy!

Hàn viện sĩ phải ngậm cả ngậm “máu tươi”, chạy đến trước mặt tình địch là Lão Châu mời ông ta ăn cơm. Thật đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ sống trên thế gian này! Tấm lòng của cha mẹ đấy!

Lão Châu dương dương tự đắc nói: “Lại cần ông phải nhờ vả sao? Nể tình sư muội Tri Tân tôi đã chăm sóc tốt cho Dập Dập rồi!”

Hàn viện sĩ bị tích địch ký túc đâm cho một nhát vào tim như thế, chỉ biết mỉm cười nâng ly. “Phải, phải, nhất định rồi!”

Hàn viện sĩ không dám xuất hiện trong thời gian con trai nhập học, sau khi khai giảng mới mượn cớ tham dự hội thảo nghiên cứu học thuật để đến trường đại học P hai lần, không ngờ hiệu trưởng trường đại học P đầu óc linh hoạt lại muốn mời ông giảng công khai lớp nghiên cứu học thuật này, vì dù sao ở một số lĩnh vực ông cũng là chuyên gia giỏi nhất, lại là viện sĩ danh tiếng lẫy lừng.

Hàn viện sĩ vội vàng khéo léo từ chối, thật buồn cười, nếu giảng công khai thì sẽ có áp phích dẫn khắp trường, Thư Dập đâu có mù, như thế chẳng phải tự ông chuốc lấy phiền phức à?

Bây giờ ông còn có thể giả vờ như không biết gì, rảnh rỗi là lại đến trường đại học P đi dạo, rồi nói chuyện với các giáo viên của con con trai, quan tâm một chút đến việc học của con. Nếu ông đến giảng bài thì sẽ hủy hoại mọi thứ! Mọi thứ!

Hàn viện sĩ rất tủi thân, tuy nhiên, làm người thì không nên trách xã hội, ông sợ con trai thì cũng không thể trách hiệu trưởng được, chẳng phải là do ông gieo gió gặt bão sao!

Thư Dập không ở ký túc đến hai ngày, anh thuê một căn phòng ở gần trường đại học P, hằng ngày lên giảng đường, đến thư viện và phòng thí nghiệm, ngày nghỉ lễ thì đến thôn Trung Quan. Đương nhiên, con trai của Hàn viện sĩ cực kỳ thông minh, vừa học xuất sắc lại có tinh thần nghiên cứu khoa học, tất cả các giáo viên đều vô cùng yêu mến, có mấy người còn khuyên anh học tiến sĩ.

Hàn viện sĩ vừa tự hào vừa buồn bã. Có đứa con nào nhất quyết không nhận bố chứ!

Thư Dập hoàn toàn không để ý đến ông bố sợ đông sợ tây, lóng ngóng chân tay, dù ông ở xa hay gần. Là một tân sinh viên, anh có rất nhiều điều phiền não. Đầu tiên là thủ khoa trường đại học P nhiều như mây, thiên tài

vô kể, một cậu Thư Dập từ nhỏ đến lớn luôn có thói quen mình là con hạc trong đám gà, giờ bỗng phát hiện mình không phải là con hạc duy nhất, cú sốc này không nhỏ chút nào. Thứ hai, áp lực của các giáo viên đặt lên vai anh quá lớn, các giáo viên đều chăm sóc vô cùng chu đáo sư muội Tri Tân, đối với con trai của bà thì càng quan tâm hơn, thậm chí còn phiền phức hơn cả bố ruột anh, hơi một tí là lại gọi anh đi cùng đám sư huynh học tiến sĩ đến phòng thí nghiệm làm nghiên cứu. Lúc giảng bài cũng nói một thôi một hồi tận đầu đầu, giống như việc đưa cho anh một cái bếp lò nhỏ rồi cố gắng nhồi vịt cho anh, lại còn nói với vẻ mặt nhân từ: “Không hiểu thì đến hỏi thầy lúc nào cũng được, à không, em không thể không hiểu được, lúc bằng tuổi em, mẹ em coi mấy đề này là đơn giản nhất, hồi đó, ngoài bố em ra, sinh viên toàn khoa không ai bằng bà ấy...”

Thư Dập cảm thấy cực kỳ phiền muộn, chỉ một người gây phiền là bố anh đã khiến anh cảm thấy khó chịu rồi, giờ lại thêm khoa Vật lý gồm cả đồng người, nào là sư bác, sư thúc, sư tỷ... Ai cũng nhìn anh với bộ dạng them nhỏ dãi, hận không thể bắt con trai của tiểu sư muội Tri Tân về nhà nhốt lại. Đúng là đáng ghét!

Thư Dập nghĩ, mình chọn khoa Vật lý là đầu óc mình có vấn đề rồi, tại sao mình không chọn chuyên ngành không liên quan đến bố mẹ chứ!

Huống hồ tay của bố anh quá dài, cứ nhìn việc ông đến trường P họp với mặt độ dày đặc biệt là biết, có khi anh thật sự phải nghĩ ra một chiêu đặc biệt nào đó, ví dụ chọn môn Trung văn hay môn Triết học chẳng hạn, mà có khi người này mặt dày đến mức in vào làm giáo sư khoa Triết học cũng nên.

Vả lại, lúc anh điền vào đơn nguyện vọng là vì sự yêu thích từ trong xương tủy.

Thích Toán học và Vật lý, tức là yêu thích cái đẹp thuần túy.

Tháng Mười hai năm đó, giáo viên dạy Toán cao cấp của Thư Dập gọi anh vào phòng, nói với anh rằng trường đại học Missouri State, Mỹ vừa phát hiện ra nguyên tố Mersenne thứ 43: 230,402,457-1. Thầy giáo rất hưng phấn, thao thao bất tuyệt nửa ngày, không hiểu vì sao anh đột nhiên lại cụt hết cả hứng.

Sau khi rời khỏi phòng giáo viên, anh đi dạo bên bờ hồ, gió mùa đông thổi ào ào, tối qua gió lộng cả đêm khiến lá cây ngân hạnh sắp rụng hết, mùa đông đến rồi, thêm một thời gian nữa thôi là nước hồ cũng đóng băng.

Thư Dập thờ ơ nghĩ, bốn mùa thay đổi, thời gian trôi đi, thuyết tương đối rộng, con mèo của Schrodinger, thậm chí là toàn bộ số nguyên tố Mersenne được phát hiện thì tất cả điều này đối với hồ nước, có ý nghĩa gì không? Đối với cây ngân hạnh, có ý nghĩa gì không? Đối với bản thân anh, có ý nghĩa gì không?

Tất cả các tình nguyện viên, chỉ cần tải trình duyệt GIMPS từ trên mạng xuống là có thể tham gia vào việc tính toán sự phân bố của nguyên tố Mersenne, tuy nhiên, tất cả điều đó có ý nghĩa gì?

Làm sao biết nhân loại không phải là nguyên kiện nhỏ bé trong chiếc máy tính cao cấp?

Thế giới mà anh nhìn thấy, làm sao biết chân thực hay không?

Anh nhặt một chiếc lá ngân hạnh, tùy tiện viết lên đó chữ “GIMPS”, sau đó ném đi, nhìn nó nằm lặng lẽ trong đồng lá rụng.

Được viết lên một từ thì chiếc lá có thể trở về cành cây không?

Không, vĩnh viễn không.

Bản thân anh vì viết một từ mà có thay đổi không?

Không, vĩnh viễn không.

Khoảnh khắc ấy, Thư Dập thất vọng chán chường, chỉ muốn đi tu.

Tất cả mọi thứ đều trống rỗng, tất cả mọi thứ đều chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Bản lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai*.

*Trích trong bài kệ của Lục Tổ Huệ Năng, vị tổ thứ sáu của Thiền tông Trung Quốc. Dịch nghĩa: Xưa nay không một vật, chỗ nào dính bụi nhơ.

Thiện tai, thiện tai!

Anh quay người rời đi.

Có lẽ là vì mùa đông quá bi thương, hãy chịu đựng, anh khích lệ bản thân, dù sao mùa đông cũng đến rồi, mùa xuân sẽ không còn xa nữa.

Chớp mắt đã đến kỳ nghỉ đông, rồi kỳ nghỉ đông kết thúc, sinh viên bắt đầu đi học lại, nhưng trong mùa xuân đẹp đẽ như thế mà Thư Dập vẫn phiền não.

Bên hồ cỏ dại mọc um tùm, chim sẻ kêu ríu rít, hoa nở đỏ rực liễu xanh biếc, ngay cả cây ngân hạnh cũng đã ra lá non đầu cành như chiếc quạt nhỏ.

Thư Dập bị giáo viên bắt đi làm việc, nhất trong phòng thí nghiệm một tuần lễ, cuối cùng đã làm xong thí nghiệm phức tạp, lúc bước ra khỏi cửa, ánh mắt thầy tràn ngập niềm vui.

Thư Dập phải ăn mì gói, ngủ trong phòng thí nghiệm nhiều ngày, gặm hết hai cái đùi gà trong căng tin của trường và cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Anh sẽ không ở lại trường đại học P để các sư bác, sư thúc, sư tỷ giày vò nữa.

Muốn ra sao thì ra!

Con trai của tiểu sư muội Tri Tân bỏ đi, các sư bác, sư thúc của khoa Vật lý trường đại học P chỉ biết đấm ngực giậm chân, vô cùng tiếc nuối. Hàn viện sĩ sợ đến nỗi vội chạy đến tìm giáo sư tâm lý học giỏi nhất, thảo luận rốt cuộc bị trầm cảm thật hay giả vờ trầm cảm.

Thư Dập đã phất ống tay áo ra đi như vậy, rời khỏi trường đại học P mà không mang theo chút vinh quang nào, kết thúc năm thứ nhất đại học trong sự yêu thương, quan tâm của các bậc tiền bối.

Nhiều năm sau, Thư Dập về nước lập nghiệp, ngày ngày bận rộn, tuyển một trợ lý nam nhưng anh ta còn không biết lo mấy việc vặt vãnh bằng anh, hai ngày sau anh ta nước mắt lưng tròng xin được vào làm trong nhóm nghiên cứu. Anh lại tuyển thư ký, nhưng chưa được mấy ngày đã không chịu được áp lực liền từ chức, tiếp tục tuyển thư ký từ các phòng ban khác, có người kiên trì làm được ba tháng thì từ chức, tiếp tục tuyển, rồi lại từ chức, muốn điều chuyển người từ các bộ phận khác nhưng họ không chịu... Cuối cùng Thư Dập ra lệnh cho HR, cho dù thế nào cũng phải tuyển cho anh một thư ký thích hợp với mức lương cao cũng được.

HR dốc hết tâm sức, đưa ra mức lương khởi điểm cao ngất, cuối cùng đã nhận được cả đồng hồ sơ xin việc.

Phó tổng giám đốc phòng HR thành thật nói: “Thư tổng, tôi đã chọn qua rồi, mấy người này có ngực to nhất.”

Thư Dập tăng ca thâu đêm, đúng lúc tâm trạng rất tệ, cáu tiết muốn ném đồng hồ sơ vào sọt rác, cho đến khi anh cúi xuống thì nhìn thấy tấm ảnh dán trên hồ sơ.

Phó tổng giám đốc cảm thấy mình làm việc thật thông minh, nhanh trí, vì đã để hồ sơ của cô gái xinh xắn nhất lên trên cùng. Ngoài ngực to thì dáng vẻ cũng phải ưu nhìn, dù sao cũng là thư ký của sếp, sau này ngày ngày anh ta cũng phải nhìn mà. Ai cũng thích nhìn gái đẹp, và quả nhiên Thư Dập không nổi cái với anh ta mà cầm hồ sơ lên xem.

Thư Dập thầm nghĩ, cứ thử xem sao, cô ấy còn là đàn em của anh trong trường đại học P, gương mặt trông cũng thanh thoát, phóng khoáng. Cô ấy chịu xin vào vị trí này, có lẽ là duyên phận.

Phồn Tinh vào làm việc ở công ty quả nhiên chăm chỉ, tận tụy, là một thư ký giỏi vượt xa cả mong đợi của Thư Dập. Thư Dập còn vô tình phát hiện, cô có một thói quen, đó là làm tình nguyện viên của GIMPS.

Lúc nhàn rỗi, cô vào máy tính cá nhân tìm cách tính toán số nguyên tố Mersenne. Thư Dập cảm thấy thật thú vị, một cô gái không tốt nghiệp ngành Toán học nhưng lại có sở thích này, không biết xuất phát từ cơ duyên nào. Anh còn muốn nói cho cô biết rằng, máy tính của công ty cũng có thể đăng nhập vào hệ thống GIMPS, nhưng cuối cùng lại không nói gì, chỉ giúp cô tải trình duyệt về.

Lúc Phồn Tinh mở máy tính ra thì rất ngạc nhiên và vui mừng. Cô còn nghĩ đó là công lao của các đồng nghiệp phòng IT nên đã dùng tiền của mình mua trái cây, đồ điểm tâm đến mời họ khiến các chàng trai phòng IT vừa bất ngờ vừa vui mừng khôn xiết.

Cô gái này thật đáng yêu.

Thư Dập nghĩ, cô giống như con cá, bơi lội tung tăng trong thế giới nhỏ của mình, cách thành bình thủy tinh trong suốt đó, anh giống như con mèo lớn ngồi quan sát bên bể cá, cực kỳ hào hứng. Chỉ có điều lúc đó mèo lớn không biết rằng, cá ngoài để ngắm thì còn có thể ăn.

Nhiều năm sau, nhân lúc hai đứa nhóc song sinh ngủ trưa, Phồn Tinh tranh thủ dọn dẹp những đồ đạc cũ trong phòng chứa đồ từ hồi cô sống độc thân. Thư Dập cũng giúp cô một tay. Hai người hiếm khi mới có khoảnh khắc yên tĩnh bên nhau, lật giở những tấm ảnh cũ và trêu đùa đối phương xem có nhận ra mình hồi đó không.

Phồn Tinh cầm cuốn sổ cũ, một bức ảnh kẹp bên trong bất ngờ rơi ra. Tấm ảnh này đã được chụp từ rất lâu, người trong ảnh đã mờ nhưng vẫn có thể nhìn ra nam sinh với dáng vóc ráo, rất bắt mắt.

Thư Dập bất giác nhặt tấm ảnh lên, nhìn kỹ rồi hỏi: “Đây là ai?”

Dạo này anh giống như vại giấm chua, thậm chí có lúc còn ghen với cả con trai mình, Phồn Tinh quyết định chọc anh, nói: “Đây là người em yêu thầm hồi em mười mấy tuổi. Đẹp trai không? Quá đẹp trai!”

Thư Dập lại nhìn kỹ bức ảnh lần nữa, không phủ định.

Phồn Tinh muốn đùa dai liền bổ sung thêm một câu: “Hồi đó em rất thích anh ấy, tình yêu đầu, khắc cốt ghi tâm.”

“Ồ?” Thư Dập nhàu mày. “Em đối với cậu ta khắc cốt ghi tâm, vậy em đối với anh thì sao?”

“Anh với anh ấy... ừm... hai người là hoàn toàn khác nhau ,à, anh ấy có quầng sáng, là uần sáng trong trí nhớ của em!”

Không biết vì sao Thư Dập lại cười to. “Hồi mười mấy tuổi em đến Thượng Hải à?”

Phồn Tinh đang bịa chuyện thì bất ngờ nghe anh hỏi câu này, nghĩ ngợi có gì đó sai sai liền hỏi lại: “Sao anh biết tấm ảnh này chụp ở Thượng Hải?”

Thư Dập cười híp mắt, nói: “Anh không chỉ biết tấm ảnh này chụp ở Thượng Hải, anh còn biết người trong bức ảnh này là ai!”

Không biết vì sao Phồn Tinh lại có một dự cảm là mình đang mắc bẫy.

Sự thật thì dự cảm đó là đúng, vị tổng giám đốc bá đạo mặc bộ đồng phục thể thao rất giống đồng phục trường, khoác ba lô đứng dưới bóng cây với tư thế ấy. Cuối cùng Phồn Tinh cũng nhận ra anh chính là người trong ảnh.

Thư Dập vui vẻ hỏi dồn: “Lúc mười mấy tuổi em đã yêu thầm anh à? Tại sao anh lại không biết nhỉ? Hồi đó sao em lại quen anh? Sao em lại chụp tấm ảnh này? Có phải em đã nhìn thấy anh ở cổng trường không? Anh thực sự có phải là quầng sáng trong ký ức của em không? Em đã nói thế mà, sao cứ bơ anh thế...”

Phiền phức quá!

Phồn Tinh then quá hóa giận, quay lại đánh anh. Máy thứ khoa chân múa tay của cô đánh vào Thư Dập chẳng khác nào gãi ngứa, anh dùng một cánh tay ôm chầm lấy cô, áp vào lòng mình rồi hôn cô nồng nàn.

Phồn Tinh nói: “Thực ra bức ảnh đó không phải em chụp.”

Thư Dập lười biếng xoa lưng cho cô, giống như mèo lớn đang ôm mèo bạc hà yêu thích, nói: “Không sao, dù gì bây giờ bức ảnh này cũng nằm trong tay em, đó là duyên phận.”

Đúng vậy, duyên phận kỳ diệu.

Cửa sổ mở ra, gió mát thổi tung rèm cửa.

Bên dưới cửa sổ có một chồng sách cũ, Phồn Tinh chưa kịp thu dọn, trong đó có một cuốn từ điển dày, hơi cũ. Họ đều không biết, trong cuốn từ

điền ấy còn có một chiếc lá ngân hạnh màu vàng, đó mới chính là bằng chứng của duyên phân kỳ diệu.

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 6+2: Ngoại Truyện: Duyên Phận Kỳ Diệu 2

Tình say mười năm không tỉnh

Cao Bằng sụp đổ, hãn chưa từng trải nghiệm cuộc sống thế này bao giờ, đó là trông trẻ! Trông hai đứa trẻ! Hai anh em song sinh!

Hai cậu bé tràn đầy sức lực, nhảy lên trèo xuống, rất có tình thần tìm tòi và nêu ra không biết bao nhiêu câu hỏi.

Chưa đầy năm phút, văn phòng của hãn biến thành một bãi chiến trường, vì hai đứa trẻ không cần thầy dạy đã học được cách điều khiển hệ thống MR*!

*MR: tên viết tắt của cụm từ Mixed Reality (tạm dịch là Thực tế hỗn hợp tăng cường), thiết lập trạng thái cảm nhận của con người về môi trường thực tế được tăng cường thêm thực thể ảo do máy tính tạo ra theo các cấp độ khác nhau. Sự hòa trộn hai môi trường thực và ảo (virtual object) để tạo nên một môi trường mới trong sự cảm nhận của con người, tại đó các vật thể vật lý và vật thể ảo cùng tồn tại, tương tác với nhau trong thời gian thực (real-time).

Kỹ thuật công nghệ MR đỉnh cao quốc tế, là sản phẩm hãn tự hào nhất.

Dễ dàng thao tác và có tính tương tác cao chính là yêu cầu mà hãn đưa ra cho nhóm nghiên cứu vất vả làm việc trong nhiều năm, đột không biết

bao nhiêu tiền của hắn, cuối cùng cũng làm ra sản phẩm khiến người ta hài lòng.

Quả nhiên là dễ dàng thao tác, ít nhất thì hai đứa trẻ chỉ trong vài phút đã biết cách sử dụng. Quả nhiên là có tính tương tác cao, vì chúng đã triển khai ngay trận đại chiến tinh cầu trong văn phòng của hắn. Thoắt cái hỏa lực đã âm âm, tia laser quét khắp nơi, lượng tử bay đi bay lại, tàu chiến xoay chuyển 270 độ. Trong phút chốc hắn suýt bị hiệu quả thị giác hư cấu mạnh mẽ đó đánh ngất và chạy ra khỏi phòng.

Hai đứa trẻ đội mũ giáp sắt vung chiếc que chỉ huy, cả văn phòng dưới tác dụng của hệ thống MR biến thành một tàu mẫu hạm trông như thật. Ban đầu, trò chơi này là nổi ám ảnh của Cao Bằng, nhưng bây giờ rơi vào tay hai tiểu quý, nổi ám ảnh này biến thành cơn ác mộng.

Hắn bò lên bàn, định lấy lại chiếc que chỉ huy từ tay tiểu quý. Lập tức tiểu quý kêu lên âm ã: “Cảnh báo! Tàu mẫu hạm bị tấn công! Cảnh báo lần hai! Tàu mẫu hạm bị tấn công. Toàn đội tập hợp chiến đấu!”

Một tiểu quý khác đội mũ sắt xông lên. “Thuyền trưởng Đại Xoài, tôi là người lái tàu chiến đấu anh hùng Tiểu Xoài đây, tôi đến cứu anh đây!”

Cao Bằng bị hai tên tiểu quý một đứa ôm lấy eo, một đứa ôm lấy chân, suýt thì khụy xuống.

Tốn bao nhiêu công sức hắn mới cướp được que chỉ huy, chưa kịp tắt hệ thống, tiểu ác quý đã thông qua mũ sắt chỉ huy tàu chiến làm động tác xoay một vòng lớn khiến Cao Bằng bị văng xuống gầm bàn. Gậy chỉ huy tuột khỏi tay hắn, rơi xuống một, tiểu quý khác nhanh tay nhanh mắt bò xuống gầm bàn cướp lại.

Trời ơi là trời! Cao Bằng không khỏi cảm thaya bi ai, trước đây thì bị Thư Dập bắt nạt, bây giờ thì bị hai đứa con của anh ta bắt nạt, nếu hắn

không cố gắng sinh con thì kiếp này không đến lượt con hẳn cười lên đầu lên cổ Thư Dập làm mưa làm gió rồi.

Cao Bằng ôm quyết tâm sắt đá xông lên đến cạnh tường, “tạch” một cái tắt luôn nguồn điện tổng trong phòng.

Hệ thống MR lập tức bật nguồn điện dự trữ. Đây là yêu cầu mà năm đó hẳn tự nêu ra, tuyệt đối không để thiếu sót tính năng nào, làm tăng độ tin cậy cho khách hàng.

Cao Bằng nghĩ, đúng! à gậy ông đập lưng ông, nên đành đàm phán với tiểu quý: “Các cháu đưa que chỉ huy cho chú, chú sẽ dẫn các cháu ra ngoài chơi.”

Tiểu quý vung que chỉ huy lên, chiến thuyền bay vút trong biển sao mênh mông, lướt qua dải ngân hà.

Một tiểu quý khác ra sức lắc đầu. “Không đâu, không đâu, cái này vui hơn, bọn cháu thích chơi cái này hơn!”

Cao Bằng sắp bị hiệu ứng thị giác rung lắc vô cùng chân thật trong phòng làm cho choáng váng ngất xỉu, vì tiểu quý điều khiển hệ thống thành thạo hơn cả người lớn, phi thuyền cứ bay vùn vụt qua các tinh cầu, các chiến thuyền bay nhanh như thoi trong đám vẩn thạch* rơi xuống như mưa, thỉnh thoảng để tránh vẩn thạch, chúng còn điều khiển thiết bị xoay tròn với mức độ cực khó. Cao Bằng gần như phát điên, rõ ràng chỉ là hai đứa trẻ mà lại chơi thành thạo hơn cả một người chuyên nghiệp như hẳn.

*Vẩn thạch: là một phần của thiên thạch đến từ vùng khôn gian giữa các hành tinh bay vào khí quyển, bị cháy mất một phần và rơi xuống bề mặt Trái Đất.

Hẳn nói: “Có trò vui hơn mà, chú đảm bảo với hai cháu luôn, đảm bảo đấy! VR có vui không? Cái ấy còn có tính tương tác tốt hơn mà.”

Tiểu quý suy nghĩ một giây rồi nói: “Bố cháu nói VR* không hay bằng MR!”

*Còn gọi là thực tế ảo, tên tiếng Anh là Virtual Reality, là công nghệ giúp con người có thể “cảm nhận” không gian mô phỏng một cách chân thực hơn nhờ vào một loại kính 3D. Môi trường 3D này được tạo ra và điều khiển bởi một hệ thống máy tính cấu hình cao.

Nhắc đến Thư Dập, Cao Bằng sắp khóc đến nơi. Hấn quyết định phải hại hai tiểu quý này, ai bảo hai đứa ức hiếp hấn.

Hấn tùy tiện nói: “Cả ngày cháu nhắc đến bố, cháu thấy không, bố mẹ cháu kỷ niệm mười năm kết hôn mà không dẫn

“Đúng vậy, hôn lễ có gì hay đâu.” Một tiểu quý khác tiếp lời. “Họ kết hôn chúng cháu còn chẳng đi, kỷ niệm mười năm thì sao phải đi ạ!”

Cao Bằng phát điên. “Lúc họ kết hôn thì các cháu ở đâu?”

Tiểu quý không để ý, nói: “Hỏa Tinh ạ! Khi bố mẹ cháu kết hôn, bọn cháu vẫn còn ở Hỏa Tinh, mẹ vẫn chưa có bầu mà.”

Một tiểu quý khác bổ sung: “Ngay cả nòng nọc cũng chưa phải.”

Cao Bằng một lần nữa thất bại trước hiểu biết sinh lý quá tốt của tiểu quý. Hấn quyết định giảng đạo lý cho hai đứa nhóc: “Các cháu thấy đấy, lúc họ tổ chức hôn lễ, các cháu thậm chí còn chưa phải là nòng nọc, thế nên không thể tham dự hôn lễ của họ, nhưng bây giờ họ kỷ niệm mười năm kết hôn, các cháu đã lớn bằng ngần này rồi, nên tham dự để chúc mừng họ mới phải.”

Tiểu quý nhìn hấn với vẻ thông cảm. “Chú Cao, chú không nên vì không theo đuổi được dì Cố mà ghen tị thế giới hai người của bố mẹ cháu.”

Một ác quỷ khác đưa bàn tay mềm mại lên xoa đầu Cao Bằng. “Chú Cao thật đáng thương, bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn độc thân!”

Cao Bằng cảm nhận được lời châm chọc sâu sắc của cả vũ trụ. Hắn lẩm bẩm: “Tại sao mình lại đồng ý với Thư Dập là trông bọn nhóc nhỉ?”

Tiểu quỷ lại một lần nữa xoa đầu hắn. “Vì chú cá cược thua mà.”

Cao Bằng nhìn trời thở dài thườn thượt. “Thư Dập, tôi nhất định sẽ báo thù!”

Cách ba nghìn kilomet, ở Tam Á, hoàng hôn buông xuống, gió từ hàng dừa thổi xào xạc.

Thư Dập đang bận rộn chuẩn bị bữa tối bên kệ bếp thì bỗng nhiên hắt xì hơi một cái.

Phồn Tinh hỏi: “Sao thế anh, điều hòa bật quá lạnh à?”

Thư Dập nói: “Không sao.” Rồi anh đùa. “Có khi lão Tống đang nhớ anh, nhắc tên anh.”

Phồn Tinh nói: “Em thấy lão Tống không nhớ anh đâu, có khi là Cao Bằng đấy, hai đứa nhóc nghịch thế, sao anh lại để cho anh ấy trông chứ!”

Thư Dập ôm eo Phồn Tinh. “Ai bảo năm ấy hắn ngấp nghé em! Hồi đầu chẳng phải hắn còn thề thốt là sẽ chăm sóc em ư? Cả đời này hắn không được chăm sóc em, vậy anh tạo cơ hội cho hắn chăm sóc hai đứa con của em.”

Phồn Tinh vừa bực vừa buồn cười. “Cao Bằng sao có thể ngấp nghé em được, rõ ràng năm đó người anh ấy ngấp nghé là anh, còn nói anh là người của anh ấy, không ai được động vào!”

“Không thể nào!” Thư Dập hiềm khi nào thẹn quá hóa giận như thế. “Hắn nói câu đó lúc nào?”

“Tháng Hai năm 2017, trên chiếc Gulfstream của anh ấy, lúc đó không chỉ có mình em, còn có Phùng tổng, giám đốc Lý, anh không tin thì có thể hỏi họ.”

Thời gian, địa điểm, nhân chứng đều đầy đủ.

Thư Dập nhất thời ghen hợm. “Cái này... Sao Cao Bằng có thể nói những lời vợ vắn như vậy chứ?”

“Cái này thì em không biết, có lẽ người ta yêu anh thực lòng. Nghĩ cũng thấy đúng nhé, vừa nghe tin anh gặp chuyện, anh ấy liền lập tức bay đến Mỹ cứu anh. Đây không phải là tình yêu thực sự thì thế nào mới là tình yêu thật sự?”

“Em cũng bay đến Mỹ đó thôi!” Thư Dập bế Phồn Tinh ngồi lên kệ bếp, nghiêm túc hỏi: “Em có thật lòng yêu anh không?”

Phồn Tinh nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Mười năm trước là thật, mười năm tiếp theo còn phải xem biểu hiện thế nào.”

Thư Dập không hài lòng với câu trả lời này, trán anh chạm vào trán cô, mắt sáng lấp lánh nhìn cô. “Biểu hiện thế nào? Biểu hiện tối nay nhé?”

Dù sao cũng đã là vợ chồng mười năm, Phồn Tinh không còn đỏ mặt nữa, chỉ khẽ đẩy vai anh, nói: “Để em xuống, em còn phải nặn nhân bánh.”

Thư Dập hôn vào trán cô rồi bế cô xuống.

Hai người, một người nhào bột, một người nặn nhân bánh. Không tổ chức hoành tráng, kỷ niệm mười năm kết hôn, Thư Dập và Phồn Tinh cùng

đến Tam Á, sống tại biệt thự khách sạn vịnh Thanh Thúy mà họ từng ở, trải qua những ngày ấm áp và lãng mạn.

Phồn Tinh nói: “Nhớ hồi đó anh đã cầu hôn với người khác ở đây.”

Thư Dập vội vàng bày tỏ: “Cảm tạ cô ấy đã không lấy anh.”

“Em không có ý đó, em chỉ muốn hỏi, rốt cuộc anh đối với em từ lúc nào... ừm... tim đập loạn nhịp ấy?”

Thư Dập nói: “Không phải là tim đập loạn nhịp, mà là rung động.”

Phồn Tinh đưa tay chỉ vào ngực anh. “VẬY... anh rung động từ lúc nào?”

Thư Dập bắt lấy ngón tay cô, đưa lên miệng hôn, chỉ cười mà không đáp.

Phồn Tinh muốn truy hỏi tiếp nhưng anh đã mở nắp nôi. “Nước sôi rồi, cho sủi cỏ vào đi.”

Phồn Tinh quyết định tối nay sẽ hi sinh chút nhan sắc để hỏi vấn đề này cho ra lẽ. Nhiều năm qua, anh luôn giấu giếm cô. Cô cứ cảm thấy hình như năm đó mình bị mắc bẫy.

Chưa đợi cô vẽ ra kế hoạch, Thư Dập đã cầm tay, bảo cô ngồi xuống ghế. “Đợi một lát, anh lấy sủi cỏ cho em ăn.”

Phồn Tinh ngồi đó, nhìn ngó xung quanh, bỗng nhiên cảm khái. Bao nhiêu năm trôi qua, căn biệt thự này vẫn giữ được giữ gìn rất tốt, trang trí vẫn y hệt như trong trí nhớ của cô, cảm giác mười năm trôi qua chỉ như một cái chớp mắt. Cô bất giác nhớ đến đêm giao thừa năm đó, cô và Chí Viễn vừa chia tay, trong lòng vô cùng buồn bã mà mặt vẫn phải cười tươi cùng

Thư Dập nặn bánh sủi ở đây. Lúc đó, cô không thể biết, đó lại là sự bắt đầu của một duyên phận khác.

Cô còn nhớ Thư Dập nói đồng xu được gói gọn trong chiếc bánh sủi cảo là “Đại súc (cát) đại lợi”, cô cười đến nỗi chảy cả nước mắt, nhưng lại không thể giải thích với CEO tại sao lại buồn cười, càng nhìn ánh mắt khó hiểu của anh, cô càng cảm thấy buồn cười, phải cố nín lại, nói dối: “Trên mũi anh dính bột mì.”

Thư Dập ngoảnh đầu lại muốn soi gương. “Ở đâu?”

Trong cái khó ló cái khôn, nhân lúc anh quay đầu, cô vội vàng dùng ngón tay dính ít bột, bước đến trước mặt anh, kiễng chân giả vờ lau cho cho anh. Cô dùng ngón tay dính bột đó quệt nhẹ vào mũi anh, còn cố ý cho anh xem bột trên tay mình.

Trên gương mặt cô bất giác nở nụ cười, lúc đó cô đúng là đồ khôn ranh. Lúc ấy, vì thân phận hai người khác nhau nên bản thân cô cũng phải cẩn thận.

Mười năm trôi qua thật nhanh.

Thư Dập mang bánh sủi cảo đến, mỉm cười nhìn cô rồi bỗng nhiên nói: “A, đừng động đậy, có bột mì trên mặt em.”

Phồn Tinh ngẩn người, có chút nghi ngờ nhìn anh. Anh giơ ngón tay ra, cười như có như không, rồi gí ngón tay lên mũi cô.

Cô đột nhiên phát hiện mình đang ngồi ở vị trí mà năm đó Thư Dập từng ngồi, bức tường trang trí bằng kính đối diện có thể soi rõ mặt cô, làm gì có bột mì.

Chuyện xấu mười năm trước bị bắt tại trận khiến Phồn Tinh lóng ngóng chân tay. Giống như con cáo nhỏ bị người ta tóm đuôi, cô then thừng

nói: “Bức tường kính đó...”

“Mười năm trước vẫn ở đó.” Thư Dập ngồi bên cạnh ôm eo cô, hai người mặt kề mặt, hình ảnh hai người được phản chiếu trong bức tường kính.

Phồn Tinh biết mình đã bị vạch trần, năm đó anh nhìn thấy rõ ràng, biết rõ cô đã giở trò vặt vãnh lừa anh.

Cô thì thào: “Anh cũng không có phản ứng gì, đúng là cáo già xảo quyệt mà!”

Thư Dập ung dung nói: “Em dám nói anh là cáo già? Lát nữa anh sẽ chứng minh cho em thấy là anh chưa già, chẳng già chút nào.”

Phồn Tinh cảm thấy mình giống chiếc bánh sủi cảo trong bát, lát nữa có khi bị ăn không còn gì, liền ỉu xiu nói: “Anh đúng là giáo hoạt!”

Thư Dập tiện tay mở chai rượu vang, rót cho cô một ly, nói: “Sao em không hỏi vì sao năm đó anh không vạch trần em?”

“Đó chính là đáp án của câu hỏi vừa nãy của em đó.”

Phồn Tinh ngẩn người.

Thư Dập áp bàn tay cô vào ngực mình. “Thời khắc đó, nó bỗng đập loạn nhịp. Anh nói với bản thân, không được vạch trần em, nếu không em sẽ không thấy tự nhiên nữa. Em luôn rụt rè, cẩn thận, anh không thể mạnh dạn làm em sợ chạy mất. Chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời, làm em sợ chạy mất thì anh không biết sẽ phải theo đuổi bao lâu mới được đây.”

Phồn Tinh nhìn Thư Dập, ánh mắt anh rất sáng, trong mắt toàn là hình ảnh của cô.

Một lúc lâu sau, Phồn Tinh mới nói: “Đa mưu túc trí!”

Cuối cùng Thư Dập cũng bực mình nói: “Tử hình tại chỗ!”

Tôi là đường phân cách không thích hợp với trẻ nhỏ

Nơi đây thật vui, vui quên đường về.

Thư Dập cảm thấy Tam Á thật là tuyệt, rất tuyệt, thế giới hai người vô cùng tuyệt.

Bao nhiêu năm rồi, mỗi sáng sớm anh đều bị Đại Xoài, Tiểu Xoài chạy ào vào phòng, lật chăn lên rồi ồn ào bắt dậy.

Bọn trẻ con thừa năng lượng, anh phải cố gắng làm một người bố tốt, không bao giờ được ngủ nướng, chuyện ngủ đến lúc nào thích tình thì tình chỉ còn là dĩ vãng ngày xưa

Tam Á quá tuyệt vời!

Phồn Tinh bị anh bắt “cái thóp” của nhiều năm trước nên hằng ngày đều ngoan ngoãn như chú thỏ con, mặc dù thỏ có lúc cuống quá cũng quay lại cắn người. Thư Dập sờ vào dấu răng trên cổ mình, tự an ủi rằng, may mà đang ở Tam Á nên không ai nhìn thấy, anh cũng không sợ cô cắn.

Thê nên khi lão Tống gọi điện đến, yêu cầu anh trở về công ty tham gia cuộc họp báo, anh kiên quyết từ chối.

Lão Tống nói: “Cậu đừng có quá đáng, cậu đã đi nghỉ một tuần rồi đấy! Tôi đã phải thay cậu chuẩn bị cuộc họp báo, bận rộn đến nỗi vợ con cũng không để ý được, cậu hưởng thụ rồi thì mau quay về đi, một vừa hai phải thôi.”

Thư Dập nói: “Năm nào tôi cũng tổ chức họp báo rồi, năm nay anh tự làm đi.”

“Tôi không làm, một người đứng hai tiếng đồng hồ nói về sản phẩm, miệng khô lưỡi khát.”

“Năm nay đeo sản phẩm trí tuệ nhân tạo, anh cũng biết lúc giới thiệu rất thú vị mà.”

“Dù sao tôi cũng không làm đâu! Cậu mà dám mặc kệ, tôi sẽ gọi điện cho Phồn Tinh.”

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cả công ty chẳng ai làm gì được Thư Dập, chiêu duy nhất của lão Tống là tìm Phồn Tinh.

Thư Dập thờ ơ nói: “Tùy anh.” Dù sao mấy ngày nay Phồn Tinh cũng bị anh thu phục rồi, anh không sợ.

Lão Tống lòng đau như cắt gọi điện cho Phồn Tinh, nói anh ta bận đến nỗi ngày nào cũng nửa đêm mới được về nhà, lúc về thì con đã ngủ rồi, sáng sớm con chưa dậy đã phải đi làm, ngay cả mặt con cũng không nhìn thấy, thực sự không chịu nổi nữa, nếu cứ như vậy thì anh ta sẽ từ chức.

Dù sao Phồn Tinh cũng có Đại Xoài, Tiểu Xoài nên rất đồng cảm với anh ta, lập tức đồng ý thuyết phục Thư Dập.

Không ngờ, ngay cả mỹ nhân kế cô cũng đã sử dụng mà Thư Dập vẫn không đồng ý. Khó khăn lắm mới được sống trong thế giới hai người nhân hạ thế này, bảo anh quay về chủ trì cuộc họp báo ư? Anh – không – muốn!

Anh lặng lẽ mua một đồng xoài về cho Phồn Tinh ăn.

Phồn Tinh thích ăn xoài, bây giờ lại đang là mùa xoài ở Tam Á, xoài tươi rất ngon ngọt, cô ăn một lúc hết cả quả to.

Cô vừa ăn vừa nói: “Anh đừng nghĩ lấy cái này để hối lộ em, lão Tống bận rộn như thế, anh về sớm một chút để giúp anh ấy không được sao?”

Thư Dập nằm trên xô pha cạnh cô, nói: “Anh bị ốm, không được khỏe, thế nên không thể đến buổi họp báo được.”

Phồn Tinh cảm thấy nực cười. “Sao anh còn trẻ con hơn cả Đại Xoài, Tiểu Xoài thế? Anh ốm lúc nào? Ốm ra sao?”

Thư Dập đứng dậy, đỡ lấy gáy cô rồi đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, mãi lâu sau mới buông ra.

Phồn Tinh trợn mắt há mồm nhìn anh.

Anh bắt lực chỉ vào bên má đang sưng của mình, trả lời: “Bây giờ.”

Tạm biệt nàng tiên cá

Cách đây rất lâu, khi Cao Bằng còn nhỏ, hẳn có một cuốn truyện tranh tên là Nàng tiên cá.

Câu chuyện đó chẳng vui chút nào, Nàng tiên cá cứu hoàng tử, nhưng hoàng tử lại không biết, còn hiểu lầm là mình được công chúa cứu. Kết quả là Nàng tiên cá đã hóa thành bọt biển, biến mất khi tia nắng đầu tiên xuất hiện vào buổi sớm mai.

Điều này khiến cho cậu bé Cao Bằng buồn mãi.

Điều cậu bé buồn là tại sao hoàng tử lại ngốc nghếch đến vậy, ngay cả ai cứu mình cũng không rõ.

Hoàng tử ngốc như vậy, phụ vương chàng không sợ khi truyền ngôi vị cho chàng thì đất nước sẽ bị diệt vong ư?

Tôi là đường phân cách bị truyện cổ tích tát vào mặt bộp bộp

Cao Bằng đi cùng cô bạn gái thứ hai mươi chín đến đảo Bali.

Hắn rất giỏi Toán, thế nên dù có rất nhiều bạn gái, qua lại với mỗi trong thời gian bao lâu, hắn đều nhớ rất rõ.

Vốn dĩ đó là một chuyến du lịch lãng mạn.

Cô bạn gái thứ hai mươi chín của hắn là tiến sĩ dược lý học, giáo viên hướng dẫn của cô từng nhận giải Nobel, học ở phòng thí nghiệm y sinh hàng đầu thế giới.

Cao Bằng nghĩ thế cũng tốt, trước đây hắn từng hẹn hò với sáu tiến sĩ, mỗi người đều có sự thú vị riêng, nhờ họ mà hắn hiểu được nhiều kiến thức chuyên ngành từ vật lý địa cầu, văn học so sánh, cổ sinh vật học, toán học ứng dụng...

Không ngờ ở đảo Bali, vì a-amanitin* ức chế RNA Polymerase**, đặc biệt vấn đề polymerase II chuyển sang màu xanh khiến hai người cãi nhau một trận.

*Là một chất độc mạnh có trong các loại nấm độc.

**RNA polymerase (viết tắt là rNAP) là enzyme tạo ra RNA từ ribonucleoside và phosphate. Không như DNA polymerase, chúng cần mỗi polynucleotide. Có ba loại RNA polymerase trong tế bào nhân chuẩn là polymerase I tạo ra các RNA lớn như mRNA, polymerase II phiên mã các gene cấu trúc và polymerase III tạo ra các RNA nhỏ tRNA và rRNAs.

Nửa đêm, tiến sĩ dược lý họ giận dữ nói: “Tôi ghét nhất loại đàn ông không hiểu mà cứ cho là mình hiểu!”

Cao Bằng nói: “Em không nên cho rằng vì anh không có chuyên môn mà nghi ngờ quan điểm của anh.”

Cuối cùng, nữ tiến sĩ nói: “Chia tay!”

Cao Bằng cũng giận, nói: “Chia thì chia!”

Cao Bằng mặc dù tức giận nhưng vẫn rất phong độ, nửa đêm gọi cho quỳ lễ tân để đặt một phòng khác cho mình. Phòng tổng thống.

Hắn chuyển phòng rồi lên giường ngủ. Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, hắn có chút hối hận, nghĩ rằng nửa đêm nửa hôm cãi nhau với nữ tiến sĩ cho dù là vì nguyên nhân gì thì cũng chẳng ra dáng đàn ông chút nào. Hắn liền đặt hoa tươi, rượu vang, quyết định đến xin lỗi nữ tiến sĩ được lý học. Kết quả, nữ tiến sĩ đã trả phòng về rồi.

Hắn vô cùng hụt hẫng. Rõ ràng là hai người đi du lịch, vậy mà lại biến thành hắn thất tình, chủ yếu là nữ tiến sĩ nói chia tay trước, không chút lưu luyến nào. Hắn thầm nghĩ, mình đẹp trai thế này mà cô ấy lại nhẫn tâm như thế, chẳng ra làm sao cả!

Sáu nữ tiến sĩ trước thì sau khi chia tay vẫn là bạn của hắn, thỉnh thoảng còn hẹn nhau ăn bữa cơm, thậm chí cùng nhau nghiên cứu, thảo luận một vấn đề học thuật thú vị nào đó...

Hắn kiêu hãnh nghĩ, mặc dù thời gian hẹn hò cũng không lâu nhưng vẫn để lại ấn tượng sâu sắc, có lẽ cô ấy sẽ không quên đâu, có khi nhớ lại còn thấy hắn thật sự có sức hút ấy chứ.

Ai ngờ cô bạn gái tiến sĩ thứ bảy này, à không, bạn gái cũ này lại hành động hoàn toàn khác.

Cao Bằng buồn bã quyết định một mình ở lại đảo Bali vài ngày. Lúc này hắn lại thấy rất mừng vì cô bạn gái cũ kiên quyết muốn đến Bali. Ban đầu hắn định đưa bạn gái đến Maldives, Maldives có rất nhiều đảo, mỗi lần thay bạn gái, hắn đều đổi một đảo khác nhau, như vậy sẽ không bị loạn. Nhưng cô tiến sĩ này lại không thích Maldives, má muốn đến đảo Bali. Đến đảo Bali cũng được, hắn tôn trọng ý kiến của bạn gái.

Đến lúc này hẳn mới cảm thấy sự tuyệt vời của đảo Bali, nếu là ở Maldives, khắp nơi đều thấy các cặp tình nhân, một mình hẳn cô đơn sẽ lạc lõng vô cùng, còn đảo Bali vô cùng náo nhiệt, đông người, buổi tối ở quán bar còn có thể làm quen với bạn mới.

Cao Bằng bắt đầu tận hưởng kỳ nghỉ dân dã mà trước đây hẳn chưa từng trải qua.

Ban ngày hẳn ra biển hơi, bơi lội, lướt sóng, buổi tối uống rượu, nói chuyện phiếm với các du khách đến từ khắp nơi trên thế giới. Hẳn thực sự tận hưởng cuộc sống dân dã của người bản địa.

So với việc lái máy bay riêng hạ cánh xuống Male, đổi sang đi thủy phi cơ đến hòn đảo ở độ cao mà ngoài phục vụ ra không nhìn thấy bất cứ bóng dáng du khách nào khác, thì cuộc sống ở đảo Bali đúng là dân dã.

Quan trọng nhất là hẳn có học thức uyên bác (mắc chứng khoe khoang), nhận thức hơn người (tiêu tiền như nước), hẳn sẽ có nhiều cơ hội khiến những người xa lạ phải trở mắt đứng nhìn. Vì hẳn đã đi đến quá nhiều nơi mà bình người bình thường chưa từng đến, ví dụ như Costa Rica, quần đảo Galapagos, bán đảo Kamchatka...

Những người đến đảo Bali du lịch đương nhiên đều là ham vui, nhưng độ ham vui này hoàn toàn không cùng đẳng cấp với hẳn.

Hẳn đã từng nhìn thấy gấu Bắc Cực dẫn theo hai con nhỏ đi trên băng, hẳn đã từng chạm vào chim cánh cụt ở Nam Cực, hẳn từng xem cảnh phóng vệ tinh ở xích đạo... Quan trọng là những trải nghiệm này hoàn toàn có thật, bản thân hẳn tự trải nghiệm nên kể chuyện rất sinh động, người khác không thể không tin.

Mỗi tối, hẳn là người được chào đón nhất ở quán bar, có mấy du khách ham du lịch ngày nào cũng đợi hẳn, nôn nóng hỏi hẳn về những trải nghiệm ở khắp các góc ngách của thế giới.

Cao Bằng nghĩ cuộc sống ở đảo Bali cũng không tồi, ở đây hẳn thực sự là một người xa lạ, không ai biết bố hẳn là ai, không ai biết nhà hẳn giàu có thế nào... Hẳn giống như một du khách bình thường, nhận được sự chú ý hoàn toàn nhờ vào bản thân hẳn. Hẳn rất hài lòng với cảm giác này, vô cùng tự tin, cho dù hẳn không còn đồng nào thì có thể làm huấn luyện viên lặn biển, và có thể tự hào rằng hẳn đứng đầu trong nghề này.

Hôm đó Cao Bằng ngủ đến chán mắt mới dậy, ăn bữa trưa mà nhân viên phục vụ của khách sạn mang đến tận phòng, rồi nhàn tán ra khỏi khách sạn. Lái xe taxi khá quen với khách, nhiệt tình mời hẳn ra biển chơi, nhưng hẳn đột nhiên nổi hứng nói muốn đến chợ.

Đó là tự nhiên thôi, hẳn ngày ngày ngụp lặn ở biển thấy đủ lắm rồi nên muốn đi nhìn ngắm người để viết nên một trang đẹp đẽ trong chuyến du lịch dân dã của mình.

Trong chợ đông đúc, ồn ào nhưng cảm giác không tồi. Hẳn nhìn thấy một tiệm nhỏ bên đường, bên trong cửa kính trưng bày một số sản phẩm thủ công mỹ nghệ bằng vỏ sò, trông khá đẹp, thế nên hẳn đẩy cửa bước vào. Cửa hiệu không lớn, cũng không có mấy khách, chỉ có một bà lão với gương mặt nhăn nheo ngồi trước quầy trông hàng, bà lão vừa đen vừa gầy, da dẻ nhăn nheo, lưng còng còng, giống hệt mụn phù thủy trong Nghìn lẻ một đêm. Ngoài ra trong cửa hàng còn có một cô gái giống như du khách vừa ngắm nghĩa đồ vừa nói chuyện điện thoại, giọng phổ thông chuẩn: “Thế đã là gì, chẳng phải một vị lãnh đạo của công ty cậu muốn theo đuổi cậu sao, cậu cứ bày ra bộ dạng mũ nhân băng giá ấy, chẳng sợ không làm đông chết hẳn!”

Mặc dù nghe người ta nói chuyện riêng không lịch sự chút nào, nhưng vì cô ta đang nói tiếng Trung, mà trong môi trường toàn nói tiếng Anh này thì từng chữ, từng chữ tiếng mẹ đẻ cứ thế lọt vào tai hẳn. Để tránh phiền phức, hẳn đi đến góc phòng, thầm nghĩ, không hiểu con gái bây giờ ra sao nữa, hơi tí là được lãnh đạo công ty theo đuổi. Lãnh đạo công ty đói khát

thế sao? Không có tầm nhìn thế sao? Muốn từ chối thì nói từ chối, còn làm mỹ nhân băng giá, tưởng mình là Anne Jaccqueline Hathaway* chắc?

*Anne Jaccqueline Hathaway: là một nữ diễn viên điện ảnh người Mỹ, nổi tiếng bởi vẻ đẹp kết hợp giữa nét duyên dáng quên rũ và sự ngây thơ với cái tên giống hệt tên của phu nhân đại văn hào người Anh William Shakespeare.

Mặc dù hấn đứng cách khá xa nhưng vẫn nghe thấy bập bõm câu được câu chẳng.

“Tớ thấy... cũng rất tốt mà... Hày là cậu thử cùng anh ta phát triển quan hệ xem sao?”

Được lắm, lại còn một chân giẫm lên mấy thuyền, bắt cá mấy tay cơ đấy!

Cao Bằng đi dạo quanh, thấy có mấy đồ cũng khá thú vị mà hấn chưa từng thấy ở nơi khác. Lúc hấn đang chọn đồ thì phía bên đó vẫn chưa dứt cuộc điện thoại.

“Loại đẹp trai thực sự là cậu vừa nhìn đã muốn ngủ với anh ra rồi, chứ đâu do duej như thế!”

Chân lý này thật là hay ho!

Câu này cũng có đạo lý đấy chứ, Cao Bằng đặc ý nghĩ, ít nhất giống như hấn đây, con gái vừa nhìn đã muốn nhào vào rồi, không vì tiền thì cũng vì người, đây mới là soái ca thực sự!

Cao Bằng vui vẻ quyết định quay lại nhìn xem cô gái nói ra những lời chí lý như thế trông như thế nào thì kết quả lại khiến hấn thất vọng. Cô gái đó đeo một cặp kính râm rất to, che hết nửa khuôn mặt nên chỉ nhìn thấy son YSL52 trên môi. Loại son đỏ này được gọi là màu ngôi sao, vì sau khi

nữ diễn viên Jun Ji Hyun trong phim Vì sao đưa anh tới dùng loại son này thì hình như nữ giới khắp châu Á đều phải mua bằng được. Hẳn cũng đã mua cả đồng để tặng các cô bạn gái, thế nên không ra sao được? Có điều màu son rouge rose này rất kén người, vì cần phải có làn da trắng mịn như bà chị Jun Ji Hyun. Phụ nữ châu Á hiếm người có làn da trắng sứ như Jun Ji Hyun nên rất ít người tô màu son này đẹp.

Cô gái đang nói chuyện điện thoại trông cũng được, làn da trắng và sáng bóng, môi được tô đỏ giống hệt bông hồng dưới ánh mặt trời. Sống mũi cô ta cũng cao, lại phối với cặp kính râm rất to nên cảm giác mũi thẳng tắp. Nếu cả gương mặt mà đẹp nữa thì đúng là mỹ nhân.

Nhưng đáng tiếc hẳn không có cơ hội ngắm cả gương mặt của mỹ nhân, vì mỹ nhân đã lấy ví thanh toán, mặc cả lên xuống mãi bằng vốn tiếng Anh “lưu loát” chỉ để tiết kiệm vài rupee, khiến bà lão bán hàng cũng cạn lời. Cuối cùng cô ta còn bảo bà tặng một chiếc vòng tay bằng vỏ sò.

Xong xuôi, cô ta xách đồ, hài lòng và nhanh chóng rời đi.

Cao Bằng nhún vai, đúng là chẳng biết yêu thương, kính trọng người già gì cả, bà lão kinh doanh kiếm vài đồng đâu dễ dàng gì? Sau đó lúc thanh toán, hẳn nói mấy thứ này tổng cộng hết bao nhiêu tiền? Bà lão run rẩy tính hồi lâu, nói là mười lăm đô la.

Hắn lấy ra hai mươi đô, kháng khái nói là không cần trả lại.

Bà lão hớn hờ mặt mày, chắp hai tay lại, miệng lẩm bẫm không biết làn ói câu gì, có lẽ là lời chúc phúc, mãi lâu sau bà mới gói hàng cho hắn.

Cao Bằng cầm đồ đang định bước ra ngoài thì đột nhiên bà lão gọi hắn lại, tìm một lúc lâu mới lấy ra chiếc vòng tay râu vỏ sò bằng dây thừng màu đỏ, bảo hắn buộc lên cổ tay trái.

Cao Bằng muốn từ chối. Thật nực cười, trên cổ tay trái của hắn hầu như chỉ đeo đồng hồ của các hãng nổi tiếng như chiếc đồng hồ gỗ chuông* của PT, hay chiếc đồng hồ A.Lange & Sohne** có ba vòng đồng hồ trên cùng một mặt, hoặc đồng hồ San Marco được bán đâu giá cực kỳ đặc biệt, bây giờ phải đeo vòng tay râu vò sò đáng giá vài đồng là thế nào đây? Không sợ làm hỏng giá trị của chiếc đồng hồ lặn biển của hắn sao.

* Hiện nay, loại đồng hồ gỗ chuông mỗi phút (minute repeater) đứng đầu về tính phức tạp trong kỹ nghệ chế tác đồng hồ. Bởi lẽ không chỉ báo giờ mà chúng còn muốn tôn vinh thời gian của bạn bằng những tiếng chuông ngân nga được ra từ bên trong một lớp vỏ đá diệu đà.

** A.Lange & Sohne là một trong các hãng sản xuất đồng hồ đeo tay cao cấp và uy tín nhất trên thế giới, có trụ sở tại Glashutte, Đức.

Thế nhưng bà lão lại trịnh trọng giữ tay hắn, lẩm bẩm nói với hắn một tràng. Bà lão phát âm tiếng Anh chẳng chuẩn chút nào, hắn nghe mãi mới mơ hồ hiểu ra hình như bà muốn nói râu vò sò này được nàng tiên cá hôn rồi, thế nên sẽ mang đến cho hắn nhân duyên và may mắn.

Được thôi, may mắn cũng được đấy, cứ coi như là vật may mắn đi! Cao Bằng quyết định tôn trọng và yêu thương người già, tạm thời đeo vậy.

Hắn đi ra khỏi tiệm nhỏ đó khoảng mười mấy mét thì tắc đường. Đây là chuyện thường gặp ở đảo Bali, vì đường sá trên đảo rất nhỏ hẹp, xe cơ động lại nhiều, còn có cả xe máy chạy khắp nơi, tắc cả một đoạn dài giống như cá mè bơi thành đàn vậy.

Ánh nắng chói chang, Cao Bằng muốn sang đường đối diện để đi, vừa bước được hai bước thì phía sau bỗng vọng đến còi xe cảnh sát hú vang. Hắn ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy một chiếc xe mô tô đang lao nhanh về phía mình, một cô gái bên cạnh hét lên thất thanh: “Cẩn thận!” Rồi cô ta lao đến kéo hắn thật mạnh để tránh chiếc xe mô tô đó. Chiếc xe lao vút đến

và vẫn quệt phải nửa người hẳn, khiến hẳn bay ra, tay lái của chiếc xe trượt qua tay trái của hẳn, còn chiếc vòng vô số đeo trên cổ tay cũng bị đứt phăng, vô số rơi vãi khắp nơi, vòng tay cô gái đeo bên tay phải cũng bị đứt, trong đó có một vô số hẳn ra suýt thì bay vào mắt hẳn.

Mẹ kiếp! Vòng tay may mắn quái quỷ gì thế này! Đây là ý nghĩ cuối cùng trước khi hẳn lăn ra bất tỉnh.

Cao Bằng cực kỳ may mắn, khi tỉnh dậy mới biết mình bay vào đúng sạp trái cây, làm cho xoài, thanh long... nát bét, khuôn mặt đẹp trai của hẳn cũng may mà đập vào đống xoài, mặc dù mặt dính toàn nước xoài nhưng không bị trầy xước gì cả.

Chỉ có điều đầu bị đập xuống nên chấn động não, hẳn phải nằm viện ba ngày, ngày nào cũng thấy khó chịu, buồn nôn, hơn nữa hẳn chỉ nói tiếng Anh, cứ nói tiếng Trung là thấy buồn nôn.

Bác sỹ nói tình huống cũng có trường hợp như thế này, đầu bị thương nên chức năng ngôn ngữ của đại não cũng bị ảnh hưởng. Cũng có người nước ngoài từng xuất hiện hiện tượng này, ví dụ chỉ có thể nói tiếng Đức mà không thể nói tiếng Pháp.

Cao Bằng thầm nghĩ đúng là hẳn phúc to mệnh lớn, cũng may mà có cô gái đi đường kéo hẳn lại, nếu không với tốc độ của chiếc xe mô tô đó thì hẳn không mất mạng mới lạ. Chẳng biết cô gái ấy có bị thương không, hẳn muốn tìm vị ân nhân cứu mạng này, nhưng nghe nói sau khi cô gái ấy và người đi đường đưa hẳn lên xe cấp cứu thì cũng rời đi.

Biển người mênh mênh, du khách đến rồi lại đi, hằng ngày có biết bao người đến đảo này, cũng có biết bao người rời đi. Ngay cả gương mặt của cô ấy thế nào hẳn cũng không kịp nhìn thấy, chỉ nhớ cô ấy giơ cánh tay níu hẳn lại, gấp gáp và đầy sức mạnh.

Đêm khuya yên ắng, hấn vừa nằm trên giường chị đựng cơn buồn nôn do ảnh hưởng của chấn động não, vừa cố gắng nghĩ đến tiếng hét của cô gái. Nhưng khi con người ta đang ở trong trạng thái căng thẳng và nguy hiểm thì giọng cũng không giống như bình thường, tiếng hét ấy rất đanh sắc, chói tai.

Hơn nữa, hấn không nhớ rõ chuyện xảy ra trước và sau tai nạn xe, bác sĩ nói đó là do hấn bị thương. Hấn đã cố hết sức nhớ xem tiếng hét “Cẩn thận!” của cô gái đó là bằng ngôn ngữ nào, nhưng không thể nhớ ra được. Tiếng Anh? Tiếng Pháp? Tiếng Nhật? Tiếng Hàn? Hay là tiếng Trung?

Hấn thực sự không thể xác định được. Không có bất cứ tin tức nào hết. Ân nhân cứu mạng hấn giống như giọt nước, biến mất giữa biển cả bao la và sâu thăm thẳm của đảo Bali.

Bạn có thể tìm ra một giọt nước giữa biển cả không?

Không thể.

Thế là Cao Bằng cũng bỏ cuộc.

Tôi là đường phân cách rất nhiều năm sau

Rất lâu, rất lâu sau, Cao Bằng bỗng nhìn thấy thấy một vết sẹo trên cổ tay người mà hấn ghét nhất, vết sẹo đó giống như bị bỏng nắng nên nhạt và mờ, không dễ nhận ra.

Vì là người hấn cực kỳ ghét nên hấn không nhìn được đọc mồm đọc miệng: “Sao thế, hồi còn trẻ không hiểu chuyện, cô چرا cổ tay tự tử à?”

Cổ Hân Nhiên với sức chiến đấu kiên trì, bền bỉ, thờ ơ giơ tay lên nhìn vết thương rồi nói: “Tôi đây mà lại tự sát á? Anh cũng nên đi nghe nghe ngóng tình hình đi, toàn thế giới này không cứu nổi thì tôi cũng không bao

giờ tự sát nhé. Đây là vết sẹo vì nghĩa quên thân, vì nghĩa quên thân đấy, anh có biết không hả?”

“Cô á? Người có lòng dạ bà mẹ kế.. của nàng Bạch Tuyết mà cũng biết vì nghĩa quên thân sao?”

Cuối cùng Cố Hân Nhiên cũng bị chọc giận. “Tôi nói thật, năm đó tôi đi du lịch đảo Bali, trên đường có một chiếc mô tô đột nhiên lao đến, tôi thấy chiếc xe đó sắp đâm vào một người liền vội vàng kéo anh ta lại, không thì người đó đã bị đâm chết rồi. Sau đó xe cấp cứu đến, tất cả mọi người chứng kiến đều nói may mà tôi kéo lại được người đó, nếu không đúng là không thể cứu được. Một mạng người, tôi đã từng cứu một mạng người đấy!” Cố Hân Nhiên kiêu hãnh ưỡn vòng ngực 36D của mình ra.

Cao Bằng thì như bị sét đánh trúng đầu.

Tam biệt Nàng tiên cá! Không phải tam biệt... Nàng tiên cá, mà là một lần nữa gặp lại... Nàng tiên cá.

Nàng tiên cá vẫn chưa bị làm sao, cũng không hóa thành bọt biển, mà còn sống rất tốt. Nhưng hoàng tử thì đã bị sét đánh trúng đầu làm cho tơi tả, thảm hại.

Cao Bằng nhớ lại nhiều năm trước, hắn vừa đọc xong cuốn truyện cổ tích đó thì trong lòng vô cùng buồn bã. Nỗi buồn ủa hắn là sao hoàng tử ngốc đến như vậy, ngay cả ai cứu mình cũng không rõ. Hoàng tử ngốc như vậy, phụ vương chàng không sợ khi truyền ngôi cho chàng thì đất nước sẽ diệt vong ư?

Lần đầu tiên trong đời, Cao Bằng bắt đầu lo lắng cho đế quốc thương nghiệp của bố hắn.

HOÀN

SAO TRÊN TRỜI RẤT XA, SAO CỦA ANH THẬT GẦN

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lời Cuốn Sách

Mười ngày trước, tôi mua một bó hoa thược dược(*) thơm ngào ngạt cắm vào bình hoa. Hôm nay lại đến chợ hoa thì phát hiện không có hoa thược dược nữa, trong chợ hầu như chỉ bán hoa súng và hoa nhài. Tôi ủ rũ nghĩ, mùa hoa đã hết rồi, nếu muốn ngắm thược dược lại phải đợi đến năm sau thôi.

(*) Chỉ hoa thược dược Trung Quốc mới có mùi thơm.

Tháng Tư âm lịch, vừa lập hạ. Bốn mùa lặng lẽ thay đổi, thời gian cũng trôi qua mau, thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lại mới giật mình thảng thốt. Vì tính ra đã ba năm trôi qua tôi không viết Lời cuối sách rồi, tác phẩm trước là Đừng nhắc em nhớ lại đã được xuất bản, nhưng đó là chuyện của ba năm về trước.

Trong ba năm ấy đã xảy ra rất nhiều chuyện, có tốt, có xấu, có chuyện quan trọng tôi sẽ đợi đến khi già để viết một cuốn để người ngoài biết... Hôm ấy ngồi tụ tập với bạn bè, nói ra mới biết mình đã vào nghề mười hai năm rồi.

Ồ, cũng tốt mà, vì tôi không cảm thấy mình lười biếng lắm, có thể viết ra hai mươi ba tác phẩm của riêng mình, trong đó có mười tám cuốn tiểu thuyết tôi viết Lời cuối sách.

Sao trên trời rất xa, sao của anh thật gần là một cuốn tiểu thuyết rất đặc biệt, mặc dù đối với mỗi tác phẩm, đứng trên quan điểm cá nhân của

tác giả như tôi mà nói thì đều là độc nhất vô nhị, nhưng tôi vẫn thấy Sao trên trời rất xa, sao của anh thật gần rất đặc biệt. Khi chưa hoàn thành cuốn tiểu thuyết này, tôi từng nói, tiêu đề của nó sẽ là “Cuộc đời mới”.

Bởi vì khi gặp được tình yêu đích thực là có một cuộc đời mới.

Tất cả mọi thứ trong cuộc đời mới đều sẽ thay da đổi thịt, giống như con ve sầu, sẽ thoát ra khỏi cái vỏ không còn thích hợp với mình nữa, giống như con chim phượng hoàng trầm mình trong biển lửa, giống như mỗi người là bạn và tôi đều phải trải qua đau đớn bi thương, dững cảm hay cô chấp, mỉm cười hay nước mắt trong cuộc đời để tạo nên bản thân, thay đổi bản thân, trở thành người tốt hơn.

Không phá thì xây lại được.

Chúng ta đang sống trong thời đại mà mọi thay đổi chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng có một vài thứ không bao giờ thay đổi, ví dụ như sự cố chấp nào đó trong lòng chúng ta.

Tôi rất vui vì trong cuốn tiểu thuyết này đã viết về một nhóm người khá cố chấp, mặc dù sự cố chấp của mỗi người về con người hay sự việc không giống nhau, nhưng vẫn là một nhóm người rất thú vị. Không mâu thuẫn gay gắt, không so đo với cuộc sống, cho dù gặp phải những việc rắc rối cũng vẫn lạc quan và tích cực.

Tôi luôn cảm thấy ai càng dững cảm thì càng hạnh phúc. Phồn Tinh là nữ chính dững cảm nhất mà tôi từng viết, các nữ chính của mấy cuốn tiểu thuyết trước chỉ có một chút, nhưng Phồn Tinh thì không thể, cô là người có thể hát bài “Vì cứu Lý Lang rời bỏ quê nhà” trong kịch Hoàng Mai, cô bất chấp mọi khó khăn, càng chiến đấu dững cảm.

Tôi rất vui vì đã viết một câu chuyện đơn giản và thuần túy, không có tình tiết lâm ly bi đát, không có ly kỳ, càng không có sinh ly tử biệt, chỉ là

trong thành phố đông đúc, có một đôi nam nữ vô cùng bình thường gặp nhau, quen biết nhau rồi yêu nhau.

Cảm ơn các bạn trong thời gian tôi viết câu chuyện này đã tải từ Weixin của tôi về đọc, cổ vũ tôi rất nhiều. Một mình tôi đứng trên bãi cát hóng gió biển và nảy ra ý định viết, nhưng nếu không có các bạn thì tôi không thể viết dài đến vậy, cũng không thể viết một cách vui vẻ đến vậy. Mỗi chương các bạn tải về, chúng ta đều giao lưu, trao đổi với nhau, điều đó khiến tôi cực kỳ vui, khiến tôi nhớ đến cảm giác lúc mình bắt đầu viết truyện. Tôi biết mình không một mình đứng trong bóng tối hắt, vì có các bạn không ngừng lên tiếng để tôi biết rằng, tôi có thể mạnh dạn, dũng cảm bước về phía trước.

Cuộc đời con người có lẽ là một con đường dài và cô độc, có lúc chúng ta không biết mình phải đi bao xa, cũng không biết phía trước có điều gì đón đợi.

Thế nên cần sáng tác, cần diễn xuất, cần viết ra nhiều câu chuyện giống như hoa rơi cuối xuân, có bông hoa rụng từ đầu cành chao nghiêng xuống mặt nước, và cứ thế chầm chậm trôi về phía trước. Có thể cuối cùng, bông hoa đó sẽ chìm nổi lênhên đênh, không ai thương thức được, hóa vào bùn xuân. Cũng có thể bông hòa trôi về phía trước, có người nhìn thấy, vô tình nhặt lên, nhìn ngắm và cảm nhận được vẻ đẹp của nó, nghĩ đến hình dáng của nó khi đang nở trên cành, rực rỡ sắc màu và là một phần tô điểm cho mùa xuân tươi đẹp.

Cảm ơn các bạn đã nhặt bông hoa rơi này!

Mong là sẽ mang đến một phần của mùa xuân cho những người bạn ở nơi xa.

Vũ Hán, ngày 9 tháng 5 năm 2017

Phi Ngã Tư Tồn

Table of Contents

Mục lục

Chương 1+1: Cuộc Đời Mới

Chương 1+2

Chương 1+3

Chương 1+4

Chương 1+5

Chương 1+6

Chương 1+7

Chương 1+8

Chương 1+9

Chương 2: Chớm Nở

Chương 2+2

Chương 2+3

Chương 3: Sóng Lớn

Chương 3+2

Chương 3+3

Chương 3+4

Chương 4: Ý Trời Đã Định

Chương 4+2

Chương 4+3

Chương 4+4

Chương 5: Ánh Sáng Nhỏ Bé

Chương 5+2: Ánh Sáng Nhỏ Bé 2

Chương 5+3: Ánh Sáng Nhỏ Bé 3

Chương 5+4: Ánh Sáng Nhỏ Bé 4

Chương 6+1: Ngoại Truyện: Duyên Phận Kỳ Diệu

Chương 6+2: Ngoại Truyện: Duyên Phận Kỳ Diệu 2

Chương 7: Lời Cuốn Sách